

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



BETWEEN LOVE AND RUIN



M.A. FRICK



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



BETWEEN
LOVE
AND
RUIN

M.A. FRICK

Telif hakkı © 2025 M.A. Frick İlk

Baskı

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir. İzin talepleri için mafrick.author@gmail.com adresine başvurun.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Bu ürünün yapımında Üretken Yapay Zeka kullanılmamıştır. Kapak resmi:

Zhandre Dex G. (MC Damon)

Bölüm başlığı resmi Monika Zagrobelna tarafından yapılmıştır.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

M.A. Frick'in diğ er eserleri

M.A. Frick'in kitaplarının güncel dizinini görmek için kodu tarayın!
Daha fazla ejderha sizi bekliyor...



İçindekiler

İthaf

1. Önsöz

2. Birinci Bölüm

3. İkinci Bölüm

4. Üçüncü Bölüm

5. Dördüncü Bölüm

6. Beşinci Bölüm

7. Altıncı Bölüm

8. Yedinci Bölüm

9. Sekizinci Bölüm

10. Dokuzuncu Bölüm

11. Onuncu Bölüm

12. On Birinci Bölüm

13. Onikinci Bölüm

14. On Üçüncü Bölüm

15. On Dördüncü Bölüm

16. On Beşinci Bölüm

17. On altıncı bölüm

18. On Yedinci Bölüm

19. On sekizinci bölüm

20. On Dokuzuncu Bölüm

- [21. Yirminci Bölüm .](#)
- [22. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [24. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [26. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [27. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [28. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [30. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuzuncu Bölüm](#)
- [32. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [33. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [34. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [36. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [37. Otuz Altıncı Bölüm](#)
- [Gizli Kulüpler](#)
- [Selam veriyorum](#)
- [M.A. Frick](#)

Ejderha ateşine göğüs gerenlere.

Önsöz

KALLIAS

Kalabalığın önünde tunik giyip pantolonunu iliklemek kadar aşağılayıcı bir şey yoktur. Özellikle de oğlumun sözünü tutmuş bir şekilde masamın üzerinde yakalandıktan sonra, onun bacakları arasında bir köpek gibi kıvranırken.

Gözlerim Egath'a kilitlendi. Büyükelçi, bir beyefendi gibi salona dönmemişti. Hayır, orada kalmış, utanç verici durumumu eğlenerek izliyordu.

"Dışarı!" diye bağırdım.

Velli en azından kaçmak için yeterli öz savunma içgüdüsünü korumuştur. Tallon'da böyle bir içgüdü yoktu.

Bir sandalyeye oturdu, bacaklarını dizlerinden çaprazladı, cilalı çizmesi kendini beğenmiş bir rahatlıkla sallanıyordu. Yüzünde yağ gibi yapışmış bir sırıtış vardı. Greaves'e döndüm ve çenemi kapıya doğru çevirdim.

En iyi arkadaşım hançerini kavradı, ikinci el utanç yanaklarında çiçek açtı. O sadece bir muhafızdı. Suç tamamen benim omuzlarımda duruyordu — Radaan'ın mantosu kadar ağırdı. Tallon izlerken, benim çöküşümü ve yıkılmamı görmek için sabırsızlanırken, bu suç beni ezip geçiyordu.

"Git." Ses tonum soğuktu. Durgundu.

Ölçülüydü. Kalbimin olmadığı her şeydi.

Greaves sessizce çıktı.

Göğsüm ağrıyordu, Nienna'nın varlığının olduğu yerde boşluk hissediyordum. O gitmişti. Ulaşılamazdı. Artık geri dönüş yoktu. Öfke damarlarımdan kaynıyordu, cildimi sıcak bir şekilde yalıyordu. Suçluluk içimi kemiriyordu, tiksinti yüz hatlarımı bozuyordu — seyirciler en büyük düşüşümü, en büyük hatamı izliyorlardı.

Masanın etrafından dolaşarak, kırık fener camı parçalarını ve dökülmüş mürekkep şişelerini atlatıp, öfkenin ateşi içinde etrafa saçılmış raporların üzerinden geçtim.

Öfke boğazımı sıkıştırdı, söylemem gerekenleri boğazımdan çıkaramayacak hale getirdi. Öfkemi içime attım, sakladım. Ellerimi yumruk yapıp masanın kenarına yaslandım, gözlerimi kısarak Tallon'a baktım.

"Bunu sen planladın." Bu bir soru değildi. Bu bir tesadüf değildi. Nienna onu Fyrn ile yakalamışken ve Ronan ile Egath bir şekilde onun yanında dururken bu bir tesadüf olamazdı. Bu soğuk bir hesaplamanın kokusunu taşıyordu, tıpkı annesi gibi.

"Nişanlımı masanın üzerinde becermeyi mi planlıyordun?" Nefes nefese, alaycı bir kahkaha attı. "Hayır, senin bu kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim. Ama beni yerime geçmeye çalıştığını fark ettiğimde, bir fırsat gördüm. Bana iyi öğrettin."

"Annen öğretti." Sözler, geçmişteki hatalarla dolu, kalın ve keskin bir şekilde döküldü. Eldeide'nin ona çok uzun süre pençelerini geçmesine izin vermiştim.

"Hoşuna gitse de gitmese de, ben senin tek vararınım." Sesi alçaldı, her kelime zehirliydi. Başka bir kadın almama izin vermeyecekti. Konumunu güvence altına almak için Radaan'ı savaşa geri sürükleyecekti.

"Söyle bana, baba." Gözlerinde iğrenç bir merak parıltısıyla eğildi. "Nasıl biriydi? Kapıdan sesini duyduk. Söyle bana, bacaklarını açtı mı..."

Üzerine atıldım. Parmaklarım tunikasına takıldı, onu öne doğru çekip masaya çarptım. Yumruğum çenesine çarptı ve bir çıtırtı duyuldu.

"Seninle işim bitti!" Onun vahşi tekmelerinden kaçarken, içimden bir çığlık kopardı. Tekrar vurdum. Her vuruşumda vücudumda bir tatmin duygusu yayıldı. "Sen onu asla hak etmedin. Ben de onu asla hak etmedim! Ama yine de o geldi. Seninle evlenmeye razı oldu!"

O çığlık attı, mantonun zincirlerini yakaladı ve beni kendine doğru çekti.

"Her şeyi mahvettin, evlat!" Bir darbeyle burnu kırıldığında elimden acı yayıldı, ama tatmin edici kırmızı renkli kan, rahatsızlığı telafi etti.

"Barış için kanımı döktüm! Sen onu mahvettin!"

"Bunu sen yaptın!" diye tükürdü ve yüzüme yumruk attı.

Darbenin önünden kaçtım, sonra onu kaldırdım ve tekrar yere çarptım.

"Onun eteğini hiç kaldırmadım. Onu sen kirlettin!" Bacaklarını yukarı kaldırdı ve göğsüme sertçe tekme attı.

Öfkeyle titreyerek geriye sendeledim.

"Ona hiç dokunmadım, baba! Onu mahveden sensin, ben değil!" Masadan kalkarken saçları gözlerine düştü. Saçlarını yüzünden çekip, beni suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret etti. "Radaan'ın huzurunu bozdun! Halkın inancını yıktın! Bu savaşa yol açarsa, fitili ateşleyen sensin ve şimdi parçaları toplamak zorunda kalan da benim!"

Her cümle kalbime bir darbe indiriyor, onu paramparça ediyordu. Her şeyi mahvettim, çok fazla sınırı aşım. Onu buraya getirdim. Onu öptüm. Onu durdurmadım, onu uzaklaştırmadım.

O haklıydı.

"Hiçbir şeyi toplayamayacaksın." Ağzımdan dökülmek isteyen sözleri dişlerimle bastırdım. O asla Radaan'ı yönetmeyecekti. Krallığı onun ellerine teslim etmektense, bir sıradan vatandaşı taç giydirmeyi tercih ederdim. "Ben yakın zamanda ölmeyeceğim, Tallon. Bu görevi alabilmenin tek yolu benim ölümüm."

Çığlık attı, vahşi, hayvani bir çığlık, ve saldırdı. "Bu ayarlanabilir!"

Onun darbesini yakaladım ve onu duvara çarptım, parmaklarım boğazını sıktı. Bu ani duygu — zevk ve öfke, birbirine karışmıştı. Bir zamanlar Nienna'yı şefkatle tuttuğum yerde kanıyordu.

"Dene, evlat. Dene bakalım." Yaklaştım, nefesim kulağında sıcakça. "Cesaretin varsa."

Cildi çok yumuşaktı. İnce, sıcak ve savunmasızdı. Boynunu kırmak hiç zor olmazdı. Artık kimse onun işkencesine maruz kalmayacaktı. Parmak eklemlerimden kırmızı kan damladı ve bakışlarım damlayan kana sabitlendi. Onu öldürme dürtüsü ciğerlerimi bir ilmek gibi sıktı.

Kapı açılmadan birkaç saniye önce bir vuruş sesi geldi. Greaves içeri girdi. Darius ve Fallione, Threshers'ın iki yanında, onun arkasında duruyorlardı.

Tallon nefes almakta zorlanarak kolumu tırmaladı. Boğazı avucumun altında çalışırken, nefes alışığı ıslak, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı.

"Majesteleri." Fallione'nin bakışları odayı taradı, sonra bana takıldı. "Özel bir konsey mi çağırmalıyız?"

"Gerek yok."

Prensi bıraktım, yere yığılmasını izledim. Tartışmalar bu durumu düzeltemezdi. Bir savaş eylemi, gerçekleştirildikten sonra geri alınamaz. Nienna gitmişti. Halkım çok şey görmüştü. Hiçbir kararname, zihinlerine kazınan görüntüleri silemezdi. Hiçbir jest, parçalanmış güvenlerini geri getiremezdi.

"O zaman bir şey söylemek istiyorum." Darius'un dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Özel olarak."

Hırlayarak öne çıktım. "Hayır."

Tallon çabaladı. Greaves hızlı hareket ederek onu yere bastırdı. Omzumun üzerinden bakarak, Greaves'in Tallon'un elini haliya bastırmasına alaycı bir şekilde baktım. Elinden bir cam parçası düştü. Silahsızlandırıldıktan sonra pozisyonunu değiştirerek dizini boğazına bastırdı. Prens dişlerini sıkarak hırıltılı bir ses çıkardı.

"Tehditler bir şey, evlat," dedim. "Ama benim hayatıma kastetmek? Bu vatana ihanettir." Kafamı salladım ve diğerlerini iterek yanlarından geçip ayrıldım. "Onu hapsedin."

Salonda, soylular kavşaklarda dolaşüyor, bakışlarını başka yöne çeviriyorlardı, ama gizlice bana, krallığını mahveden krala bakıyorlardı.

Safra boğazımı yakıyordu.

Kan parmak eklemlerimden sızıyordu. Yüzümü buruşturarak nefes alıp verdim, öfkemi yatıştırmaya çalışıyordum. Bir kralın öfkeyle tepki vermesi yakışık almazdı. Bu benim içimdeki adamdı. Ama ne zamandır bir kral olarak hüküm sürerken, başka biri gibi davranıyordum?

Ne zaman bu görevi bir kenara bırakmıştım? Her gün bu görevi yerine getiriyordum, ama haftalardır düşüncelerimi bu göreve odaklayamıyordum.

Aptaldım. Tallon'un kafası mızrağa takılmalıydı. Her hücrem bir gemi bulup Nienna'yı denizlerin ötesine kadar kovalamamı haykırıyordu.

Ama benim isteklerimin hiçbir önemi yoktu.

Radaan'ın başka bir adama ihtiyacı yoktu. Bir krala ihtiyacı vardı. Ve krallar danışmanlarını dinlerdi. Krallar sabrederdi.

"Majesteleri." Fallione yanıma geldi, koridorda benimle aynı adımlarla yürüyordu. "Belki de odasına hapsedilmesi daha uygun olur."

"Vatana ihanet, Fallione," diye homurdandım, bir asilzade gözlerime bakmaya cesaret edince çenemi kaldırıp ona sert bir bakış attım. O, ben geçerken bir bitkinin arkasına saklandı.

"Koşulları göz önüne alırsak..." Fallione, benim utancımı dile getirmek istemediği için sözünü yarım bıraktı.

Kendimi yeterince lanetledim.

"Odasına." Greaves bize katıldığında saçlarımı elime geçirdim. "Benim açık iznim olmadan odasından dışarı adımını atamaz."

"Emredersiniz." Fallione selam verdi ve koridordan uzaklaştı, hasar kontrolü çoktan başlamıştı.

Odama giden yol sis içinde geçti, öfkem ve kederim belirsiz bir zonklamaya dönüştü. Kapıyı itip açtım ve doğruca banyoya gittim. Ellerimi buz gibi lavaboya daldırdım ve su pembeye dönene kadar Tallon'un kanını ovuşturdum.

Tezgahın kenarını kavradım ve yansımama baktım.

Aynadaki adam hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu. Koyu renk saçları hala orta yaşlıydı, ama gözlerim donuklaşmış, kaşlarım derin çizgilerle dolmuştu. Asil değildi. Bilge değildi. Sadece bitkin görünüyordu.

Keşfedildiğimizde, Nienna bana baktı, gözlerinde panik parlıyordu. Bana güveniyordu, bir cevap vermemi bekliyordu. Onu koruyacağıma inanıyordu.

Ama ben kendimi bile oğlumdan koruyamıyordum. Onu kurtaramadım.

Nefret damarlarımdan fışkırdı. Kükredim ve leğeni fırlattım. Leğen yere çarptı ve parçalandı, tıpkı Radaan için kurduğum kırılğan barış gibi. Bir anlık düşüncesiz bir tutkuyla yok oldu.

Her nefesim boğazımı yakarken, pembe su tahta plakalar üzerinde yayılıyordu.

Düşüncelerim acımasız ve vahşi bir şekilde akın etti: kardeşi onu kaçıyordu; elbisesi, sanki zincirsiz bir canavar gibi ellerimle yırtılmıştı

bir canavar gibi; tökezledikten sonra ayaklarından dolanan pantolonunu çıkarmak zorunda kaldığı utanç.

Suçluluk duygusu kaynıyordu, göğsümü yakıyor, ruhumu yakıyordu. Onu mahvettim.

Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Tallon haklıydı. Radaan'ı sadece mahvetmemiştim, onu mahvetmişim. Hangi prens bu kadar rezil olmuş bir prensesle evlenirdi ki? Kim bu yıkımın ötesinde, güneş ışığı ve ejderha ateşinden yaratılmış kadını görebilirdi ki?

Döndüm ve yumruğumu aynaya vurdum. Gümüş rengi cam örümcek ağı gibi çatladı ve yansımamı bozdu. Parmak eklemlerimden kan sızıyordu.

Her şeyi mahvetmişim.



Kızarmış et kokusu midemi bulandırdı. Boş sandalyeler beni çevreliyor, kalbimdeki boşluğu daha da genişletiyordu. Bakışlar üzerime çöküyor, kalın ve ağır, mantomun ağırlığını artırıyordu.

Fallione yoktu. Sadece Darius masama oturdu. Threshers gölgelerde belirirken, orada bulunanlar sessiz, zoraki gülümsemelerle fısıltılı konuşmalar yapıyordu. Hiç şüphesiz her konu prenses ve kralı üzerineydi. Yasak aşıklar — ipek ve sırlarla örtülü bir skandal.

Yemek salonunda onların fısıltılı sorularının izleri dolaşıyordu. Bu ilişki ne kadar süredir devam ediyordu? Tallon biliyor muydu? Elohis'un Seçilmişti gerçekten bu kadar aldatıcı olabilir miydi?

Sandalyeyi geri ittim. Saray halkı ayağa kalktı. Saygıdan değil, asla mantonun altındaki adama değil, boş bir gelenekten dolayı. Savaşlarda, kanla kazandığım onur, şimdi ağızlarında kül olmuştu.

Greaves, yüksek masanın önünden geçerken arkamda gölge gibi takip etti. Sessizlik, kendi yarattığım bir hayalet gibi peşimden geliyordu. Herkesin bakışları üzerimdeydi. Utanç boğazımı yaksa da çenemi kaldırdım. Suçluluk ve nefret, zehirli bir zehir gibi içimi kapladı.

Salondan çıktıktan sonra tunikamın bağcıklarını çektim. Kahveye ihtiyacım vardı. Ve havaya.

Göğsüm sıkıştı. Nienna'nın yüzü aniden hafızamda belirdi — korkuluğa yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor.

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve koridorlara fırladım. Hizmetçiler dağıldı. Personel gölgelere dönüştü, gözden kayboldu.

Bir zamanlar çınlamalar ve sohbetlerle dolu olan mutfak, sessizdi. Havada baharat kokusu yoktu. Elma şarabı yoktu. Sadece kahvenin acı, topraksı kokusu odada dolaşıyordu. Beni çağırıyordu.

Igor bu gece daha güçlü bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Elbette biliyordu. Sarayda söylentiler küf gibi yayılırdı — sessiz ve her şeyi tüketen. Bir hastalık gibi.

Kısa boylu adam, ben kapıya ulaştığımda derin bir reverans yaptı, sonra bakışlarımda bir anlık üzüntüyle karşılık verdi. Ağzı aşağı doğru kıvrıldı.

Hayal kırıklığı.

Sözsüzce, koyu renkli sıvıyı yaldızlı bir kaba döktü, sonra bana kırılğan bir gülümsemeyle uzattı.

"Teşekkür ederim." Sesim titrememişti, ama içim titriyordu. Arkanı döndüm.

Buhar kıvrımlar halinde yükseliyordu. Siyah yüzey dalgalanarak parçalanmış düşüncelerimi yansıtıyordu. Greaves içkiye uzandı ve ben de ona uzattım, bandajlarımın yaralı cildime batmasıyla yüzümü buruşturdum.

Bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve geri verdi. O bu içeceğin tadını hiç sevmemişti. Nienna kadar nefret ediyordu.

O denediğinde, yüzü her şeyi anlatıyordu. Tiksintisini asla itiraf etmedi, ama kaşlarının arasındaki çizgi ve zoraki gülümsemesi onu ele verdi. Sadece ben içtiğim için içti.

Demir merdivenleri tırmanırken keskin bir nefes göğsümü doldurdu. Bir keresinde merdivenlerin her basamağına kazınmış karmaşık desenleri sormuştu. Merakı ruhumun ilham kaynağıydı. Ona daha önce hiç bahsetmediğim hikayeler anlattım. Annem, geçmişim, kendime sakladığım parçalarım ile ilgili hikayeler. O dinledi.

Umursadı.

Parmaklarım, direğe oyulmuş dev böceğe dokundu, kanatları narin, imkansız çizgilerle açılmıştı. Kırılğan, minik detaylar.

Kimsenin sormadığı sorular sordu.

Gözlerimi kapattım, dudaklarımı sıkıca kapattım ve daha yükseğe tırmandım.

Dışarıda, güneş ışığı balkonu altın rengi ve acımasızca dolduruyordu, yemek salonundan kaçışımı alay ediyordu. Kumtaşı, sanki alevlerle yıkanmış gibi şiddetli ışınların altında parılıyordu.

Draconia kıyılarına ulaşması ne kadar sürerdi? Ejderha uçuşu için giyinmemiştii. Onun vatani ile benim vatanım arasında kara parçası olmadığı için dinlenebileceği bir yer yoktu. Sadece sonsuz gökyüzü ve deniz vardı.

Fincanımı kenara koyup avuçlarımı pürüzsüz taşda dayadım, başımı eğdim.

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" Sözler boşuk ve zayıf bir sesle çıktı. Boğulmuş gibiydim.

Draconia'yı yatıştırmanın bir yolunu bulmalıydım. Ronan, onları durdurmaya çalışırsak savaş çıkaracağını söyledi. Tanrılar biliyordu ki, onlara zaten yeterince sebep vermiştim. Şiddet, onların hakkıydı.

Ve Draconia'nın Ejderha Kralı, Vahşi Kıyıların Efendisi Nereus, hiçbir zaman verdiği sözü tutmamıştı.

Ejderha ateşiyle arındırılmıştı.

İşte buydu, Draconis Kan Yemini'ni ortadan kaldıracıecek tek şey. İntikam onun olacaktı.

Topraklarımı, halkımı hazırlamalıydım. Ejderhalar Radaan'a uçacaktı.

Ve yine de... düşüncelerim Nienna'nın peşindeydi.

Kardeşi ve onun ejderhası vardı. Kesinlikle güvendeydi.

Yıkılmış, bitkin bir halde memleketine varacaktı. Babası öfkelenenecekti. Ve tüm bunlar — her bir çürük, her bir gözyaşı — benim sorumluluğumda olacaktı.

Onun inişini hayal ettim: Gyrak'ın kanatlarını katlaması; Ronan'ın ona yardım etmesi; güneş ışığı rengindeki altın saçlarının matlaşması; kirle lekelenmiş cildi; yırtık giysileri; gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri.

Elohiös, beni bağışla.

Nereus, Radaan'ı yerle bir edecekti.

Kahve'mi fırlattım, aşağıda, kraliçenin terk edilmiş bahçelerinin karmaşık kalıntıları arasında kaybolduğunu izledim. Bu hareket öfkemi yatıştırmadı. Bu işkence içime doğru yöneldi.

Radaan yanacaktı.

Ve ben bunu izleyecektim.

Birinci Bölüm

Titreme beni eziyet ediyordu. Dişlerim takırdadı, uzuvlarım en son yanında olmak istediğim kişiye doğru kıvrıldı.

Ronan.

Gyrak ve kardeşim Reem'de kalmaları emredilirse ne yapacaklarından duyduğum korku - sanki böyle bir şeyi zorlayabilirmişim gibi - kemiklerime işleyen bir uyuşukluğa dönüşmüştü. Çaresizlik iliğime işlemişti.

Saatler, Gyrak'ın kanat çırpışlarına uyumlu nefesimle, ısınmaya çalışarak geçti. Ronan'ın deri giysili kolları beni daha sıkı sardı. Onu itme dürtüsüne direnerek kaskatı kesildim. Öfkem azaldı. Beni Radaan'dan kopardı.

Ve bunun için ondan nefret ettim.

Ama bundan daha çok, kendimden nefret ediyordum.

Bu benim hatamdı. Kallias mahvolmuştu. Peki ya ben? Artık hiçbir erkek bana dokunmaya cesaret edemezdi, bir kralın ellerini ısıttıktan sonra. Daha da kötüsü, Ronan öfke saçıyordu. Öfkesi havada kalın ve kırılğan bir şekilde asılı kalmıştı. Anlamıyordu. Hiç denememişti bile. Kendi gerçeğini inşa etmiş ve onu kendi sonuçlarına fazla kapılmış bir şekilde mühürlemişti.

Eğer gücü olsaydı, beni o masada gördüğü anda savaş ilan ederdi. Ama kan yemini bozmak sadece bir savaş eylemiydi.

Ve bunu ilan etme yetkisi sadece babamıza aitti.

Karnımdaki korku saatlerdir geçmemişti, yükü tanıdık ve ağırdı.

Baba.

Yırtık elbisemi çekiştirirken yeni bir öfke dalgası yükseldi. Pantolonum yoktu. Çıplak uyluklarım eyerin derisine sürünerek yaralanmıştı. Beni Reem'den hiç uyarıda bulunmadan sürükleyerek çıkarmıştı. Değişmek, *nefes almak* için zaman yoktu.

Kallias'ın dudaklarının benimkilerle birleştiği anı, sonunda ihtiyatını bir kenara bırakıp açlığına teslim olduğunda kumaşın yırtılma sesini hatırladıkça utanç beni boğmak üzereydi. Tanrılar, beni duvara dayayıp ihtiyacını hissettirdiği an... dokunuşumun kemerinin altına kayması...

Ve sonra utanç. Kardeşim beni koridorda sürüklerken, ben de karışık pantolonumdan kurtulmaya çalışırken, o pis utanç içimi kapladı, çığlıklarım arkamızda yankılanıyordu.

Draconis kıyılarına vardığımızda, beni nasıl bulduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatacağına şüphe yoktu.

Önce annemi bulmam gerekiyordu. Babam bunu Ronan'dan duyamazdı. Annem olmalıydı. O belki, *belki* anlayabilirdi.

Saatler geçti, sadece endişelerim bana eşlik ediyordu. Tallon bunu planlamıştı. Her şeyi. Onu Fyrn'le bulacağımı, Kallias'a kaçacağımı biliyordu. Bana tuzak kurdu ve ben de başımdan bu tuzağa düştüm.

Ama ne kadarını biliyordu? Benim haberim yokken kardeşimin gelişini nasıl öğrenmişti? Mektuplarımın fırtınadan kurtulduğuna dair hiçbir haber almadım. Ronan'ı çağırmış mıydı?

Kallias'ın Tallon'un zehrine maruz kaldığını düşününce, boğazımı yakan bir öfke dalgası yükseldi. O, oğluna hiç benzemiyordu. Kral sorunlarıyla yüzleşirdi, gölgelerden takip etmezdi. Savaşırı.

Tallon ise sadece bekledi... pusuda, kemikleri temizledi. Bir akbaba gibi.

Bunca zaman Kallias'la oynadım, onu kızdırdım, hak etmediğim anları çaldım. Onu tanrılarına, halkına karşı kıskırttım... Peki ne için?

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Gözyaşları gözlerimi yakarken, başımı Ronan'ın omzuna yasladım.

Kallias iyi bir kraldı. Sadık. Kararlı. Dürüst.

Bir keresinde beni mahvedeceğini söylemişti, ama ben onu mahvettim, geleceğini paramparça ettim. Radaan'ı Vello ile başka bir savaşa sürükledim... Benim yüzümden, onlara yardım etmek için ejderhalar gönderilmeyecekti.

Babamın misilleme yapmasına izin veremezdim.

Utanç içimi yakıyordu, beni tamamen yutuyordu. Yardım gelmezse, Radaan düşebilirdi.

Gücüm tükenmiş, kemiklerimden tüm kuvvetim çekilmiş, suçluluk duygusuyla uykuya dalmıştım. Kaburgalarım boşluktan ağrıyordu.

Kalbimi geride bırakmıştım. Radaan'da.



Gyrak inledi, kanatları seğirerek alçaldı, sonra yeni bir yükselen hava akımıyla yukarı fırladı.

"Onu öldüreceksin!" diye bağırdım ve omzumla Ronan'ın göğsüne çarptım. Devasa siyah ejderha, şafaktan beri iki kez sendelemişti. Hâlâ okyanusun üzerinde uçuyorduk, ufukta kara parçası görünmüyordu.

Gyrak gençti, ama deniz üzerindeki uçuş günlerce sürmüştü, uyku ya da dinlenme olmadan devam etmişti. Zavallı hayvan Reem'e vardıklarında bitkin düşmüştü. Draconia'ya dönmeden önce dinlenmeye ihtiyacı vardı, ama kardeşim ona bu merhameti göstermedi.

"O başarabilir!"

Ronan kendini hazırladı, Gyrak homurdandı ve boynunu kaldırarak bizi rüzgardan korudu. Omzumu kavradı ve ayağa kalktı, sonra Gyrak'ın gece yarısı rengindeki omurgası üzerinde dengede durarak sendeleyerek ilerledi.

Güneş artık daha sıcak bir şekilde parlıyordu, ama Ronan'ın vücut ısısının yokluğu bir anda beni vurdu. Kollarımı kendime doladım, sırtımdan bir titreme geçti.

Ronan, ejderhanın pullarının açık denize doğru eğimli olduğu kenara doğru sendeleyerek yürüdü ve kaşlarını çatı.

"Artık utangaç değilsin, değil mi?!" diye bağırdı, rahatlamak için kemerini kurcalayarak. "Birini görürsen, hepsini görmüş olursun..."

"Bir kelime daha et, Ronan! Söylersen, seni denizanasına atarım!" diye bağırdım fırtınaya karşı, Gyrak'ın dikenli boynuna doğru dönerek.

Uçarken başını dik tutmak onu zorluyordu, ama bu, binicilerin havada rahatlayabilecekleri tek zamandı. Sistemin kadınlar için tasarlanmadığının bir başka hatırlatmasıydı bu. Seçeneklerim ya tutmak ya da kendimi rezil etmektir. Canavarın umurunda olmayacaktı, ama kardeşim ve hayattaki tüm Draconis'ler böyle bir hakaret için beni asla affetmeyecekti.

"Onun bu durumda olması senin suçun!" diye homurdandı Ronan.

Bu, barajı yıktı. Ben de hırıldayarak, çizmeleri üzengiden çektim.

"Otur!"

"Hayır!" diye bağırdım ve eyerden kurtulmak için çırpındım. Botum pürüzsüz bir pulun üzerinde kaydı. Rüzgar yırtık elbisemi açtı, kumaş dalgalandı. Çıplak bacaklarım güneş ışığında parlıyordu, ama Ronan'ın berrak bakışları benimkilerde kalmıştı. "Bana emir veremezsin! Hiçbir zaman veremedin!" Sesim çatladı. "Bu senin hatan! Hiç dinlemezsin, istediğini yaparsın ve bedelini umursamazsın! Yerini unuttun!"

"Ben varisim! Sen sadece bir..."

Yumruklarım göğsüne çarptı. Vücudu ejderhanın yanından aşağıya düştü.

Ronan'ın çığlığı rüzgârın uğultusunda kayboldu. Ben öne doğru sendeledim. O bir akıntı yakaladı ve serbest düşüşe geçti. Ejderhası kükredi, havada dönerek kanatlarını kapattı. Ben çığlık attım, tırnaklarımla tutunmaya çalıştım.

Gyrak yukarı doğru sıçradı, başını bana doğru çevirdi ve burnunu kullanarak beni eyere doğru itti. Sırtına tekme attım, botlarım kaygan pullarında kaydı. Dişlerini ayaklarıma geçirerek hırladı.

"Deniyorum!"

Çılgınca hareketlerle, Gyrak dalışa geçerken bacağımı salladım. Ciğerlerimden hava çıktı. Parmaklarım tokalar üzerinde uçtu ve baldırlarımla etrafındaki kayışları sıkıca çektim. Sonra ne olacağını biliyordum. Tutunamayacaktım...

Her şey karardı.

Bir sarsıntıyla uyandım. Kafam karanlık bir duvara çarptı. Dişlerimin ısırıldığı dilimde acı hissettim. Elimi ejderhaya dayadım ve aşağıdaki denizi taradım.

Gyrak kanatlarını çırparak tekrar yükselirken boğazından derin bir hırıltı çıktı. Kuyruğu suya değdi.

Ronan, yüzü öfkeli bir ifadeyle ejderhanın omzuna tırmandı.

"Seni kötü cadı." Nefesi sert ve zorluydu, arkama kayarken. Göğsü sırtıma çarptı. "Ölebilirdin!"

Kalbim sıkıştı, göğsümün altında bir sıcaklık hissettim. Gyarak önce Ronan'ı kurtarırdı. Her zaman öyle yapardı. Onun bağı, binicisi... daha önemli, daha değerli. Ronan'ın serbest düşüşüne rağmen, ipin ucunda asılı kalan bendim.

Sıcak bir şey dudaklarıma bulaştı. Onu sildim, elimi lekeleyen kırmızıya kaşlarımla çatarak baktım.

"Denizin dibine git, kardeşim. Zaten yeterince kötü görünüyordun!"

Onu tekrar itme dürtüsü neredeyse galip geldi. "Hazırlanmama izin vermeliydin!"

"Anlamıyorsun." Gyarak tırmanırken, dengemizi sağlamak için bacaklarını benim bacaklarıma üzerine doladı. Her kanat çırpışında ejderhanın vücudu titriyordu. "Sadece ben değildim, Nienna." Deri ceketini çıkardı. "Sen... sıradan bir fahişe gibi *sergileniyordun*."

Hırıldayarak dirseğimi karnına vurdum. Ne olduğunu biliyordum. Anı beynime kazınmıştı, ondan kaçış yoktu. "Kapa çeneni ve dinle."

Kollarımı yakaladı ve ceketinin içine soktu. Isı kemiklerime işledi ve bunun verdiği rahatlıktan nefret ettim. Konuşmama izin vermedi.

"Hepsi seni gördü. Tallon. Velli. Sarayın yarısı! Yemin... O yemini parçaladı. İkiniz de parçaladınız." Sesi çatallandı, titredi. "Nasıl hissettiğimi anlıyormuş gibi davranma. Seni öyle görmek... Kız kardeşim..."

Tereddüt etti. Nefesi enseme çarptı. "Denizin altında, nasıl yapabildin?"

"Ne yapabilirim ki, Ronan?" Kafamı çevirdim, öfkem yükseldi ama gelgit gibi geri çekildi. "Aşık olmak mı? Sen orada değildin. Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. O, beni önemseyen tek kişiydi..."

"Halkımız açlık çekiyor," diye tükürdü. "Ve sen, senin iki katın yaşında, *kan* yemini bozmaya hazır bir adamın seni sevdiğini mi düşünüyorsun?!"

Gözlerimin arkasında çaresiz gözyaşları yanıyordu. Onun göreceği tek şey buydu
—kan yemini bozacak kadar onursuz ve hain bir yaşlı kral. Ejderha ateşinin tehdidini rüzgârda duman gibi gören bir adam

Ronan'a göre, Kallias Draconia'nın uyarılarını alay konusu yaptı ve bunu yapmak için beni kullandı.

Hayır, kardeşim söylediklerime inanmayacaktı. Sadece babamın mantıklı davranmasını umabilirdim.



Sabaha kadar Gyрак tereddüt etti. Ronan sessiz kaldı, yüzü solgun ve gergindi. Benimle konuşmayı reddetti. Gözlerimden kaçarak çantasından bir parça kurutulmuş et uzattı.

Kara canavar, rüzgarda kanatları titreyerek yükselen hava akımlarında süzülüyordu. Genç bir ejderha dört günlük yolculuğu yapabiliirdi, ama dinlenmeden dönüş uçuşu hiç yapılmamıştı.

Gün ilerledikçe, daha da alçaldık. Gyрак'ın pençeleri suya değdi ve dalgaların üzerinde gümüş rengi dalgalar oluşturdu.

Çenemi sıkıca kapattım. Radaan'dan geri dönmek için çok uzaktaydık, Draconia'ya devam etmek için de çok uzaktaydık. Aramızda kara yoktu, sadece deniz vardı. Uçmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Gece çöktüğünde, soğuk kafatasıma baskı uyguladı ve başım zonklamaya başladı. Ronan'ın su kaynağı son birkaç damlaya kadar azalmıştı. Evinden pervasızca kaçması onu yakalamıştı. Gyрак nefes nefeseydi, burun deliklerinden buhar çıkıyordu, havada kalmak için mücadele ederken her nefesi düzensizdi.

"Hazır ol!"

Gözlerimi kırptım, baş ağrısı düşüncelerimi bulanıklaştırırken eyerin kenarını tuttum. Yıldızlar, durgun, cam gibi bir yüzeyde parıldıyordu. Yukarıda fırtına yoktu. Uçuşumuzu ne engelleyebilirdi ki?

Gyрак bir taş gibi düştü ve denize çarptı. Çığlık attım, tırnaklarım deriye batıyordu. Ronan beni kendine sıkıca çekti, deniz suyu bacaklarımıza kadar yükseldi. Ejderha çırpınıyor, kanatlarını açarak su üstünde kalmaya çalışıyordu.

Soğuk, elbisemi delip geçti ve botlarıma sızdı. Panik, boğazımı pençeleriyle tırmaladı. Gyрак, kanatlarını kıvrarak, başını siyah suya daldırdı.

Bilinen tarihimizde hiçbir ejderha denize inmiş değildi. Karanlık uçurumdan korkmak, pulları veya alevleri kadar onların bir parçasıydı. Gyarak altımızda titredi ve Ronan öne doğru eğildi, alnı omzuma yaslandı.

"Dinlenmesi gerekiyor."

Ateşli bir sıcaklık cildimde karıncalanmaya başladı. Bunu görmezden geldim. Botumun altındaki su sonsuz ve soğuk görünüyordu. Tekrar havalanamazsa kanatlarını dinlendirmek bir işe yaramazdı.

Burada ölecek miydik? Suyu batmış bir ejderha ile mahsur kalmış olarak?

Ronan bana yaslandı, nefesi sıcak ve sığdı. Yanağımı ısırıldım. Ben nöbet tutacaktım. Onlar dinlenmeliydi. Onlardan nefret etsem de, şu anda bana ihtiyaçları vardı.



Uzaktan gelen bir çığlık sessizliği bozdu. Birden doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Kardeşimin göğsü sırtıma baskı yapıyordu. Ses karanlığı yırtmıştı — keskin, ürkütücü, rüzgâr ya da dalga sesi değildi.

Başka bir çığlık daha geldi, tiz ve ince. Kalbim durdu.

Ronan'ın uyluğuna vurdum. "Uyan!"

O sıçrayarak omzumu tuttu. Dönerek her yöne baktım. Deniz boştu. Gökyüzü bozulmamıştı. Şafak ufku zar zor öpüyordu. *Hiçbir şey* yoktu.

"Gitmeliyiz! Hemen!" Gyarak'ın yan tarafına yumruğumu vurdum. Ejderha inledi, kıpırdadı, yorgunluk onu halsizleştirmişti. Suyu koklarken burun delikleri genişledi.

Ses tekrar yükseldi, daha yakından. Altımızdan.

Kalbim boğazıma kadar çıktı, panik damarlarıma buz gibi bir korku doldu. Yumruğumu bir kez daha Gyarak'a vurdum. Kocaman kanatları açıldı ve denize çarptı. Çok ağırdı. Yeterli kaldırma gücü yoktu.

Çığlık havayı parçaladı, kulakları sağır etti. Gyarak'a sarıldım, parmaklarım nemli pulları tırmalıyordu. Ronan küfretti, avuçlarında ateş kıvılcımları çaktı. Alevleri suyu titreyerek aydınlattı, ama aşağıdaki mürekkep gibi karanlık derinlikler sonsuz bir siyahlıkta kaldı.

Gyrak ırpındı. Kanatlarını ırpıtı. Boynunu uzattı, gökyüzüne çıkmak için çaresizce çabaladı.

Ejderhaların açık denizi kaçınmalarının nedeni buydu.

Etrafımızda bir dalga yükseldi. Deniz, devasa bir dalga halinde kabardı. ığlığım boğazımda düğümlendi, çıkamadan öldü. Canavar, yıldızları engelliyordu — devasa, beyaz dişli. Ay ışığı, sivri dişlerinde parılıyordu.

Ronan bağırdı. Ellerinden ateş fışkırdı ve canavarın yaklaşan devasa ağzına doğru parladı.

"U, Gyrak! Hemen!"

Avuç içimi onun pullarına vurdum. Kolumdan bir güç dalgası geçti. Ejderha ığlık attı, kıvrıldı, pençeleri tuzlu su sıçramalarını yırttı. Pençeleri canavarın yüzünü buldu, siyah, parlak bir göze doğru uzandı.

Bir köpekbalığı mı? Yoksa balina mı? Hayır. Daha kötüsü. Gördüğüm her şeyden daha büyük.

Yaratık yana doğru hamle yaparken, fildişi dişleri Gyrak'ın arka pençesini yakalarken, ben eyere sıkıca tutundum.

Ronan daha fazla ateş attı, ışık, midye kabuklarıyla kaplı deriden parladı. Gyrak, canavar ısırdığında kükredi. Acı dolu bir çığlık atarak, bir parmağını feda ederek kurtuldu ve yaratığın kafasının üstüne tırmandı.

Canavar derinliklere geri çekildi.

Gyrak bu anı kaçırmadı. Kanatları havayı derin ve sarsıcı bir güçle ırpıtı. Yükseldik.

Uçarken karanlık pulları sıkıca tutarak nefes nefese kaldım. Ronan bana yaslandı, kolları belimi sıkıca sardı. Göğsü taş gibiydi, sert ve gergindi.

Ejderhanın dinlenmeden uçmasını istedi.

Şimdi Gyrak bunun bedelini ödüyordu.

Güneş yükselirken sessizce utuk. Gyrak'ın düşük inlemeleri, her bir kanat ırpışının arasındaki boşluğu doldurdu. Kemiklerimde ağrı hissettim. Derimin altında sıcaklık kabarcıkları oluştu. Uyku beni çekiyor, beni kendimden geçiriyordu. Ronan beni salladı, sesi sisin içinden keskin bir şekilde duyuluyordu ama yeterince değil.

Sadece dinlenmek istiyordum.

Onun kucağına ne kadar derin batarsam, kalkmak o kadar zorlaşıyordu.

Sonunda, denemeyi bıraktım.

İkinci Bölüm

Ağaçlar Kallias'ı yuttu, yeşil paltosu ormanın gölgelerinde kayboldu. Onu geri çağırmak, beklemesi için yalvarmak için ağzımı açtım, ama ses çıkmadı. Hava boğazımı yakıyordu ve ipek elbisem terli cildime yapışmıştı. Dikenli bir çalı eteğime takıldı ve bacağımı kesti. Nefes nefese, kumaşı çekerek, dalların karışıklığını gözlerimle aradım.

Yeşil bir parıltı, ardından altın rengi bir ışıltı. Gümüş rengi saçlar ışığı yakaladı, sonra devasa bir meşe ağacının arkasında kayboldu.

"Kallias." Bu kelime boğazımdan çıkarken, vücudum onu dışarı çıkarmak için zorlanıyordu.

Neden gidiyordu? Ona ihtiyacım vardı! Sözcükler göğsümde yanıyordu, ona ne kadar üzgün olduğumu söylemeliydim. Her şeyi mahvettim. Bir şekilde bunu düzeltmeliydim, ona yıllardır peşinde koştuğu huzuru vermeliyim.

Eteğimi dikenlerden kurtardım, bir adım attım, sonra bir dal belime dolandı.

Kulakları sağır eden bir gürültü beni deliryumumdan uyandırdı.

Ronan'ın kolu, eyerden sarkarken kaburgalarımı ezdi, ayağım üzengiye sıkışmıştı.

Kalbim hızla çarptı ve Gyрак'ın pullarına tırnaklarımı geçirerek çırpındım, pürüzlü çıkıntılar avuç içlerimi ısıırıyordu.

Yüzüme su sıçradı, kendimi düzeltirken tuz kesiklerimi ve sıyrıklarımı yakıyordu. Gyрак o kadar alçaktan uçuyordu ki, kanlı pençesi denizi sıırıyordu. Her kanat çırpışında nefes nefese kalıyor, düzensiz ve hırıltılı nefes alıyordu. Dönüp baktım ve midem bulandı. Ronan'ın yüzü

griye dönmüş, cildi terden kaygandı. Gözleri sıkıca kapalıydı, burun delikleri her nefes alışında genişliyordu.

Başka bir kükreme gökyüzünü yırttı. Ritim kafatasımı delip geçti.

O sesi tanıyordum.

Argos başımızın üstünden geçti, Gyra'ı boğacak kadar büyük bir gölge. Gece yarısı rengindeki boynu uzadı, başını eğip kokladı. Küçük ejderhayı itmemek için dikkatlice yanımızdan geçti. Babam onun sırtındaydı, bize doğru dönmüş dar bir silüet, yüzü bulanık, detayları uzaklıkta kaybolmuştu.

Zayıflık gücümü yitiriyordu. Uyanmanın verdiği adrenalin beni ayakta tutmaya yetmedi ve Gyra'a yaslandım, obsidiyen pulları altımda titriyordu.

"Neredeyse vardık." Elimi ejderhanın yan tarafına koyup okşadım. Kanım onun üzerine bulaşmış, dökülmüş yakutlar gibi ışığı yansıtıyordu.

Argos homurdandı ve bizi içeri yönlendirmek için daireler çizdi, ama Gyra Spire'a ulaşamadı. İniş yeri çok uzaktaydı. Çok uzak. Kıyıya inmek zorunda kalacaktık, bu da aşağılanmamızı daha da artıracaktı.

Ateşten vücudum ağrıyordu, her kasım en ufak harekete bile isyan ediyordu, ama utanç duygum daha da alevlenmişti. Başarısızlığım herkesin gözü önünde ortaya çıkacaktı.

Ejderha uçuşu için eğitim almamıştım, hiç böyle deniz aşımı yapmamıştım. Cildim yanıyordu. Zihnim bulanıklaşmıştı. Ronan'ın ceketi parçalanmış elbisemi bir arada tutuyordu, ama bu bir binici kıyafeti değildi.

Gyra inledi ve kanadı bir çırpıda katlandı, bizi dalgalara çarptı. Çığlık attım. Ölen ejderhanın ağırlığı Draconia'nın sığ sularına çarptığında kardeşim beni kollarıyla sardı.

Ronan sırtıma çarptı ve kafatasım Gyra'nın boynuna çarptı. Acı, görüşümü böldü. Tuzlu su yukarı doğru fışkırdı, atılan çakıl gibi acıttı.

Canavar, ayakta kalmak için mücadele ederken boğuk bir çığlık attı. Sendeleyerek kumu buldu, kanatlarını dalgaların içinden sürükleyerek başını eğdi.

Argos bir tur attıktan sonra sahile doğru daldı.

Gyrak, yere düşmeden önce zar zor kuru toprağa ulaşabildi. Babamızın ejderhası yakınına indiğinde yer sarsıldı; güneşi yutan canlı bir gölge gibiydi. Devasa canavar hırladı, sonra Gyrak'ın ıslak kanadına burun kıvrarak küçümsemeyle baktı.

Kardeşim bana yaslandı, kıpırdamadan. "Ronan." Adı dudaklarımdan döküldü. Sesim çatladı.

Ejderhasını böyle bir zorlamaya maruz bırakarak ne kadar bedel ödeyecekti? Draconis, çarpışmanın sesiyle deniz kenarındaki evlerden dışarı döküldü.

Harekete geçmeliydim, babam Radaan ile savaşa girmeden onu durdurmalıyım.

Kallias ile.

Parmaklarım bacağımı bağlayan kayışları tutuşturdu, ancak tokalar açacak kadar güçsüzdü. Kendimi kurtarmak için yana eğildiğimde başım döndü. Kayışlar sıkıydı. Ronan'ın ağırlığı beni yere bastırıyordu. Gözlerimin arkasında ağrı hissederken ellerim titriyordu, işe yaramazdı.

Babam, gümüş iplikler ve incilerle parıldayan lacivert deri giysileriyle, akıcı bir kolaylıkla Gyrak'ın omzuna tırmandı. Bir bıçak çekti ve kayışları temiz bir şekilde kesti. Bıçak uyluk derimin üzerinde durdu ve keskin bakışları bacağımdan yüzüme kaydı.

"Ne oldu?!" Endişesi öfkesiyle çatışıyordu. Kaşları çatıldı, dudakları hırçın bir şekilde kıvrıldı ve kolunu belime doladı, ama ben ona önce uzandım.

"Lütfen... yapma..." Sesim çatladı. Gözlerim yanıyordu, ama gözyaşı gelmiyordu. Çok uzun süredir susuz kalmıştık.

Babam beni aşağı taşıdı ve güneşin ısıttığı kuma oturttu. "Radaan savaşta mı?"

"Hayır." Bu kelime boğazımda düğümlendi, yavaş dilimle daha fazlasını söylemek için çabaladım.

"O zaman bedelini ödeyecekler." Beyaz sakalının altında kırmızı bir çiçek açtı ve ben nefes nefese, göğsüne yapışırken gri gözleri parladı.

"Baba..."

Dünya başım dönüyordu. Yere düşmeden önce kolları beni yakaladı. "Erin!" Onun bağırdı yankılandı soğuk soğuk ve otoriter. Bir kralın emri.

"Onu yakaladım, Majesteleri!"

Bir kadın elinde matara ile yanıma koştı. Diz çöküp dizini sırtımın arkasına dayadı. Desteği için minnettar olarak bacağına yaslandım. Dudaklarım ince bir gülümsemeyle kıvrıldı ve babam Ronan için Gyarak'a tekrar tırmanmaya başladığında çenemden taze kan damladı.

Argos, Gyarak'ın yere yığılmış bedenine homurdandı. Küçük ejderha başını kaldıramıyordu. Yanları inip kalkıyor, düzensiz nefes alıp vererek etrafta toplanan kalabalığın etrafına kum fırlatıyordu.

Kendime çöktüm, gözlerim ejderhaların arasında çalkalanan dalgalara sabitlendi. Ronan'ın ceketi omuzlarımda ağırlaşmıştı, onu daha sıkı çektim, sallanarak. Dik oturmak bana çok zor geliyordu. Kaslarım dinlenmek için çığlık atıyordu. Mide bulantısı bağırsaklarımı kıvrıldı ve sanki hiç iniş yapmamışız gibi yer titredi.

Kana bulaşmış elimi kumsala koydum. Bir deniz kabuğu avucumu ısırdı, keskin ve gerçekti, ama zihnimdeki sis dağılmadı.

"Prenses, al." Erin sarı örgülerini omzunun üzerinden attı ve içeceği dudaklarıma bastırdı.

Ellerimi kaldırmaya çalıştım, ama ellerim zayıf ve işe yaramaz bir şekilde kucağımda düştü. Soğuk su dilime değdi, ama boğazım yutmayı reddetti. Sıvı göğsüme döküldü ve yırtık elbisemi ıslattı. Öksürdüm, her spazmda kalan azıcık gücüm de tükendi.

"Abyss!" diye tısladı ve matara elinden çekip aldı.

"Ain, Baer, Ronan'ı Spire'a götürün," dedi babam, sesi sabit ve keskin. "Ned, ekibini al. Gyarak'ın yemek yediğinden emin ol."

Güneş ışığı, geniş vücudunu sıkıca saran mavi deri giysilerini aydınlattı. Vücudu bir Ejderha Binicisi'nin gücünü taşıyordu — sağlam, keskin, boyun eğmez. İki adam sessiz kalabalığın içinden çıkıp Ronan'ı aralarında kaldırdılar.

Sonra babam bana döndü.

Göğsüm parçalandı. Bir hıçkırık çıktı. Çenesi gergin, gözleri sert bir şekilde yanıma diz çöktü. Avucuyla yanağımı kavradı, sert ve sıcaktı.

"Seni annene götüreceğim," dedi, sesi kederle doluydu. "Sonra Radaan'a uçacağım."

"Hayır." Elim hızla kalktı, onun elini tutmaya çalıştı. "Yapamazsın." Sözlerim peltek çıktı, dilim ağır ve yavaştı. Dünya dönüyordu, kenarları bulanıklaşıyordu.

"Lütfen. Sen bilmiyorsun..." Başım geriye doğru eğildi ve karanlığa gömüldüm.



Tatlı bir uğultu beni uykumdan uyandırdı. Rüyasız, ya da belki de değil... Görüntüleri kaçırmaya izin verdim, onları kovalamak istemedim. Bana sadece kaybettiğim şeyi hatırlatırlardı.

"Çay, hemen."

Ses beni boğdu. Annem. Sesi içimde derin bir şeyleri kırdı. Ruhum, onun taşıdığı sükuneti, sunduğu korumayı özliyordu. Kallias'ın benim için ne kadar önemli olduğunu sadece onun anlayabileceğini bilmek kalbimi parçaladı.

Savaşı önlemek için onun rolü çok önemli olacaktı.

Göz kapaklarım kapalı kaldı, açmak için çok kuruydu ve dilim damağımı sıyrarak, şekillenmeyi reddeden tutarlı kelimeler oluşturmaya çalıştı.

Kollar beni kaldırdı. Bir çay fincanı dudaklarıma değdiğinde bir gözüm açıldı. İlk önce koku geldi — nilüferler, yumuşak ve temiz — sonra nane, kafamdaki sisi temizleyecek kadar keskin.

Fincanı eğdi ve ben yudumladım. Çok tatlıydı. Vücudum sarsıldı, adrenalın sıcak bir dalga halinde akmaya başladı. Bir sonraki yudum tuzlu ama serindi ve boğazım nasıl çalışacağını hatırladı. Titreyerek ılık çayı zorla içtim.

Fincan boşaldığında beni geri yaslamasına izin verdi. Fincanı bir hizmetçiye uzattı, mavi kolu taş zemine neredeyse degecekken bir leğenden bir bez aldı.

Griye dönmüş altın rengi bukleleri, iğnelenmiş bukleler halinde yükseliyordu, aralarında gümüş bir taş saklıydı. Yüzümü silerken, ifadesi yumuşadı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Soğuk bezi gözlerime bastırdı, acıyı hafifleterek kaşıntı ve ağrıyı yatıştırdı.

"Anne..."

"Sessiz ol. Kardeşin Nereus'a haber verecek."

Dik bir şekilde doğruldum. "Ronan?!" Adı bozuk, ağızım kalınlaşmış ve işbirliği yapmıyordu.

"Kalkma, Nienna." Gözlerinde kıvılcımlar parladı. "Konuşmak zorundaysan konuş. Ama Cireendium'a karşı koyarsan, Kalepsi seni Yuvaya götürecektir."

Odanın diğer ucunda, hizmetçi bize doğru baktı, dudakları sıkı sıkıya kapalıyken su ısıtıcısını ocağın üzerine koydu.

"Ronan babama söyleyemez." Sözlerim takıldı, utanç içinde. Utanç midemde birikti.

"O senin kardeşine benim sana baktığım gibi bakıyor." Sandalyesine yaslanarak beni inceledi. "Onun doğruyu söyleyeceğine güvenemez misin?"

Gözlerim, tenime yapışan, temiz ve lekesiz ipek elbiseye kaydı. "Yalan söyleyecek." Taç altında kaşları kalktığında dişlerimi sıkıca sıktım. "Anlamıyor."

"Saldırıya uğradın. Bu çok açık..." "Ronan tarafından!" diye bağırdım. "Bana saldırmadı!"

"Kim?"

"Kal..."

Ağızımı kapattım, dişlerim kırık dudağımı ısırды. Kan dilime sızdı, keskin ve metalik bir tadı vardı. Uşağa baktım. Annem bilmeliydi. Söylentiler çok geçmeden yayılacaktı, ama bu şekilde değil. Personelin itirafını duymasına gerek yoktu.

Onu sevdiğimi.

Onu kıldığımı ve terk ettiğimi.

"Aine, bizi yalnız bırak lütfen." Annemin sesi, taşın üzerine dökülen su kadar soğuktu.

Gözlerimi aşağıda tuttum. O zaten biliyordu. Kullandığım kelimeleri. Savunmamı. Kallias'ın bunu yapmadığını ona inandırmam gerekiyordu.

Aine eğildi ve kapıdan çıktı.

Sessizlik içinde nefesimi düzenledim ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Mantıklı bir argümana ihtiyacım vardı, ailemin kabul edeceği bir şeye.

Beni eski odama geri getirmişlerdi. Karanlık taştan oyulmuş pencerelerden güneş ışığı içeri süzülüyordu. Sıcak renkli duvar halıları altın ve indigo dalgaları halinde asılıydı, okyanus gün batımları ipliklere hapsolmuştu. Karmaşık

dokunmuş halılar zemini süslüyordu. Kabuklar, dalgaların getirdiği odun parçaları ve asılı abalone diskleri duvarlar boyunca parıldıyordu, durgun havada soluk gökkuşakları sallanıyordu.

Göğsüm ağrıyordu. Geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Başka bir krallığa söz verilmişim. Gelin olmak için yaratılmışım, utanç verici bir fısıltı değil. Ama işte buradaydım, sevilen bir prenses, onurlu bir kız olarak değil, taşıdığım ismin üzerindeki bir leke olarak.

Sadece benimki değil. Kallias'ınki. Babamınki.

Suçluluk omuzlarıma çöktü ve yüzümü ellerimle kapattım. Parmaklarımla, sanki günlerce süren pişmanlığımı silip atabilecekmişim gibi, çiğ ve çatlamış cildimi ovuşturdum.

"Bir hata yaptım," diye fısıldadım, sesim avuçlarımdan arasında boğuk çıkıyordu. Parmak uçlarımda ağrıyan gözlerime bastırıyordu. Vücudum bir banyo, bir yemek, kafamdaki zonklamayı dindirecek bir ilaç istiyordu.

Ama savaş beklemezdi.

Yatak annemin ağırlığıyla sallandı ve annem kolunu bana dolayarak beni kendine çekti, göğsüne yasladı.

"Bana her şeyi anlat."

Ben de anlattım.

Her ayrıntıyı anlatırken, kollarını sıkıca bana dolayarak yüzümü gömmeme izin verdi. Tallon'un zulmünü, Kallias'ın sessiz nezaketini anlatırken, kuru hıçkırıklar boğazımı sıkıştırdı ve sözlerimi kesintiye uğrattı. Suikast girişimini ve Tallon'un saldırısını anlatmadım. Ona sadece kemikler, gerçeğin en ince iskeleti gerekiyordu. Kallias'a geldiğimde utanç kulaklarımı yakarken, her kelimeyi dikkatle seçtim. Ama o benim annemdi. Onun adını söylerken yavaş ve düzenli nefes alıp verişinden, kalbimin kime ait olduğunu anladı.

Fyrn ile Tallon'u nasıl bulduğumu açıklamak kolaydı, ama çalışma odasına girdiğimde ağzım konuşmayı unutmuş gibiydi.

"Ve kaçtığımda, ben... şey, düşündüm ki..." Sözümü kesip, boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık hissettim. Aptaldım. Naıftım. Tallon'un oyunundaki bir piyonum.

"Onun babasına koştun."

Annemin sözleri ruhuma kazındı, onu parçaladı. Onun bu şekilde konuşmasından nefret ettim. Kallias, Tallon'un babasından çok daha fazlasıydı. Ama onlar için, o, oğlunun nişanlısını yatağa atmaya çalışan adamdan başka bir şey değildi.

O içini çekti, ayağa kalkarken kolları benden kaydı. Ellerim yüzümden düştü. Gözlerim, dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu.

Mavi elbisesini düzeltti. Yüzündeki ifade okunmaz hale geldi. "Bir bebek mi bekliyoruz?"

"Hayır!" Nefesim kesildi. Boynumu daha da yukarı çektim, yanaklarım dehşetle kızardı.

"Bu kadar şok olmuş gibi davranma. Ölümün eşiğinde, ejderhanın sırtında, elbisen paramparça, bacakların çıplak bir şekilde ortaya çıktın, sonra da kardeşinin seni Radaan Kralı ile uygunsuz bir durumda yakaladığını söyledin." Başını eğdi. Bakışları deliciydi. "Dikkatli ol, Prenses. Radaan bir savaş suçu işledi. Onların gökyüzüne ejderha ateşi yağdırmak için bir kanat çırpışımız kadar uzağız."

Gözlerimi kapattım. Çaresizlik beni sardı, dibe çekti. O anlayamıyorsa, kim anlayabilirdi ki? Ben sadece Kallias'ı korumak istemiştim. Ama nasıl?

"Nienna." Eğilip alnımdaki karışık saçları düzeltti. "Sonra dinlen. Duygularını başka bir güne sakla. Şu anda babanı bulup durumu açıklayacağız."

Zayıf bir baş sallama ile cevap verdim.

Sıkı bir gülümsemeyle, gözlerinin kenarındaki ince çizgiler derinleşti. "Yeşil değil, mavi giyin." Topuklarını döndü ve giyinme odalarına doğru yöneldi. "Radaan'ı hatırlatmaya gerek yok."

Giysilerimi giymeme yardım etti, saçlarımı elinden geldiğince geriye çekti. Dört gün süren rüzgâr ve uçuş, saçlarımı yuvaya çevirmişti. Yürürken, ağırlığımın çoğunu o taşıdı, beni koridorlardan geçerek Spire'in iç salonlarına götürdü.

Adımlarıma odaklandım — bir adım, sonra bir sonraki. Nane çayının keskin ve tatlı tadı dilimde kalmıştı, ama etkisi hızla azaldı. Personelin bakışlarıyla karşılaşmamak ve evimin tanıdık köşelerinde rahatlamak için çok hızlı hareket ediyorduk.

Annem yan koridora saparak bizi Cireendium'dan uzaklaştırırken, duvarlardan düşük bir uğultu geldi. Uğultu, fenerin alevlerini titretirken, bir homurtuya dönüştü.

"Sessiz ol, yaşlı yarasa," diye mırıldandı annem.

Gülümsedim, dudaklarım çatladı. Kalepsi muhtemelen onu duydu ve protesto etmek için havaya hırladı.

Cireendium, Spire'in oyuk merkezinde yatıyordu — Kalepsi'nin zar zor sığabileceği kadar büyük bir mağara. Ama mor ejderha, beni — Ejderhanın Kalbi'ni — görmek için taş ve çeliği tırmanacaktı.

"Beni odama nasıl getirdin?" diye sordum, ayaklarım takılıp düşerken. Annem kolumu yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. "Zane, Argos Kalepsi'nin dikkatini dağıtırken seni Cireendium'dan uçurdu. Muhtemelen Tsunami'ye daha çok borçlusun, o ikisini de rahatsız etti."

Mavi-yeşil ejderhayı kastetti, o henüz bir binici bulamamış ya da Vahşi Kıyılara geçmemişti. Kanatlı, gemi büyüklüğünde bir köpek, sinir bozucu bir tehdit — ama hepimizin sevdiği bir tehdit.

Başka bir koridora döndük ve kontrast bana bir tokat gibi çarptı. Reem'in sarayı sıcaklık yayıyordu — her köşesi sarmaşıklarla kaplı, her köşesi korunuyordu. Spire, cilalı siyah taş ve aynalı fener ışığıyla parlıyordu, ama hareketle doluydu. Hizmetçiler dolaşüyor, bakışları açık, fısıltıları arkamızda yankılanıyordu. Tam uçuş kıyafetleri giymiş bir binici yanımızdan hızla geçti. Tek huzursuzluk belirtisi buydu.

Radaan'ın savaşın gölgesinden kurtulduğunu hatırlatan bir işaret... ve ben onu bir başka savaştan alıkoyan son engeldim.

Annem kapıyı açtı ve korku ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Savaş odasının ortasında devasa bir masa vardı. Ejderha Binicileri masanın etrafında daire oluşturmuş, uçuş kıyafetleri gıcırıyor, gözlükleri boyunlarına asılmış ya da rüzgârda uçuşan saçlarının üzerine oturmuştu. Herkesin bakışları bana çevrilince odaya sessizlik çöktü.

Şok. Öfke. Yüzler her ikisiyle de keskinleşmişti. Birkaç kişi keskin nefesler aldı, ama benim gözlerim sadece babamı buldu.

Masaya eğilmiş, bir elinde gözlüğünü sıkıca tutuyordu. Diğer eli, harita üzerinde Radaan'ı işaret ettiği yerden düşmüştü. Mavi üniforması, kaslı kolları ve geniş omuzlarını kaplıyordu. Yumuşak biri değildi. Savaşa hazır bir savaşçıydı.

Pürüzlü mermiler, Ejderha Kralı'nın işareti olan apoletlerini süslüyordu. —beyaz saçlarının arasına yerleştirilmiş taç, herhangi bir şüpheye yer bırakmıyordu. Kızarmış yüzü öfkeyle buruşmuş, kar beyazı sakalının altındaki çenesi seğiriyordu. Bakışları annemle benim arasında gidip geliyordu.

Donakaldım. Bir yanıma ona koşmak, kollarında kendimi kaybetmek ve onun beni o hayret dolu bakışlardan korumasına izin vermek istiyordu. Diğer yanıma

kaçmak, onların arkasında yanan öfkeden kurtulmak istiyordu.

"Nereus. Bir şey söyleyeceğim." Annemin sesinde reddetmeye yer yoktu. Elleri yanlarına düştü, çenesi yukarıdaydı. Güneş ışığı saçlarındaki altın ve gümüşü yakaladı, tacını alev alev yaktı.

"Salonda bekle." Babamın emri sessizliği yırttı.

Atlılar saygılarını mırıldanarak masadan kalkıp dışarı çıktılar. Babamın nasırlı, sıcak eli yanağımı okşadı. Başparmağıyla cildimi okşarken, tanıdık gözyaşları boğazımı yakmaya başladı.

"Nienna," dedi, beni kollarına çekerken sesi çatallandı.

Beni kendine doğru çekince bir hıçkırık kopardı. Kokusu beni sardı — tuz, rüzgâr ve Argos'un dumanlı misk kokusu. Güvendeydim.

Geri çekildi ve rüzgârın çatlattığı yanağımdan süzülen tek gözyaşını sildi. "Onu öldüreceğim."

Hayır.

Kucaklamasının sıcaklığı buz gibi soğudu. Kalbim durdu. "Hayır, baba..."

"Ona söyledim," dedi Ronan sandalyesinden, sesini zorlukla çıkararak, dikkatimi çekti. Ölüm gibi görünüyordu. Soluk ten. Gözlerinin altında koyu halkalar. "Her şeyi, Nienna."

"Her şeyi *bilmiyordun!*" diye tısladım. "Baba, binicileri geri çağır."

Babasının yüzündeki şefkat, öfkeyle yok oldu. "Radaan'a uçacağım. Tutmamız gereken bir yeminimiz var."

"Bu onun suçu değildi!" Ronan ona ne kadarını anlatmıştı?

"Bu sefer mi? Yoksa önceki seferler mi?" Kardeşimin alaycı gülümsemesi, sanki bıçakla göğsümü deşmiş gibi içimi parçaladı.

"Daha önce de oldu mu?" Babam geri çekildi, sanki onu yakmışım gibi elini indirdi.

"Hayır! Hiçbir şey ol..."

"Bacaklarının arasında zıplarken..."

"Ronan! Diline dikkat et!" Annem, emri bir kırbaç şakırtısı gibi tısladı. "Yatağına git."

"Ben öncelikle bir biniciyim. Ejderha Kralı binicilerini topladı." Kardeşim yumuşak koltuğa daha da gömüldü, gözleri kapandı.

"Uçacak durumda değilsin," dedi annem ve elini omzuma koydu.

Onu daha fazla azarlamamak için dilimi ısırđım. Öfkeyle uçarak Gyarak'ı neredeyse öldürüyordu. Annem onu yerine oturtmak zorunda kaldı. Ona karşı, fırsatını bulduğumda seve seve saplayacağım yemek bıçağından başka bir yetkim yoktu.

O, ağır göz kapaklarıyla babamıza bakarak inledi. "Yatağa."

Babamın homurtusu sesini boğuklaştırdı. Yüzü kapandı, ama gözleri beni delip geçti, sanki ruhumu görüyor, tüm sırlarımı ortaya çıkarıyormuş gibi gözlerimi deldi. Omurgam sertleşti ve odası onun bakışlarının ağırlığı altında eğildi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Peki!" Ronan kollarını savurdu ve kendini dikleştirdi.

Bana bir bakış bile atmadan odadan çıktı.

Kapı kapandığında, omuzlarım çöktü ve kendimi boşalmış hissettim. Annem beni kardeşimin terk ettiğı sandalyeye yönlendirdi ve ben kalın yastığa gömüldüm, kabuk bağlamış ellerimle hassas yüzümü ovuşturdum.

"Nereus, onu dinle," dedi.

"Ronan bana anlattı." Sözleri çok soğuktu. Mesafeli. Öfkeli.

"O tüm hikayeyi bilmiyor." Kollarımı kendime doladım, babamın öfkesine göğüs gererek. "Radaan'ı yakmakla tehdit etmek için bir nefes bile beklemedi."

"İşte bu konuda farklı düşünüyoruz, Nienna." Burun delikleri genişledi ve sıkı tutuşuyla gözlüğünün derisi gıcırdadı. "Ben beklemezdi. Onu o anda orada yakardım."

"Dur..."

"Sana tecavüz etti mi?" İrkıldım.

"Hayır!"

"Bu onu kurtarmaz." Dişlerini gösteren babam, sanki bana bakmak bile midesini bulandırıyormuş gibi başımın üstündeki pencereye baktı. "Seni korumak, seni oğluna vermek için kanla yemin etti. Ama bunun yerine sana saldırdı!"

"Öyle olmadı!" diye bağırdım, onun bağıırışına karşılık vererek. "Onu seviyorum!"

Donakaldı.

Annem gözlerini kapattı. Utanç göğsümde gürledi. Fazla konuşmuştum. Ama Kallias'ın bana zarar verdiğiğine inanmasına izin veremezdim.

"Benim hatamdı." Sözler boğazımda düğümlendi.

Babamın şakağında bir damar atıyordu. Hareket etmedi.

"Onu ben takip ettim." Sesim titriyordu. "Lütfen... Radaan'a gitme. Kallias..."

"Draconis Kan Yemini imzaladı." Sözümü kesti. "Hayatı sona erdi. Ve bir kralın hayatı kaybedilirse, ulusunun hayatı da kaybedilir."

"Yabancı topraklarda bir savaşı sürdüremeyiz," diye annem sertçe çıkıştı. Babam ona sert bir bakış attı. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

O, onun öfkesine karşı çekinmeden karşı çıktı. "Ben Draconia'nın yanındayım. *Senin* senin de

"Kızımız..." sözcükler boğazında düğümlendi, çenesi sanki sözcükler kötü bir tada sahipmiş gibi çalışıyordu, "tecavüze uğradı! Savaş başlatmama gerek yok. Reem'i ateşe vereceğim!"

Başka ne diyebilirdim ki? Onu vazgeçirebilecek olsaydı, dizlerimin üzerine çöküp yalvarırdım. Ama yaramazdı. Bu manzara onu daha da öfkeli edecekti. Draconis yalvarmazdı.

"Nereus," annemin sesi yumuşadı.

Genişlemiş burun deliklerinden nefes aldı. Argos dışarıda kükredi, ayaklarının altındaki taşlar titredi.

"O burada. Güvende," diye devam etti, elini onun göğsüne bastırarak. "Vazgeç demiyorum. İntikamın yeri var. Sadece... ona zaman tanı."

Utançtan başımı öne eğdim ve tırnaklarım yanlarıma batarak akıl sağlığımı kaybetmemek için direndim. Benim incinmiş olmamdan nefret ediyordu, ama hala bana acı verdiğini görmüyordu.

Bir elim sandalyeye dayanmış, çenemi kaldırarak ayakta durdum. "Yemin ettim."

Bir yalan.

Babama.

Sarayda büyümüş bir prensesin mükemmel maskesinin altında saklı. Başını eğdi, kalın kaşlarının altından keskin bir bakış attı.

Tartışmaya yer bırakmadan, devam ettim. "Draconis Kan Yemini ancak ejderha ateşi ile silinebilir." Sesimi düzgün

ve net tutmaya çalıştım. "Draconis adını lekelemeye ve kızını canlı canlı yakmaya hazır mısın?"

Annemin elini itti ve yaklaşıarak dolaşmaya başladı. O çenemi kavrayıp gözlerimi delici bir şekilde bakarken ben yerimden kıpırdamadım. Tüylerim diken diken oldu, avuç içlerim terledi.

Yalanımı görebiliyor
muydu? Biliyor muydu?

Babamın bana duyduğu güvenin son kalıntılarını da yok mu etmiştim?

"Adımızı lekelemedim." Sesinde pes etme havası vardı ve ben umudumu bastırdım. "Yatağına git, Nienna."

Eli düştü ve sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi sendeledim.

"Denizin dibine," diye mırıldandı.

Gözümü kırpmadan önce, ayaklarım yerden kesildi ve beni göğsünün sıcaklığına çekti. Madalyalar yanağıma batıyordu, her adımında deri giysileri gıcırdıyordu. İtiraz etmedim. Edemedim. Kendimi ona bırakmaya karar verdim.

Hiçbir şey söylemeden kapıyı tekmeledi ve beni koridordaki binicilerin yanından geçirdi.

Karşı çıkmalıydım. Bir prenses karşı çıkardı.

Ama çok yorgundum, çok boşluktaydım, ruhum çok kırılmıştı.

Kalepsi'nin ağlamalarını geride bırakarak yürürken ya da beni yatağa yatırıp yüzümdeki saçları tararken hiçbir söz vermedi. Hiçbir yorum, hiçbir suçlama. Göğsüm, dile getiremediğim bir yalvarışla sıkışmış, zonkluyordu: Radaan'ı rahat bırakacağına yemin etmesini istiyordum.

Ama ben sessiz kaldım.

Ve o tek kelime etmeden gitti.

Üçüncü Bölüm

Nest'e çıkan uzun ve dolambaçlı merdivenleri tırmanırken annemin eli dirseğimde sabit duruyordu. Bir gece uykusu, sıcak yemek ve taze su gücümü yeniden kazanmamı sağlamıştı. Ama Radaan'ın düz ovalarında yumuşayan uyluklarım ve baldırlarım, bitmek bilmeyen tırmanışa isyan ediyordu.

Keskin bir acı içimi kasıp kavurdu. Bu acıyı hızla bastırdım ve yanmayı kucakladım.

Radaan'ı düşünmeye gücüm yetmiyordu.

Yağlar yanaklarımı ve çatlamış dudağımı kaplayarak, yaralı cildi koruyordu. Ellerim keten bezlerle sarılmıştı, Gyarak'ın pullarına yapışan kesikleri gizliyordu. Gözlerimin altındaki morluklara hiçbir şey dokunamazdı - kafamı onun boynuna vurmanın bedeli.

Mahvolmuş görünüyordum.

Parçalanmış bir ruhun hırpalanmış kabuğu.

Nefesim boğazımda takıldı ve yavaşladım, yukarıdaki karanlık geçide gözlerimi kısarak baktım. Annem fenerin yönünü değiştirdi, altın rengi ışık soğuk taş duvarlarda parladı.

Hayatın sınırlanamayacağı Radaan'dan çok farklıydı burası.

Boğuk bir şarkı merdiven boşluğundan yankılandı, ardından ağır bir burun çekme sesi geldi. Yara izli dudağımda hafif bir gülümseme belirdi ve bacaklarımı zorlayarak ilerledim.

Sonunda bir sahanlığa ulaştık. Annem fenerin ışığını kısarak duvara astı.

"O dayanılmaz olacak," diye mırıldandı.

Kıkırdadım ve kapıyı ittim. Kapı ardına kadar açıldı. İçeri adımımı atamadan, altın rengi bir göz yolumu kapattı, yarık göz bebeği beni süzerken daraldı.

"Kalepsi." Boğazım düğümlendi. Bandajlı elimi kaldırıp, onun serin, koyu yanaklarına bastırdım. "Beni içeri al."

Keskin bir nefes ve son bir tarama ile, kocaman kafası geri çekildi. İçeri adım attım ve rüzgar, artık beni koruyan rüzgar kırıcı olmadığı için eteğimi yırtarak geçip gitti.

Mor pullarla kaplı bir duvar beni odanın derinliklerine doğru itti. Güneşten solmuş kemikler ve ufalanmış kabukların üzerinden geçtim, ejderhaların bir zamanlar kavga ettiği oyulmuş zeminde kaymamaya dikkat ettim. Kalepsi beni siyah taşta oyulmuş bir oyuğa doğru yönlendirdi.

Hafif bir itmeye, ileriye doğru sendeledim ve varil büyüklüğünde soluk mavi bir yumurtaya tutundum. Bu, diğerlerini de sarsmıştı. Kalın, çukurlu kabuklarında sayısız renk ve desen dönüyordu, ama deneyimlerimden biliyordum ki, birini kırmak için bir düşüşten fazlası gerekirdi.

Kalepsi'nin kuyruğu etrafıma dolandı ve beni Yuvaya doğru itti. Bana sıkıca sarıldı, dünyayı dışarıda bıraktı ve ben, o başını eğip uzun, yavaş bir nefes alırken ona gülümseyerek baktım.

Gölgede, pulları neredeyse siyaha dönüşüyordu. Güneş ışığında ise yağmur sonrası yabani çiçekler gibi mor renkte açıyorlardı.

"Bir yumurta bıraktın." Kuyruğunu kenara çekip yumurtanın kıvrımına yaslandım.

Sadece onun yumurtaları bu kadar büyürdü. Ejderha yaşlandıkça yumurtaları da büyürdü. Genç ejderhalar daha küçük yumurtalar bırakırdı ve yavruları biniciye binecek kadar güçlenmek için yıllar alırdı. Kalepsi'nin yavruları ise bir yaşına gelmeden birini taşıyabilirdi.

Bu her zaman iyi bir şey değildi. Yarı yetişkin bir ejderhaya binmek felakete davetiye çıkarmaktı. Gyarak ve Ronan bunu kanıtlamıştı. Onlar dayanılmazdı. O, siyah yavru onu kaldırmaya güç yetiremeyecek kadar zayıfken, çocukken onunla bağ kurmuştu. Sarayda dolaşan at büyüklüğünde bir canavar, tam bir kabustu.

Babam bir keresinde onu cezalandırmış, bir hafta boyunca her yere yürüyerek gitmesini zorunlu tutmuştu. "*Ejderha binilecek bir şey değildir,*" demişti. "*Kestirme yol değildir.*"

Kalepsi mırıldandı ve başını benim vücudum kadar büyük pençelerinin üzerine koydu. Burun delikleri genişledi. Benim tedirginliğimi koklayabilmişti. O beni iyileştigiğine karar verene kadar burada kalacaktım, ama bütün gece ulumalarıyla Spire'ı uyanık tuttuğu için, huzurunu hak etmişti.

Draconia dinlenebilirdi. Bu kadarı yeterliydi. "Ben iyiyim."

O, sanki gerçeği biliyormuş gibi tembel gözlerinden birini açarak homurdandı. "Ben buradayım. İstedğin bu değil miydi?"

Keder ciğerlerimi sıkıştırdı ve avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Kalepsi benim geri dönmemi, beni yuvasında kucaklamayı arzulamış olabilir, ama geri dönmemin sebebi o değildi.

Vücudum iyileşiyordu, ama kalbim asla tamamen iyileşmeyecekti. Geceleri, bir kez daha ağlayabildiğim gerçeğine şaşkınlık içinde, bir çocuk gibi ağlıyordum. Kallias'ın, halkı Tallon'un karşısında tek başına durduğu görüntüler beni rahatsız ediyordu. Onun için yas tutuyordum, ama Tallon'un babasının tahtının arkasında durup onu baltaladığı düşüncesi öfkemi daha da alevlendiriyordu. Bekliyordu.

Kalepsi'nin kalın kuyruğu titriyordu, kasları yanıma değiyordu.

"Kalepsi, beni içeri al," dedi annem pullu duvarın ötesinden.

Ejderha kraliçesi kıpırdamadı. Parıldayan gözleri bana dikildi, yüksek sesle söyleyemediğim çatlakları okudu. Zaman, sözsüz bir şekilde uzadı.

Çünkü ben iyi değildim.

Kalbim acıyordu. Adımı lekeledim, babamı bana düşman ettim, Radaan'ı savaşın eşiğine getirdim ve Kallias'ı yarattığım fırtınada terk ettim. Her düşüncem ona dönüyordu.

O olmadan hayat nasıl olurdu? Soğuk.

Sefil.

Tutkuyu tattım, sevmenin ne demek olduğunu hissettim. Kallias güçlüydü, kararlıydı. Gerçek bir kraldı; mükemmel değildi, ama güçlüydü. Sertti. Varlığı halkını yüceltti, ruhlarını ateşledi. O benim istediğim her şeydi.

Kimse onun ateşini ve itidalini bir araya getiremiyordu. Kimse dünyayı onun gibi görmüyordu — o nadir kararlılık ve merhamet karışımıyla.

Artık kimse beni istemezdi.

Nişanlısı olmayan bir adamla ihanet ederken yakalanan bir prenses. Kim bana sadık kalacağıma güvenir ki? Beni bir mahkum gibi zincirlemezse tabii. Demir parmaklıklar arkasına kilitlemezse.

Parmaklarım boğazımı sıktı, gözlerimi kapattım, daralmış solunum yoluma karşı sessiz bir çığlık attım.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Beni bekleyen şeyle yüzleşmek zorundaydım: güvenin yavaş yavaş ölmesiyle renklenmiş boş bakışlar; benim başarısızlığımdan doğan

benim başarısızlığımdan doğan.

Kollarımı sıkıca kavuşturarak Kalepsi'nin gözlerine baktım. Taş gibi hareketsiz, beni inceliyordu — göz bebekleri iplik kadar inceydi. Gözlerimi kaçırmadım. Ruhumu açığa çıkardım, acımı, yıkılmamı görmesine izin verdim. İkimizin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Onun bakışlarına daha fazla dayanamayarak gözlerimi indirdim.

Sessizlik yoğunlaştı. Sadece rüzgârın keskin uğultusu ve uzaktaki martıların sesleri, açık denizde kükreyen ejderha filosuyla rekabet ediyordu.

Sonunda Kalepsi kenara çekildi ve annemin içeri girmesine izin verdi. Kraliçe olmasına rağmen, herkes gibi izin bekledi. İleri adım attı, dengede kalmak için parmaklarını koyu mor pulların üzerinde gezdirdi ve devasa canavara sert bir bakış attı.

Maske yüzüme oturdu, zarar görmüş kalbimi gizleyerek daha sonra ilgilenmek üzere.

Annem yanıma oturdu ve omurgası yakındaki bir kabuğun bronz kıvrımına değince içini çekti.

Düşük bir cıvıltı sessizliği bozdu, ardından bir rüzgâr esintisi ve kanatların ağır çarpması geldi. Spire'in üzerinde kükremeler yankılandı, dışarıda biriken ejderhaların kakofonisi.

"Tsunami bir tehdit oluşturuyor," diye mırıldandı annem.

"En azından biniciler onu dizginlemek için geride kaldılar." Sesimi sabit tuttum. Babam dün ata binmedi, ama benimle de konuşmadı. Kendini savaş odasına kilitledi, sadece Argos'u uçurmak için dışarı çıktı. Argos, binicisinin öfkesini paylaşarak deniz kayalıklarından kayalar fırlatarak zaman geçirdi.

"Geçen hafta bir gemiyi devirdi." Annem burnunun köprüsünü çimdikledi.

"Kara balık mı?" Büyük balinalar genellikle sürüler halinde seyahat ederlerdi. Ejderhalar onları severdi.

"Yengeç."

Tsunami'nin en sevdiği. Nakliyeciler ağlarını çekince, Artorius ve binicisini uyarmaları ve gemiyi batırmasını engellemeleri beklenirdi.

Kollarımı kendime dolayarak güldüm. "Artorius neredeydi?"

"Güneyde devriye geziyordu. Vahşi Kıyılarda hareketlilik var. Baban daha fazla binici gönderip gözetlemeyi sürdürüyor."

"Ne oldu?" Başımı eğdim, bu yeni bilgiyi kafama yerleştirdim. Bir kez daha Draconis prensesiydim. Yeri buradaydı, zihnim de burada olmalıydı.

"Endişelenecek bir şey yok." Bana hafif bir gülümseme attı. "Argos bunu hissediyor ve baban bizim hakimiyetimizi kaybetmek istemiyor."

Ejderhaların bulunduğu tek ada biz olduğumuz için o topraklara yayılmayı planlamıştık. Orada bağlanmamış canavarlar dolaşıyordu, bu yüzden başka hiçbir ada o topraklara sahip çıkamıyordu.

Ama yerleşmek için kaynaklara ihtiyacımız vardı. Radaan'ın bir zamanlar vaat ettiği kaynaklara.

Başımı salladım ve arkama yaslandım, gözlerim kapandı. "Uyanış için her şeyi planladın mı?"

"Her zaman yapılacak daha çok şey vardır ve dekorasyonlarda senin dokunuşun hoş karşılanacaktır. Williard, sen gittiğinde uçurtma yapımından emekli olacağına yemin etti. Belki onu bir yıl daha ikna edebilirsin."

Dudaklarım acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Uyanış, kasırga sezonunun sonunu işaret ediyordu. Aynı zamanda yumurtaların çatladığı Kuluçka Günleri'nin başlangıcını da işaret ediyordu. Draconis şarkılar, danslar, ziyafetler ve gökyüzünde uçan uçurtmalarla kutlama yapıyordu. Neşe ve hayallerle dolu bir zamandı.

Williard uçurtma yapımında bir sihirbazdı ve adanın en iyi Gemilerinden biriydi. Kağıt ve iplere sihir katarak gökyüzünü bir tuval haline getiriyordu. Yaratıklarının arkasında, kuyruklu yıldızlar gibi parlayan renkli izler bırakıyordu. Babam bir zamanlar ona uçurtmaları uçurma gücünü vermişti.

Anılar canlandı: çıplak ayaklarımla kumları dövmek, rüzgârın saçlarımı çekmesi, altın tozu bırakan bir ejderha uçurtması. O benim en sevdiğim uçurtma yapımcısıydı.

Ama şimdi orayı ziyaret etsem, bir zamanlar dalgaların köpükleri arasında koşan aynı tatlı prensesi görecekti miydi? Yoksa lekelenmiş bir isim, düşmüş bir kız haline mi gelmiştim?

Kendime olan güvensizliğim midemi bulandırdı. Kendi değerimi sorguladığım bu sonsuz döngüden nefret ediyordum. Kimse benim dönüşümü hoş karşılayacak mıydı?

"Kulletti, Uyanış için kısa süre önce geldi. Akşam yemeğine katıl."

"Şimdiden mi?" diye alay ettim. Babamı sürekli kızdırır, onlara ejderha yumurtası hediye etmemiz gerektiğini ima ederlerdi. Ejderhaların binicilerini kendilerinin seçtiğini, bizim *seçmediğimizi* ne kadar sık açıklasak da, bunu görmezden gelirlerdi. Onların halkı, onlarca yıl önce Vahşi Kıyılara en yakın adaya yerleşmiş ve bugüne kadar ejderhalar olmadan yaşamışlardı.

"Gecikmeye cesaret edemezler," diye mırıldandı annem. "Babanı deli ederler. Onların incileri olmasaydı, çoktan ilişkilerimizi keserdik."

Kulletti incileri birçok renkte parıldıyordu, ama en değerli olanlar nadir bulunan kırmızı incilerdi. Ada ulusları arasında saygınlıklarını sağlayan tek şey onlardı.

Radaan'ı düşündüm, kadehlerde, yüzüklerde ve korunmasız her köşede mücevherlerin nasıl parıldadığını. Mücevherler orada su gibi akıyordu. Burada ise inciler bizim zenginliğimizdi. Taş ocağına yer yoktu, çıkarılacak taş yoktu. Ama bir gün, vatanımızı genişletmek bize bunu sağlayabilirdi.

Kallias'ın boyunduruğunda mücevher yoktu. Sadece asmalar ve telkari ile işlenmiş dövülmüş altın vardı. Yakut yoktu. Opal yoktu.

Neden?

Soruyu bir kenara ittim. "Kalepsi beni bırakırsa."

Ejderha kraliçesinin gözleri kısıldı ve ben yaralı dudağımın izin verdiği kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. Hareketsiz kalarak beni izledi ve sözsüz bir şekilde gerçekten ciddi olup olmadığını sordu.

Ciddi değildim.

Hayatla dolu yumurtaların arasında, arkamda düzenli bir kalp atışı, yanımda kalın pullarla kaplı bir duvar ve sadece annem eşliğinde, rüzgâr ve ölümün ve doğumun kalıntılarıyla baş başa. Burada sonsuza kadar saklanabilirdim.

Ama ben bir prensesdim.

Görevim önce

geliyordu.

Suçluluk duygusu içimi kapladı.

Annem saatlerce kalarak, kaçırdığım her şeyi bana anlattı. Yumuşak bir sesle konuştu, düşüncelerim Kallias'a kayıp beni dibe çekmeye başladığında, beni konuşmaya ikna etti.

Sonunda, Kulletti'yi kontrol etmek için ayağa kalktı ve beni yine Kalepsi ile yalnız bıraktı. Onun büyük kafasına sürünerek yaklaştım ve çenesinden çıkıntı yapan kalın altın boynuzun kıvrımına kıvrıldım. Yanağım

onun sıcak pullarına bastırđı ve gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. O, benim altımda sabit ve derin bir şekilde homurdandı ve gürledi. Hıçkırıklarım rüzgarda dağıldı. Onun yanında olmak, göğsümü parçalayan acıyı biraz olsun hafifletmişti.

Ama sonsuza kadar burada gömülü kalamazdım.



Yuvadan ayrıldığımda güneş batmak üzereydi. Boşluk hissettim. Çatlamış ve değersiz bir kabuktan ibaret, ama nasıl hareket edileceğini hatırlayan bir kabuk. Artık evimdeydim. Ailemden ya da görevimden saklanmayacaktım.

Odama vardığımda, merdivenlerden ve açlıktan dizlerim titriyordu. Aç karnına Nest'e gitmemeliydim, ama Kalepsi'yi sakinleştirmek daha önemliydi.

"Prenses Nienna."

Freya, kabul odamdaki sandalyeden kalktı, elinde gümüş bir tepsi tutuyordu. "Geri dönecek misiniz diye merak etmeye başlamıştım."

Onu görmek beni bir dalga gibi vurdu. Öyle olmamalıydı. Her şey yabancı geliyordu, odamdaki varlığı bile... Tabii ki annem onu buraya atayacaktı. Kime ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Scythe öldü." Bu sözler ağzımdan çıkarken gözlerimi kapattım. Söylemek istediğim bu değildi, ama Freya'nın yüzünde beliren şaşkınlığı görmeye dayanamazdım.

Sessizlik çöktü. Üçümüz — Scythe, Freya ve ben — bir zamanlar sarayın salonlarında kaos yarattık. Scythe bana sadık kalarak hizmetime adanmıştı, Freya ise ihtiyaç duyulan her yere giderdi. Ama her zaman bizi bulur ve yaramazlıklara katılırdı.

Onun kaybı sadece benim kaybım değildi. "Biliyorum."

Freya'nın dudakları hüzünlü bir eğriye büküldü. Kızıl saçları topuz şeklinde toplanmıştı, güneşten yanmış birkaç tutam saç ise serbestçe sarkıyordu. Elmacık kemiklerinde dans eden çiller, benim yaralı tenimle acımasız bir kontrast oluştuyordu.

"Onu yaktın mı?" diye sordu, tepsiyle giyinme odasına doğru ilerlerken.

"Evet." Bu kelime boğazımı yakıyordu. Yağ ve öfkeyle dolu, yukarı doğru kıvrılan dumanı hatırladım. O ateşi ejderhalar yakmamıştı, sadece meşaleler ve insan yapımı alevler.

"O zaman o bizimle birlikte," dedi. "Havada, rüzgarda, gökyüzünde. Belki bir gün ejderha olarak geri döner."

"O, Tsunami'den daha kötü olur." Bir sandalyeye çöktüm ve küçük masanın üzerine koyduğu tepsiyi uzattım.

Freya, ellerini beline koyarak duvarlara dizilmiş elbise raflarını incelerken güldü. Yemeğe baktım — deniz yosunu peyniri, yosun cipsi, kurutulmuş balık. Radaan'ın masalarına kıyasla yetersizdi, ama Kulletti'lerle akşam yemeğine kadar beni idare ederdi.

"Kırmızı," dedi, bir elbiseyi ışığa doğru kaldırarak.

Kristaller yüksek yakada parılıyordu, kollara dağılmış, bileklerde kümelenmişti. Ön kısmı binici dostu bir şekilde açılıyordu, ancak bu gece buna ihtiyacım olacağını sanmıyordum.

Yüzümü buruşturdum. "Belki de dikkat çekmemeliyim."

İnsanlar bakacaklardı. Biniciler, ailem... Onlar denizi geçmenin ne demek olduğunu anlıyorlardı. Ama soylular, büyükelçiler? Onlar sadece düşmüş kraliyet ailesini göreceklerdi.

"Sen Draconia'nın prensesisin," diye tersledi Freya, bana dönerek. "Ejderhalar tarafından yetiştirildin. Ne giyersen giy, gözler seni takip edecek."

İki elimi de yanaklarımdan aşağı doğru çektim. "Burada yemeliyim. Akşam yemeğini atlayayım."

Derin bir nefes aldı ve sanki kendini dizginlermişçesine yavaşça nefesini verdi. Sonra sert ve kararlı bir şekilde karşımda durdu. "Geçmiş değiştiremezsin. İleriye bak. Başını dik tut. Cesaretleri varsa fısıldasınlar. Ejderhalar arasında büyüdün. Soyluların önünde korkma."

Sözleri Edith'in bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlattı. Anı acı verdi. Edith hâlâ Radaan'da bekliyordu. Peki ya babam? Onun için at sürer ya da gemiyle geri getirilmesini isterdi — ve gemiden indikten sonra gemiyi yakmak için can atardı.

Freya haklıydı. Şimdi bununla yüzleşmek daha iyiydi. Saklanmak, daha sonra işleri daha da zorlaştırırdı. Başımı salladım ve çıtır çıtır bir balık parçasına ısırdım.

"Ama bu gece bana her şeyi anlatacaksın," dedi göz kırparak.

Tepsiyi temizledim ve onun beni giydirmesine izin verdim. Kızıl kumaş boğazımı ve belimi sardıktan sonra kalçalarım da gevşedi. Yırtmaç, koyu renk botların içine sokulmuş daha koyu kırmızı pantolonları ortaya çıkardı. Kulaklarıma siyah inciler taktı ve saçlarımı yukarıya toplayarak gümüş taçımı yerine yerleştirdi.

Bu gece çekinmenin sırası değildi. Parıldasa da zırha ihtiyacım vardı.

Freya yüzümü ve ellerimi dikkatlice makyajladı. Gözlerimin altındaki morlukları maskeleydi, yarık dudığıma kırmızı leke sürdü, sonra son bir kez daha kızarık yanaklarıma yağ sürdü.

Aynaya baktığımda, Spire'dan düşmüş biri gibi görünmüyordum.

"Beni beklemek zorunda değilsin," diye arkamdan seslendim kapıya ulaştığımda.

"Oh, evet. Ve yapacağım da. Mutlulukla." Gülümsedi, raftan bir kitap aldı ve koltuğına oturdu. "Git onlara Ejderhanın Kalbi'nin kim olduğunu hatırlat. Ben burada, her ayrıntıyı duymak için bekleyeceğim."

O kitabı açıp sayfalarının arkasında kaybolurken içime huzur doldu. Draconia'ya dönmek kolay olmayacaktı. Ama o ve annem varken, başarabilirdim.

Odama gizlice girip koridora çıktım. Arkamda zırh sesleri yoktu. Adımlarımı takip eden muhafızlar yoktu. Bu yokluk bana hem garip hem de rahatlatıcı geldi. Burası hâlâ benim evimdi. Kimse bir Draconis'e dokunmaya cesaret edemezdi.

Boş salonlar fenerlerin ışığında parılıyordu. Siyah taşlar sakın sular gibi ışıldıyordu, her bir parıltı yakalanıp yansıtılıyordu. Kalın halılar ayaklarımdan sesini bastırırken, ejderhaların resimleri canlı gökyüzünde süzülüyordu; yelkenler sessiz fırtınaların altında çırpınıyordu. Bu görüntüleri tanıyordum — gövdelere çarpan dalgalar, pullu kanatlarda parıldayan ışık. Yine de, Radaan'ın sarayının yeşilliğini özliyordum. Orada her köşede hayat atıyordu. Çiçekler vazolardan taşarken, sarmaşıklar sütunlara tırmanıyordu. Canlı ve sınırsız.

Elimi göğsümdeki boşluğına bastırdım, ulaşılamayan bir acı. Bu benim geleceğimdi. Geçmiş geri alınamazdı. Freya'nın dediğı gibi, sadece ileriye gidebilirdim.

Nefesimi düzenledim ve yoluma devam ettim. Hizmetçiler, görüş alanımın köşelerinde hayaletler gibi geçip gidiyorlardı. Cireendium'a doğru yöneldim

'a doğru ilerledim.

Bu salonlar Radaan'inkinden daha kısa ve dardı. Çok geçmeden, geçit Cireendium'un geniş boşluğuna açıldı. Ses, dairesel odada yankılanıyordu. Korkuluğa doğru adım attım ve dışarıya eğildim. Boşluk, nefesimi kesecek kadar uzağa, karanlığa uzanıyordu. Yuva, Spire'in tepesindeydi ve yüksekte, mor bir burun çıkıntıya doğru uzanıyordu. Kalepsi'nin altın rengi bakışları benimkilerle buluştu. O, açık alanda gök gürültüsü gibi yankılanan sesiyle şarkı söyledi.

Başlar döndü. Personel ve soylular korkuluklara doğru sürüklendi ve ona bakmaya başladı.

Boynumdan sıcaklık yükseldi. Gözler bana yapıştı, çok fazla ve çok keskin. Birkaç kişi bakışımı fark edince eğildi, sonra dağıldılar ve bıraktıkları işlerine geri döndüler.

Cireendium sekiz katlıydı. Spire'in her santimetrekaresi buradan erişilebilirdi, ancak yüksek katlara ulaşmak ejderha ile daha hızlıydı.

Parmaklarımla korkuluğa dokundum, inerken gülümsememi sakladım. Kraliyet ailesi için ayrılmış beşinci kat, Gyrağın inmesine izin verilen tek yerdi. Ejderhalar büyüdükçe Cireendium'a girmelerine izin veriliyordu, ancak kaos yaratıyorlardı. Biniciler bunu engelliyor, Argos da düzeni sağlıyordu.

Çoğu canavar itaat etti. Tsunami ise etmedi.

Dördüncü kata, halka açık son kata ulaştım. Yemek salonu beni bekliyordu. Kütüphane yakınlardaydı, sessizliği ve cevaplar vaat eden havasıyla cezbediciydi. O rafların arasında kaybolmak istedim. Araştırma yeminlerini araştırmak. Radaan'ın bağlarını korumak için her şeyi aramak.

Bunun yerine, akşam yemeğine yöneldim.

Zane bir hançeri havaya fırlattı, dikkati dönen bıçağa odaklanmıştı. Onu yakaladı.

Sonra küfrederek onu düşürdü.

"Bir dahaki sefere kabzayı yakalamaya çalış," dedim.

Onu yerden aldı, kırmızı saçlarını gözlerinden çekerek. "Prenses. Seni görmek güzel." Sesinde hala gençliğin keskinliği vardı. En genç binicilerden biriydi, ancak ejderhası Naneki henüz onu taşıyacak kadar güçlü değildi. Yine de diğerleriyle birlikte antrenman yapıyordu.

"Herkes geldi mi?" diye sordum, daha iyi görebilmek için onun yanından eğildim.

Salon soylularla doluydu. Kahkahalar ve sohbetler mekanı dolduruyordu. Kızarmış balık kokusu keskin ve tuzlu bir şekilde havada dolaşıyordu.

Benimle birlikte eğildiğinde siyah deri kıyafeti gıcırdadı. "Evet. Sensiz başladılar."

"Benim geleceğimi bilmiyorlardı." Midem bulandı. Hâlâ vazgeçebilirdim. Yarın tekrar deneyebilirdim.

"Eh," dedi gülümseyerek, "oldukça etkileyici bir giriş yapacaksın. Kull ailesi şimdiden kralı rahatsız etmeye başladı bile."

"Kulletti," diye düzelttim. *Evet'i* görmezden geldim, ama bunu görmezden geledim. Takma isimlerden nefret ederlerdi.

Yarık dudağımı dilimle yaladım ve başımı dik tutarak onun yanından geçtim.

Altı adım attıktan sonra gürültü kesildi. Sonra biri beni fark etti ve sessizlik birdenbire çöktü.

Gözlerimi kürsüden ayırmadım. Babamın masası. Kallias'ın masasından daha küçüktü, taştan yapılmıştı ve üç basamak yükseklikteydi. Annem dudaklarını sildi ve ayağa kalktı. Babam onun yanında duruyordu, yüzünde stoik bir maske, ağzı sıkı.

Kulletti'nin şefi Jehoikim en son ayağa kalkan kişiydi. Bakışlarımız buluştu ve midem düğümlendi. Siyah, boncuk gibi gözleri beni baştan aşağı süzdü. Örgülerinden tüyler ve deniz kabukları sarkıyordu, göğsündeki kuşağı okşuyordu — altında çıplak teni görünüyordu.

"Nienna, lütfen bize katıl," dedi annem, yanındaki sandalyeyi işaret ederek.

Ronan, endişeyle yüzü boyanmış bir şekilde anne babamızın arkasında duruyordu. Ona çatal atmak istedim.

Onun yerine odayı geçtim. Merdivenleri çıkıp yerime oturduğumda elbisenin eteği yırtıldı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi annem otururken.

Babama bir bakış attım. Çenesini sıkmış, kalabalığa bakıyordu, gözlerime bakmayı reddediyordu. Ağır bir kararlılıkla koltuğuna çöktü ve odadaki diğerleri de onu takip etti.

Bir hizmetçi önüme bir kase yengeç çorbası koydu. Yığınla yemek yoktu. Havada dans eden baharatlar yoktu. Sadece tuzlu balık ve tuzlanmış yosun vardı.

Mahvettiğim şeyleri hatırlatıyordu.

Üçüncü lokmamı alırken Jehoikim konuştu.

"Görünüşe göre Prenses Nienna'nın bir kocası yok."

Tepkimi gizlemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Annem tuza uzanırken eli titriyordu. Yavaşça arkama yaslandım ve masaya hafifçe vuran babama baktım.

"Geri dönmüş," diye homurdandı. Beyaz sakalının altındaki kızarıklık koyulaştı. Ağzı, zar zor bastırdığı öfkeyle kıvrıldı.

"Sanırım başka bir eş arayacaksın," diye ısrar etti Jehoikim, dudaklarını silerek. Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Aramayacağım," dedi babam, arkasına yaslanarak. "Sen, incelikli biri olarak bilinmezsin, Jehoikim. Sözlerini dikkatli seç."

"Alınma." Adam güldü. "İttifaklar çok değerlidir. Denizdeki en iyi gemiler bizde. En parlak inciler. Sonsuz kristal mağaralar. Ülkelerimiz arasındaki bir birlik, sayısız hazineler getirecektir."

Elbette benim elim için pazarlık yapmaya çalışmıyordu.

Kucağımdaki peçeteyi sıktım. Beni mahvolmuş ve perişan halde kabul ederse, bu tek teklifim olabilirdi.

Ama babam buna asla izin vermezdi.

Adam öne eğildi, kaşığının ucunda kıvılcımlar çaktı. "Draconis gemileri tarafından keşfedilen mağaralar. Draconis dalgıçları tarafından toplanan inciler. Vahşi Kıyı'nın kerestesinden yapılmış, Ejderha Binicileri tarafından korunan gemiler. Söylesene, benim paha biçilmez hazinem karşılığında bana ne gibi faydalar sunabilirsin?"

Koltuğumda küçüldüm, yine bir çocuk gibi, onun arkasına saklanmak istedim. "Artık kimse onu istemez, çünkü..."

Kaşık ileri fırladı. Annem babamın bileğini tuttu ve müdahalesiyle kaşığın Jehoikim'in gözüne saplanmasını engelledi.

Adam birden ayağa fırladı, ama görünmez bir güç onu yerinde tuttu. Bağırды. Argos başımızın üzerinde kükredi, ayaklarımızın altındaki taşlar titredi. Sessizlik çöktü. Kaşık havada asılı kaldı, kıpırdamadan.

"Bir daha kızımdan bahsedersen," diye tısladı babam, "açgözlü gözünü yuvasından çıkarıp sana yediririm."

"Şef Jehoikim." Sesim kararlıydı, ama düşüncelerim dağınıktı ve kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. "Kocamı seçme hakkım var. Bu evliliği kabul edebilir ya da reddedebilirim."

Güvenim sarsılmıştı, ama çelik gibi sert davranmaya çalıştım, çenemi kaldırdım ve şefle göz göze geldim, umarım bir ejderhanın bakışına benziyordu.

"Seni seçmezdim."

Kaşık masaya düştü. Babam büyüyü bozdu. Karşımda, şişman adam kıvranıyordu, gözlerini kısarak ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyordu, şakaklarında ter parlıyordu.

"Ejderhanın Kalbi konuştu." Babamın sesi salonda yankılandı; ölçülü, soğuk ve kesin. "Ben de konuştum."

Ayağa fırladı. Biz de onun peşinden kalkıştık. Bize bakmadan, topuklarını döndü ve merdivenlerden aşağı fırladı, pelerini arkasında çırpınıyordu. Geçerken Zane'e bir emir bağırdı.

Onun sıcak desteği kırılmanlaşmış, utanca dönüşmüştü. Beni görmek bile istemiyordu.

Çenemi sıkıp yükselen acıyı yuttum. Jehoikim hâlâ izliyordu. Ben bir prensesdim. Yenilgiyi kabul edemezdim.

Dördüncü Bölüm

Sonunda yemek salonundan ayrıldığımda saat geç olmuştu. *Sendeliyor* demek daha uygun bir ifade olabilirdi, ama kalan onurumu korumak için kendimi tutmaya çalıştım.

"Nienna!"

Kardeşimin sesi göğsümden sıcak bir şeyin alevlenmesine neden oldu. Yavaşlamayı reddettim ve katımıza doğru ilerledim.

"Bekle!"

"Sanmıyorum, Ronan," diye tersledim. "Yapmadın." "Dur."

Bu kelimeyi tıslayarak söyledi ve kolumu yakaladı.

Döndüm ve avucumla yüzüne vurdum. Ses, Cireendium'un taş koridorunda yankılandı.

"Seni aptal kadın!" diye bağırdı, bileğimi yakaladı. "Bana öyle deme!"

Onun tutuşuna karşı direndim, ama o beni sıkıca tuttu, mavi gözleri parlıyordu. Yanağında bir el izi belirdi, bu beni kötü bir tatmin duygusuyla doldurdu.

"O zaman öyle davranmayı bırak! Sana yardım etmeye geldim!"

Alçak ve zehirli bir sesle, ona yaklaştım. "Senin yardımını *istemiyorum!*"

O, ejderhasıyla uçup, oyunlarını oynayıp, ateşli ve dürtüsel kararlar alıp, kimse bunun için kan dökülmemiş gibi davranabilirdi. Ben o dünyanın bir parçası olmak istemiyordum.

"Çok yazık."

Belinden eğildi, karnıma çarptı ve hırpalanmış bedenimi bir kum torbası gibi omzuna attı.

Boğuk bir çığlık attım, bağırmamı bastırarak yumruklarımı ona indirdim. O homurdandı, bacaklarını uzatarak patikada uzun adımlarla ilerledi.

Ceketini tırmaladım, eteğini çektim ve tırnaklarımı sırtına geçirdim. Soluk tenim, tırnaklarımın ısırığıyla yaralandı ve kanadı. Parmaklarım, Gyrağ'ın pullarını kavramaktan hala ağrıyordu, ama şimdi tereddüt etmediler.

"Denizin dibine!"

Ronan bacağımyı sertçe çimdikledi ve ben tırnaklarımı daha derine batırdım. "Beni indir!"

"Beni dinleyecek misin?!"

"Hayır!"

Ellerimi itti ama beni yerimden kıpırdatamadı. Hızını artırarak bizim kata doğru koştu. Sahip olduğum tek silah olan dişlerim ve pençelerimle onun derisini parçaladım.

Kapımı tekmeledi, şezlonga doğru koştu ve beni yere attı. Freya'nın yanına düştüm, o da hemen ayağa kalktı ve gözleri ikimiz arasında gidip geldi.

"Dışarı!" diye bağırdı Ronan.

"Hayır! O gidiyor." Dudaklarım hırılayarak kıvrıldı. "Kız kardeşinin, *dört günlük* ani bir uçuşla denizden sürüklendikten sonra iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyor. Ve o bir *binici* değil!"

"*Babamın yaşında* bir adamın elle taciz ettiğini gördüm..." "Git!" Ona saldırdım, çığlık atarak.

O benim bileklerimi yakaladı ve beni kolaylıkla şezlonga doğru itti. Saçma sapan bir güç. Freya bunu bir işaret olarak aldı ve kapıdan fırlayarak çıktı, beni ve kardeşim sessiz bir savaşın içinde kilitli bıraktı, ikimiz de köşeye sıkışmış hayvanlar gibi nefes alıyorduk.

Göğsü inip kalkıyordu. Kırmızı renk görüşümü bulanıklaştırdı.

Ağzını açtı. Ben de yüzüne işlemeli bir yastık fırlattım. "Sakın bir şey söyleme, Ronan! Benden ne çaldığını benden çaldığının farkında bile değilsin!"

Yüzündeki acı ifadesinden, meydan okumadan çok acı çektiği anlaşılıyordu. "Seni sevdiğini bilmiyordum *sevdiğini* bilmiyordum. Bu durumu daha iyi hale getirmezd ama!" "O yaşlı değil!"

"Senin *baban* olabilir!"

Düşüncelerimin kapısını kapattım, onun aşmaya hakkı olmayan duvarların arkasına çekildim. Onunla savaşımam gerekmiyordu ve ona bir açıklama borçlu değildim. Anlamak için bir şansı vardı ama onu çiğnedi. Neye inanmak istiyorsa inansın. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ayağa kalktım, odayı geçtim ve balkon kapılarını açtım. Sıcak rüzgâr yanımdan geçip perdeleri yumuşak dalgalar halinde kaldırdı. Kollarımı kendime doladım ve korkuluğa yaslandım.

Yukarıda yıldızlar parlıyordu. Radaan'ın üzerinde parlayan yıldızların aynısı. Kallias da şimdi onlara bakıyor muydu?

Ruhum yıldız ışığına uzandı, onu aradı. O sessiz, elle tutulmaz bağ. Neyimiz varsa, Ronan onu paramparça etti. Kalbim, sanki hayati bir şey sökölüp alınmış gibi, bu kayıpla acıdı.

Kardeşim kol mesafesinin biraz dışında durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Bir ejderhanın gölgesi bir anlığına yıldızları kapattı.

Gyrak. Muhtemelen binicisinin yardımına koşmak için daireler çiziyordu.

"Seni incittiğim için üzgünüm." Sözleri ağırlık taşıyordu — her hecede yas ve pişmanlık vardı.

Ama bir özür bunu düzeltemezdi. Yaptıklarını geri alamaz ya da beni Kallias'ın kollarına geri döndüremezdi.

"Sakın sen görmüyor ne yanlış olduğunu olduğunu diye sordu, sessiz sessiz, yalvarırcasına.

Yanlış.

Bu kelime bir ok gibi kalbimi deldi. Onu reddettim, bir kenara ittim. Kallias'ı seviyordum. Sadık, güçlü, *iyi* biriydi. Onun gibi biri, ona olan aşkım... Yanlış olamazdı.

Lanetli, belki. Mahkum. Talihsiz. Ama yanlış değil.

Tekrar denemeden önce içini çekti. "Senden affedilmeyi istemiyorum..."

"Asla anlamayacaksın."

"Abyss, bitirmeme izin ver! Seni incitmek istemedim. Tepki gösterdim ve..."

"Öfkenize yenik düştünüz, ejderhanız sizi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı," diye tısladım. Öfkeli gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. "Siz bir prens değildiniz, bir binici de değildiniz. Siz bir çocuktunuz. Ve bu yüzden durumu analiz edemediniz. *Durmadınız.* Tallon sizi çiviye çekiç gibi kullandı ve siz ona izin verdiniz."

"Nişanlısının babasıyla yatan bir prensesin yaptığı suçlama oldukça ağır." Bakışları karardı. "O canavarı kollarının arasına alarak neyi riske attığını hiç *analiz ettin* mi?"

Öyleydim. Binlerce kez. Kendime neden yapamayacağımı, *yapmamam gerektiğini* söyledim. Yine de çekim devam etti. Biz birbirimiz için yaratılmıştık, bir bütünün iki yarısıydık. Dünyayı aynı şekilde görüyorduk. Görevimizi anlıyorduk. Sadece yanlış nesilde doğmuştum.

"Onu
seviyorum."

"*Seviyordu*
m."

"Sevgi," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Beni ne kadar uzağa sürersen sür, böyle bir şeyi öldüremezsın."

"Beni dinle, Nienna."

O bana yaklaştı, ben de ona döndüm, boğazımda ateş yükseldi. Bana parmağını bile sürerse, onu öldürürdüm. Bir çığlık gökyüzünü yırttı ve bir ejderha başımın üstünden geçti. Yeşil pulları o kadar yakındaydı ki, uzanıp dokunabilirdim.

Ronan canavarı takip etti, sonra dikkatini bana çevirdi. "Seni seviyorum. Onu önemseydiğini *düşündüğünü* biliyorum, ama ben... bunu anlayamıyorum, anlayamıyorum." Elini dağınık sarı saçlarının arasından geçirdi, odamın ışığı gözlerinin altındaki gölgeleri yakaladı. Vücudunun da uçaktan sonra hala iyileşmekte olduğunu kanıtıyordu bu.

"Seni orada bıraksaydım kendimi affedemezdim. Belki çok sert yargıladım, ama yanılmadığımı düşünüyorum. Bir binici olarak, doğru olduğuna inandığım şeyi yapmak zorundayım. Bu konuda asla aynı fikirde olmayacağız, ama bunun sevgiden kaynaklandığını bilmeni istiyorum."

Dudaklarını yaladı, çenesini gererek bana baktı, anlayışımı, merhametimi bekledi. Kendi onurunu korumaya can atıyordu, ama benimkini hiç düşünmedi. Hayır, yırtık elbiseyle beni koridorlarda sürükledi. Skandala karışmış bir mutfak hizmetçisi gibi beni sürükledi. Korumaya tenezzül etmediği şeyi geçen herkesin yargılamasına izin verdi.

Beni *küçük*
düşürdü. Bu aşk
değildi.

Kaşları çatıldı, dudakları düşüncelere daldı, kolları sıkıca kavuşturulmuş, denize doğru baktı.

"Bitti mi?" Sorum boğazımdan kısık bir sesle çıktı. "Sanırım."

"O zaman git."

Dişlerinin arasından nefes aldı, başını salladı. Sonra, boyun eğmiş bir şekilde omuz silktilti ve gitti.

Ay ışığının aydınlattığı suyu izlerken, dalgaların üzerinde dans eden ayın yansımasını seyrediyordum. Rüzgârla birlikte gözyaşlarım cildimde dondu.

Ve birdenbire *anladım*.

Dizlerim taşla çarptı. Boğazımdan bir hıçkırık çıktı.

Deniz, yıldızlar, ay... Kuzey yönüne baktım. Ufkun ötesinde Radaan uzanıyordu. Titreyerek uzandım.

Eğer burada olsaydı, bu karmaşayı anlamlandırır, ne söyleyeceğini bilirdi, doğru yasaları ezberlemiş olurdu. Nasıl ilerleyeceğini bulurdu.

Ama bunu zaten yapmamış mıydı? İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyorduk. En iyi umudumuz, ejderhaları Draconia'da tutmaktı.

Beni bıraktı.

Beni bıraktı.

Zihnimde, her sonucu tartarken, olası her çözümü gözden geçirirken yüzünde panik belirdi — ama bir sonuca varamadı.

Hiçbir şey yoktu. Elimizde hiçbir şey yoktu. Elim taşla çarptı.

Onu bir daha asla göremeyecektim. *Biz diye* bir şey yoktu. Aştan nefret ediyordum.



Freya geri döndüğünde, beni balkonun zemininden kaldırdı ve yatağa girebilecek kadar temizledi.

Güneş acımasız ve göz kamaştırıcı bir şekilde doğdu ve arkasında bir gün daha sürükledi.

Ve onunla birlikte, kalan umut kırıntılarını kovalama dürtüsü de.

"Kütüphaneye gidiyorum." Sesim sessizliği bozdu.

Freya hiç irkilmedi. Örgü yaparken durakladı, gözleri aynadaki yansıma kilitlendi.

"İlham mı arıyorsun?" diye sordu, parmakları işine geri döndü. Edith kadar hızlı değildi; kalbim biraz daha parçalandı.

Kallias hizmetçiye bir şey olmasına izin vermezdi, ama savaşın eşiğinde yabancı bir krallıkta mahsur kalmak asla rahat bir durum olmazdı.

"Belki."

Freya, inatçı bir saç telini yerine oturturken kaşlarını çatarak mırıldandı. Uçuş sırasında karışan saçlarımı taramak sonsuza kadar sürmüştü. Yanaklarım artık gergin hissetmiyordu, yağlar sonunda işe yaramıştı. Dudaklarım kabuk bağlamaya başlamış, yavaş yavaş iyileşiyordu ve gözlerimin altındaki morluklar koyu, sarı halkalı gölgelere dönüşmüştü.

Freya aynada bakışlarımı yakaladı. "İyileşmeden önce daha da kötüleşecekler."

"Şifacılar da öyle dedi."

Örgüyü bitirdi ve o odayı toplarken ben yıpranmış botlarımı giydim. Kapıya ulaştığımda o da peşimden geldi. İtiraz etmek için döndüm ama o benden önce davrandı.

"İki çift göz, bir çift gözden daha iyidir. Aramana yardım edeceğim." "Annem sana bana bakmanı mı söyledi?" diye alay ettim.

"Söylemesine gerek yoktu." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Dün geceki halin her şeyi anlatıyordu. Bak şuna! Şanslısın ki bugün boşum."

Gözlerimi kısarak dudaklarımı sıkıca kapattım. Haklıydı. Bu sarayda büyümüş, kurallarını ve gizli anlamlarını anlamıştı. Annemle o, en azından benim nasıl hissettiğimi anlamaya çalışan tek kişilerdi.

İç çekerek pes ettiğimi gösterdim. "Bana bir fincan seyahat çayı getir, sonra orada buluşalım."

Gülümsedi ve eliyle beni uğurladı, yol tarifini verdi.

Cireendum'u geçtim, doğrudan taş a oyulmuş bir kemerden geçtim. Öteki tarafta tavanı alçak ve koridorları dar bir oda vardı. Her tarafı raflarla çevrili, çocukların saklanmak için mükemmel bir labirentti, ama yetişkinler için baş ağrıttıcıydı.

"Prenses Nienna." Kienna masasından kalkıp selam verdi. Kahverengi saçları bir omzundan kayarak beyaz cüppesinin üzerine düştü. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Bakışlarım sıraları dolaştı — özenle dizilmiş ciltli kitaplar, gölgelerin derinliklerine doğru sarmaşıklar gibi kıvrılan raflar. Toz ve parşömen havada asılı kalmış, küflü ve sıcak, anılarla dolu.

Aradığım şeyi bulmak, kumsalda bir kırıntı aramak gibi olurdu.

Anlamsızdı. Çünkü öyle bir şey yoktu.

Dişlerimi sıkarak, zorla ince bir gülümseme yaptım. "Kan yeminiyle ilgili her şey."

İster içgüdüsel olsun ister hazırlıklı olsun, başını salladı ve burnuna dokundu. "Bir dakika."

Masasındaki devasa bir diziniye baktı; kaldırmak için tüm kaslarını zorlayacağı bir kitap. Neredeyse gövdem kadar uzun olan kitap, salonlarımızda bulunan tüm kitapların isimlerini içeriyordu. Birkaç isim yazdı, sonra dar koridoru işaret etti.

"Başlangıç için birkaç tane getireyim, siz okurken ben de daha fazlasını arayayım. Çalışma odasında beklemek isterseniz, oraya da getirebilirim."

Kibarca başımı sallayarak, sağımdaki dar bir yola saptım ve parmak uçlarımla yıpranmış kitap sırtlarını okşadım. Bu rafların arasında pek çok fırtınalı öğleden sonraları geçirmiştım. Sanki eski dostlarımla arasında gibi hissettim.

Durup, yıpranmış yeşil bir kitabı raflardan çıkardım. Kitabın sayfalarında ejderhaların anatomisini ayrıntılı olarak gösteren çizimler vardı.

Keskin bir acı göğsümü deldi. Başka bir kitap. Altımda bir kanepede. Bileğimde bir el. Sırtım raflara yaslanmış. Dudakları — şiddetli, açgözlü — dudaklarımla üzerinde. Kapağı kapattım ve anıyı bastırdım.

Sessiz kütüphaneyi geçerken botlarımla ses çıkarmıyordu, çenem yukarıdaydı, nem gözlerimi bulanıklaştırıyordu. Çalışma odasında, sarkık koltukların ve lambalar ve büyüteçlerle çevrili alçak, dağınık masaların yanından geçtim. Tek doğal ışık, yüksek bir pencereden içeri sızıyordu. Vessels tarafından beslenen büyücü ışıkları iç mekanı aydınlatıyordu, ancak gün ışığı sadece bu noktaya ulaşmıyordu.

Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, yağmur camlara vuruyordu. Fırtına kalıntıları.

Orada durup Draconia'ya baktım. Dört şehir — K'lan, K'seer, K'dan ve K'bar — dengesiz bir pastanın katmanları gibi üst üste yığılmıştı.

Yüzleri seçemeyecek kadar yüksekti, ama limanın yakınında vagonlar hareket ediyor, yiyecekleri şehir merkezi olan Eye'a boşaltıyordu.

Daha fazla balık, daha fazla yosun. Daha fazla lotus. Antlaşma geçersiz hale geldiği için, buğday için Innaku ile ticaret yapmamız gerekecekti. Denizimizdeki en büyük ada, aşırı nüfusu durdurmak için kendi halkını sattığıyla ünlüydü. Köleler kemiklerine kadar çalıştırılıyor, hasat en yüksek teklifi verene satılıyordu. Kralı demir yumrukla yönetiyordu.

Onlarla hiçbir ilgim olsun istemedim, ama açlık başka seçenek bırakmadı. Çok fazla insan çökmüş yanaklara ve titreyen ellere sahipti. Yetersiz beslenme. Halkım açlıktan ölüyordu. İvetti bahçeleri ancak bir yere kadar yetebilirdi.

Yumuşak bir sürtünme sesi sessizliği bozdu. Kienna'nın botları. Üç kitabı masanın üzerine koydu, kendi kendine mırıldanarak, kulağının arkasına bir tüy kalem sıkıştırmış, beyaz omzuna mürekkep damlatıyordu. Kendi düşüncelerine dalmış, kitap yığınlarının arasına geri dönerken gülümsedim.

Oturup yığını kendime yaklaştırdım ve bir büyücü ışığına uzandım. Yumruğum büyüklüğünde parlayan bir küre, runlarla oyulmuş gümüş bir tabana sabitlenmiş olarak havada asılı duruyordu. Parlak. Doymuş.

Nabız gibi atarak, açık sayfalara yumuşak gölgeler düşürüyordu. Tabanına dokundum. Sıcak. Asla anlayamayacağım bir şekilde canlı.

Utanç, ön kollarımın derisini deldi. Halkımın mirası olan büyüye dokunamıyordum. Ronan'ın böyle bir sorunu yoktu. O, binici olarak adlandırılmadan çok önce, hiç çaba harcamadan onlara hayat veriyordu. Beni asla alay etmedi. Ne yazık ki, bunu içtenlikle yapıyordu. Onun alay etmesini tercih ederdim. Bunun yerine, merhametinden gücünü azaltmasını izledim.

"Çay ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu Freya, gümüş bir tepsiyi masaya koyarken. Her birimize güçlü yeşil çay döktü, sonra yanıma oturdu. Yığından bir kitap alıp yudumlarken, gözleri kapağı taradı.

"Kan yeminiyle ilgili bir şey varsa, görmek istiyorum," dedim, parmaklarımı fincanın etrafına dolayarak. Tuzlu nane dilime yapıştı, sıcaklık mideye doğru yayıldı.

"Belki de bozmakla ilgili bir şey?" Kitabı açtı ve sanki ihanete varan bir soru sormamış gibi, kayıtsız bir şekilde bir yudum daha aldı.

"Bir şey bulursan." Onun bakışlarını karşıladım, sonra metinlere daldım.

Saatler geçti. Kienna, kolları dolu halde tekrar tekrar geri döndü ve yarı bitmiş düşüncelerini fısıldayarak mırıldandı. Kitaplar bol miktarda bilgi içeriyordu: krallar tarafından yapılan kan yemini, yakılan filolar, ejderha ateşini önlemek için yapılan düellolar... Çoğu zaman yemini bozan kişinin ölümüyle sonuçlanan düellolar. Yararlı hiçbir şey yoktu. Çıkış yolu yoktu. Çoğu referans, kralları ve kraliçeleri ittifakla bağlıyordu. Draconis Kan Yemini'ni bozmak, sık sık yapılabilecek kadar büyük bir bedel gerektiriyordu.

Gözlerim kapanmaya başladığında ve çay fincanım boşaldığında, annem ortaya çıktı ve açık kitapların yarattığı kaosu gözden geçirdi. Freya ayağa kalktı ve ona sessizce selam verdi, ama kraliçe hiçbir şey söylemedi, sadece kitapların sırtlarını inceledi ve notlar aldı.

"Saat kaç?" diye sordum, gözlerimdeki yanığı ovuşturarak.

"Neredeyse akşam yemeği vakti." Karanlık camı işaret ederek başını salladı. "Belki araştırmam yarına kadar bekleyebilir."

Tozlu sayfalarla dolu bir gün geçmişti ve hala bir cevap bulamamıştım. Göğsümde bir sıkıntı hissettim. Ayağa kalkıp kollarımı yukarı doğru uzattım ve yüksek sesle, çirkin bir esneme yaptım.

"Nienna," dedi annem, dudaklarını büzerek.

"Akşam yemeğini odamda yiyeceğim," dedim, sandalyeyi yerine iterek.

"Ve Şef Jehoikim'in rakipsiz kalmasına izin mi vereceksin?" Parmağını büyücü ışığına bastırdı. Işık parladı, titredi, sonra yeni beslenmiş gibi daha parlak yanmaya başladı.

Kıskançlık içimi sardı.

"Orada olmalısın. Gücün sembolü olarak." Annem dikleştirdi. "Dün gece ona bir darbe indirdin. Şimdi bunu devam ettir. Dik dur. Korkma. Onu reddettin, bunu şüpheyle karıştırmasına izin verme."

Yanağımın içini ısırdım. Freya'nın kaldırılmış kaşı ve çarpık gülümsemesi bakışlarımla buluştu.

Bir prenses geri çekilmezdi.

"Freya, hazırlamam gereken bir akşam yemeği var."

Beşinci Bölüm

İlk yemek servis edilmeden önce, akşam yemeğine zamanında vardım. Ronan'ın bakışlarını görmezden geldim, ama babamdan tek bir bakış bile almaya çalıştım. Hiçbiri gelmedi, hala benden kaçınıyordu.

Jehoikim kürsüye yaklaşırken gözlerimi kilitledi. Rahat bir yüz ifadesiyle onun bakışlarına karşılık verdim, ama bakışlarımla ona tekrar elimi istemesini cesaretlendirdim.

Babam kaşığını sıktı ve masanın karşısındaki ada şefiye öfkeyle baktı. İkinci gece de çorba yememiz, ya çaresizliğimizin derinliğini ya da babamın elindeki bu mutfak aletleriyle devam eden tehdidi gösteriyordu.

Deniz yosunu cipsini çorbaya attım, batışını ve dönmesini izledim. Etrafımdaki mekan uğulduyordu. Fenerler ve büyücü ışıkları duvarları sıcak altın rengiyle kaplıyordu. Işıkları cilalı siyah taşları okşayarak, mekanı olduğundan daha büyük hissettiren yansımalar oluşturuyordu. Uzun masalar odayı dolduruyordu, misafirler masaları doldurmuştu ama yemekler pek yoktu. Buradaki her şey gibi, Radaan'ın büyük yemek salonundan daha küçüktü.

Biz sadece küçük bir ada ülkesiyiz. Bir zamanlar bu toprağın çok geniş olduğuna inanırdım. Şimdi ise Radaan'ın okyanusunun yanında bir damla gibi geliyordu.

Düşüncelerim kesildi, onun ne yediğini merak etmenin acısıyla parçalandı.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Bir kükreme Spire'ı salladı. Ardından öfkeli bir çığlık geldi. Babamın başı birden yukarı kalktı, kaşları her zamanki gibi çatık kalmıştı. Konuşmalar sessizleşti ama tamamen kesilmedi. Ejderhalar sık sık tartışırdı.

"Tsunami," diye mırıldandı, başını sallayıp çorbasına geri döndü.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu annem.

"Argos'u alay ediyor. Dans etmek için flört ediyor, sonra kaçıyor. Böyle devam ederse, onu adadan kovacak."

"O uzak durmaz," dedi Ronan, boş kasesini kenara iterek. Her zaman sanki biri yemeğini çalacakmış gibi yerdı. "Onu burada tutan bir şey var."

"Ne olursa olsun, Argos en güçlü boğa. Hangi hayvanların kalacağına ve hangilerinin gideceğine tek başına o karar verir."

Annem kaşığı masaya bıraktı. "Bırak yapsın. O kız çok fazla gemi batırdı."

Şok dalgası içimi kapladı. Ne zamandan beri hangi ejderhaların kime ait olduğuna karar veriyoruz?

"O, ondalığı reddetti," diye ekledi.

Cireendium'da bir cıvıltı duyuldu — Tsunami'nin kahkahası. "O sadece oynuyor," dedim. Tsunami iri, hızlı ve bilgisizdi.

Pati boyuna göre çok büyük bir yavru gibi. Bir binici bu olgunlaşmamışlığını düzeltebilirdi, ama şimdilik ejderhalar ellerinden geldiğince onu düzeltiyorlardı.

Babamın gözleri benimkilere dikildi ve ben bu yoğun bakışın altında ezildim. "Oyun yavrular ve çocuklar içindir," dedi. "O, yerini bilecek kadar büyük."

Hâlâ Tsunami'den mi bahsediyorduk?

Annem elini babamın koluna koydu. "Nereus, Ivetti'den Uyanışla ilgili haber aldık mı?"

"İstedığımızı gönderecekler."

Babam koltuğuna yaslandı. Bir anlığına gözleri benimkilere takıldı, sonra indi. Nefesim göğsümde takıldı, sanki boğuluyormuşum gibi ciğerlerime hava doldu.

Abyss, benden nefret ediyordu.

Kaçma isteği keskin ve ani bir şekilde yükseldi. Peçeteyi sıkıca kavradım, parmak eklemlerim soldu. Azarlandığımda kaçan bir çocuk değildim. Eğer bunu bir azarlama olarak kastetmişse, bir kadın olarak kabul edecektim.



Ertesi sabah annem beni kütüphanenin çalışma odasında buldu. O, elinde yıpranmış deri bir kitapla yaklaşırken, ben çayımı yudumlayarak tuzlu nane tadının dilimde yayılmasını bekledim.

"Yine başladın, görüyorum," diye mırıldandı, masanın yanında durup kitapların kapaklarını çevirip başlıklarına göz attı.

Omuz silktim. "Yapacak başka bir şeyim yok."

"Kitapların yerine halkınla vakit geçirebilirsin." Pencerenin önüne geçerken altın rengi elbisesi arkasında hışırdadı. Güneş ışığı altında durup aşağıdaki şehirleri inceledi. "Draconia aç, hem yiyecek hem de ilham açısından. Onları besleyemiyorsan, aralarında dolaş. Ejderhanın Kalbi'ni halka götür."

Freya'nın burada olup sesini eklememesine minnettar olarak, annemin saçındaki gümüş rengi saçlara baktım. "Onlar için resim yapayım mı?"

Ben bir prensesdim — saray gelenekleri konusunda eğitilmiş, çay içmeyi ve tuval üzerine pastel boya sürmeyi öğrenmiş bir prenses.

Annem, parlak ışığın yarı gölgesinde döndü, ama onaylamayan bakışı dikenler gibi derime batıyordu. "Sen umudun sembolüsün. Daha iyi bir geleceğin..."

"Onu mahvettim, değil mi?"

"Nienna." Masaya doğru fırtına gibi yürüdü ve bir kitabı masaya çarptı, bakışları ateşle doluydu. "Kendine acımak bir prensese yakışmaz."

Gerçekten de Ejderha Kraliçesi.

Dilimi ısırđım. Söylemek istediğim sözler boğazımı yakıyordu. O benim yanımda durmuş, babamı kalmaya ikna etmeme yardım etmişti. Onu uzaklaştırmak istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Ama bunun sadece başka bir rahatsızlık olduğunu, gülümseyerek geçiştirebileceğim küçük bir sıkıntı olduğunu iddia etmek canımı yakıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum, gözlerim cam gibi keskin bir bakışla.

Gözleri parladı, dudakları onaylayarak sıkılaştı. "Williard'ı gör. O sana bir şeyler bulur."

Cevap beklemeksizin, altın rengi ve sessizliği ardında bırakarak uzaklaştı.

Williard. Uçurtma yapımcısı. Kaya gibi sağlam. K'bar'ın direği. Halkın acısının en çok nerede olduğunu o bilirdi. Ama ben ne yapabilirdim ki? Utançla kaplı, lekelenmiş bir prenses. Yanağımdan bir tutam saçımı üfleyip annemin bıraktığı kitabı bir kenara ittim.

Gözümün ucunda altın rengi bir parıltı gördüm. Kaşlarımı çatarak onu kendime doğru çektim. Kapakta pul pul dökülmüş, yaldızlı telkari ile işlenmiş *"Ejderhaların Kalbi"* başlığı yazıyordu. Daha önce hiç görmemiştim. Deri, parmaklarımın altında tanıdık gelmiyordu, sayfaları yıpranmış ve yırtılmıştı. Garip bir koku sinmişti üzerine — kurutulmuş otlar, eski duman, altında keskin bir koku.

Kitabın sırtı çok az direnç gösterdi, sayfalar açılırken hışırdadı.

Nienna'nın Hikayesi, İlk Ejderhanın Kalbi.

Kaşlarımı çatarak solmuş mürekkebi inceledim.

Felaketten 17 yıl sonra doğdu, Çılgın Kraliçe Violet ve Kral Beorn'un kızı.

Felaket — ejderhaları Draconia'da mahsur bırakan kasırga — herkesin bildiği bir şeydi. Kraliçe Violet de öyle; portreleri, çeşitli kırmızı tonlarında boyanmış, ikinci kattaki galeride sıralanmıştı.

Ama bu? Nienna?

Nasıl olur da hiç duymamıştım?

Kitabı kapattım. Avucumun altında deri çatladı, pürüzlü ve kuruydu. Spire'in sahip olduğu tüm kitapları okumak imkansız görünüyordu, ama ben okumuştum. Her başlığı, her rafı biliyordum.

Bu kitap buradan değildi.

Annemindi.

Cilt yine sarkarak aynı sayfaya geldi; sayfada şöyle yazıyordu:

Kraliçe Violet'in ejderhalara olan takıntısı, Kraliçeler Kitabı'nda ayrı bir hikaye olarak anlatılır. Tek çocuğu olana hamile kaldığında, bu takıntı zirveye ulaştı. Canavarların insanlığı kovduğu Yuvaya girmek istedi. Her talebi reddedildi ve bu da üç hizmetçinin trajik ölümüne yol açtı.

Doğum sancıları içindeyken, kocası Kral Beorn'a karşı geldi ve Spire'a çıktı. Biniciler Silva ve Quinn, kraliçelerine yol açmak için

içeri girerken hayatlarını kaybettiler.

Arkasında bir kan izi bırakarak Violet içeri girmeyi başardı. Et kokusu diğer canavarları Yuvasına çeken Ejderha Kraliçesi Yuleni, yavrularını korumak için boğaları savuşturdu. Violet yumurtalara doğru sürünerek ilerledi ve orada, doğmamış yavruların arasında doğum yaptı.

Kan dökme arzusu ortadan kalktığında, Yuleni kraliçeyi öldürmek için harekete geçti, ancak bir yenidoğanın ağlaması duyunca tereddüt etti. Merak mı, yoksa acıma mı, çocuğu bağışladı.

Küçük Nienna hayatta kaldı, ama Yuva'ya bağlandı.

Yeni anne, yavruyu Cireendium'a geri götürmeye çalıştığında, Yuleni yolunu kesti. Violet, bebeği kemik ve kabuklardan yapılmış bir yatağa yatırdı, ardından Spire'a girdi ve Nienna'yı ejderhalara bıraktı.

Vahşi Prenses, insandan çok ejderha olan bu kızın hikayesi. Ejderhanın Kalbi'nin hikayesi.

Günün geri kalanını Nienna hakkında okuyarak geçirdim, sadece Freya bana küçük bir tepsi turşu ringa balığı ve kuru üzüm getirdiğinde yemek yedim.

O, türlerine verilen ilk kişiydi. Felaketten kısa bir süre sonra, ejderha ve binicisi arasındaki bağ hakkında çok az şey biliniyordu. Bebeği soğuk rüzgarlara terk etmişlerdi. Onun tek sıcaklığı, pullu bedenlerin kucaklaması ve annesinin, onu emzirmeyi kabul ettiğinde sunduğu göğsüydü.

İki yaşında, Yuleni onu Spire'a kabul etti. Çocuk ağladı, huzursuzdu, onu sahiplenen yaratıklara dönene kadar hiç sakinleşmedi. O zaman bile, herhangi bir Vessel gibi büyü tutma ve kullanma yeteneği gösterdi, ancak tüm ejderhalar ona itaat ediyordu, sadece bağlanmış olanlar değil.

Bu beni çok etkiledi. Her Ejderhanın Kalbi farklı mıydı? Yoksa ben sadece anlaşılmaz mıydım?

Annem beni seviyordu, yanımda kalıyordu. Ama ben boş bir Kap'tım. Ejderhalar bana sadece Argos yüzünden öyle davranıyorlardı; siyah boğa, bana zarar vermelerine izin vermeden önce her canavarı parçalardı.

Gece çöktü. Kitabı yatağıma götürdüm, büyük salondaki akşam yemeğini reddettim.

İlk Nienna, tek bir ejderhaya bağlı olmadan, dilediği gibi büyü kullanıyordu; Yuleni ile olan bağı sayesinde bu yeteneği kazandığını söylüyorlardı. Benim sahip olmadığım bir başka yetenek. Kelimeler onu, annesi gibi çılgın, öngörülemez, deliliğin etkilediği biri olarak tasvir ediyordu.

On beş yaşında, genç bir ejderhanın sırtında bir kasırga fırtınasına karışarak ortadan kayboldu. Bir daha geri dönmedi.

Kitabı nazikçe kapattım. Freya şezlongda uyuyakalmıştı, göğsünden kalın bir kitap, *Draconia Krallarının Eylemleri* adlı kitap kayıyordu.

Annem neden bana bunu verdi? Fırtınaya uçmamı mı istedi? Bu, soyumla ilgili bir ders miydi? Kanımda delilik olduğu konusunda bir uyarı mı?

İnleyerek yatağa yığıldım ve mumu söndürdüm. Bırakın gizemli bilmecelerle konuşsun. Yarın, açıklık talep edeceğim.



Kitabı tabaklarımızın arasına koydum ve anneme kaşlarımı kaldırarak baktım. "Bana ilk Ejderha Kalbi'nin adını mı verdin?"

Yemeğinden başını kaldırdı, arkasındaki pencerelerden içeri giren güneş ışığı soluk saçlarını altın rengine çeviriyordu. Özel yemek salonunda ona katıldım, babamın ve Ronan'ın olması gereken boş koltukları fark ettim.

"Uygun göründü," dedi, ince bir dilim ekmeği kalın çorbaya batırarak.

Eteğimi katlayıp sessizce homurdanarak yanındaki sandalyeye oturdum. "Hayatta kalacağımı bilmiyordun."

"Canım çocuğum," diye güldü, "seni doğurduğum andan itibaren inatçı ve kararlı bir çocuktun. Babana, sana mümkün olan en iyi hayatı sunmak için ejderhaların kan dökme arzusunu göze alacağımı söyledim. Eğer ölseydin, Kalepsi bir sonraki hedef olarak bana yönelirdi. Sana isim vermek bir şey değiştirmezdi."

En iyi hayat mı? Bunun benim sahip olabileceğim tek unvan olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Neden bırakasın ki?"

Bir an durdu, zarif bir lokma çiğnedi, gözleri aile portrelerinin asılı olduğu uzak duvara kaydı. Birinde Gyarak'ın Ronan'ı sahiplendiği gün tasvir edilmişti. Annem ve babam tahtlarında otururken, ben merdiven sahanlığında durmuş, kollarımı kanatlar gibi açmıştım.

"Kan yemini bozmak için çabalıyorsun."

Bu bir soru değildi. Bir meydan okuma da değildi. Bir gerçektir. Onun kesinliği, odada gizlice dinleyen biri olup olmadığını kontrol etmemi sağladı, ama yalnızdık.

"Bir yolu biliyor musun?" Sesim alçaldı, kısıldı, sormaya bile utanıyordum.

"Eğer öyle olsaydı, senden saklar mıydım sence?" Gözleri benimkileri inceledi. Gözleri kısıldı. Göz kenarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Sen benim kıızımsın. Senin mutlu olmanı istiyorum. Kral Kallias'ı savaş tehdidinden kurtarmak mümkün olsaydı, sana söylerdim."

Kasesine bakarak şöyle dedi: "Ben ölüm ve ejderha ateşinden başka bir şey bilmiyorum. Yine de, araştırmanı genişlet. Yemin'i incelemekle kalma, içini de ara. Onun kanındaki büyü, babanı bağlar ve onu intikama sürükler. Aynı kan senin damarlarında da akıyor. Ve senin kütüphanede çürümeni, taşta kazınmış boşlukları tırmalamayı izlemekten nefret ediyorum. Statünü, gücünü kucaklamalısın, ondan kaçmamalısın."

"Onu unutmamı istiyorsun." Geriye yaslandım, ihanetin acısını içime attım. Kanım Draconia Kuyusu'ndan gelmiş olabilir, ama ben kusurlu bir Kap'tım.

"Kim olduğunu hatırlamanı istiyorum." Dişlerini gıcırdatarak konuştu ve parmaklarını benimkilerin üzerine kıvırdı. "Aşk acıtır. Ama sen onunla tanışmadan önce de Ejderhanın Kalbiydin. Eğer seni kötü yönde değiştirdiyse, kütüphanede sana cevap vermeyecek kitapları aramak için harcadığın günlere ve gecelere değmez."

Elimi geri çektim ve ayağa kalktım. Sözleri içimi derinden yaraladı, zar zor tuttuğum umudumu yok etti. Anlayacağını sanmıştım. Belki de anlamıştı. Ama ben sadece bir kız değildim, bir prensesdim. Düzenli, küçük bir kalıba hapsolmuştum. O kalıbı doldurmam bekleniyordu.

"Peki babam ölseydi," dedim, sesim yükselerek, "üç gün boyunca onun yasını tutar, sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam eder miydin?"

O içini çekti. "Kallias Sunsphear lmedi."

"Henüz."

Kapı gıcırdadı. İkimiz de döndük.

Babam içeri girdi, botları zemine sertçe vuruyordu. Ronan arkasında geliyordu, gözlükleri saçlarının arasına sıkışmıştı. Bir sandalyeye oturdu, bir dilim ekmek kapıp bana bakmadan üzerine marmelat sürdü.

"Baba." Sesim kısıldı. Artık benimle nadiren konuşuyordu ve konuştuğunda da sözleri keskin oluyordu.

"Nienna." Sözleri soğuktu.

Soğuk ve keskin bir korku içimi kapladı. Ne kadarını duymuştu?

Ne yapmaya çalıştığımı biliyor muydu?

Kraliçesinin yanındaki koltuğā oturdu, uçuş gözlüklerini masanın üzerine koydu ve ekmeğine uzandı.

"Uçuşun nasıldı?" Annem konuşmayı başka bir konuya çevirdi ve kasesini kenara itti.

"Yeterince iyiydi. Yarın Küçük Ada'ya uabiliriz. Mahsullerin durumunu görmek istiyorum."

"Ne ektin?" diye sordum, gerginliğı azaltmak umuduyla. Ada, kimseyi barındıracak kadar küçük ve vahşî bir yerdî, ama biz tepeleri ekinlerle evcilleştirmeye çalışmıştık.

"oğunlukla patates. Birkaç portakal ağacı." Homurdandı ve ağzına bir lokma attı, gözleri benimkilerle hiç buluşmadı.

"Son kasırğa her şeyi mahvetti." Ronan kaşıkla çorbayı yedi. "Her şeyi parçalamış olabilir."

"Öyle olduysa, yeniden ekeriz," dedi annem.

"İnnaku'dan haber var mı?" diye sordum, sandalyeye otururken.

"Jain ve Naksula bu sabah kontrol etmeye gittiler." Kardeşim kasesini boşaltıp kenara koydu. "Şanslıysak meyve getirirler. Balık ve yosundan bıktım."

Suçluluk duygusu beni sertçe vurdu. Bana bakmayan babama gizlice bir bakış attım, ama sakalının altındaki kızıl kızarıklık, benim kendimi suçladığım kadar onun da beni suçladığını gösteriyordu.

Birliğı mahvetmemiş olsaydım, taşıyabileceğimizden fazla yiyeceğimiz olurdu.

"Biz sıradan insanlar ne yiyorsa onu yeriz," diye hatırlattı annem. "Hasadı paylaşırsak, hepimiz hayatta kalırız."

"Vahşi Kıyıları kolonileştirmeliyiz." Ronan arkasına yaslandı, parmaklarını saçlarında gezdirdi. Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine attı.

"İlk taşınan sen olabilirsin," dedim.

"Hiçbir ejderha geceyi orada geçirmez," diye uyardı annem. "Gyrak onu orada bırakabilir."

"Beni incittin kardeşim!"

"Yeter." Ayağa kalktı ve babamın omzuna dokundu. "Uçurtmaları kontrol edip K'dan'a erzak konusunda danışacağım."

"Üç kasa kuru üzüm al. Az kalmış," dedi babam, annem gitmeden önce dönüp elini öptü.

Aralarındaki şefkat beni çok etkiledi. Ben de bunu istiyordum. O küçük, samimi anları. Her şey çökmeden önce, Kallias ile bir kez tatmışım.

Acı içime doğru kıvrıldı, keskin ve tanıdık, nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir özlem.

"Kütüphanede olacağım." Koltuğumdan kalkıp onu takip etmeye hazırlandım. "Oh, Nienna?"

Donakaldım. Arkama baktım.

Babam ayağa kalktı ve bana doğru geldi.

"Draconis Kan Yemini'ni bozmak ihanettir."

"Beni asacak mısın?" Dudaklarımı ısırdım, keskin bir acı hissettim. Ağzım her zaman aklımdan daha hızlı hareket ederdi; onu kışkırtmak hiçbir zaman iyi sonuç vermezdi.

"Seni mi? Hayır." Botları gürültüyle uzaklaştı. Kapıda geriye dönüp baktı. "Ama beni Argos'u kuzeye uçurmaya zorlama."



Günü kütüphanede geçirdim. Bu isyan mıydı? Kararlılık mı? Umut mu? Yenilgiyi kabul etmeyi reddetmek mi? Bilmiyordum. Freya çay getirdi. Kienna kitaplar getirdi.

Tozlu kitaplar ve kırılğan parşömenler çalışma masasını kaplamıştı. Annemin sözleri içimi kemiriyordu — babamı intikam almaya iten sihirle ilgili bir şeydi. Metinler pek bir fikir vermiyordu. Çoğu, erkekleri yeminlerini yerine getirmeye sadece onurun zorladığını iddia ediyordu. Sadece biri, neredeyse iki yüzyıl önce yaşamış Kral Durani'den bahsediyordu. Ejderhası, kraliçesini Innaku'ya karşı koruma yemini etmesini istemişti. Kraliçe, onların bakımında ani bir hastalık sonucu ölmüştü. Durani kısa süre sonra aklını kaçırmıştı.

Kan yemini sembolik olmalıydı.

İçlerinde sihir yoktu. Bir erkeğin zihnini çarpıtacak bir bağ yoktu. Elbette, babamın Radaan'a uymasını engellediğim için onun aklını kaçıracığından korkmam gerekmiyordu.

Altıncı Bölüm

Freya'nın benim için hazırladığı deri çizmeleri ve pantolonları dikkatle inceledim. Rafından safir mavisi bir elbise çıkardı, gümüş iplikler ışığı yakalarken, mırıldanarak elbiseyi sandalyenin üzerine serdi. Giyinme odamın eşiğinden kıpırdamamıştım, heyecanla zıplayan Freya'yı izlemeye devam ediyordum.

Bu bana Scythe'ı hatırlattı.

"Onlar seyahat kıyafetleri," dedim, balık pulu gibi parıldayan soluk mavi bir şal aldığıında.

"Bugün yürüyeceğimizi gösteriyor."

"Her gün yürüyüş yapıyorum." Sesimin sertliğini gizlemeye çalıştım, ama yine de ağızımdan kaçtı.

"Döndüğünden beri şehirlere gitmedin," dedi, ellerini beline koyarak, bana meydan okuyan bir bakışla.

"Yapacak başka işlerim var."

"Ne? Yine kitaplara gömülerek birkaç hafta mı geçireceksin? Çok solgun görünüyorsun, Draconia için utanç kaynağısın. Bir hayalet gibisin! Deniz aşkına, bir iki tane kızarmış balık yemelisin."

"O zaman aşçıdan bir tane isterim. Bugün hiçbir yere gitmiyorum."

"Annemi çağırmak zorunda bırakma beni."

Alaycı bir şekilde güldüm. "İspiyonlamakla mı tehdit ediyorsun?"

Omuz silkti ve bana yaklaştı. "Eğer ona senin sağlığın için endişelendiğimi söylememi ve George'u çağırıp bunu doğrulatmamı ve sahilde yürüyüş yapmanı önermesini istersen, yaparım."

Ben yerimden kıpırdamadım. O, önümde durup yaramaz bir gülümsemeyle durakladı. George, şifacımız, uzun zamandır onun parmağında oynuyordu. Eğer o

aradığımda, koşarak gelirdi ve tereddüt etmeden kabul ederdi: Havaya ve güneş ışığına ihtiyacım vardı ve ejderhaların iniş yeri yeterli değildi.

Halkımın karşısına çıkma fikri, soyluların bakışlarına katlanmaktan daha kötüydü. Sonunda onları sıkmayı başarmıştım. Jehoikim evlilik teklifini geri çekti ve küçük lordlar artık kan kokusunu alan köpekbalıkları gibi etrafımda dolanmıyorlardı.

Ben geri dönen prensesdim. Daha fazlası değil.

Ama boş gözlü annelerle, zayıflamış çocuklarla, yani bencil davranışlarımın sonuçlarıyla yüzleşemezdim.

"Kraliçeyi getireyim mi, yoksa giyinmek ister misin?" diye sordu Freya meydan okurcasına.

Kallias halkını görecekti. Acıdan kaçmayacaktı. Onların kederini taşıyacak ve ilerleyecekti.

Kalbim cevap vermediğinde kaşlarımı çattım. Özlem acısı yoktu. Beni mutsuzluğa boğacak anılar akın etmiyordu. Sadece soğukluk vardı. Katı. Kalbimin yerine bir taş yerleşmişti.

İşte cevabım buydu. Halkımın keskin suçlamaları ve kınamalarıyla başa çıkabilirdim. Sertleşmiş kalbime çarpan cam gibi paramparça olurlardı.

Dramatik bir iç çekişle onu itip geçtim. O da onaylayarak mırıldandı ve Draconia'nın şiddetli rüzgarlarına karşı giyinmeme yardım etti.

En yüksek halk katına vardığımızda, inişten dolayı uyluklarım yanıyordu. Freya, hareketsizliğim konusunda haklı olabilir.

Zemin kat sesler ve hareketlerle doluydu, gürültü neredeyse sağır ediciydi. Burası halkın soylulara dilekçe verdiği yerdı. Babam haftada bir kez, onların taleplerini dinlemek için aşağı inerdi, ancak konular genellikle hafta boyunca ona ulaşırdı.

Merdivenlerin dibindeki kalabalığa karıştık. Bir an için, bunun önceki yıllardan farklı olmayacağını, eskisi gibi olacağını umut ettim.

Bir omuz benimkine çarptı — kemikli, aceleci. Hareketle birlikte döndüm. Adam yırtık pırtık bir tunik giymişti ve aceleyle bir bakış attı.

"Majesteleri!"

Donakaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Tanıdı.

"Prenses!"

"O iyi!"

"Ejderhanın Kalbi!"

Etrafımda sesler yükseldi ve boğazım düğümlenirken zorla gülümsemeye çalıştım. Selamlar edildi, gözler bana dikildi.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Panik göğsümü sıkıştırdı.

Bu insanlar yardım ve cevap arıyorlardı. Onlara verebilmem gereken yardım... ama ben eli boş dönmüştüm, bir lütuf değil, bir yük olarak.

Bir el terli avucumu kavradı ve beni kalabalığın içinden çekip çıkardı. Freya kalabalığın içinden geçerek, yol açmak istercesine ilerledi.

İlk önce koku çarptı. Ekşi ter ve bozuk balık kokusu. Midem bulandı. Dirsekler kaburgalarıma çarptı. Parmaklar eteğime sürttü. Sesler yükseldi, adımı çağırıyorlardı, ihtiyaçlarını duymam için yalvarıyorlardı. Freya hızını kesmedi.

Spire'in taş kemerinden geçip açık havaya çıktık. Arkamızda, kalabalık hala sıkışık bir şekilde duruyordu, yüzleri yukarı doğru bakıyordu. Freya beni arabaya doğru yönlendirdi. İki beyaz at sakın ve duruşlu bir şekilde duruyordu, Radaan'ın sıçrayan savaş hayvanlarına kıyasla zarafet timsaliydiler.

Soluk mavi üniformalı bir muhafız kapıyı açtı. Güneş ışığı içeriye doldu. Eldivenli elini sıktım, deri arasındaki bariyer için minnettardım. İçeri girince, Freya peşimden içeri girip kapıyı kilitlerken, nemli avuçlarımı elbiseme sildim.

Dışarıda, siyah merdivenler arkamızdaki Spire'a doğru kıvrılıyordu. Karşı tarafta, geniş bir açıklık uzanıyordu — el değmemiş birkaç alandan biri. Babam, Argos ile birlikte Draconia'ya orada hitap edecek, sesi tüm alanı dolduracaktı. Diğer her yerde, apartmanlar ve dükkanlar araziye dolduruyordu.

"Önce Williard, sonra kızarmış balık," dedi Freya. "Başka bir durağın yoksa tabii?"

Kafamı salladım, güneşin önünden geçen bir gölgeye bakmak için gözlerimi pencereye çevirdim. Bir cıvıltı ışığı deldi. Gözlerimi kısarak parlak ışığa baktım — Tsunami'nin yeşil ve mavi, altın benekli kuyruğu başımın üstünden geçti.

"Bütün gün beni rahatsız edecek," diye mırıldandım. Tekerlekli, kanatlı veya gürültülü hiçbir şeyi karşı koyamazdı.

Tahmin ettiğim gibi, araba Draconia'nın merkezinden geçerken o da peşimden geldi. Güneydoğuya, ticaret ve zanaat şehri K'bar'a doğru yöneldik. K'lan limanı elinde tutuyordu. Mallar ana yol boyunca tüccarlardan işçilere aktarılıyordu ve tüm bunların üzerinde Williard'ın dükkanı yer alıyordu.

K'lan hayat doluydu. Gençler vagonların arasında koşuşturup bez toplarını kovalıyorlardı. Kızıl saçlı bir kız bir oğlanı yere düşürdü ve bir yığın oluşturdu. Yakınlarda anneler çalışıyordu; parmaklarıyla dokuma yapıyor, köpekbalığı derisi şeritlerini kurutuyor, dikkatlerini vahşi sürüye çeviriyorlardı. Diğer kadınlar ise kocalarıyla birlikte gemilerde çalışıyordu.

Kahkahalar havayı dolduruyordu. Boya kokusu ile tuzlu su yoğunlaşıyordu. K'bar'a geçerken, gözlerimi yakacak kadar keskin bir koku gözlerimi yaşarttı. Sabun üreticileri yol boyunca sıralanmış, yüzlerini dumanlardan korumak için bezlerle örtmüşlerdi.

Draconis, sahip oldukları şey için çok çalışıyordu. Miraslarını kan ve cesaretle inşa ettiler. Hiçbir şey verilmemişti ve hiçbir şey alınmamıştı. Ejderhalarımızın saygısını *kazandık*.

Araba yavaşladı, yığılmış taş binaların arasında kıvrılan dar sokaklara fazla genişti.

Çok fazla insan vardı. Sıkış tıkış. Omuz omuza. Radaan'ın açık ovalarının hatırası - çıplak, sınırsız, korkutucu - göğsümde keskin bir şekilde yükseldi. Burası her zaman evim gibi gelmişti. Ama şimdi? Bizler, gidecek başka yerleri olmayan, gökyüzüne doğru tırmanan, üst üste yığılmış karıncalar gibiydik. Deniz bizi sıkıştırmıştı. Çıkış yolu yoktu. Sadece yukarıya doğru.

Ejderhalar olsun ya da olmasın, yakında Vahşi Kıyılara genişlememiz gerekecekti.

Başka seçeneğimiz yoktu.

Muhafız arabadan indi ve kapıyı açtığında araba sallandı. Elini tuttum, eteğim kumla kaplı yolu süpürdü.

Freya, bir çocuk yanımdan hızla geçerken kolunu genişçe açarak onu takip etti. "K'lan'a geri dön!" diye bağırdı.

"Muhtemelen bir iş için," dedim, umursamadan. Bazı ebeveynler çocuklarını erken yaşta ticarete teşvik ederdi. Teknik olarak on iki yaşına kadar yasaktı, ama besleyecek ağızlar olduğunda kurallar esnetilirdi.

"Onlar da diğer çocuklar gibi güvenli limanlarda olmalı," diye mırıldandı Freya, ilerleyerek.

Sokak o kadar dardı ki, tek sıra halinde yürüdük ve yoldan geçenlerle omuz omuza geldik. Güneşten bronzlaşmış yüzlerde tanıma belirtileri belirdi. Erkekler ve kadınlar, bana nasıl davranacaklarını bilemezmişçesine garip bir şekilde eğildiler. Bazıları gülümsedi. Bazıları ise kaşlarını çatı ve aceleyle yoluna devam etti.

Onların belirsizliği benimkini yansıtıyordu.

Bir yanımda, bu sıkı dokulu şehrin rahat kaosuna sarılmış olarak geri dönmüş olmaktan çok mutluydu. Ama ben geniş yeşil tarlaları, açık gökyüzünü, rüzgarı özliyordum.

İyi bir uçuşa ihtiyacım vardı. Gerçek bir uçuşa. Şimdiye kadar sadece kardeşimle veya babamla uçmuştum ve nedense, onlardan birine sormak, yenilgiyi kabul etmek, teslim olmak gibi geliyordu.

Bunu analiz etmek için durmadım.

Petrol rafinerilerini, tabakçıları, boyacıları, dokumacıları geçtik, marangozlar en son gelmişti. Williard'ın dükkanı önümüzde duruyordu, kapısı şenlikli kırmızı ve yeşil renklere boyanmıştı. İçeride, büyücü ışıkları o kadar parlaktı ki, gözlerimi kırpmak zorunda kaldım.

Mikal uçuş deri kıyafetini giymişti, gözlükleri boynunda sallanıyordu. Sıksa vücudu bizden uzaklaşmış, elleri başka bir adamın elleriyle kenetlenmişti. Düşünmeden durdum, selamım dışlerimin arasında kaldı.

Yaşlı bir adam yakınlarda duruyordu. Griye dönmüş kahverengi saçları örgü şeklinde toplanmıştı, yıpranmış giysileri boya lekeleriyle kaplıydı. Bakışları bana takıldı, yavaşça gülümsedi ve yıpranmış yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. Çenesini ve üst dudağını düzgün bir gri sakal çevreliyordu. Parmağını kaldırdı, gözleri iki adama doğru kaydı.

Uzak duvarda uçurtmalar diziliydi — parlak, boyalı fok derisinden yapılmış, bir düzine farklı stilde — ama dikkatim yine o ikiliye döndü.

Mikal'ın sırtı gergindi. Bir Vessel'ı doldurmak asla kolay bir iş değildi. Kendini açmak, biniciyi içeri almak anlamına geliyordu — ruhunu, düşüncelerini ve korkularını ortaya çıkarmak. Çoğu kişi, en içteki yansımalarına tanık olabileceklerini bilerek binicilerini özenle seçerdi.

Diğer kişinin zihninden etkilenmemek için yoğun bir konsantrasyon gerekiyordu. Disiplinli bir Kap bile her şeyi gizleyemezdi.

Elmo yakınlarda olacaktı. Ejderhalar kanalizasyon olurken asla uzaklaşmazlardı, akımı sabit tutmak için yakınlık gerektirirdi.

Mikal homurdanarak geri adım attı, boynunu önce sola, sonra sağa çevirdi.

Genç adam — bronz tenli, siyah saçlı — parmaklarını salladıktan sonra kollarını kavuşturdu.

"Hiç kolaylaşmıyor," diye mırıldandı, gözlerini başka yere çevirerek.

"Zamanla." Mikal Williard'a döndü. "Ona göz kulak ol. Büyü uçurtmalar içindir," dedi, çırağa keskin bir bakış atarak, "balıkları dans ettirmek için değil."

Freya kıkırdadı ve Mikal'ın yeşil gözleri benimkilere kaydı. Gülümsedi, sonra tekrar mütevazı bir baş sallamaya dönuştü. "Prenses. Dışarıda sizi görmek ne güzel."

Artık orta yaşlı olan Mikal'ın gözlerinin köşelerinde, güneşin izlediği hafif kırışıklıklar vardı, ama o kurnaz cazibesini kaybetmemişti.

"Williard'ın Uyanış için uçurtma yapmadığını duydum." Odanın içine doğru ilerleyerek, duvarları süsleyen muhteşem sergileri inceledim. "Yazık. Ondan daha fazlasını bekliyordum."

"En büyük hayranım denizlerin ötesine taşındı," dedi Williard, sesi güneşte solmuş bir dal gibi kuru ve kırılıyordu. "Sana söylemiştim, uçurtmalarımı belli bir prenses için yaptım."

Dudaklarım gülümsedi. "Eh, geri döndüm." Dönerek, geniş gülümsemesinin sıcaklığını yakaladım.

Çırak alaycı bir şekilde güldü. Herkes başını çevirdi. Williard'ın kaşları çatıldı. Mikal tek kelime etmeden elini hançerine uzattı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu.

Genç adamın koyu renkli gözleri yüzlerden yüze dolaştı. Freya yaklaştı. Onun varlığı sinirlerimi yatıştırdı.

"Onun geri döneceğini beklemiyorduk," diye çıkardı.

"Bu kadar çabuk," diye ekledi Williard, yumuşak bir ses tonuyla. "Prenses, çırağımla tanışmadınız. Bu Kai. Uçurtma yapımında ve uçurtmalara ruh katmada yeteneklidir."

"Ve balıkları dans ettirmek," diye mırıldandı Freya.

Mikal gözlerini çocuktan ayırmamıştı. "Büyüyü kötüye kullanmak sana Vessel statünü kaybetmene mal olacak," dedi alçak sesle. "Sana bunu hatırlatmam gerekmemeliydi."

"Geldiğin için teşekkürler." Williard, biniciyi uğurlamak için zorla gülümsedi. "Kai, pazarda kül var mı bir bakarsın?"

Ejderha uçurtması için daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Çırak omuz silkti ve yanından geçmek istedi, ama deri giysili bir kol onu durdurdu.

"Prensesine selam vermedin."

Kalbim sıkıştı, adama gitmesine izin vermesi için çığlık attı. Bakışları, antlaşma ile çözmeye çalıştığımız her başarısızlığın ağırlığını taşıyordu —kıtlık, kalabalık, acı. Beni suçluyordu.

Bununla yüzleşmeye hazır
değildim. Kai donakaldı. Mikal da
öyle.

"Saygını göster," diye homurdandı binici.

Ejderha Binicileri, Kallias ile aramda yaşananların ayrıntılarını sıradan halk kadar biliyorlardı. Ama onlar babama hizmet ediyorlardı, onu seviyorlardı, ona sadıktılar. Elmo, Argos ve Kalepsi'ye hesap veriyordu. Ben Ejderhanın Kalbiydim ve onların sevgisini kazanmıştım. Hiçbir binici beni dışlamamıştı, en azından henüz.

Kai'nin karanlık gözleri bana çevrildi, nefret ve öfkeyle doluydu. Midemde bir korku hissettim. Mikal bunu bir gösteriye dönüştürüyordu ve ben onu bunun için nefret ediyordum.

"Bırakın gitsin." Sesim sabit çıkıyordu, zoraki bir gülümsemenin yükü altında çenem biraz kalkmıştı. "Eminim acelesi vardır. Uyanış yaklaşıyor ve kayıp bir ejderha uçurtması küfür sayılabilir." Sözlerime mizah katmıştım, ama dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Onun bakışlarındaki suçlama sadece daha da kötüleşecekti. Beni bu kadar derinden nefret eden başka bir sıradan insan tarafından yakalanmadığım için şanslıydım. O sadece ilki olacaktı. Bunu unutmayı öğrenmem gerekiyordu.

Yüksek bir hırıltı başımızın üzerinde yankılandı. Elmo'nun çığlığı binicisinin öfkesini yansıtıyordu, ama Mikal kolunu indirdi. Kai çenesini eğdi, bana sert bir bakış attı ve öfkeyle dışarı çıktı.

Williard derin bir nefes aldı ve çalışma tezgahına oturdu. Başını sallarken parmaklarıyla uçurtmanın iskeletini okşadı. "Çocuk tutkulu. Genç."

"Pervasız," diye tükürdü Mikal. "Prenses, belki de biniciniz olmadan sarayın dışına çıkmamalısınız."

Onun bu önerisine şaşkınlıkla geri çekildim. "Ben halkımın arasındayım." Somurtkan yüzüm keskin bir ifadeye büründü. "Ben Draconis'im."

"Sınırlı bir Draconis." Boynunu ovuşturarak yüzünü buruşturdu.

Büyüyü tutamama yeteneğim, bir Vessel saldırırsa kendimi savunamayacağımı gösteren ince bir ipucuydu.

Korkunç bir düşünceydi.

"Gerginlik yüksek," diye devam etti. "Birçoğu Radaan'ın yardımıyla ve bol miktarda yiyecek vaadiyle Vahşi Kıyılara yerleşmeyi planlıyordu. Bunu unutmaları zaman alacak."

Onlar yapmazdı. Halkım, Tallon ile evlenmeyi kabul ettiğimde verdiğim sözü asla unutmazdı. Ve benim her şeyi mahvettiğimi de görmezden gelmezlerdi.

Kai'nin zihninde ne görmüştü? Diğerlerinin zihninde? Yüzeyin altında ne kadar nefret kaynıyordu? Mikal'ın acil tehditlerden çekinmeyeceğine güveniyordum. Harekete geçecekti. Ama yine de, uyarı aramızda nefes alamayacak kadar yoğun bir duman gibi asılı kalmıştı.

"O yalnız değil," diye araya girdi Freya. "Zane dün bana her şeyi anlattı. Majestelerine hiçbir şey olmayacak."

Gülümsemem titredi, ama tedirginliğimi omuzlarımdan atmaya zorladım.

"Buraya güvenliğim hakkında tartışmaya gelmedim. Uçurtmalar hakkında konuşmaya geldim. Bu konuda fikirleriniz varsa, kalın. Yoksa..."

Mikal kaşlarını kaldırdı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Kötü bir niyetim yok, Penses. Ben çıkıyorum." Tek kelime etmeden kapıdan çıktı.

Kapandığında omuzlarım çöktü. Maskeleme ve rol yapmanın ağırlığı üzerime baskı yapıyordu. Hâlâ bir prensesdim. Ama Draconia'dan ayrılan aynı kızmışım gibi davranmak, Nest'in merdivenlerini tırmanmaktan daha zor geliyordu.

"Buraya gel, çocuğum." Williard yanındaki bankı okşadı.

Odayı geçtim ve kendimi bankın üzerine attım.

"Bunun seni yıpratmasına izin verme," dedi. "Geçer."

"Duygular zamanla kaybolabilir, ama asla unutulmaz."

Elini uzattı ve elimi okşadı. Nadir görülen bir sevgi gösterisiydi.

"Onlara her şeyi vaat ettim." Gözyaşları akmadı. Boşluk hissettim. Boşluk. Dikkatim, karşımıza oturan Freya'ya kaydı. "Daha iyi bir hayat. Bir gelecek. Hiçbir şey alamadan döndüm."

"Bu senin suçun değil, canım."

Gözlerim Freya'ya kaydı. Bakışları bana sessiz kalmamı söylüyordu. Suçu Radaan üstlenmeliydi. Kimse benim ihanetimin boyutunu bilmiyordu.

Yaşlı adam devam etti. "Kral Kallias'ın sana saldırdığını herkes biliyor."

Donakaldım. Geri çekildim.

O benim akıl hocamdı. Arkadaşımdı. Gençliğimde bana rehberlik etmişti. Kallias hakkında en kötüsünü düşünmesine izin veremezdim.

Herkes onu ya da beni suçluyordu.

Kabul görmek istiyorsam, Kallias'ın suçu üstlenmesine izin vermeliydim. Gerçek, onları bana karşı kışkırtacaktı. Anlamak yerine Kai'nin nefretini tercih edeceklerdi.

İlk Dragon's Heart gibi bir fırtınaya uçmak her geçen gün daha çekici geliyordu.

Ama Williard'ın bir yalana inanmasına izin veremezdim. "Bana saldırmadı," diye fısıldadım.

Freya gözlerini sımsıkı kapattı. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Williard bir an sessiz kaldı, sonra yerinden kıpırdadı. "Elbette, canım," diye mırıldandı.

Bana inanmamıştı. Gerçeği söyleseydim, Kallias ve benim birbirimizi sevdiğimizi, gülerlerdi. Ona canavar derlerdi. Uygun olmayan bir şeyi kabul etmektense, tercih ettikleri hikayeye sarılmak daha kolaydı.

Suçluluk, bir ejderhanın pençesi gibi göğsüme kazındı.

Her iki durumda da kaybettim. Sessiz kalıp onların yalanlara inanmasına izin vermek ya da konuşup yine de hor görülmek.

Bir yalanı yaşıyordum.

Yedinci Bölüm

Çocuğun elini kase­nin altında sabit tutarken küçük kemikler avucuma batıyordu. Bronzlaşmış yüzünde beyaz dişleri parıldayarak bana gülümsedi, açlığının yükü kalbime ağır bir yük olarak çöktü.

Ona fazladan bir dilim ekmek vermemek çok zordu, ama tahıl rasyonları merhamete yer bırakmıyordu. Yine de gülümsedim ve fazladan bir kaşık balık koydum.

"Çabuk, sıcakken ye," dedim ve onu kovdum. Dikkatsizce selam verdi ve zıplayarak uzaklaştı, çorba kuma sıçradı.

"İsraf," diye mırıldandı Freya, başını sallayarak.

Williard ile son konuşmamızdan bu yana sadece birkaç gün geçmişti. Beni aşevlerine yönlendirmiş, yardım edebileceğim ve insanlar arasında olabileceğim bir yer bulmamı söylemişti.

Yüzümü kolumla silme isteğine direndim, sonra sıraya bakarken zorla gülümsedim. Onlarca kişi bekliyordu; çoğu kadın ve çocuk, birkaç yaşlı ve birkaç sakat adam.

Çorba tenceresi boşalmıştı. Bu mutfağı işleten Miral, son somun ekmeği o kadar ince dilimliyordu ki, ekmeğin kenarları kıvrılıyordu.

Çok fazla ağız vardı. Onları doyurmak için çok az şey vardı.

Suçluluk duygusu kalbimin geri kalan kısmını sardı, bir yılan gibi onu sıkıştırdı. Tithe yaklaşıyordu — tekneleri şafak vakti denize açıldığında haftalık sunumuz, tüm avlarını ejderhalara verirdik.

Bu bir gelenektir. Gerekliydi. Ama hiç bu kadar hazırlıksız olmamıştık. Mutfaklar şimdi boşalırsa, insanların en çok ihtiyaç duyduğu anda yeniden açılmayacaktı.

"Bir prenses. orba mı servis ediyor?" Genç bir adam sıraya girmeden tezgaha doğru yürüdü.

Kalabalık hafifçe eğilerek yol verdi. Sırtıtışı bana takıldı. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçlarında güneşi yansıtan gümüş yapraklı bir ta vardı — bir silah gibi takılmış, saygı talep ediyordu.

"Adoni," dedim, düşüncelerimi eğitimimin arkasına saklayarak. Sakin. Mesafeli.

ll. "Innaki'nin geldiğini bilmiyordum."

"Kıyıya vardılar ve hemen sana koştular, prensesim." Gülümsedi ve çocuğu kucağında tutan bir annenin önüne kaydı.

"Senin bir yere koştuğunu hayal edemiyorum." Onu itip işime dönmek istesem de, kibarca güldüm. Innaku gemilerinin bu hafta gelmesi bekleniyordu, ama ejderhaların gelişini haber veren sesleri duymam gerekirdi.

"Doğru. Bir prens koşmaz." Başını eğdi, güneşten yanmış tenine bir tutam sa döküldü. "Bu yüzden '*neredeyse*' dedim. Siz Draconis'ler çok lafzisiniz, yeminler falan."

Midem sıkıştı. Cazibeli bir şekilde ifade edilmiş sessiz bir hakaret. Dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye bastırdım ve arkasındaki ağlayan çocuğa baktım.

"Spire'da daha iyi karşılanabilirdin." Bu öneriyi bir hediye gibi sundum.

"Demek önemli şahsiyetleri karşılamaktan vazgeçtin? Baban seni reddetti mi?"

Hayır. Adoni asla ipucunu anlamazdı.

"Görünüşe göre başka bir yerde bana ihtiyaç var." Miral'a döndüm ve ellerimi bir bezle sildim. Bir adam-çocuğu adada gezdirmem gerekiyordu.

"Bana ihtiyacınız olacak mı, Majesteleri?" Freya, sanki çürümüş gibi kokuyormuş gibi ona bakarak sordu.

"Hayır. Kal ve yardım et."

"Akşam yemeğinde görüşürüz." Adoni'ye yan gözle baktı.

Saçımı çekip elbisesini düzelterek mutfağın arkasından aceleyle ıktım. Etek ucunda çorba lekesi vardı; bunu fark edip bahsedecekti. Onun ne düşündüğü umurumda değildi, sadece nasıl grndğm önemliydi. Güzellik zırh haline gelmişti. İçimdeki yaraları gizliyor, halkımın onaylamamasına karşı zayıf bir kalkan oluşturuyordu.

Adoni tam bıraktığım yerde duruyordu, halkımın yemek almak için etrafından dolaşmasını zorluyordu. Kanım kaydı. Yolu

ama onlar sıradan insanlardı. Kanıtlaması gereken hiçbir şey yoktu.

"Bu taraftan, prensim," diye seslendim, sahili işaret ederek. Yavaşça hareket etti, uzun boyunu gerdi, göğsüne örtülmüş beyaz keten kumaşı düzeltti.

Onu Kallias ile karşılaştırmamak imkansızdı. Adoni yakışıklı olduğunu biliyordu. Belki de öyleydi, ama Radaan Kralı'nın yanında, henüz olgunlaşmamış gibi görünüyordu. Togasının kıvrımlarından cildi görünüyordu, gençliğinden dolayı kaslıydı, efor sarf etmesinden değil. Henüz bir erkek olgunluğuna erişmemişti.

Yaklaşırken yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi, toga tertemizdi, güneş kumaştan cilalı kemik gibi parlıyordu.

Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum.

"Her zamanki gibi kusursuz tavırlar. Radaan'ın seni değiştirmiş olabileceğini düşünmüştüm." Güldü ve ben onu denize doğru götürürken adımlarına uyum sağladı.

Çenem gerildi. Tepki göstermedim. Adoni'yi doğduğundan beri tanıyordum, benden dört yaş büyüktü ve Dragon's Heart'a hayrandı. Eskiden bu sevimliydi. Artık sinir bozucu olmuştu. Zararsızdı, ama boğucuydu.

"Seyahatin nasıl geçti?" diye sordum, dalgaların kıyıya çarptığını izlerken. İki ejderha gökyüzünde süzülüyordu, gölgeleri gökyüzüne çizilmiş gibiydi.

"Sorunsuz geçti. Ama babam evlilik konusunda durmadan dırdır etti."

"Yirmi dört yaşında ve hala bir varisin yok," diye azarladım. "Babanın soyu tehlike altında."

O güldü ve kolunu uzatarak beni bir kayaya doğru yönlendirdi. "Yeterince iyi bakarsa, soyunun devamı konusunda bir sıkıntı olmadığını görecektir."

Ona sert bir bakış attım. O sadece güldü ve yanımdaki kayanın üzerine oturdu.

Kuşlar başımızın üzerinde cıvılayarak, kırıntılar için daireler çiziyorlardı. Halkımız arkamızda durmuş, sessizce her hareketimizi izliyordu. Sol tarafta, sivri bir kaya çıkıntısı, kaya martılarının yuvalarını işaret ediyordu. Sağ tarafta, uzaktaki bir iskele sıcaaktan parıldıyordu.

"Söylesene, söylentiler doğru mu?"

Rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu. Gözlerimden saçlarımı çekip aldım. "Hangileri?"

"Haklısın," diye alay etti. "Geri geldin ve kuru çıra gibi dedikoduları alevlendirdin."

"Ben de sizin topraklarınızın bizim dramamızdan kaçtığını sanıyordum." "Hiç de değil. Sizin antikalarınızla geliyoruz."

Zayıflık belirtileri bekleyip bunları kullanmak istediklerini kastetti. Innaku nazik davranıyordu, ama gülümsemelerinin arkasında keskin dişleri vardı. En büyük ada zinciri. En fazla mahsul yetiştirenler.

Cevap vermediğimde, tekrar sordu. "Kral sana saldırdı mı?"

Gözlerimi devirdim. Bu soru herkesin dilinde dolaşıyordu.

"Hayır mı? Açıkçası, bundan şüpheliydim." Dirseğini dizine dayadı.

"Eğer saldırmış olsaydı, kardeşin Radaan'ı yerle bir ederdi."

Ronan kesinlikle denedi.

"Ama onunla birlikte yakalandın, değil mi?" diye ısrar etti.

Çenemi sıktım, yüzümü güneşe çevirdim ve gözlerimi kapattım. "Babam seni konusunda beni uyarmıştı," diye devam etti. "Senin

"

Tüm soylular ve elçiler aynı şeyi söylüyordu. Kral bana zarar vermediyse, ben bunu istemiş olmalıyım. Uyumuş ve bacaklarımı düzgün bir fahişe gibi açmış olmalıyım.

Kaçış planımı yaparken öfkemi bastırmak için yanağımı ısırdım. "En azından yatakta iyi miydi? Ne kadar tecrübesi var? En az *kırk* yıl tecrübesi olmalı."

"Adoni." diye bağırdım, ona dönerek. "Prens ya da değil, başka bir kral hakkında bu şekilde konuşamazsın. Bir açıklama hak ettiğine karar verdiğimde, alacaksın."

Gülümsedi, gözleri zevkle kırıştı. Boğazıma safra yükseldi. "O kadar mı iyiydi?"

Tanrılara şükür ki sihir gücüm yoktu. Ya da ejderham.

Yoksa onu öldürürdüm.

Bir gölge üzerimize çöktü ve sahili kapladı. Başımı kaldırıp baktım. Artorious alçaktan uçuyordu, kanatları genişçe açılmış, pulları yağlı zırh gibi parlıyordu. Bir tur attı ve göğsünden derin bir hırıltı çıktı. Bakışları Adoni'ye kilitlendi.

Prensi sevmeyen tek kişi ben değildim.

Sırtında eyer izi yoktu. Binicisi onu gözcülük yapması için göndermiş olabilir mi diye düşündüm. Mikal beni takip etmeyi alışkanlık haline getirmişti. İhtiyacım olmayan bir başka zincir daha.

ihtiyacım olmayan bir başka zincir.

"Yolculuktan yorgunsun. Diline dikkat etmiyorsun." Sesim alçak ve sakindi.

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırdı. "Teslim oluyorum. Artık burnumu sokmayacağım." Yalancı.

"Mahsuller nasıl?" diye sordum, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Bir kasırga doğu sınırimızı vurdu. Dış köyleri yerle bir etti." Diye iç geçirdi. "Ama körfezde kırıldı ve kuzeye yöneldi. Tianna'nın nefesi bizi yine kurtardı."

Innaki tanrıçası. Onun güney rüzgârları fırtınaları kıyılarından uzaklaştırdı.

"Kayıp ne kadar?"

"Her zamanki gibi ölçülü." Bana dönerek çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Draconia yemek yiyecek."

İçimde bir tiksinti belirdi. Ekmek için Innaku'ya bağımlı olmamızdan nefret ediyordum. Babamın ölümünden uzun zaman sonra bile, Adoni Ronan'ın bunu unutmasına asla izin vermezdi.

Ve bu benim hatamdı.

Ruhumda bir çatlak olmasına rağmen gülümsedim. Her şey bana yaptıklarımı hatırlatıyordu.

Acı benim bir parçam olmuştu.



Ada prensi yemek salonunda yanıma oturmak istedi, ama Ronan onu çağırdı. Kardeşim onun bana olan ilgisinden hiç hoşlanmazdı, ama ben artık onun yargısına güvenmiyordum, özellikle de Tallon'a onay verdikten sonra. Adoni'yi yıllardır tanıyordum. Keskin dili dışında zararsız biriydi. Ama Tallon... Titredim. Gözlerinde kötülük parlıyordu. Sözleri çelikten daha keskin kesiyordu. Bıçak çekerek beni kaçıracağını sanıyordu.

Kaçmadım, kaçırıldım.

Kütüphane beni cezbediyordu, ama her rafı didik didik aramıştım. Ulaşabildiğim her kitabı karıştırmıştım. Yazıcılar hala ipuçlarını takip ediyorlardı — yeminlerden veya Ejderhanın Kalbi'nden

yeminlerden veya Ejderhanın Kalbi'nden bahsedilmiyordu.

Hiçbiri Draconis Kan Yemini'ni bozmaktan bahsetmiyordu.

Son umut ışığı da batan güneşle birlikte söndü. Dalgalar dans ederken ve yıldızlar başımın üzerinde boş boş parıldarken, ben sahilde oturuyordum. Ateş sönmüştü. Hiçbir kıvılcım yoktu. Hiçbir motivasyon yoktu. Hâlâ halkıma yardım etmek, sınırlarımızı genişletmek, açları doyurmak istiyordum, ama her sabah uyanmak bile bir dağ gibi geliyordu. Bir görev. Bir ceza.

Ben bir prensesdim. Onursuz, hor görülen, itibarı yerle bir olmuş, ama görevine sadık. Annem hiç tereddüt etmedi. Yorulmak bilmeden çalıştı, her zaman Uyanış'a hazırlandı. Ben pes etmeyecektim. Ne acı için, ne utanç için.

"Yatma vaktin geçmedi mi?"

Adoni'yi görmek için dönüp kumları havaya kaldırdım. Ay ışığı, yüzündeki saçlarını geriye doğru ittiğinde kahverengi teninin çizgilerini izlerken, çıplak ayakla sahili geçiyordu.

"Yatma vakti kavramını yıllar önce aştım," dedim, kalbim küt küt atıyordu. Radaan'a ulaşabileceğim en kuzeydeki kumsaldaydık. Kaya çıkıntıları bizi çevreliyordu.

Davet edilmeden yanıma, kumların üzerine oturdu, kalçası elime değdi.

Geri çekildim, avuçlarımı kucağımda birleştirdim ve ona bakakaldım. "İnsanların sığınaklarına izinsiz girmek senin alışkanlığın mı?"

"Yalnız görünüyordun."

"Odalarınız güneşe bakıyor."

"Belki ben de gece yürüyüşüne ihtiyacım vardı."

Gözlerimi kısarak, ona şüpheliğimi belli ettim.

"Barış, Nienna." Dudaklarından çıkan adım beni derinden etkiledi. Bunu daha önce de söylemişti, ama bu gece eski yaraları deşti. "Eskiden birlikte oynadığım kız, Ejderhanın Kalbi nerede?"

"Ben *senin* değilim ve bence sen oynamayı çoktan aştın."

"Ne kadar da nazıksın. Radaan seni acımasız yaptı. Kralınız sana ne yaptı?"

Hiçbir şey. Her şey. Hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Adoni bu gerçeği hak etmemişti.

"Ne istiyorsun?"

"Arkadaşlık."

Kollarımı sıkıca kavuşturdum, bu isteğini nereye sokacağını söylemek için can atıyordum. Buraya yas tutmaya gelmişim. Kalbimin parçalarını bir arada tutan bandajları açıp hasarı incelemek için. Geriye kalanları not almak için. Bir prensin yanında oturmak bunu yapmak için uygun bir zaman değildi.

Gece sessizdi. Martılar yoktu. Ejderhalar yoktu. Sadece dalgalar kayalara çarpıyordu. Esinti soğuktu, ama kum güneşin ısını tutmuştu, ince elbisem ve pantolonum ıslanmıştı.

"Nasıl bir şeydi?" Ses tonunda tuhaf bir merak vardı.

Sinirlenerek dişlerimi sıktım. "Ne?" "Radaan. Yurtdışında olmak."

Sesinde alaycı bir ton var mı diye dinledim. Bulamadım. O her zaman dünyayı daha fazla görmek istemişti. Birkaç soruya cevap verebilirdim.

"Büyük."

O gülmeye başladı. Başını geriye eğdi, omuzları titriyordu. Ben sırtıttım.

"Evet, öyle."

"Bundan şüphem yok," diye gülerek, bir eliyle yaslandı. Bu hareket onu daha da yaklaştırdı. "Ama bir prensesin daha eloquence olmasını beklerdim."

"Geniş. Uçsuz bucaksız. Kapasiteli. Hacimli." "Evet, teşekkürler. Boyutunu kavramaya başlıyorum."

Yanağımı dizime dayadım ve onu izledim. Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. Göz kırptı.

"Bu, gördüğün her şeyin ötesinde, Adoni. Sonsuza kadar uzanan topraklar. Uçsuz bucaksız ovalar. Spire kadar yüksek ve bazı adalardan daha geniş dağlar. Kıtayı bir tanrının omurgası gibi boydan boya geçiyorlar. Bu... alçakgönüllülük vericiydi."

"Sen mi? Alçakgönüllü mü oldun?"

"Burada, Draconia... şey, bizde..."

"Ejderhalar," diye bitirdi. "Siz besin zincirinin en üstündesiniz. Gökyüzüne hükmediyorsunuz."

"Evet, orada da öyle olurduk. Ama ölçek... ejderhaları bile gölgede bırakıyor. Günlerce uçsalar bile kenarına ulaşamazlar. Sonu var mı, emin değilim."

"Keşke görebilseydim." Sesi fısıltıya düştü, gözleri denize dikilmişti.

Ona yapabileceğini söylemek istedim. Bir gemi satın al. Ufku koval. Ama Innaku prensleri bu lüksü yaşayamazlardı. O da benim gibi bağılıydı — diplomasiyle evli, kan bağıyla bağlı.

"Peki ya Radaan'ın halkı?"

Kallias mı, Tallon mu? Soru dilimin ucunda kaldı. Onu geri çektim.

"Gururlu. Sadık." Alaycı bir şekilde güldüm ve dalgalara döndüm. "Bizimkiler gibi. Ama yıpranmışlar. Yorgunlar. Sarayları parıldıyor, ziyafetleri bitmek bilmiyor — tanrılar, o yemekler! Ama altın her şeyi düzeltemez. Benim yaşadığım süre kadar savaşta kanlarını akıtmışlar."

"Peki ya Velloş? Onların topraklarını gördün mü?"

"Orada sadece birkaç ay kaldım." Kahkaham kırılğan çıktı. "Ama Velli büyükelçisi ziyarete geldi. Adı Egath'tı."

Titredim. Keskin dişler. Kanımı kaynatan çürümüş büyü. O ve Tallon'un sırları vardı, bundan emindim. Belki şimdi Kallias, aralarında gömülü olan gerçeği bulacaktı.

"Sen benden daha dünyevi birisin, Prenses."

Dalgalara burun kıvırdım. "Yine de, buradayım. Başladığım yere geri döndüm."

Yalnız.

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandı Adoni. Elini uzattı, yüzümden sarkan bir saç telini alıp kulağımın arkasına koydu. "Halkın seni seviyor. Ejderhalar hala senin için uçuyor. Bir gün onları binip Bilinmeyen Kıyılara gideceksin. Sen bir imparatorluğun başlangıcısın."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Radaan'ı diz çöktürdüm. İhtiyacımız olan barışı yok ettim. Açları doyurma yeminimi bozdum. Ben bir başlangıç değilim, Adoni. Ben sonun yıkımıyım."

"Yanılıyorsun." Yanağımı avuçladı. Ben irkildim, ama geri çekilmedim. "Geri döndün. Yeniden başlayabilirsin."

Gözleri yanıyordu, şefkatinin ardında açlık parıldıyordu. Artık bir çocuk değildi. Bir prens. Bir taktikçi. Güce ulaşmaya çalışan.

Elini itekledim. "Abyss, ben bir aptalım."

"Bekle!" Bileğimi yakaladı, ayağa kalkmaya çalışırken dengemi bozdu.

Onun tutuşuna karşı direnerek kıvrıldım. "Bırak beni!" "Dinlemiyorsun!"

Onun bacağına tekme attım. O homurdandı, sonra atladı ve beni kumun üzerine devirdi.

Soğuk bir panik içimi kapladı. Nefes nefese, bir bıçak aradım. Tallon'un yüzü zihnimde belirdi. Adoni'nin beline uzandım. Hiçbir şey yoktu. Silah yoktu.

"Seni gayet iyi duyuyorum!" Dişlerimi sıkarak bağırdım. "Benim tacımı istiyorsun, ben de senin arkadaşım olduğunu sanıyordum!"

Ağırlığı, karaya vurmuş bir balina gibi üzerime çöktü ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Beni öldürecekti.

Uzaklarda bir ejderha kükredi. Adoni'nin ağzı benimkine çarptı ve tüm mantıklı düşüncelerimi paramparça etti.

Ona bağırdım, kıvrıldım, tırnaklarımla kollarını parçalarken yanağını ısırarak için atıldım. O küfretti, bileklerimi yakaladı ve yere çarptı. Dizini bacaklarımın arasına sıkıştırarak bacaklarımı ayırdı.

Gerçek bir dehşet göğsüme soğuk bir şekilde yerleşti. Kimse burada olduğumu bilmiyordu. Bağlı ejderhalar çılgılığını duymadı. Spire çok uzaktaydı. O çok güçlüydü.

"Sana hiçbir şey sunamayacak yaşlı bir adama kendini verdin!" diye bağırdı, ben onun altında debelenirken mücadele ediyordu. "Benim bir ulusum var! O sana ne sunabilir ki? Kafana bir şaplak mı?"

"İstersem bana dünyayı bile verirdi!" diye yüzüne bağırdım. "Bir ejderha seni yiyecek. Çekil üstümden!"

"Benim değerli Ejderha Kalbim," diye fısıldadı, dudakları, dişleri ve dili boynuma gömülürken, "Sana cevap vermiyorlar. Ve kimse senin bunu istemediğine inanmaz, ailen bile."

Haklı mıydı?

Babam ona inanır mıydı? Kendimi o kadar kötü lekelemiştim ki, herkes bunu istediğimi mi düşünecekti?

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Parmaklarımı kuma gömdüm ve çırpındım, her sinirim panikle doluydu. İçime doğru kazdım, herhangi bir şey, herhangi bir güç kırıntısı, herhangi bir kıvılcım aradım.

Hiçbir şey bulamadım.

"Kötü olmayacak," dedi, ağzı boynumdan kulağıma doğru ıslak bir iz bırakarak.

Başımı yana çevirdim. Kemik kırıldı. Gözlerimin arkasında ışık patladı, ama o çığlık attı. Dizimi karnına vurduğum, tekmeledim. Bir bileğini bıraktı, bacağını yakaladı ve ben de yüzünü tırnaklarımla çizdim.

Yer titredi.

Sonra karanlık bir şey ona çarptı.

Adoni ortadan kayboldu. Ona çarpan bulanık görüntünün peşinden devrildim. Hızla ayağa kalkıp diğer yöne koştum ve pullu ön bacağın arkasına saklandım.

Bir ejderha yukarıda belirdi, devasa pençesi beni göğsünün altına itti. Loş ışıkta hangisi olduğunu ya da gelen biniciyi ayırt edemedim, ama homurtular duydum. Yumruklar ete çarpıyordu.

Yer tekrar sarsıldı, ardından bir çığlık duyuldu. Tsunami gelmişti. Ve çok öfkeliydi. Tıslaması havayı yırttı. Ejderhanın bacağına tutundum, pürüzlü pulları avuçlarımla ısırdım ve ay ışığında kıyıya baktım.

"Fırtınalı kalamarın oğlu!" diye bağırdı kardeşim. Adoni'yi saçından kaldırdı. Prens sallandı ve yumruğunu karnına indirdi.

Ronan ikiye katlandı.

Tsunami, boynunu kumların üzerinde alçaltarak saldırdı.

Gyrak'ın altından fırladım ve onlara doğru koştum. Onu öldüremezdik. O bizim halkımızı besliyordu.

"Ronan! Adoni!" diye bağırdım, onları durdurmak için hücum ettim, Tsunami'nin saldırısına karşı koştum.

Arkamda, Gyrak kükredi, arka ayakları üzerinde yükseldi ve yere çarptı. Şok dalgası beni sendeletti. Kardeşim saçlarını elleriyle tarayarak sendeleyerek uzaklaştı, ada prensi ise öfkeyle gözleri parlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Ronan'ın yanında durdum, çenem çelik gibi dikti. "Ben Ejderhanın Kalbi'yim, Adoni Innaku. Asla yalnız değilim."

Sonra çenesi indi.

Sekizinci Bölüm

"O, binicisi olmayan bir ejderha — bizim kıyılarımıza geldiklerinde bu bilinen bir risk!"

"O, Innaku'nun veliaht prensiydi! Onların büyükelçisiydi! Ve biz onun için bir ayakkabı tokası bile gösteremiyoruz!" Annem Ronan'a sertçe çıkıştı.

Ailemin odasındaki masada sıkışık bir şekilde oturduk. Babamın bakışları beni boğucu bir güçle sabitliyordu. Artık onu anlayamıyordum. Beni suçluyor muydu? Benden daha da çok nefret ediyor muydu?

Omuzlarıma ince bir battaniye örtüp annemin yanına kıvrıldım. Tuzlu havadaki hafif soğuğu engellemeye pek yaramadı, ama odadaki gerginliğe karşı bir nebze koruma sağladı.

"Tsunami'yi onların kıyılarına gönderin," diye mırıldandı Ronan, sandalyesini iki ayağı üzerinde sallayarak. "Onlar da onunla uğraşsınlar." Yanağında kan izleri vardı. Karışık sarı saçlarına kum yapışmıştı. Yırtık tuniği kavgada eğri büğrü olmuştu.

Annem, sanki bu baskı öfkesini dizginleyebilecekmiş gibi burnunun köprüsünü sıktı. "İntikam almaya gücümüz yetmez, onların erzaklarına ihtiyacımız var!"

"Draconia, Innaku için uçuyor." Babamın sesi, düşen bir bıçak gibi masaya çarptı. Tüm gözler ona çevrildi. Bakışları benden hiç ayrılmadı, sanki onun yüksek sesle söylemediği cevabı ben biliyormuşum gibi.

"Uçmak mı?" Annem tekrarladı. "Nereus, aceleci davranma."

O kelimeyi yakalamıştı. Babam "yola çıkmak" dememişti. Ejderhalarla uçmak savaş demekti.

"Prensleri kızıma saldırdı," diye dişlerini sıkarak homurdandı. Sonunda bakışları benden ayrıldı ve anneme döndü. "Bu onların kontrol edebileceği bir şeydi. Tsunami'nin o alevli yılan balığı oğlunu yemesi bizim sorumluluğumuzun ötesindeydi."

"Gyrak oradaydı. Bunu engelleyebilirdi."

"Sen kimin tarafındasın, anne?" diye hırladı Ronan. "Ben müdahale etmeseydim Adoni Nienna'ya tecavüz edecekti!"

Sandalyesini öne doğru itti, dört ayağı da yere sertçe çarptı.

"Beni kızıma ihanet etmekle suçlamaya cüret etme." Ona döndü, gözleri kıvılcımlar saçıyordu. İnce parmağını onun yüzüne doğru uzattı. "Öfkeni ve dilini tut. Bir gün bu yük senin omuzlarına binebilir ve, tanrılar adına, yanında mantıklı bir ses olsun!"

"Aklın sesi mi?" Babam öne doğru eğildi. "Öyleyse söyle bana. Neden Innaku için uçamıyorum?"

Annem sandalyesinde dikleşti ve Ronan'a keskin bir bakış attı. "Innaku çok büyük. Ejderha ateşi ile onu kontrol altında tutamazsın, özellikle de kaynaklarına ihtiyacımız varken. Tarlaları yakarsan, bizim için değersiz hale gelirler ve onlar bunu unutmazlar."

Sesi düz bir tonda devam etti. "Kendimizi savunmasız bırakmadan o büyüklükte bir toprağı kolonileştirecek insan gücümüz yok. Ve adalar arasında bir savaş başlatırsan, Kulletti göz açıp kapayana kadar saldırır. Ejderhalar olsun ya da olmasın, savaş gemileri Spire'ı enkaza çevirebilir. Peki ya İvetti? Onlar da çapraz ateşte kalır. Kaynaklar zaten kıt. Bir de savaş eklenirse halkımız daha da çok acı çekecek."

"O haklı." Sesim kırıldı. Bu durumun beni zayıf hissettirmesinden nefret ediyordum.

Babamın fırtınalı gözleri bana döndü ve ben kaşlarımı çatarak onun bakışlarına göğüs germeye çalıştım.

"Tsunami benim onurumu kurtardı. Bir ejderha olarak, Draconia onun sığınağıdır. Kral Galdoni oğlunu gönderirken risklerin farkındaydı. Onlar kan dökme arzularını gördüler, içgüdülerinin nasıl hakim olduğunu gördüler. Şimdi Innaku'ya saldırırsak, çocuklarımızın yarısını hayatta tutan iksirleri kaybederiz."

"Pah!" Ronan tükürdü. "Saldırıyı kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, savunman beni ikna edebilirdi..."

Mavi kıvılcımlar ağzından fırlayarak onu susturdu. Sihir masadan sandalyesini ittiğinde sandalye geriye kaydı.

"Bir kelime daha edersen, bir hafta evden çıkamazsın." Babasının sesi gök gürültüsü gibi çatladı. Parmakla işaret etti, kovulduğu açıktı.

Ronan ellerini havaya kaldırdı, sonra öfkeyle odadan çıkıp kapıyı arkasında çarptı.

"O senden daha kötü olacak," diye mırıldandı annem, yüzünü avuçlarının arasına gömerek.

Babam konuşmadı. Sessizliği sözlerden daha yakıcıydı. Hâlâ bana bakıyordu — beyaz kaşları, umarım suçlama değil, düşünme ifadesiyle çatılmıştı.

"İnnaku bizim cevabımızı bekliyor," diye devam etti, babamın dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

Babam başını sallayarak ayağa kalktı. "Nienna, neden hep sen olmalısın?"

Utanç boğazımı tıkadı. Bu benim hatam değildi. Bu sefer değil. Ada prensi zayıflığımı gördü, önemli olan her şeyi zaten verdiğimi görmeden taç için yalvaracağımı düşündü. Kalbim. Ruhum. İkisi de başka birine aitti.

Asla evlenmeyecektim. Asla çocuk sahibi olmayacaktım.

Ayrıca, Radaan ve şimdi de Adoni'den sonra, erkekler benden uzak duracaktı. Ben bir ibret hikayesi olmuşum — güvenilmez, lanetli, ya da daha kötüsü, güzel bir elbiseye sarılmış bir ölüm cezası.

Daha aşağıya inemezdim.



Gün batımı beni merdiven sahanlığında buldu, bacaklarım rüzgarda sallanıyordu. Gökyüzü alev alev yanıyordu — pembe, mor ve morarmış mavi çizgilerle dolu, dikkat çekmek için çığlık atıyordu. Ejderhalar bu çığlığı yankıladı, canlı ateş gibi bulutların arasında süzülürken, kükremeleri boyalı gökyüzünü yırttı.

Ama bakışlarım sonsuz kuzey denizine sabit kalmıştı. Zihnim, uzaklık tarafından gizlenmiş, adını koyamadığım bir şeyle bağlanmış bir kıtaya takılıp kalmıştı.

adını koyamadığım bir şeye bağlıydı. Göğsümde bir ağrı hissettim, sanki görünmez parmaklar dışarı doğru uzanıp ruhumun kayıp yarısına ulaşmaya çalışıyormuş gibi.

Kallias.

Saray oyunlarında dans edebilir, diplomatları büyüleyebilir ve Spire'in koridorlarında dolaşan fısıltılara katlanabilirdim. Ama göğsümdeki boşluk? Beni kemiriyordu. Sessiz, bitmek bilmeyen bir açlıkla beni parçalıyordu.

Güneşe susamış her bitki pencereye doğru uzanıyordu. Ticaret yolları veya hasatlardan her bahsedildiğinde. Hatta biri *keçi* kelimesini ağzına aldığı anda bile, içimdeki boşluk daha da genişliyordu.

O nasıl hayatta kalıyordu? O da bunu hissediyor muydu? Benden yıllarca daha yaşlıydı.

Zaman acıyı hafifletmiş miydi? Görev, daha güçlü omuzlarda daha az ağırlık mı yapıyordu?

Bir gözyaşı damlası yanaklarımdan sıcak bir iz bırakarak aktı. Gözlerimi kapattım, boğazım düğümlenirken onun geniş, yılmaz silüetini hayal ettim. Hayır, onun için de kolay olmazdı. Ama her zamanki gibi yükü omuzlayacaktı. Radaan'ı asla yüzüstü bırakmazdı. Çok sadıktı. Çok güçlüydü.

Muhtemelen sefil oğlu için başka bir evlilik ayarlıyordu. Tallon'un yüzü zihnimde Fyrn'inkiyle çarpıştığı anda bir hıçkırık kopardı. Yumruğum altımdaki taşa çarptı. Deniz sakin görünüyordu, sakinliğiyle benimle alay ediyordu.

Kalbim adaletsizliğe isyan etti. Fyrn ona yakışmıyordu. Sunacak hiçbir şeyi yoktu ve bunun farkındaydı. Onun ona bakışını nasıl gözden kaçırmıştım? Onu tolere ettiğini, onunla birlikte büyüdüğünü sanıyordum. Onu istediğini hiç tahmin etmemiştim.

Kalbinin arzusunu elde etti, bedeli ne olursa olsun. Ama Kallias ve ben? Biz başından beri lanetlenmiştik.

Bu adil değildi.

Kendimi kucakladım. Rüzgâr elbisemi kıvrımlara soktu, dikkat çekmek isteyen bir çocuk gibi onu çekip durdu. Kallias beni kenarda otururken görseydi, Phares'te yaptığı gibi kaşlarını çatardı.

O zamanlar, balkondan eğildiğimde irkilir. Yüksekten nefret ederdi. Bunu iyi saklardı, ama benden değil. Sol'un dağ yolunda tırmanırken çenesindeki gerginliği hatırladım.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve hızla doğrulup yanaklarımı sildim. Babamın kaşlarını çatmış bakışlarıyla karşılaştım.

Rüzgâr beyaz saçlarını oynatıyordu, ama kaşlarındaki gerginliği azaltmıyordu.

Burnumu çektim, ellerimi kucağımda birleştirdim ve kalan gözyaşlarını gözlerimden silerek. Kırık parçayı onun göremeyeceği bir yere gömdüm.

Ağır bir iç çekişle babam yanıma oturdu. Botları kenardan sarkıyordu, gümüş tokaları güneşin son ışıklarını yakalıyordu. Kollarını kavuşturdu, deri hareketle hafifçe gıcırdadı.

Gökyüzündeki ışık kaybolurken ikimiz de konuşmadık.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Halkım için bir başarısızlık. Ailem için bir utanç. Çok yumuşak. Çok kolay kullanılır. Ve sevdiğim adam, benim izin verdiğim şeyin suçunu üstlendi.

"Annen benden nefret ettiğini düşünüyor." Sanki bunu söylemekten nefret ediyormuş gibi, sözleri zorla çıkarıldı.

Gizlice bir bakış attım. Sakalı seğirdi. Hâlâ bana bakmıyordu. "Öyle değil," diye fısıldadım, kollarımı dizlerimin etrafına dolayarak.

"Aynı davranmıyorsun." Sesi alçaldı. "Geri döndüğünde... farklıydın."

"Geldiğimden beri bana kızın gibi davranmıyorsun." Yüzümü dizlerime gömdüm.

Ve ben farklıydım. Kırılmışım. Ortadan ikiye bölünmüştüm.

Nefes aldı, sonra Argos başımızın üstünde uçarken gökyüzüne doğru eğildi. "Küçükken burada uyumakta ısrar ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Güneşin batışını ve diğer tarafta tekrar doğuşunu izlemek istiyordun."

"Hatırladığım kadarıyla, tam da bunu yapmamı yasaklamıştın."

Günün doğuşunu izleme fikrine takıntılıydım. Güneş doğmadan önce hep uykuya daldardım, uyandığımda ise bir ejderha canlı bir kalkan gibi etrafımı sarmış olurdu.

O homurdandı. "Nedenini hatırlıyor musun?"

"Çünkü ben bir prensesdim ve prensesler yıldızların altında yatmazlar." Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Onlar saten ve tüylere sarınarak uyurlar."

O gülerek başını salladı. "Sanki."

"Bana *bağış*," diye karşılık verdim. "Beni bir çuval tahıl gibi içeri taşıdın, yatağa attın ve prenseslerin

"

"Ben *bağır*mam," dedi, kaşlarını kaldırarak. Ben de gözlerimi kısarak karşılık verdim. "Unuttuğun şey, Spire'dan düşüş."

Kaşlarımı çatarak hatırlamaya çalıştım. Orası bana hep evim gibi gelmişti, sanki gökyüzünde saklanmış gibiydim. Kenardan düşseydim mutlaka hatırlardım.

"Ateşin vardı. Hastaydın. Seni burada uyumana izin vermemeliydim, ama annen havanın sana iyi geleceğini ısrarla söyledi. Argos bağda kükrediğinde geç saatlere kadar çalışıyordum — sen düşüyordun."

Soğukluk uzuvlarıma yayıldı.

"O seni yakaladı." Çenesi gerildi. "Ama bu bana şunu hatırlattı: Eğer düşersen, ne kadar hızlı olursam olayım, seni kurtaramam, koruyamam. Ejderhalara güvenmek zorundaydım. Argos, küçük, kırılgan, kanatsız bedenini kollarıma koydu ve..." Durdu, nefesi kesildi. "Seni neredeyse kaybediyordum."

Elini yüzüne götürdü, parmaklarıyla sakalını taradı. "Seni yatağa yatırdığımda sana kızgın değildim. Kendime kızgındım. Riski bilerek seni dışarıda kalmaya izin verdim. Eğer bir şey olsaydı... Kendimi affedemezdim."

Artık her şey mantıklı geliyordu. Onun öfkesi. Annemin güven verici sözleri. Kızken, onun keskinliğini çabucak unutup tekrar ona hayranlık duymaya başladım, ama bir daha asla merdiven sahanlığında uyumadım.

"Neden bana söylemedin?"

"Hiçbir Draconis gökyüzünden korkmamalı." Bakışları içimi delip geçti. Gözlerinde gurur ve endişe karışmıştı. "Sen buraya her geldiğinde, Argos uçar. Her zaman hazırdır. Yuvaya eğildiğinde, ayakların bu lanetli kenardan sarkarken, onun kükremesi zihnimi doldurur. Ve onun gözlerinden senin düşüşünü tekrar görürüm."

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Hayır, Nienna. Sana hiç kızmadım."

O zaman da, şimdi de. Gözlerim doldu ve dudaklarımı sıkıca kapatarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Bakışları yumuşadı. Yanağımdan akan gözyaşını fark edince ağzında bir grimasa belirdi.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" Bu kelime boğazımda düğümlendi.

Dişlerimi sıktım, çenem ağrımaya başladı. Onu geri istiyordum — babamı, Draconia'nın Ejderha Kralı'nı, sert ve aşırı koruyucu, kahkahalarla ve sonsuz uyarılarla dolu olanı. Kollarının beni sarmalamasına, her şeyin yoluna gireceğini duymaya ihtiyacım vardı. Ne yaparsam yapayım, beni hala sevdiğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Olanları ya da nasıl olduğunu değiştiremeyiz." Sesi alçaldı. Yıllarca kılıç kabzaları ve hükümdarlıklarla pürüzlüleşmiş başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Ama seni nasıl kırdığını o adama asla affetmeyeceğim."

"Baba..."

"Sakın." Parmağıyla dudaklarıma dokunarak itirazımı susturdu. "Hâlâ öfkeliyim. Yemitim intikam almamı gerektiriyor." Yüzünde küçümseme belirdi. "Ama seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Nienna. Sen benim kıızımsın. Benim kanım."

Gözlerimi kapattım. Kalbim parçalandı. Kallias'tan nefret ediyordu, ama o denizlerin öbür tarafında güvendeydi. Babam barış teklif etmeye gelmişti. Bir ateşkes. Uzlaşmak için *bana* gelmişti.

O benim babamdı. Benim ailemdi. Ve ben bir fırtına gibi içeri girmiş, gerçeği ve acıyı ortaya dökerek mahkemeyi parçalamış, kardeşimin sözlerine karşı kendi sözlerimi söylemiş, asla dokunmamam gereken bir adama olan aşkıma itiraf etmiştim. Kan yemini bozmuştum ve onun beni kollarını açarak karşılayacağını ummuştum.

Bunda adil olan hiçbir şey yoktu.

Güçlü kolları beni sardı, beni kendine doğru çekti. Ona yaslanıp başımı omzuna dayadığımda, hıçkırıklar kopmaya başladı.

Sağlam. Kararlı. Güvenli.

O hala benim babamdı, benim evimdi.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah daha kötü haberler geldi. Innaku halkı, adamlarını adadan çekip eve dönüyordu.

Yetersiz bir kahvaltı yaptık. Babamla aramızda gerginlik vardı ve sürekli gelen haber güvercinleri ve Şef Jehoikim'in cevap talepleri bu gerginliği daha da artırıyordu.

Eğer geri adım atmazsa, Argos onu yiyebilirdi.

Yine aşevindeydim, kollarımı sıvamış, Freya ve Miral'ın yanında kepçeyle duruyordum. Birlikte kalabalığa, halkımıza yemek dağıttık, ama üzerlerinde bir sessizlik, omuzlarında bir keder gölgesi vardı. Kayalık martıların çığlıkları, onların mırıldanmalarının üzerinde yankılanıyordu. Innaku gemilerinin ufukta kayboluşunu izlemişlerdi, bizim son sabit ekmek kaynağımızla birlikte.

Bu sefer benim hatam değildi, ama yine de olayların merkezindeydim. Felaket, bir kasırga gibi etrafımda dönüyor ve herkesi içine çekiyordu. Ben insan kılığında bir lanetdim. İlk Ejderha Kalbi olan Nienna'nın hikayesi bana çok dokunmuştu. O gökyüzünde kaybolmuştu ve ben de öyle olabilmeyi dilerdim. Tek başıma uçmayı bilseydim, geri dönmeyebilirdim.

Bir dirsek kaburgalarımaya çarptı. Sıcak çorba önüme sıçradığında keskin bir nefes aldım.

"Özür dilerim, Majesteleri!" Freya, pişmanlık duymayan bir ifadeyle, ciddi bir yüzle dedi. "Belki de Spire'a dönme zamanı gelmiştir?"

Güneş batmaya başlamış, turuncu ışıkları bulutlara yayılmıştı. Gün boyu sığağın altında porsiyon porsiyon yemek dağıtmıştım, ama kuyruk uzayıp gidiyordu.

Bazıları aç kalacaktı.

Küfür etmekten kendimi alıkoydum ve ona sert bir bakış attım. "Plaj boşalana kadar durmayacağım."

"Affedersiniz, Prenses," dedi Miral, başka bir buharlı kaseyi uzatarak, "ama neredeyse bitti. Devam etmeniz iyi olur."

Kambur kadın, şalını sıkıca tutarak tencereye bakarken ona bir göz attım. Haklıydı. Köşedeki büyüücü ışığından dört kez yeniden doldurmuştuk, ama çok uzun sürmezdi.

Sıra azalmıştı. Anneler yorgun çocuklarını kucaklamış, bazıları başlarını eğip arkalarına dönmüştü. Bu gece herkes yemek yiyemeyecekti.

"Gelin, Prenses. Kral Nereus sizi bekliyor." Freya mutfağın arkasındaki dar kapıyı işaret etti. Zoraki bir gülümsemeyle kepçeyi buharlı tencerenin yanına koydum.

"Sabah döneceğim!" Sesim, tencere sesleri ve kaynayan çorbanın cızırtısı arasında Miral'a ulaştı.

Başka bir kaseyle meşgul olan Miral, bakmadan başını salladı.

Biz neredeyse yeni adım düşmüştük taş taş
merdivenlerden Freya Freya beni köşeye sıkıştırdı.

"Açlıktan ölmeyecekler. Bu sadece erzaklarına ve satın alabileceklerine ek bir şey. Sanki eriyip gidiyorlarmış gibi davranıyorsun."

"Öyle yapıyorlar," diye tersledim ve binaların arasındaki gölgeli bir sokağa girdim. Güneş oraya ulaşamıyordu.

"Balığımız mı bitti? Yosun mu? Tuz mu?" O alaycı bir şekilde güldü. "Hindistan cevizleri adadan kaçtı mı? Hayır, şikayet edecekler ama dayanacaklar."

Yanağımın içini ısırdım. Haksız değildi, ama göğsümdeki düğüm çözülmedi.

Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Devam edelim.

O yakaladı benim sessizliğimi ve içini çekti. "Sen ihtiyacın git kıtadan gerekir."

"Daha yeni geldim." Gülüşüm acıydı.

"Babanı Wild Shores'a götürmesini iste. Belki ejderhalar orada seninle barışırlar."

"Argos ve Artorious geceyi bile orada geçirmeyecekler. Ve sen *benim* onları sakinleştirebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sen Ejderhanın Kalbi'sin," dedi. "Bu unvanın bir anlamı var. Onları binicilerin yapamadığı şekilde sakinleştirebilirsin."

O kadar emin değildim. Babamın ejderhalar üzerinde benim sahip olabileceğimden çok daha fazla etkisi vardı. Yine de, haklı bir noktaya değinmişti. Vücudum, zoraki gülümsemelerle boyanmış kırılğan bir kabuktan ibaretti. Kaçmak istiyordum — bir zamanlar olduğum kızın tam tersi, halkımın arasında kalmak için yalvaran kızın.

Draconia benim bir parçamı elinde tutuyordu. Annem bana hep başka bir yere ait olduğumu, geleceğimin denizlerin ötesinde olduğunu söylerdi. Artık kalbim de oradaydı ve burası artık eskisi gibi evim gibi gelmiyordu.

"Belki Uyanış'tan sonra adalardan birini ziyaret ederim," dedim, daha çok onun için.

O başını salladı, kolunu koluma taktı ve birlikte Spire'a doğru yürüdük. Dar geçitler eski duvarlar arasında yılanlar gibi kıvrılıyordu. Etrafımızda, sıradan insanlar yorgunluktan omuzları ağırlaşmış halde evlerine doğru sürükleniyorlardı. İlerlerken havada tuzlu su kokusu vardı.

Saraya vardığımızda güneş batmıştı. Yeşil ve altın rengi pullar, canlı bir duvar gibi kapıları kapatıyordu.

"Ne yapıyorsun, Tsunami?" diye gülerek ona doğru adım attım. Başını kaldırdı, beni incelerken başını eğdi, altın rengi zar gözünün üzerinde yavaşça kayarak gözlerini kapattı.

Vücudu gerilerek açıldı, pençeleri uyanmış bir kedi gibi taş basamaklara saplandı.

"Babam hoşnut olmayacak," dedim, karanlık merdivenleri tırmanarak ona doğru ilerlerken.

O, etkilenmemiş bir şekilde burnunu çektikten sonra çömeldi ve aşağıya doğru baktı.

Ejderhalar, insandan çok hayvana benzeyen, bilinçli yaratıklardı. O, emir verilebilecek bir köpek değildi. Bakışlarında zeka parılıyordu; ama ben bu sorunun cevabını tahmin bile edemiyordum.

Freya'nın elinden kurtuldum ve öne doğru adım attım. Tsunami üzerimde yükseliyordu. Gözlerine bakmak için boynumu uzatmam gerekiyordu.

"Prenses?" Freya'nın sesi titriyordu, emin değildi. Ona verecek bir cevabım yoktu.

İçimde bir şey kıpırdadı. Bir kıvılcım, bir çekişme — sezgisel, ham ve ısrarcı. Kaşlarımı çattım ve ona uzandım. O benim değildi, kimsenin değildi. Hayatım boyunca beni görmezden gelmişti. Şimdi de beni seçmeyecekti.

Yine de, göğsümün altında garip bir his belirdi.

Tsunami keskin bir çıt sesiyle çenesini kapattı ve havayı ısırdı. Elimi geri çektim. Bir uyarıydı — ejderhaların birbirlerine verdikleri türden.

Avuç içimi göğsüme koyarak geri çekildim. Baskı hissi, ısrarcı ve acı vericiydi. Başını eğip saçımı koklarken boğazından düşük bir tiz ses çıktı. Nefesi gevşek saç tellerimi hareket ettirdi ve ben gülümsedim.

Sonra döndü.

Tsunami kanatlarını açarken, Freya beni kapıya doğru çekmesine izin vererek geri adım attım. Derisi kalın ve geniş kanatları genişçe açıldı. Havayı çırparak gökyüzüne doğru fırladı. Arkasında toz yükseldi. Gözlerimi korudum ve göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum.

"Ne oldu?" diye sordu Freya, beni dengelerken elime bakarak.

O çekişme sertleşti, sonra yumuşadı. Tsunami gecenin karanlığında kaybolurken avucumu indirmedim. Rahatlama ve endişe iç içe geçmişti.

"Geri döndüğümünden beri... ejderhalar farklı geliyor," diye mırıldandım, yıldızlarda onun silüetini ararken.

"Pulları mı?" Freya şüpheli bir ses tonuyla sordu.

Bunu nasıl açıklayabilirdim? Ben bir binici değildim. Düşünceleri bana ulaşamıyordu. Ben sadece onların yemediği bebeğin yetişkin versiyonuydu. Ama Draconia'ya döndüğümünden beri, sanki *biliyorlarmış gibi* hissediyordum. Onlara ihtiyacım olduğunda biliyorlardı. Adoni'nin saldırısı onları heyecanlandırmamalıydı. Ama heyecanlandırmıştı.

Ronan'ın cevabı kafamda yankılandı: *Gyrak seni duydu.*

"Önemli değil," dedim, Spire'in ilk katına girerken onu başımdan savarak. Büyücü ışıkları fenerler arasında titriyor, siyah taşı obsidiyen parçacıkları gibi yakalıyordu.

"Seninle hiçbir zaman hiçbir şey olmaz." Merdivenleri çıkarken koluma girerek burnunu çektim.

Hemen temizlik yapmaya başladık. O hizmetçi odalarına girdi, ben de yemek odasına gittim. Zane nöbet tutuyordu, hançerini

tembel bir hassasiyetle çevirip, havada yakalarken sinsi bir gülümsemeye baktı. "Yorum yok mu, Prenses?" diye sordu ben yaklaşırken.

"Beklentileri karşıladın," dedim. "Bir binici, kılıcın hangi ucunu tutacağını bilmeli."

O, sahte bir dehşetle geri çekildi. "Beni incittin."

"Senin bıçağındanse benim sözlerim daha iyidir." Gülerek yanından geçtim. Balık suyu ve yosun kokusu etrafımı sardı, kokulu ve tuzlu, sahilde servis ettiğimizden daha zengin bir kokuydu.

Kıtlık ayırım yapmazdı.

Kalbimde yine donuk bir acı hissettim. Innaki'nin kıyılarımızı terk etmesi sadece bir işaret değildi, bir uyarıydı. Ama haber gelene kadar, sadece bekleyebildik.

Adoni, Galdoni'nin tek varisiydi, ama kral hala bir tane daha yapabiliyordu. Bir zamanlar arkadaşım dediğim çocuğu yas tuttum, ama keder kendini paramparça etmişti. Artık ne hissedeceğimi bilmiyordum.

O benim *kolay* birisi olduğumu düşünüyordu.

İntikam almak aklının ucundan bile geçmemişti. Pes edeceğimi düşünüyordu.

Teslim olacağımı.

Midem bulandı.

Dikkatli bir gülümsemeye babamın masasına yaklaştım. O, sıkı bir çene ve kısa bir baş sallama ile beni karşıladı.

Ama beni gördü. Bu önemliydi.

Draconia için zor zamanlardı. Haftalardır halkın önünde gülümsememişti. Argos'la uçtuğumuz günleri özlüyordum, kolları beni sarmış, rüzgâr bir şarkı, gökyüzü bir vaat gibi.

Artık herkesin bir planı vardı.

"Geç kaldın," diye fısıldadı annem, ekmeğini çorbasına batırarak.

Bir hizmetçi önüme bir porsiyon koydu. Çorbada balık parçaları yüzüyordu.

"Halkımızı besliyordum."

Masanın karşısında Ronan boğazını temizledi ve boş kasesine bakarak kaşlarını kaldırdı, gözlerime bakmayı reddetti.

Annem bunu fark etti. Gözleri ona çevrildi ve ona bakmaya cesaret etmesini istedi. "Yarın K'seer'de daha iyi bir işin olacak," dedi. "Sahne senin dokunuşuna ihtiyaç duyuyor."

"Senin yapamayacağın bir şey mi?" Sesimi alçaltarak konuştum. Soylular, kraliçe ile kızının tartışmasını duymamalıydı.

"Günlerimi sahil mutfaklarında geçirebilirim." Sesi alçaldı. "Ancak, benden daha fazlasını gerektiren görevler var."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Nazik bir şekilde söylenmiş olmasına rağmen, sözleri canımı yakmıştı. Kimsenin benden düzeltmemi istemediği bir şeyi telafi etmek için haftalarca kütüphanede imkansız cevaplar aradım ve mutfaklarda ter döktüm. Belki de her iki durumda da bencilce davranmıştım. Her ikisi de kendi çıkarlarım içindi.

Bu karışıklık *benim* hatamdı. Halkımızın moralini düzeltmek için bir şeye ihtiyacı vardı. Uyanış, onlara hala sahip olduğumuz şeyleri hatırlatacaktı: bol miktarda balık, müzik, topluluk.

Ejderhalar.

Ölmeyecek ya da açlıktan ölmeyecektik.

Umudun sembolü olan festival, adalarımızı vuran fırtınaların ardından yeniden doğuş anlamına geliyordu.

Halkımızın bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Benim de öyle.

Yaşlı bir binici olan Haldor, yemek salonuna daldı ve dikkatimi çekti. Her zamanki rahatlığıyla hareket etmiyordu. Adımları aciliyetle doluydu, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi yutuyordu. Gri-kahverengi saçlarını eliyle taradı, gözleri bana kayarken kürsünün dibinde durdu.

"Kalkın," dedi babam, ağzını peçeteyle silerek, kaşlarını çatarak. Masa sessizleşti, tüm soylular yemek yiyormuş gibi yaparken kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

"Bir mesaj geldi." Haldor'un alçak ama net sesi aileye kolayca ulaştı.

"Kimden?"

Tereddüt etti. Gözleri tedirgin bir şekilde bana doğru kaydı. Şimdi ne yaptım?

Haldor, babamın kulağına eğildi, bir elini babamın omzuna koyarak, dudaklarını gizleyerek fısıldadı.

Argos kükredi.

Porselenler

tıkırdadı.

Babam sandalyesini geri itti, dudakları kıvrıldı. "Nyxaria, benimle gel."
Annem ve ben kaşıklarımızı bıraktık. Ronan ayağa fırladı, Gyra'ı bulmak ve kaçmak için çoktan gerilmişti.

Nefesim kesildi. Yukarıdaki gökyüzünde, Innaki savaş ilan mı etmişti?
Masayı gözden geçirdim. Jehoikim'in boncuk gibi gözleri kısıldı, ailemi inceliyordu. Panikle miyordu, yani bu onu ilgilendirmiyordu. Peki o zaman kim?

Babam uzaklaştı. Annem ve Ronan onun yanına geçti.

Ben de peşlerinden gitmek için kıpırdadım — her ne olursa olsun, babamın hepimize ihtiyacı olacaktı. "Nienna, kal."

Ağzım yarı açık kalmış, donakaldım. İtirazımı yuttum ve sandalyeme geri oturdum.

"Daha yeni geldin," dedi annem arkasından. "Yemeğini yedikten sonra bize katıl."

Babamın koluna girdi. Ronan gergin bir ifadeyle peşinden gitti.

Gönderildim. Hiç şüphesiz beni bu karışıklığın sorumlusu olarak gören soylularla dolu bir odada yalnız kaldım. Muhtemelen doğru bir varsayım, benim bir hata yapmamı bekliyorlardı.

Yavaş ve derin bir nefes aldım ve çelik gibi sert bir gülümseme takındım. Sonra kaşığımı tekrar çorbaya daldırdım.

Babam burada kalmamı isteseydi, kalırdım. Belki de büyükelçileri gözetleyecek birine ihtiyacı vardı. Yine de mesaj beni rahatsız ediyordu. Kim gönderdiğini bilmiyordum. Ne yazdığını da.

Kafamda sonsuz olasılıklar dönüp duruyordu ve nedense hiçbirinin doğru olmadığından emindim.



Günün sıcaklığı sırtımı yakıyordu. Son kumaş parçasını uzanırken ter cildimi ıslatıyordu. Altın, acımasız ışık altında parıltıyordu, onu o kadar derin bir yeşilin üzerine serdiğimde, düşüncelerim denizin ötesine gitti.

Ayağım kaydı. Freya küfredip bana uzanırken bir çığlık attı. Kumaşı düşürdüm ve parmaklarımla

sert tahtaya tutundum. Sarsıldı ama dayandı.

"Tanrım!" Freya'nın parmak eklemleri merdivende bembeyaz olmuştu. "Şu lanet merdiveni ben hareket ettireyim!"

İnleyerek aşağı indim. O haklıydı. O kadar uzağa uzanmamalıyım. Sıcaklık sabrımı zorluyordu; bu iş bir an önce bitsin istiyordum.

"Çok yakındın!" Ronan'ın sesi, bir taş atımı uzaklıktaki kumsaldan geldi. Gyrağın kanadı onun üzerinde genişçe uzanarak bolca gölge oluştuyordu.

Tabii ki, o gölgede kalıp siyah deri giysilerinin güneşte sabit bir işte çalışmaya uygun olmadığını şikayet ederken, benim yüzüstü düşmemi istiyordu.

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Freya ve ben merdiveni platforma yeniden yerleştirdik. Dans sahnesini dekore etmekle görevlendirilmiştim — annem, işimi kraliyet ailesi için daha "kabul edilebilir" hale getirmek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, her şeyin kurtarılması gerekiyordu. Bu işi başlatan zavallı kadın, toprağı onurlandırmak için kahverengi ve yeşil renkleri seçmişti.

Asil bir duygu. Ama neşeli bir duygu değil.

Ben altın rengiyle vurgu yaptım. Renk paleti yıpranmış kalbimi sızlattı, ama ben bunun bir tesadüf olduğunu iddia ettim.

Freya, ben tekrar tırmanırken merdiveni sabit tuttu ve düşen kumaşı uzattı. Sahne, yüksek direklerle çevrili, kumsalın üzerinde yükseliyordu. Kumaşı direklerden direklere gerilmiş iplere bağladım, perdeler rüzgârla dans ediyormuşçasına esintiyi yakaladı. Büyücü ışıkları iplerin arasına asılacaktı. Uyanış sırasında ejderhalar gökyüzünü ateşle boyayacaktı.

Bazı günler çok yavaş geçerken, diğerleri rüzgarlı bir günde duman gibi yok oluyordu.

Haldor'un mesajından bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. O gece babamın bulunduğu kata ulaştığımda, Ronan ile uçuyordu ve annem onlara alan tanımamı söyledi. Tek söylediğı savaştı, başka bir şey söylemedi. Bana talimatlar verdi: Uyanış için hazırlan, soylulardan uzak dur.

"Biraz sağa," diye seslendi kardeşim.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandım, omzum yüzüme yapışan nemli saç tellerine bastırıyordu.

"Bir hançerim var," dedi Freya aşağıdan.

Kumaşı düzeltip bağlarken burnumdan bir homurtu çıktı.

"Çok sıkı..."

Bir kükremleri onu susturdu.

Gyrak başını yukarı kaldırdı ve kanadını Ronan'ın üzerine çadır kapısı gibi indirdi. Siyah ejderha homurdanırken, ben merdiveni sıkıca tutarak döndüm. Ejderhanın sürücüsü deri gibi zarın altında çırpınırken, ejderha diliyle havayı yalıyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdım, sanki canavar cevap verecekmiş gibi.

Adada bir koro halinde kükremler ve çığlıklar yankılandı, kaya martıları çığlık atarak yuvalarına kaçtılar. Kafamı hızla çevirdim. Ejderhalar her yönden gökyüzüne fırladılar, kanatları havayı yararak kuzeye doğru uçtular.

Gyrak hırladı ve kanadını kaldırarak dikleşti.

Kardeşim küfürler mırıldanarak deri giysilerini temizlerken, ben merdivenden aşağı indim. Gyrak bir kez daha hırladı ve gözlerini kısarak başını kuzey kıyılarına doğru çevirdi.

"Ronan!" Ani gürültünün üstüne seslendim. İşçiler gözlerini gölgelediler, bakışları başlarının üzerinde dönen canavarları takip ediyordu.

Onları bu kadar heyecanlandıran ne olabilirdi?

Ronan tereddüt etti, Gyrak'a döndü, sonra bacağına doğru koştu ve hiç durmadan tırmandı.

"Seni sümüklü emici balık!" diye bağırdım ve onun peşinden koştum. Ejderhaları çılgına çeviren her neyse, beni geride bırakmayacaktı.

Elbisem bacaklarıma dolandı ve beni parıldayan kuma düşürmek üzereydi. Bir avuç dolusu kumaşı yakaladım ve sahil boyunca koştum.

Ronan eyere yaslanırken, ben Gyrak'ın pençesine atladım ve eksik parmağının bıraktığı boşluğa kayarak düştüm. Gece yarısı gibi siyah bir kafa bana doğru döndü, nefesi sıcak ve kokuşmuştu. Sarı parıltıyla göz göze geldim ve geri çekilmedim. Beni alacaktı. Onu daha önce binmişim, kardeşimle birlikte. Başka bir ejderhayı denemeye cesaret edemezdim, Argos'u bile.

Kolum kadar uzun dişler yüzümden birkaç santim uzaklıkta kapandı. Derin bir nefes verdim, sonra yan tarafına tırmandım, parmaklarımla eyerin kayışlarına tutundum.

"Burada kal!"

"Ben senin köpeğin değilim," diye tükürdüm, arkasına tırmanıp kollarımı beline doladım. "Bana ne olduğunu söyle!"

Gyrak gökyüzüne doğru fırladı. Bu kuvvet çenemi kapattı. Ronan, ellerimi onun önünde sıkıca tutarken homurdandı. Siyah pullar kaydı, kaslar gerildi, kanatlar rüzgarı yakalamak için açıldı. Gyrak boynunu öne doğru uzattı, ağırlığını kullanarak her kanat çırpışında bizi sarsıyordu.

Kuzey limanı görünür hale geldiğinde boğazım sıkıştı, hava ejderhalarla doluydu. K'lan kaosun altında parıldıyordu. Innaki gemileri doğudan gelmiş, sınırın daha güneyinde karaya çıkmış olmalıydı. Dış adalardan geçselerdi bunu duyardık.

Bu olamazdı.

Korku nefesimi kesti. Panik büyüdü. Görüşüm bulanıklaştı.

O yapmazdı.

Gyrak gökyüzünü yararak ilerledi. Ronan gözlüklerini indirdi, ben ise yüzümü omzuna dayadım. Bakmaya çalıştığımda rüzgâr gözlerimi tırmaladı. Vazgeçip ona tutundum ve Veridis'e, ya da dinleyen herhangi bir tanrıya, buraya bir gemi göndermediğini umarak dua ettim.

Alçaldık. Gyrak, boğulmuş kumsala inmeye çalışırken inledi. Ejderhalar kıyıyı doldurmuştu, pulları rengarenk parıldıyordu. Bazıları dizlerine kadar dalgaların içinde duruyordu, binicileri hala üstlerindeydi.

Gözlerim suyu taradı. Umutum kayboldu. Nefesim kesildi. Şık bir geminin direğinden bir Radaan bayrağı dalgalanıyordu.

Ronan beklemeden eyere atladı. Karşı tarafta, babam Argos'un iri omzundan indi. Kara boğa hırladı, dudakları kıvrıldı, gözleri cinayet dolu.

Bacağımı Gyrak'ın üzerinden geçirdim ve kayarak indim, zarafetinden uzak bir şekilde kumda tökezleyerek onların peşinden koştum.

Liman işçileri yeşil bayraklı gemiden kaçarak ejderhaların duvarının arkasına sığındılar. Kimse patlamada yakalanmak istemiyordu.

Ve gemi de bu riski göze aldı.

Ronan ve ben babamın lacivert paltosunun peşinden koştuk. Omuzları dik, adımları kararlı bir şekilde rampaya doğru koştu. Radaanian mürettebatı gemiden atladı, gemiyi demirlemek için ellerinde halatlar vardı.

"Çapayı çekip sularımızı terk etmek için tek bir nefesiniz var!" diye bağırdı babam.

Botlarım rıhtıma sertçe çarptı. Ronan'ın kolunu tutup onu geri çektim. Bu yangına daha fazla odun atmamız gerekmiyordu.

"Affedersiniz..." diye başladı biri. "Ama onlar benim emrim altındalar."

Dizlerim titredi. Boğazıma bir hıçkırık takıldı.

Kallias geminin üzerinde duruyordu. Greaves her zamanki gibi onun arkasında, gölgesi gibi duruyordu. Güneş ışığı altın mantosuna yansıyor. Rüzgâr gümüş rengi saçlarını dalgalandırıyor. Bu mesafeden yüzünü göremiyordum, ama o sesi tanıyordum. O ses kabuslarıma yapışmıştı.

Argos kükredi. Patlama yelkenleri çırptı ve gemiyi yerinde tutan halatları gerdi.

Ronan beni babamın arkasına çekerek durdurdu. Geminin güvertesinden bir rampa çöktü ve rıhtıma sertçe çarptı.

O burada olmamalıydı.

En çılgın rüyalarımdaya bile, buna cesaret edemezdi. Edemezdi. Babam onu öldürürdü.

"Yapma." Babamın sesi alçaldı, sessiz ve ölümcül bir sesle. Bir söz.

Hava etrafımızda dönüyor, elbisemi çekiyordu. Sıkılmış yumruklarının üzerinde mavi ve parlak kıvılcımlar çakıyordu.

Kallias rampaya çıktı.

Argos atıldı. Su, onun sert adımlarının altında patladı. Açık ağzı yanımdan hızla geçti, dişleri geniş, Kallias'a nişanlanmış.

Yanılmıştım.

Argos onu öldürecekti.

Onuncu Bölüm

KALLIAS

"Hayır!" Nienna'nın sesi tuzlu havayı keskin bir cam parçası gibi yırttı.

Tanrılar adına, son gördüğüm şey onun yüzü olsaydı - rüzgârın güneş ışığında parıldayan örgüsünü dalgalandırdığı - denizdeki çılgın yolculuk buna değmiş olurdu.

Gemimizi gölgeleyecek kadar büyük olan kara ejderha, Nienna'nın çığlığıyla geri çekildiğinde ben bile irkildim. Boynuzlu başı bulutlara doğru çevirdi.

Öfkeli bir babanın, bakışlarında cinayet işleyen bir ifadeyle bana bir adım daha yaklaştım.

Ejderhası kemik sarsıcı bir sesle çığlık attı, sonra üzerime ateş püskürttü. Bir uyarıydı. Bir daha tereddüt etmeyecekti.

İlerledim.

Greaves'in zırhlı adımları arkamda yankılandı, göğsümdeki gök gürültüsünü yatıştırmadı. Şüphe, kararlılıkla birleşti. Eğer bu benim ölümümle sonuçlanırsa, olsun. Sevdiğim kişiyi kovalarken ölecektim.

Nienna buna değerdi.

Bir adım daha.

Draconia Kralı Nereus önümde belirdi. Kar beyazı saçları ve kesilmiş sakalı yaşını belli ediyordu. Benden daha zayıf olmasına rağmen, lacivert deri giysileri bir savaşçının vücuduna yapışmıştı. Buz gibi soluk gözleri çatık kaşlarının altında parlıyordu, yüzü öfkeyle kızarmıştı.

Gözlerinde mavi kıvılcıklar dans ettiğini yemin edebilirim. Bir adım daha.

Hareket etti ve son mesafeyi kapattı. Botlarım rıhtıma çarptı. Eli uzandı ve paltomun önünü yakaladı.

"Buraya gelmek hataydı," diye tükürdü ve beni kendine doğru çekti.

Ceketinin yakasını tuttum ve cesaretim elverdiğince onu sıkıca kavradım. Parmaklarım kılıcımın üzerinde titriyordu.

"Özel bir konuşma için geldim. Kraldan krala." Riskin farkındaydım. Fallione gemide bekliyordu. Güvenliğimizi sağlamadan kimse gemiden inmeyecekti.

Nereus tısladı, dudağı kıvrılarak hırladı. "Sen kral değilsin."

"O zaman erkek erkeğe." Onu sinayacak durumda değildim, ama hayatım zaten kaybedilmişti. Beni henüz öldürmemişti. Bu da bir şey sayılırdı.

"Erkek mi? Hiçbir *erkek* senin yaptığını yapmazdı." Sesi asit gibi damlıyordu.

"Bir erkek başarısızlıklarını kabul eder ve onları düzeltmeye çalışır." Burunlarımız birbirine çok yakındı, ikimiz de zar zor kontrol ettiğimiz şiddetle birbirimize yapışmıştık. Sayısız savaş alanında bulunmuştum, ama hiçbir şey beni Ejderha Kralı'nın öfkesine hazırlamamıştı. Onu durduran her neyse, hızla sarsılıyordu. Velli'nin tehdidi bile bu kralın öfkesinin yanında sönük kalıyordu.

"Baba."

Nefesim boğazımda takıldı. Henüz onun arkasını görmek istemiyordum. Önce Nereus'la yüzleşmeli, olanları açıklamalıydim. Yaptığım yanlış düzeltmeliydim. Ancak o zaman ondan af dileyebilirdim.

Ve hala beni istediğini ummalıydim. Tanrılar, eğer istemiyorsa...

"Bir erkek gibi seni dinlememi mi istiyorsun?" Nereus geri adım attı ve beni itti. "Öyle olsun. Bir suçlu olarak iniş yerine götürüleceksin ve Draconia'ya karşı işlediğin suçlardan yargılanacaksın..."

"Baba!" Nienna'nın sesi sessiz bir yalvarışla kesildi. "...ve kızıma karşı işlediğin suçlardan yargılanacaksın."

Yumruğu havada savruldu. Reflekslerim çenemin kırılmasını engelledi. Kaçarken yumruğu çenemi sıyırdı ve darbe beni sendeletti.

Elohios, o yumruğa büyü mü kattı?

O topuklarını döndürürken, ben kendimi sakinleştirdim ve zonklayan acıyı görmezden geldim. Üstümde, canavarı belirgin bir şekilde duruyordu, bacaklarımdan daha uzun dişlerinden salya damlıyordu.

Ronan Nienna'yı geri tuttu, ama ona bakamadım. Henüz değil. Önce kral vardı.

"Sen, annene git!" Nereus onu işaret etti, sonra da daha küçük siyah ejderhayı, Prens Ronan'ın bineğini.

Suçlu olarak yargılandı, ama yenilmedi.

Elohios bana yol gösterebilirsin.

"Haldor! Mikal! Onu mahkemeye götürün."

Ronan kız kardeşini rıhtımdan sürüklerken, biniciler kırmızı ve yeşil ejderhalarından indiler. Onun Ronan'ın elinden kurtulmaya çalışmasını görünce dişlerimi sıktım. Benim duyamayacağım kadar alçak sesle tartışıyordu, omzunun üzerinden bakışlarını kaydırarak benimkini arıyordu.

Yanakları incelmış, cildi güneşten koyulaşmıştı. Bu mesafeden, gözlerinin mavisi neredeyse ayırt edilemezdi.

Bir hırıltı dikkatimi aşağıya çekti. Ona doğru adım atmıştım. Obsidiyen pullarla kaplı bir duvar üzerime çöktü ve turuncu bir göz beni olduğum yerde sabitledi.

Kalbim deli gibi atarken, kılıcımı çekme içgüdüsüne direndim. Tek bir yanlış hareket benim sonum olabilirdi. Burnumdan nefes alıp, bu dürtüyü yatıştırdım. Sayısız kez ölümle yüz yüze gelmiştim, ejderha ateşi sadece daha hızlı bir yol olurdu.

Ronan'ın ejderhası gökyüzüne fırladı ve ben başımı eğerek Nienna'yı son bir kez görmek için baktım. Bulutların arasında bir nokta. Sonra kayboldu.

Daha büyük olan siyah ejderha başını bana doğru çevirdi, dengemi bozdu ve ben, ejderha suya geri çekilirken kendimi iskelede dengede tuttum. Bu hareketler gemiyi sallayan dalgalara neden oldu.

Dikkatim ilerleyen iki adama kaydı.

Siyah deri giysili biniciler. Vücutlarına pullar gibi bıçaklar bağlamışlardı. Biri kemerinden bir zincir çıkardı.

Ben bir kraldım.

Boğazım düğümlendi. Yaşlı adamın gözlerine baktım; koyu kahverengi gözlerinde öfke parıldıyordu.

"Adamların gemide kalacak," dedi.

Başımı eğdim. "Kabul."

Genç adam çenesini gölgeme doğru salladı. "Onu da dahil."

Bundan kaçınmak mümkün değildi. Greaves asla geride kalmazdı. O bana bağlıydı. Beni terk etmek onu mahvederdi.

"O nereye giderse, ben de oraya giderim," diye homurdandı.

"O ölüme gidiyor." Yaşlı binici beni itip geçti ve o benim kılıcımı aldığı anda, ben de tüm gücümü kullanarak hareketsiz kalmaya çalıştım.

Kılıç kınından çıktığında gözlerim kapandı.

Beklenenden daha şiddetli bir savunmasızlık dalgası beni vurdu. Silahım elinden alınmıştı. Soğuk çelik, kollarımı arkama doğru çekerek bileklerimi ısırdı.

"Ben de onunla gidiyorum." dedi Greaves.

Kral olarak ona emir versem bile geri dönmeyecekti. Benim sonum olabilecek bir yere doğru yürürken, bir arkadaş olarak onu göndermek hakkım yoktu.

"Senin seçimin," diye mırıldandı genç binici.

Greaves bunu planlamıştı — ekipmanlarının çoğunu gemide bırakmış, geri kalanını da savaşmadan teslim etmişti.

Kıyı boyunca bir kalabalık toplanmıştı. Nereus bir gösteri yapmak niyetindeydi. Ben onu ve kızını mahkemelerimizde rezil etmişim; şimdi o da bana aynı şeyi yapacaktı. Huzursuz yüzlerin oluşturduğu kalabalığın arkasında, adanın ortasından sivri uçlu siyah bir kule yükseliyordu.

Taş güneş ışığını emerek daha derin bir gölge oluşturunuyordu. O kasvetli kale Nienna'nın doğum yeri idi ve benim kaderimdi.

Nereus ejderhasına bindiğinde çenemi kaldırdım. Ejderhanın kanatları kıvrılmış, pulları kalkanlar kadar geniş ve mat görünüyordu.

"Gidelim."

Sert bir el beni ileri itti ve ben izleyen kalabalığa doğru adım attım.

Nienna'yı istiyorsam, buna katlanmalıydım. Dayanmalı, bu yükü taşımalıydım. Radaan, boyalı gülümsemelerin her birine suçlama fısıldıyordu. Sarayda daha da kötü şeyler yaşayacaktı, itibarı paramparça olacaktı.

Bunu ben yaptım. Onu küçük düşürdüm ve şimdi babası da aynı şekilde karşılık verdi.

Bir el omuzlarıma arasına bastırarak beni soluk kumlara doğru yönlendirdi. Sessizlik dayanılmazdı. Bir martının çığlığı yankılandı.

Yukarıda. Dalgalar kıyıya vuruyordu. Herkesin gözleri üzerimizdeydi — cüppelerin arkasından bakan çocuklar, keskin bakışlı ve dik duran kadınlar, içgüdüsel olarak ailelerini korumak için harekete geçen erkekler.

Rıhtım bittiğinde ahşap yerini yumuşak kuma bıraktı ve kalabalık bizi yuttu. Hiçbir söz yoktu. Hiçbir mırıldanma yoktu. Sadece boğulacak kadar yoğun bir gerginlik vardı.

Kırmızı tuğlalı binaların arasındaki dar bir boşluğa doğru ilerledik. Sanki toprakları bitmiş ve dünyadan kaçmak için çaresiz kalmışlar gibi gökyüzüne doğru uzanıyorlardı. Gölgeleleri üzerime bir kafes gibi çöktü. Nienna da dağ altında böyle mi hissetmişti? Kapana kısılmış. Sıkışmış. Sanki şehir kendisi üzerime baskı uyguluyor, beni ezmeye niyetliymiş gibi.

Sokak daraldı, sadece binici ve ben yan yana yürüyebiliyorduk. Kapılar gıcırdayarak açıldı. Yüzler belirdi, kayboldu. Her yüz ifadesinde şok ve öfke vardı.

Bu, halka açık bir utançtı. Radaan Kralı, kelepçelenmiş. Bir suçlu gibi sergileniyordu.

Onlar için ben daha da kötüydüm. Prenseslerini lekelemiştim, kutsal bir yemini bozmuştum, yiyecek ve erzaka ihtiyacı olan bir halkı terk etmiştim.

Onların gözünde ben düşmandım.

Anlaşmayı bozmak bir savaş eylemiydi. Ama ben orada kalmadım, doğrudan onların kıyılarına yelken açtım. Daha küçük bir gemi, daha az malzeme, ama daha fazla hız anlamına geliyordu. Daha az tehdit. Küle dönmeden varma şansı daha yüksekti.

Şimdi bile, bunu anlayamıyordum. Adada on beş ejderha vardı ve hiçbirini beni durdurmadı. Alarm, limana yaklaştığımda çaldı. Bu, Nereus'un merhamet anlayışı mıydı?

Günler önce ona bir güvercin göndermiştim. Cevabı kanlı bir bezle geldi. Bir uyarı. Gel ve öl. Ama beni limanda öldürmedi. Nienna onu durdurdu mu, yoksa diplomasi mi oynuyordu?

Binici dirseğimi çekerek beni köşeye doğru itti. Botum basamağa takıldı. Sendeledim, dudaklarım hırıldayarak kıvrıldı.

Arkamda, hareketin çıkardığı ses... Greaves benim için şehirle savaşmaya hazırды, ya da denerken ölecekti.

"Çekil!"

Emir kırbaç gibi çarptı. Bir grup sivilin arasına itildim. Onlar çığlık atarak kaçtılar, dükkanlara veya evlere

evlere kaçtılar. Bunlar evler miydi? Dükkanlar mı? Bu kadar az şey bilmekten nefret ediyordum. Draconis topraklarına hiç ayak basmamıştım. Şimdi o cehaletin her çatlağı beni kesiyordu.

Spire'a doğru gittiğimizi düşündüm — yargılanmam beni bekliyordu. Ama bu nasıl olacaktı? Yargıç ve jüri olarak Kral Nereus mu, yoksa tam bir konsey mi? Bilmediğim için çok rahatsızdım.

Nienna yanımda olsaydı, bu durumu nasıl idare edeceğini bilirdi, ama o annesinin yanındaydı.

Ama ben Tanrıların Seçilmişiydim. Elohios'un Altın Savaşçısı. Savaş cephesinde neredeyse yirmi yıl hayatta kalmıştım. Bunu da atlatacaktım.

Mantom boynumda sürtünüyordu, ellerim arkamda bağlı olduğu için yerinden çıkmıştı. Her adımda metal çıplak tenime sürtünüyordu. Onsuz Nereus'a yaklaşmayı reddetmiştim. Ve onu çıkarmayacaktım. Henüz değil. Onlara kim olduğumu hatırlatıyordu. *Bana da* hatırlatıyordu.

Yapılar arasındaki boşluk ısıyı hapsedmişti. Hiçbir esinti geçmiyordu. Gölge olması rağmen, sokak bunaltıcıydı ve alnımda ter damlaları oluşmuştu.

Sonsuzluk gibi geçen bir süreden sonra, kırmızı kil tuğla binalarla çevrili bir açıklığa çıktık. Çimlerle kaplı bir ovayı çevreleyen duvarların arkasında, yeşim ve altın rengi bir ejderha bekliyordu. Öfkelenmiş bir kedi gibi kuyruğunu sallayarak çömelmiş, başını bize doğru eğerek sessizce bizi değerlendiriyordu.

Arkamdaki binici onaylamadığını belirten bir homurtu çıkardı. Yukarıda, kızıl bir canavar bulutlardan atladı, fildişi pençelerini uzattı. Yeşil olan gökyüzüne bakışını çevirdi ve omuzlarımdaki mantoyu titreten bir kükreme attı.

Kırmızı canavar yön değiştirdi ve açıklığın üzerinde daireler çizerek uçtu. Kime ait olduğunu merak edecek zamanım bile olmadı — bizi eskort eden binicilerle bir ilgisi olmadığı açıktı — çünkü birdenbire ovaya doğru çekildim, geniş kuyruğundan uzaklaşmak için yönlendirildim. Güneş ışığı rengindeki gözler beni takip ediyordu, avını takip eden dev bir kedi gibi, yırtıcı ve gözünü kırpmadan.

Onun bakışları beni tedirgin etti. Gerilim, duman kadar yoğun bir şekilde havada dolaşıyordu. Bu sadece binalar arasındaki dar yollardan akın eden kalabalıktan kaynaklanmıyordu, canavarın kendisinden de kaynaklanıyordu. Evcilleştirilmemiş. Vahşi. Hiç kimseye bağlı değil.

Spire başımın üzerinde yükseliyordu, heybetli bir alamet, ölümün habercisi. Siyah bir çizgi açık gökyüzünü ikiye bölüyordu, ama başımı kaldırıp zirvesini takip etmeye cesaret edemedim — pelerinim çoktan kaymıştı.

Sert bir tutuş beni merdivenlerden yukarı çekti. Tökezledim, kendimi tuttum. Düşmeyi reddettim. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Kendimi daha fazla küçük düşürmeyecektim.

Eski mühürlerle oyulmuş devasa kapılar ardına kadar açıktı. İçeride, bir kalabalık girişin etrafında toplanmıştı. İçeri girdiğimizde göğsümde hayranlık ve korku birikti.

Merkez boşluktu — taşın içinden delinmiş silindirik bir çekirdek. Kenarlarda, Clay'in malikanesine giden tünele benzeyen bir rampa kıvrılıyordu. Üzerimde, korkuluklara yaslanmış yüzlerin bulunduğu balkonlar çıkıntı yapıyordu. Mırıldanmalar ve nefes kesen sesler duvarlardan aşağı kayarak, beni sıkıştıran bir yılan gibi etrafımı sardı. Beni ileri çektiler ve uzun tırmanış başladı.

Çenemi kaldırdım ve gözlerimi önümdeki yola diktim. Bu insanları kıışkırtmam ya da tehdit etmem gerekmiyordu. Nereus onların bir tutsağı görmelerini istiyordu. Ama ben Radaan'ın kralıydım ve onurlu bir şekilde yürüyecektim. Kırbaçlanmış bir köpek gibi kambur durmayacaktım.

Rampa sonsuz bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyordu. Uyluklarım bu çabadan dolayı ağrıyordu. Alnımda ter damlaları oluşmuştu ve şakağımdan akan damlaları lanetledim. Yenilmiş gibi görünmek istemiyordum, ama bunların hepsi Nereus'un planının bir parçasıydı ve direnmenin artık bir anlamı yoktu.

Sonunda, eğim düz bir taşla dönüştü. Toprak tonlarında giysiler giymiş bir Draconis kalabalığı odayı doldurmuştu. Giysileri yırtık pırtık değildi, ama emek izleri taşıyordu. Kadınlar, Nienna'nın defalarca giydiğini gördüğüm gibi yırtmaçlı etekler ve pantolonlar giiyorlardı.

Beni kalabalığın içinden ileriye doğru ittiler. Tavan çok yüksekti, sesler taştan yankılanıyordu. Solumda, zeminden yüksekte oyulmuş bir platform üzerinde karanlık bir taht yükseliyordu, arkada sıkışmış olanlar bile onu görebiliyordu. Duvarlar, kayaya oyulmuş bir termit yuvası gibi küçük balkonlarla kaplıydı. Spire içi boş olmalıydı, görünmeyen salonlar ve geçitlerle doluydu.

Kanatların gürültüsü bakışlarımı sağımdaki devasa açıklığa çevirdi. Omurgam birden dikleşti. Nereus'un ejderhası bir kaya çıkıntısının üzerine indi, boynu kulenin kalbine doğru kıvrıldı.

Kalabalık benden uzaklaşırken, ben dişlerimi sıktım ve yerimde kaldım. Canavar, yüzümden bir el mesafesinde durdu, dudakları geri çekilmişti. Hırlaması, dağ yamacından yuvarlanan kayalar gibi geliyordu.

Yine de, ben ölmemiştim. Henüz.

Çeneleri korkunç bir hızla kapandı. Saldırıya hazırlıklı olarak yüzümü buruşturdum. Ama saldırı gelmedi. Ejderha başını kaldırdı, altın rengi gözleri benimkilere dikildi, göz bebekleri bıçak kadar ince ve keskindi. Nereus omzundan kayarak akıcı bir zarafetle yere indi, zırhı taşa çarptığında hafif bir ses çıkardı.

Öfkeyle dolu adımlarla doğruca bana doğru yürüdü.

Özel bir konuşma yapmam, açıklamam için bir fırsat bulmam gerekiyordu. Ama gözlerindeki öfkeden, bunu herkesin önünde yapmak niyetinde olduğu belliydi. Ne dersem desem onu durduramazdım. Benim sözüm, oğlunun sözüne karşı kalacaktı. Fallione'nin tavsiyesinin bana biraz avantaj sağlamış olmasını ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Yanımdan geçerken alaycı bir şekilde sırttı. Dönüp, her ne kadar içgüdülerim ona sırtımı dönmemem gerektiğini haykırsa da, dikkatimi gümüş iplikli mavi deri giysilerine vermeye çalıştım.

şu anda, Nereus daha büyük bir tehdit oluşturuyordu.

Döndü ve siyah taş tahtın üzerine oturdu. Altındaki merdivenlerde deniz canavarları ve dalgalar vardı, ama zirvede ejderhalar hüküm sürüyordu.

"Diz çök!"

Bir el omuzlarımla arasına sertçe girdi. Bir homurtuyla yere düştüm. Dizlerimden bir acı yayıldı, ama dik durmaya devam ettim, çenemi sıkarak Draconia kralına baktım.

"Kallias Sunspear," diye gürledi Nereus. Sesi Spire'da yankılandı ve mırıldanmalar sustu. "Buraya ölmeye mi geldin?"

On Birinci Bölüm

NIENNA

Ronan'ın eli elbisenin arkasına takıldı, ama ben kendimi kurtardım ve Gyрак'ın pençeleri taşa değmeden önce omzundan kayarak indim.

"Nienna, dur!"

Sanki kardeşim sözünü dinlemişim gibi.

Gyрак'ın pençeleri gürültülü bir çatırtıyla yere çarptı. Onun yanına düştüm, sendeledim, eteğimi tutup taht odasına doğru koştum.

Kallias buradaydı.

Benim için
gelmişti.

Ama sevinç yerine, dehşet filizlendi. Burada, bu lanetli kalede, babam onu öldürecekti. Ben yalvardım, yakardım ama o Ronan'ın yalanlarını tercih etti. Kallias bu öfkeyi daha da körükleyecek, öfkesini kışkırtacaktı ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Uçsuz bucaksız deniz onu koruyordu. Kan yeminiyle ilgili yalanım, ne kadar zayıf olsa da, onu gizli tutmuştu. Mesafe, babamın öfkesini köreltti, ama şimdi?

O *buradaydı*.

Geniş alanı koşarak geçtim, ayaklarım mermerleri çırpıyordu, kalbim güm güm atıyordu. Boş koridorlar bulanık bir şekilde geçip gitti. Hizmetçiler gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yolumdan çekildiler, ama ben durmadım. Özür dilemek için zaman yoktu.

Babam onu bir hain olarak görecekti.

Kızını kirleten ve kutsal yemini alay eden bir adam. Belki onun adına delilik iddiasında bulunabilirdim. Akli başında hangi insan ejderha ateşiyle desteklenen bir sözü çiğnemeye cesaret edebilir ki? Belki karar verilmeden önce gerçeği çarpıtabilirdim.

Bir kapıyı açtım. Dört soylu kadın çığlık attı, ayağa kalkarken ipek kumaşları dalgalandı. Annemin keskin ve değeriendirici bakışları bana çevrildi. Soluk kaşları çöktü ve ben çok geç ağzımı açtım.

"Festival hakkında daha sonra konuşuruz, hanımlar." Sesi bıçak gibi keskin çıkmıştı. Ayağa kalktı ve bana doğru koştu, elbisesi rüzgârla şişmiş yelkenler gibi etrafında dönüyordu, yüzü sert bir maskeye dönüşmüştü.

Söylemek istediğim her şeyi yuttum. K'seer'in kadınlarının salonlarında Kallias'ın adının fısıldanmasına gerek yoktu.

Bu, kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

Annem hızla yanımdan geçip koridorda ilerlemeye başladı. Onu yakalamak için koşmam gerekti.

"Nerede o?" diye tısladı, ben onun hızına yetişince.

Bir şekilde, biliyordu. Karnımın derinliklerinde bir korku belirdi.

"Babam onu yargılamak için getiriyor." Nefes nefese, çarpan kalbimi yumruğumla bastırarak söyledim.

Annem aniden durdu ve gözlerini kapattı, gerginliği kayaya çarpan dalgalar gibi yayılıyordu.

"Buraya ölmeye geldi." Fısıltısı içimde bir şeyleri parçaladı.

Gözyaşlarım yanıyordu, akmak istiyordu. Nefesim titriyordu. Eğer o bir çıkış yolu görmüyorsa, yoktu. Babamın zihnini herkesten daha iyi tanıyordu. Kusurlarını. Yeminlerini. Mantığındaki çatlakları. Daha önce beni korumuş olabilir, ama şimdi değil. Bir kralın hayatı söz konusu olduğunda değil.

Hayır.

Bunu kabul edemezdim. O benim için gelmişti. Bedelini bilerek denizi geçmişti, ama yine de gelmişti.

Çenemi kaldırdım, omurgam dikti. "Bunun olmasına izin veremem."

Annem beni boş bir odaya çekip kapıyı çarptı. Tozla kaplı çarşaf lar mobilyaları örtüyordu. Tek bir güneş ışığı karanlığı deliyordu.

Annem pencereye dönerek soğuk bir sesle konuştu. "Yerini bil."

Sözleri bir tokat gibi çarptı. Damarlarımda buz gibi bir his yayıldı. "Baban ona gelmemesi için uyarmıştı," dedi.

"Belki Edith'i getirmiştir!" Kollarımı göğsüme doladım, tırnaklarım derine saplandı.

"Anlamıyorsun." Dönerek, yüzündeki çizgileri acı ile oyulmuş bir ifadeyle, "Baban kan yemini etti. Kallias Sunspear da öyle. Anlaştılar, sen Radaan'lı Tallon'a verilecektin. Hiçbir erkek sana dokunmayacaktı. Kral seni korumaya, oğluna sunmaya yemin etti. Kallias bu bağı bozdu. Bunu çarpıtmanın imkanı yok. Söz verilen şeyi aldı."

"Biz asla... hiçbir şey olmadı!"

"Ronan öyle demiyor. Ve onun burada olması bunu kanıtlıyor."

"Öyle mi?" diye bağırdım, öfkem korkuyu yakacak kadar alevlenmişti. "O buraya *onurlu* olduğu için geldi. Yalanın ayakta kalmasına izin veremez. Elohios bir yalancıyı kutsamaz."

"Peki bu tanrı, oğlunun müstakbel gelinini kirletmesi için onu kutsuyor mu?" Sesi kırbaç gibi çınladı. "Onun dürüstlüğü artık hiçbir anlam ifade etmiyor." Başını salladı, güneş ışığı saçlarındaki gümüş iplikleri yakaladı. "Kanla imzalanmış bir yemini bozdu. Yeminlerimiz boş sözler değildir, hayatı ve büyüü birbirine bağlarlar. Babanın ruhundaki güç haftalardır onu kemiriyor, intikam istiyordu. Söylediğin yalan, onu koruduğunu *sandığın* yalan, patlamayı sadece geciktirdi."

Gözlerimden yaşlar süzüldü, utanç yanaklarımdan aşağı aktı. "Yalan söylediğimi *bilmiyorsun*."

Bakışları sertleşti. "Baban bir Kuyu. Senin aldatmacanı *hissetmediğini mi* sanıyorsun? Bu krallığın kemikleri kadar eski bir büyü onun içinden akıyor. Radaan'ı yerle bir etmekten alıkoyan tek şey *sana olan* sevgisiydi. Kallias onun karşısına çıktığı anda bu kısıtlama ortadan kalkacak."

Bir süre durdu. "Birkaç gün önce bir güvercin geldi. Kallias güvenli liman için yalvardı. Biz reddettik ve Nereus, eğer kıyılarımıza ayak basarlarsa, hain olarak katledilecekleri konusunda adil bir uyarıda bulundu."

Mesaj. Innaku'dan geldiğini sandığım mesaj... *Ondan* gelmişti.

Boğazım sıkıştı.

Babam sadece bir Kap değildi. O bir uçurumdu. Dipsiz bir kuyu. Yıllar boyunca güçlendi, yüzeyde sakın görünüyordu ama altında erimiş bir öfke vardı.

Ben ise tam tersiydim. Büyüyü içimde tutamazdım. Büyü içimi yakıp kül ederdi ve geriye hiçbir şey bırakmazdı.

Babamın gençliğinde tüm bir kasırgayı durdurduğu, Draconia'yı koruduğu hikâyeler vardı ve yeteneği yaşla birlikte daha da derinleşmişti. Yemine bağlı büyü çözülüyorsa, kontrolünü zayıflatıyor ve serbest bırakılmasını talep ediyorsa, bu sadece iradeyle mühürlenmiş bir volkandı.

"Bir yolu olmalı, bunu aşmanın bir yolu." Ya öyle olacaktı, ya da onu adadan kaçırmanın bir yolunu bulacaktım. Babamın onun celladı olmasına izin veremezdim.

Annem dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. Eli koluma kondu. "Şu anda ona verebileceğin tek şey, son günlerinde ona rahatlık sağlamak."

Gözlerim bulanıklaşarak geri çekildim. Döndüm ve koridordan koşarak, duvarların arasına sıkışmış ve taht odasının üzerinde kıvrılan gizli geçitlerden geçtim. Dar tünel beni gölgelerin örtüsündeki taş bir balkona çıkardı.

Aşağıda, babam kapılara kadar uzanan kalabalık bir kalabalığın üzerinde tahtında oturuyordu. Herkes tarihin pençelerinin batışını görmek için gelmişti.

Ejderha Kralı, Radaan Kralı'nı öldürecekti.

Kallias diz çöktü. Haldor onun yanında durdu, elini Kallias'ın saçlarına geçirip başını yukarı kaldırdı. İçimde öfke yükseldi, kıvrımlı ve keskin. Parmaklıklara doğru atıldım, boğazımdaki çığlığı bastırmak için dişlerimi dilime geçirdim.

Sonra o başını kaldırdı. Gök mavisi gözleri benimkilere kilitlendi. Kalbim parçalandı.

O bakış... sabit, sarsılmaz... Tanıdım. Yüzü zayıflamış, elmacık kemikleri daha keskin hale gelmişti. Çenesinde sakal gölgesi vardı, sanki yanaklarındaki çukurları gizlemek istercesine kalınlaşmıştı. Şakaklarında gümüş rengi saçlar belirmişti.

Onu benden asla çalmama izin vermezdi.

Haldor beni fark etti. Kallias'ın dikkatini öne, tahtın üzerine çekmek için onu sertçe çekti.

Tırnaklarım taş korkuluğu sıyırdı, parmak uçlarımla altında soğuk kumlar sabit duruyordu. Uzaklardan gelen bir ejderhanın kükremesi, göğsümdeki çığlığı yankıladı. Kallias bir kraldı; bu gösteriden daha fazlasını hak ediyordu.

Kalabalık kıpırdanmaya başladı. Ronan kalabalığın arasından geçerek, öfkeli Greaves'i zapt eden Mikal'ın yanında durdu.

Adam kusacak ya da öldürecek gibi görünüyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, kasları kopmak üzereydi. Bakışları Kallias'a kilitlenmişti, Haldor'un her hareketinde seğiriyordu, sanki vücudu şiddet patlamasının eşiğinde titriyordu.

Arkadaşının ölüm cezasını izliyordu.

"Kızının adını temize çıkarmaya geldim." Kallias'ın sesi ince ama sarsılmaz bir şekilde yankılandı. Sözler salonda yankılandı. Babam cevap vermeden önce sessizliği bozmadı.

Benim. Onun değil.

Babamın parmakları tahtın kol dayanağına vurdu, gümüş yüzükler sessizlikte keskin bir ses çıkardı. "Nienna aldatıldı. Kendisinden iki kat yaşlı bir adam tarafından manipüle edildi."

Bir el avucunu ağzıma kapattı ve beni gölgelerin içine çekti. Elime çığlık attım ve dirseğimi kaburgalarına vurdum.

"Yapma!" Freya kulağıma fısıldayarak elini çekti. "Durumu daha da kötüleştireceksin!"

"Bu bir yalan!" diye bağırdım, tekrar korkuluğa uzanmak için dönerek.

"Şimdi bağırarak her şeyi düzeltir mi?" Kollarını bana doladı. "Bekle. İzle. Bir kraliyet mensubu gibi düşün."

Dişlerimi gösterdim ve kendimi kurtardım, kenara doğru atıldım.

"Kızımın affedilmeye ihtiyacı yok," dedi babam. "Onu kirleten canavar suçlu ve bedelini ödeyecek."

"Hayatımı sunuyorum..."

Hayır

Tsunami, kanatları havayı yararak, çığlığı gökyüzünü parçalayarak iniş pistinden geçti.

"...Nienna'nın elini istiyorum."

Kral Nereus tahttan bir kükremeye fırladı ve merdivenlerden aşağı koştu. Kallias'ın ceketini yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. Greaves atıldı, Ronan ve Mikal onu zar zor tutabildiler.

"Bu kadar cüretkar olamazsın," diye homurdandı babam, Argos'un gürleyen dönüşünün altında neredeyse kaybolmuş bir halde. Ejderha boynunu uzattı, dişlerinin arasında kıvılcımlar çaktı. "Kızımı oğluna söz verdikten sonra onu istemeye cüret mi ediyorsun?"

Kallias, bir parmak kadar daha uzun boyluydu ve aynı sarsılmaz bakışla onun öfkesine karşılık verdi.

"Onun elini istiyorum."

Babam yumruğunu ileri savurdu ve Kallias'ın yüzüne çarptı. "Kan yemini ettin ve onu bozdun! Hayatını kaybettin, hiçbir şey isteme hakkını kaybettin, en azından onu!"

Ben geri çekilirken Freya kolumu tuttu.

Kallias'ın başı darbeden geriye doğru savruldu, vuruşun ardından sihir izleri kaldı. Kendini toparladı, boynunu çevirdi, çenesini kaldırdı. Burnundan yavaşça kan akıyordu. "Yeni bir yemin ediyorum. Halkın için tahıl. Kıta ile ticaret. Daha güçlü bir ittifak ve kızını mutlu etme sözü." Sesi yükseldi, kalabalığa seslendi. Duymaları gerekiyordu.

"Onun mutluluğundan bahsetme," dedi babam, ceketini iterek bırakarak. "Onu mahvettikten sonra olmaz."

Kallias geriye sendeledi, botları taşları sıyırdı. Yukarı baktı, doğrudan Argos'un açık ağzına.

"Kallias Sunsphear, ulusunu mahveden kral, ejderha ateşiyle hızlı bir infaz hak etmiyorsun."

Midem düğümlendi. Sanki babamın düşüncelerini duyabiliyormuşum gibi korkuluğa yaslandım.

"Seni ölümüne bir düelloya davet ediyorum. Onurunu kurtarmak için son bir şansın olsun."

Yüzümden kan çekildi, boğazıma safra yükseldi. Babam elini salladığında, Haldor Kallias'ı geri çekti. Ağır pelerin omzundan kayarak eğri bir şekilde sarktı.

Ama o mavi gözler hala benimkilerle buluşuyordu.

Göz yaşlarım akmaya başladı. Konuşamıyordum, ona ulaşamıyordum. Tek bir kelimeyle babam onu yere sererdi. Eğer bunu yaparsa, onu sonsuza kadar nefret ederdim. Belki de bunu biliyordu.

Haldor, Kallias'ı kalabalığın içine götürdü. Draconis soğuk ve küçümseyici bir şekilde ayrıldı. Bazıları tükürdü. Diğerleri başka yere baktı.

Onlar için o bir kötü adamdı.

Gerçeği bilmiyorlardı — onu sevdiğimi — ya da Tallon'un ne kadar canavar olduğunu.

Ve ben onlara asla söyleyemezdım. Bu benim hikayemdi.

Ve bu hikaye bozulmuştu. Bir trajedi.

Freya beni geri çekti. Tek istediğim çökmekti. Kemiklerim titreyene kadar ağlamak. Parçalanmış bir kalple yaşayabilirdim. Ama babamın yaptığını asla affedemezdım — onu soğukkanlılıkla öldürmesini. Büyü olsun ya da olmasın, bunu affedemezdım.

Ama henüz işim bitmemişti. Pes etmeye hazır değildim.

Freya'nın elini tuttum, gözyaşlarımı sildim ve onu tünele sürükledim.

"Bana kıyafetlerini ver."

O kurtulmaya çalıştı ama ben sıkıca tuttum. "Neden?" Sesi keskinleşti. "Ne planlıyorsun?"

"Babam beni zindanlara kapatacak."

"Annen sana aptalca bir şey yapmamamı söyledi!" diye inledi.

"Konuşmamı engelledin, değil mi?" diye bağırdım ve onu ana koridora çekerek, "Şimdi, prensesin olarak sana emrediyorum, onları bana ver."

Odama girdik. Arkama uzandım ve elbisenin bağlarını çekmeye başladım.

"Eğer yakalanırsak, ben de senin sevgili kralının yanına atılacağım!"

"O zaman yakalanmamamız daha iyi," diye karşılık verdim.

"Şimdi hareket et!"

Kıyafetleri değıştirmek uzun sürmedi. Freya'nın kıyafetleri, hizmetçi kılığına girmeme yetecek kadar sadeydi. Onun parlak kırmızı saçları dikkat çekecekti, ama benim saçlarım yıpranmış kapüşonlu pelerininin altında kayboldu. Gözlerimi yere indirip yüzümü gizleyerek salona girdim.

Zindan, Spire'in ana katının altında bulunuyordu. Uzun bir iniş. Hızlı hareket ettim, düşüncelerim daha da hızlıydı.

Onu uyuşturmam gerekir miydi? Greaves onu dışarı kaçırabilir miydi? Bilmediğim şeylerin önemi karşısında tüm olasılıklar çöktü.

İnsanlar yolu tıkamıştı. Siviller şaşkın gruplar halinde dolaşıyorlardı, şokları bir kalkan görevi görüyordu ve ben fark edilmeden aralarından sıyrıldım.

Koku çok ağırdı. Nemli ve rutubetli. Bayat ve küflü. Ağır hava baskı yapıyordu, küf kokusu boğazıma yapışmıştı. Cildime sızdı, nefesime yapıştı. Draconia'nın geri kalanına hiç benzemiyordu; orada güneş ışığı ve rüzgar çürümeyi uzak tutuyordu. Büyücü ışıkları titriyordu, karanlıkta kaybolan bir parıltıdan biraz daha fazlası.

Katı kayadan oyulmuş ve demir levhalarla desteklenmiş hücreler duvarları kaplıyordu. Ana yoldan saparak, nöbetçi kulübesinin arkasında kıvrılan dar bir patikaya saptım. Çok az sayıda nöbetçi kalmıştı, Vessels'in çok sayıda nöbetçiye ihtiyacı yoktu. En kötü mahkumları bir bakışla kafeste tutmak için büyülerinin gücü yeterliydi.

Hiçbir zaman kral gibi yüksek profilli bir mahkumumuz olmamıştı ve ben de daha fazla takviye getirilmeden karanlık koridorlara sızabildiğim için şanslıydım.

Soğuk tenimi kemirdi, kaburgalarıma işledi ve omurgam boyunca kıvrıldı. Titreme beni sardı ama durmadım. Kallias'ın güneş ışığına ihtiyacı vardı; Radaan'da her şey onun etrafında dönüyordu. Bu, tanrısının bir lütfu olarak görülüyordu ve babam onu bir mağaraya attı.

Bir virajın yakınında sesler keskinleşti. Büyücü ışığını indirdim ve duvarın dibine yerleştirdim, koridoru yumuşak, gümüş rengi bir ışıkla aydınlatım. Bu taraf boştu. Elbette öyleydi, babam Kallias'ın kimseyle konuşma riskini göze almazdı.

"Aptaldın."

Annemin sesi. Sessiz ama keskin, kulaklarımda çınlayan gök gürültüsünün altında neredeyse kayboluyordu.

"Belki." Kallias'ın sesi düzdü. Yorgundu.

"Sana güvenli liman vermeyi reddettik, ama yine de geldin. Kendini mahvettin — ve Nienna'nın iddiaları doğruysa, topraklarını bir çocuğun yönetmesine lanetledin."

"Radaan endişenizi takdir ediyor." Sesi, yabancı mahkemeler için sakladığı tona dönüştü: ölçülü, sakın, pek sıcak olmayan bir ton. "Ancak, krallığımı yetkin ellere bıraktım."

Sessizlik oldu, sadece onun iç çekişi bozdu. Sırtımı soğuk taşa dayadım ve gözlerimi kapattım.

"Neden geldin?" "Kral

Nereus'a söyledim..."

"Onun duymak istediğini." Onu keserek sözünü bitirdi. "Bunu kraliçe olarak değil, Nienna'nın annesi olarak soruyorum. Neden buradasın? Bu topraklarda merhamet bulamayacağını biliyordun, Argos'un seni canlı canlı yemediği için şanslısın. Onu yeterince incitmedin mi?"

Çenemi sıktım ve kollarımı sıkıca kavuşturdum. Her zaman benim yaralarımın başkalarını sorumlu tutarlardı. Beni içten içe parçaladıklarını hiç görmediler.

"Kraliçe Nyxaria," dedi Kallias, işkence görmüş ruhu benimkine benziyordu. "Bunu düzeltmeye geldim."

O zaman onu duydum. Tanıdığım adamı. Cevap sessizlikti. Yoğun. Gergin.

Uzaklarda bir şey kaydı. Gözlerim açıldı — lütfen, sıçanlar olmasın.

"Nereus sana asla merhamet göstermeyecek."

"Bu yüzden özel bir görüşme talep ettim."

"Onunla yalnız başınıza görüşürseniz, konuşmadan sizi parçalar." Sesi alçaldı. "Anlamadığınız güçlerle oynadınız. Ve bu yüzden halkımızı da bu karmaşaya sürüklediniz. Bunun hesabını vereceksiniz."

"Yarım gerçeğe tepki gösterdiğinden korkmuyor musun?" Kallias sertçe sordu.

"Kızımızı, başkasının nişanlısını aldığı anda güvenimizi sarsmış oldun."

"Onu asla *almadım!*" Çelik çınladı. Ayakkabı sesleri duyuldu. "Açık sözlülüğümü bağışlayın, ama onunla asla yatmadım, ona sorun, o da aynı şeyi söyleyecektir."

"Senin ses tonuna karşılık verecek kadar cesur olursam, bunun önemi yok," diye tısladı annem. "Oğlum onu masanın üzerinde yarı çıplak ve yüzü tutkuyla lekelenmiş halde buldu. Belki o zaman onunla yatmadın, ama daha önce en ufak bir kısıtlama gösterdiğine dair hiçbir kanıt yok."

Birisi pes etmiş bir nefes verdi.

"Bunu kendin yaptın, Kallias Sunsphear. Kızımı çaldın ve geride bir hayalet bıraktın. O artık senin yaptıklarınla boşaltılmış bir kabuk. Bundan asla kurtulamayacak ve onun son gördüğü şeyin senin ölümün olmasını sağladın. Ruhun asla huzur bulmasın."

Ben irkildim. Eğer inandıkları şey gerçekten olmuşsa, haklıydılar. Annemin ne kadar koruyucu olduğunu görünce kalbim parçalandı

ama annem, onların doğru olduğuna inandıkları şey yüzünden onun idamına razı oluyordu.

Kimse konuşmadı. Ayak sesleri karanlıkta kayboldu. Onlar geçene kadar nefes almaya cesaret edemedi bekledim.

Sessizlik geri döndüğünde, kalktım ve köşeyi döndüm.

Boştu. Büyücü ışıkları loş bir şekilde titriyordu, parlaklıkları hücrelerin başladığı yeri zar zor gösteriyordu. Sessizce nefes aldım ve ilerledim, kalbim deli gibi atarken ekstra muhafızlar var mı diye etrafa baktım.

İlk hücrede bir hareket dikkatimi çekti ve durdum.

Greaves bir karyolada oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını sıkıca birbirine kenetlemişti. Sıcak kahverengi bakışlarıyla beni süzdükten sonra, sessizce selam vermek için başını eğdi ve bir sonraki hücreyi işaret etti. Çenesini ellerine dayadı, gözleri yere düştü. Kaybolmuştu.

Yanından geçerken göğsüm sızladı. Kallias'ı bir daha görmeyi hiç beklemiyordum

—burada görmeyi hiç beklemiyordum. Onun daha yüksekte olmasını istiyordum. Benim katımda. Burada gömülü değil.

Durdum.

Yatağın kenarında kambur oturmuş, parmaklarını saçlarına dolamıştı. Pelerinini, bulabildiği en temiz yer olan yatağın uzak köşesine koymuştu. Ben yaklaşıncaya başını kaldırdı ve içimden bir şey parçalandı.

Yanak kemiği boyunca kan kurumuşdu. Gözleri boşalmıştı. İçi boş. İfadesi benim ruhumu yansıtıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Yüzlerce kez prova ettiğim bir gülümsemeyle ona selam verdim. Titredi, sonra pes etti. "Selamlar, Kral Sunsphear."

Kaşları çatıldı. Aralarında acı kazınmıştı. Ellerini dizlerine dayadı ve kendini dikleştirdi, bakışları arkamdaki karanlık koridora kaydı.

"Sadece benim," dedim boğuk bir sesle, aramızdaki çelik parmaklıkları nefret ederek.

"Sadece sen." Omuzlarından gerginliğin izleri kaybolurken nefes verdi. Bu benim Kallias'ımdı.

"Çok üzgünüm." Bu sözler ciğerlerimdeki sıkı düğümünden boğuk bir sesle çıktı. Elimi yüzüne uzattım. "Seni uyarmalıydım, uyarmalıydım..."

"Nienna." Avucunu benimkine bastırarak yanağına koydu. "Sen Draconis'sin. Biliyordum."

Elimi başının arkasına kaydardım, parmaklarımı kısa saçlarına geçirdim ve onu kendime çektim. Gözyaşlarıyla tuzlanmış dudaklarım, kanlı ve sıcak dudaklarını buldu.

O, sanki kederimizin şeklini test edercesine, nazikçe, dikkatlice öptü. Ona gülümsedim, içimde öfke çiçek açıyordu, onu benden uzak tutan bariyere yönelmişti. Sanki taşın altında hapsolmuş güneş ışığı gibi, cildi sıcaktı. Nefesinde tarçın kokusu vardı, tatlı ve acı, tıpkı anılar gibi.

Göğsüm ağrıyordu, ona olan çekim kemiklerimi parçalıyordu. O güvendeydi. Evine dönmüştü. Hiçbir şey bununla boy ölçüşemezdi. Radaan Kralı'nı tatmıştım ve başka hiçbir şeyle yetinmeyecektim.

İlk o ayrıldı, alnını demire dayadı. Bakışları benimkileri aradı. "Bütün mahkumları öper misin?"

"Sadece bana ait olanlara."

Alaycı bir şekilde güldü, gözlerinin etrafındaki yumuşak çizgiler derinleşti. Haklıydım. Şakaklarında gümüş rengi saçlar kalınlaşmış ve çenesini çevreleyen sakallara karışmıştı.

"Burada olmamalısın." Bu sözler beni mahvetti, ruhumu parçaladı.

"Yalan." Çenesini ovuşturdu ve geriye yaslandı. "Çoktan gelmeliydim. Geç kaldım."

"Neden şimdi? Seni asla kabul etmeyeceklerini biliyordun. Ronan'dan sonra olmazdı." Yeni gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve ben onların akmasına izin verdim, öfkenin zırh gibi göğsümün boşluğunu yakmasına izin verdim.

"Elini istemeye geldim. Kefaretimi ödemek için. Yaptığım yanlışları düzeltmek için." "*Yaptığımız yanlışları.*"

"Suç benim omuzlarımda. Nereus bunu açıkça belirtti."

"O bilmiyor!" Avucumu parmaklıklara vurdum. "Kimse dinlemeyecek!"

"İtibarımız mahvoldu." Duvara yaslanarak keskin bir nefes verdi. "Bize güvenmişlerdi, ama ben bu güveni boşa çıkardım. Onların öfkesini hak ettim."

Kafamı salladığımda kirpiklerimden damlalar düştü. "*Seni kurtarmak için gittim*
seni kurtarmak için gittim, ama sen bunu mahvettin."

"Beni mi, yoksa Radaan'ı mı kurtarmak için? O krallığa hayatımı verdim. Kendim için hiçbir şey almadım." Bir adım öne çıktı, eli parmaklıkların arasından uzandı. "Ben bir canavarım. Bencilim. Mutluluğu tattım, ellerimde tuttum ve ona özlem *duyuyorum*. Nienna, sana ihtiyacım var. Seni seviyorum."

Parmakları enseme kavradı ve beni kendine çekti. "Yapamazsın," diye fısıldadım. Şimdi olmaz. Her şeyden sonra olmaz.

Çenemi kaldırırken tutuşunu sıkılaştırdı, bakışları sarsılmazdı. "Kimi seveceğimi sen söyleyemezsin, Nienna. Kimi takip edeceğimi sen söyleyemezsin."

Bu itiraf, sanki sonsuzluklar önce benimkini yansıtıyordu.

Hayır, kalp sevdiği kişiyi severdi. Bazen yanlış kişiyi seçerdi, bazen de diğer yarısını bulurdu, ama yanlış zamanda.

"Senin için geldim."

"Bu beni mahvedecek." Sesim çatladı. Gözyaşları eline döküldü. "Kılıçlarını çektiğinde, hangi ölümü kutlayacağım? Onu öldürürsen, Argos ateş yağdıracak — her halükarda beni kaybedeceksin." "Ejderhalarına ne kadar da güveniyorsun," dedi, ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı gülümsedi. "Ama tanrılarım için

hiç güvenmiyorsun." "Onları hiç görmedim."

Gözlerimi indirmek istedim, ama o başparmağıyla çenemi tutup beni kendine doğru çekti.

"Mamut olayından sonra beni sana getirdiler. Sen Veridis ile takas yaptın. Sen beni bırakmadığın için nefes alıyorum. İnancını göster, Nienna."

Gözlerimi kapattım. Acı, kabuğu yaran bir dal gibi içimi parçaladı. Kaçmayacaktı. Hücreyi açıp onu denize götürsem bile kalacaktı. Çok inatçıydı. Çok dürüsttü.

Dudakları tekrar benim dudaklarıma değdi, demir parmaklıklara nefes kadar hafifçe. Ellerimi parmaklıkların arasından geçirdim, yumruklarım onun paltosunun önünü kavradı. Onu kendime doğru çektim. O homurdandı, ben de parmaklarımı boynunun arkasına kaydırdım ve öpücüğü derinleştirdim.

Her şeyimi bu öpücüğe döktüm — acımı, açlığımı, onu bir daha asla hissedemeyeceğim korkumu. Çarpıntılı kalbimin her zerresiyle ona acımı, öfkemi, aşkı sundum. Kelimeler olmadan yalvardım.

O bana öncülük etti. *Almamı*, saldırgan olmamı sağladı. Hayatın ona yüklediği her yükü her zaman taşıdı.

Ve ben bundan nefret ediyordum.

Nefes nefese, gözlerine bakarak kendimi ondan ayırdım. "Benim için savaşmanı istiyorum."

"Bu yüzden buradayım," diye mırıldandı.

"Onun kazanmasına izin veremezsin."

Çenesini sıktı. Yüzünü buruşturdu, sonra yavaşça ve kararlı bir şekilde başını salladı. O da görmüştü. Babamın kılıcını. Onun yolundaki aşkımı. İkisini de kaybetmek istemiyordum, ama oturup Kallias'ın ölümünü izleyemezdim.

"Senin için savaşacağım," dedi, "benim Ejderha Kalbim."

On İkinci Bölüm

NIENNA

Odama döndüm ve Freya'yı kütüphaneye sürüklemekten önce zar zor giyindim. Bu sayfalarda bir cevap olmalıydı. Bir yerlerde, Draconis Kan Yemini'ni ölüm olmadan bozmanın bir yolu olmalıydı.

Güneş denizin altına battı ve odayı değişen gölgelerle kapladı. Freya yanımda sessizce sayfa sayfa okudu. Yemini bağlayan büyüü anladığımda, dağınık ipuçları bir araya gelmeye başladı: kör öfke nöbetleri, düzensiz güç patlamaları. Her şey uyuyordu. Yine de elimizde hiçbir şey yoktu.

Kalepsi'nin çılgınları geceyi dolduruyor, yıpranmış zihnimi rahatsız ediyordu. Ne istiyorsa, bekleyebilirdi.

Annemle görüşüp düellonun şafakta mı olacağını yoksa kısa bir erteleme mi verildiğini sormamıştım bile. Metinlere daldım, ejderhalar ve Draconis arasındaki ilk bağlara uzanan ipuçlarını takip ettim. Belki de anahtar oradaydı.

"Hiçbir şey yok." Freya nefesini vererek kitabını masanın ortasına itti. "Bu karmaşadan çıkmanın bir yolu varsa, burada değil."

Çenemi sıktım ve önüme bıraktığı kitabı kaptım. "Burada." Boğazımdan çıkan bu sözler, ondan çok kendime yönelikti.

Kalepsi'nin kükremesi Cireendium'u yırttı, Spire'ı sarsarak; Argos cevap verdi, çılgılığı havayı yırttı. Parmaklarımı

şakaklarıma bastırdım, içimdeki baskıyı hafifletmeye çalışarak.

"Deniz altında, onları ne kızdırdı?" Freya mırıldandı. "Argos kızgın. Babam yüzünden."

"Peki Kalepsi?"

"Bilmiyorum!" Sözlerim çatladı. "Hiçbir şey bilmiyorum!" Kitabı bir kenara ittim, gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissettim.

Değersiz. Bir prenses. Adına ait bir ejderha olmayan bir Ejderhanın Kalbi... Herkesin oyununda bir piyon.

Radaan'da ben çok değer veriliyordum. Draconia'da bile belli bir saygınlığım, bir ölçüde saygı görüyordum. Ama şimdi, sevdiğim adam ölümün eşiğindeyken, ben bir hiçtim. Bu benim acı gerçekliğimdi. Büyü yoktu. Güç yoktu. Söyleyecek sözü olmayan bir ses.

Freya geriye yaslanıp beni incelerken, yüzümü ellerimle kapattım. Kafamda dalgalar halinde zonklayan bir acı vardı. Ağzım kül gibi hissediyordu, parmaklarım titriyordu ve uzuvlarım ağır ve yavaş hareket ediyordu. Vücudumun her parçası dinlenmemi istiyordu, ama Kallias beni almaya gelmişti. O buradaydı ve bu bir şey *ifade ediyordu*. Lanetli bir umut ışığı. O buradaysa, bir şans olmalıydı, birlikte bir gelecek için küçük bir umut parçası olmalıydı.

"Sana çay getireyim," dedi, ayağa kalkarken sandalyeyi sürükleyerek.

Bana yas tutmam için zaman tanıyordu. Onu bu imkansız kovalamacaya sürüklemiştim; o da benim kadar bitkin düşmüştü. O saçma sapan perdeleri asarken güneş bütün gün bizi yakmıştı ve şimdi cevap bulma çaresizliğim daha fazlasını istiyordu.

Başımı masaya eğdim ve aynı çılgın yolu bininci kez tekrar ettim.

Kan yemini, babamı ve Kallias'ı birbirine bağlamıştı. Hayatları bir imzaya, mürekkep ve niyete dokunmuş büyüye bağlıydı.

Bir boşluk olsaydı, babam bana söylemez miydi? Büyü, akıllıca sözlerle yanıltılabilir miydi? Sorun runların kendileri değildi, inanç, yön, amaçtı. Babam beni Radaan'a gönderdiğinde, bu amacı bir sözle bağladı: Tallon'un olacaktım. Bu söz bozulduğunda, büyü bunu ihanet olarak yorumlamış olmalıydı.

Başarısızlık için çok fazla alan vardı. Bu yeminler neden hâlâ kullanılıyordu ki? "Bir prenses asla kambur durmaz."

Birdenbire doğruldum. Gözlerimin önü yıldızlarla doldu. Yıldızlar kaybolduğunda, Edith masanın yanında duruyordu — saçları mükemmel bir topuz halinde toplanmıştı, tek bir tel bile

saç teli bile yoktu.

Başını sallarken ağzında yumuşak, hüznü bir gülümseme belirdi. "Sen sormadan söyleyeyim, aradığın cevabı ben de bilmiyorum."

"Sana iyi davrandı mı?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Bir kralın yapması gerektiği gibi." Gözleri yere indi. "O iyi kalpli biridir. Sen de öyle. Ama sen korkunç bir ağa yakalandın."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Babamla düello yapmasına izin veremem."

O içini çekti, sonra arkama geçti ve dikkatli parmaklarıyla saçlarımı omuzlarımdan çekti. "Yarın olacak."

Bu sözler fiziksel bir darbe gibi çarptı. Ciğerlerim sıkıştı. Kendimi katladım, nefesim sessiz bir çığlıkta takıldı. Yukarıda bir yerlerde, bir ejderhanın kükremesi yankılandı — ham, uzak, benimkine benzeyen kederle dolu.

"Ejderhalar da bunu hissediyor," diye mırıldandı Edith, rüzgârın karıştığı saçlarımı parmaklarıyla tararken. "Başka bir yol olsaydı, ailen onu bulurdu."

"Onlar ondan nefret ediyor!" diye boğuk bir sesle söyledim, aptalca, değersiz gözyaşları bir kez daha gözlerimden süzölmeye başladı.

"Hayır," dedi, sesi nazikti. "Seni seviyorlar. Sırf bu yüzden, yapabilselerdi farklı bir seçim yaparlardı."

Edith. Dadım. Hizmetçim. Her zaman sabırlı, her zaman yanımda. Sanki hiç ayrılmamışız gibi görevine geri döndü, sesi mantık ve kederle doluydu. Ben kalbimin son kalan parçasını ezmeye çalışırken, o tecrübeli elleriyle saçlarımı örgüye aldı.

Tallon'u gördüğümde neden ayrılmadım, eve koşmadım? Neden o kütüphaneye gittim, pes ettim, alay ettim, sataştım, zorladım?

O buradayken herkes onu suçladı, ama suçlu olan bendim. Tutkuyu, şehveti tattım ve bana ait olmayan bir şeyi daha fazla istedim. Bu felaket benim hatamdı ve o itiraz etmeden bunun yükünü üstlendi.

"Geçmişini değiştiremezsin, Nienna," diye fısıldadı Edith, saçımı nazikçe özenle örerek. "Geriye kalan tek şey ileriye bakmak."

Sandalyeyi geri çekti ve ben ona döndüm, gözlerim kaşınıyor ve bulanık görüyordum. "Git ejderhanı kontrol et," dedi. "O çok üzgün."

Ayaklarımı zorlayarak ayağa kalktım ve acıyı içime attım. Kallias tanrılarına güvenmeyi kabullenmişse, ben de benimkine güvenecektim.

Nest'e giden yol sessizdi. Spire duvarlarındaki meşaleler bile tedirginlikle titriyordu. Koridoru geçince, soğuk bir rüzgar bana çarptı. Kalepsi kuyruğunu salladı, burun delikleri genişledi. Menekşe kraliçesi keskin ve ani bir hareketle çenesini yüzüme doğru kapattı. Bir azarlama.

"Beni de azarlamak için mi çağırdın?" diye bağırdım, gözyaşları akıyordu. Ağlamaktan bıkmıştım. Bu, kim olduğumu ya da yarın ne olacağını değiştiremezdi.

Düşük bir sesle tısladı, dudağını kısıp dişlerini gösterdi - benim sinirlenmeme tahammül etmeyeceğinin bir işareti.

"Ben de sana yetmiyor muyum?" diye bağırdım. "Kanatlarım ya da dişlerim yok. Sihir gücüm yok. Beni kendine ait olarak ilan ettin, ama benim gösterecek hiçbir şeyim yok! Açlık çeken bir adanın prensesi ve ejderhaların değersiz, kırık kalbi!"

Kalepsi başını geriye attı ve dikildi. Ön ayakları yanlarımdaki taşa çarptı, kemikler kırılgan yapraklar gibi dağıldı. Ağzını vücuduma doğru uzatarak bağırdı, gürültüsü geceyi yırttı. Kulaklarım çınladı.

Ben hiç çekinmedim, ona kırık ruhumu gösterdim.

Ben ne işe yarardım ki? Ne işe yarayabilirdim ki?

Değersiz. Parçalanmış. Yararsız.

Boğazından bir kükreme daha çıktı. Bu güç, örgülerimden saç tellerini kopardı. Çenesini kapattı ve pençesini bana doğru uzattı. Kendimi hazırladım, ama beni yakaladı ve yukarı doğru çekti.

Kalbim göğsümde çarparak, pullarına tutundum. Yuvanın kenarına doğru koştu.

Sonra beni attı.

Rüzgar eteğimi, saçlarımı yırttı, ciğerlerimdeki nefesi kopardı. Çığlık atmaya çalıştım, havada çırpınarak tutunacak bir yer aradım. Bir hırıltı gökyüzünü yırttı — Kalepsi kanatlarını kıstırıp bana bakarak daldı. Yanımdan geçip döndü ve sırtıyla düşüşümü yakaladı.

Onun sert omurgasına çarptım ve tutunacak bir yer aradım. Hala dalış halindeydi, hızını kesmedi. Dizlerim boynuna sıkıca tutundu, kaslarım titriyordu. Nabzım boğazımda atıyordu.

Yukarıda, Argos öfkeli bir kükreme attı; Kalepsi onu görmezden geldi. Çatıların üzerinde düzleşti, kanatları rüzgarı yararak ilerledi. Ağırlığım beni aşağı doğru çekti, bir kez daha yerçekiminin etkisine girdim.

Korku, içimdeki kederi kovdu. Onu ya da başka bir ejderhayı hiç tek başıma sürmemiştim. Tek bir yanlış hareketle sırtından düşebilirdim. Kendimi olabildiğince küçülterek, kalbim onun pullarına çarparak, düz bir şekilde bastırdım. O denize doğru süzülürken, kanatlarının vuruşları vücudumda gürültüyle yankılandı.

İlk Ejderha Kalbi bir kasırga içinde kayboldu ve bir daha hiç görülmedi.

Benim istediğim bu muydu? Ortadan kaybolmak mı? Kimse benim yokluğumu fark eder miydi?

Annem beni seviyordu. Bunu biliyordum. Bende bir şey görmüştü, ama artık ne olduğunu tahmin edemiyordum. Babam, istersem gökyüzünden ayı bile koparırdı. Ronan, tüm yaramazlıklarına rağmen, benimle ölüm arasında dururdu. Beni hayatı pahasına korurdu.

Kalepsi şarkı söyledi, sesi göğsünden geçip benim göğsüme kadar ulaştı. Başını eğdi, canlı gözleri yukarıdaki Argos'u takip ediyordu.

Solumda bir cıvıltı duyuldu — Tsunami. Gökyüzüne doğru keskin bir dönüş yaptı, vücudu hareketle doluydu, yıldızlarla bezeli havada bir yılan gibi kıvrılıyordu. Gözlerimi yakaladı, kanatlarını açtı ve bir ateş püskürttü, alevlerin içinden daldı. Kendinden memnun bir şekilde bir trille devam etti. Havada yuvarlandı, sırt üstü süzülerek şehre doğru daldı.

Ailem vardı. Ejderhalarım vardı.

Ama Kallias'ı istiyordum.

Bir keder dalgası içimi kapladı, çarpan kalbimi durdurdu. Benim olmayan bir şeyi arzuladım, asla düşünmemem gereken birine şehvet duydum. Şimdi, ikimizin de hayatını mahvettim.

Kalepsi, denize ulaşmadan önce bir viraj aldı. Viraj beni yana doğru çekince çığlık attım, uyluklarım sıkıca kilitlendi. Kanadı ağır bir vuruşla aşağı indiğinde bir çığlık çıktı — K'lan altımızda uzanıyordu, her çatı ve kule çıplak kalmıştı. Uçağı düzleştirdi, bana nefes almam için bir fırsat verdi, sonra K'bar üzerinde tekrar viraj aldı.

Kaşlarımı çattım. Anladım.

K'seer'in üzerindeyken, yanağımı pullarına dayadım ve tutuşumu gevşettim.

Bana halkımı gösteriyordu.

Öylece gökyüzünde kaybolup onları terk edemezdim — özellikle de huysuz bir karakteri olan Ronan'ı. Draconia tahtını miras alabilir, ama yanında mantıklı ve istikrarlı bir sesin olması gerekecekti. Üzüntü göğsümü delip geçti.

Tallon, Radaan'ı yönetecekti.

Kardeşim onunla tek başına yüzleşemezdi.

Kalepsi, K'dan'ın üzerinde daireler çizdi, sonra iniş için geri döndü. Neden beni Yuvaya geri götürmediğini merak ederek kaşlarımı çattım, sonra babamı gördüm.

Beyaz saçları gecenin karanlığında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, iniş pistinin ucunda bizi izliyordu.

Argos üzerimizde uçarken, Kalepsi kanatlarını çırparak inişini yavaşlattı. Sert bir şekilde yere indi. Ağırlığıyla taşlar çatladı — bağlanmamış ejderhalar dikkatli iniş yapmazlar. Dişlerim takırdadı, dilimin üzerinde bakır tadı veren kanın tadı yayıldı. Uzun boynu bana bakmak için döndüğünde nefesim kesildi ve sıkı sıkı tutundum. Göz bebeği büyüdü.

Bağlı değildik, ama burnunu genişleterek çıkardığı yumuşak ses, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi geldi.

Babam bize sırtını dönmüş, ellerini arkasında birleştirmiş, omuzlarında gerginlik vardı. Yaz gökyüzü rengindeki cüppesi rüzgarda çırpınıyordu. Botları yere sağlam basmış, omurgası dikti.

Sevdiğim babam. Sevdiğim kişiyi öldürmeye mahkum olan adam.

Bunu yapacaktı. Hiçbir yanılsamam yoktu. Bir Kuyu olarak, her nefesi sihirle doluydu. Herhangi bir biniciden daha hızlı, daha güçlü, daha kuvvetliydi. Kallias sadece bir ölümlüydü. Hiç şansı yoktu.

Keder kemiklerime işledi, ağır ve keskin, iliğime demir çakılmış gibi.

Kalepsi homurdandı, başını kaldırdı, dişleri, büyüklüğüne göre çok nazik bir sesle birbirine çarptı. Cesaret verici. Teşvik edici. Bir anne, yavrularını yuvadan itekler gibi.

Nefes aldım, ama boğazımda takıldı. Benim inişimi kolaylaştırmak için yere yakın bir pozisyona geçtiğinde, saçlarımın gevşek tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdım, sonra onun yanından aşağı kayarak indim. Yine de, botlarım taşla çarptığında tökezledim.

Onun burnu sırtıma dokundu ve ben öne doğru sendeledim — ona doğru.

Kollarımı göğsüme sıkıca sararak, Kalepsi gökyüzüne doğru fırlayıp gecenin karanlığında kaybolurken mesafeyi aştım.

Babamın cüppesi tekrar açıldı ve soluk tuniği ve pantolonu ortaya çıktı. Onun yanındaki kenara adım attım. Rüzgâr yanımdan esip geçti. Şehir, loş çatıların ve parıldayan ışıkların oluşturduğu bir yayılma halinde uzakta, aşağıda uzanıyordu.

Uçurumların ötesinde kuzey denizi uzanıyordu. Ve onun ötesinde— Radaan.

"Onu öldürmek zorunda mısın?" Sözlerim rüzgârın şiddetiyle neredeyse duyulmaz hale geldi.

"Yalvarmaya mı geldin?" Sesi çatladı, her hecede kalın bir boğukluk vardı.

Burnum yanıyordu, bu da daha acınası gözyaşlarının yaklaştığının işaretiydi. Burun deliklerimi genişleterek, gözyaşlarını tutmaya çalıştım. "Zaten yalvardım."

Yavaşça nefes aldı. Elini kaldırdı.

Ay ışığı cildinde parıldıyordu; avucundan buhar yükseliyordu, sanki büyüsünün ısısı kanını kaynatıyormuş gibi. Yumruğunu kapattı, sırtının arkasında yumruğunu sıktı.

"Bunu kendine kendisi yaptı."

Yüzünü inceledim. Kırışıklıkları eskisinden daha derinleşmiş, gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü.

"Beni asla affetmeyeceksin. Bunu biliyorum. Ama bu seçimi o yaptı." "O, bizim hatalarımızı düzeltmek için geldi. Yalan söylemedi."

Tırnaklarım

cildimde hilal şeklinde izler bıraktı; acı yardımcı oldu. Beni sakinleştirdi.

"Yalan söylemedik. O onuru seçti, baba. Bunu anlamalısın."

Başını eğdi ve burnunun köprüsünü sıktı. "Bu *bir seçimden* daha büyük bir şey. Bu bir sonuç: seni yabancı bir saraya tek başına gönderdiğim için benim sonucum; kaybetmeye mahkum olduğun bir adamı sevdiğin için senin sonucun." Sesi kırıldı. "Sence kızımın, hazinem olan kızımın, onun sevdiği adamı öldürmemi izlemesini ister miyim?" Tereddüt etti, sonra yutkundu. "Sevdiği adamı? Ona verdiği acı, pervasızlığı için kanını akıtmak istiyorum. Ama senin acı çekmeni hiç istemedim.

"Daha zayıf bir Kap olsaydım, kan yemini sadece beni ve Argos'u yok edebilirdi. Ama bir Kuyu olarak? Draconia'yı yok edecek."

Yukarıda, yıldızlar buz gibi parıldıyordu. Kanatlı gölgeler üzerlerinde kayıyordu, ejderhaların yavaşça çember çizdiği vuruşları. Kanatları, yaklaşan kıyametin davul vuruşları gibiydi.

"Gelmen gerekmez," dedi alçak sesle. "Kendini kurtar. İzleme."

Nefesim kesildi. "Yapmak zorundayım."

Sessizlik, kırık cam gibi kırılgan bir şekilde uzadı.

"Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadım, itirafım içimden kopup çıktı—ama onun bunu duyması gerekiyordu. "Kendimden nefret ediyorum."

On Üçüncü Bölüm

KALLIAS

Anne Veridis, ulusuma hayat ver. Baba Elohis, bana güç ver. Aldatmacamı başışla. Eylemlerim senin adını yüceltip, halkım beni onurlu, senin hizmetkarın olarak hatırlasın.

Ağrı dizlerime yayıldı, yüzümü buruşturdu, ama hareket etmeyi reddettim. Bütün gece dua etmişim — eğer geceyse. Pencere yoktu. Ay ışığı yoktu. Sadece taş duvarlarda titreyen loş ışıklar vardı. Nienna'nın ayrılalı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Ya da geri dönmeyi düşünüp düşünmediğini.

Onu son bir kez görmeme izin ver.

Bencilce bir dua, ama yine de istedim. Sadece bir kez daha, onun dokunuşunu tenimde hissetmek istedim.

Onurum bunu gerektiriyordu. Saklanıp onun suçu üstlenmesine izin vermeyecektim. Buradaydım, yargılanıyordum, cezamızı çekiyordum, bedelini kabul ediyordum. Yine de içimdeki bir ses, bunun benim ölümümle sonuçlanacağından korkuyordu.

Beni tekrar kutsayın. Draconis'in ışığını görsün.

Mammutu öldürmüştüm. Nienna ile birbirimize dolandığımızda, Elohis'un gücüyle derim parladı. Günah işledikten sonra bile beni kutsadı. Radaan bunun farkında değildi, ama Greaves ve Fallione biliyordu. Tanrım beni terk etmemişti, ama nedenini anlamıyordum.

Hücresinde esinti yoktu, onaylayan bir fısıltı yoktu. Spire'in siyah duvarları dualarımı yuttu.

Yine de dua ettim.

Koridorda hafif ayak sesleri duyuldu. Dizlerim tutulmuş, bacaklarım kan dolmuş halde ayakta duruyordum. Tanrılar, artık genç değildim.

"Kallias Sunspear," diye bir yabancıнын küçümseyici sesi geldi.

Greaves'in mırıldanarak yaptığı düzeltme yan hücreden geldi.

"*Kral.*" Buradan nefret ediyordu, düellonun sonucundan korkuyordu.

Bir adam parmaklıklarımın önünde durdu, mavi-altın rengi tuniği büyücünün ışığının soğuk parıltısını yansıtıyordu. Küre, runelerle oyulmuş küçük bir cihazın üzerinde sallanıyordu. Işığı, Greaves'in hücreesine doğru kaşlarını çatarken sert yüzüne gölgeler düşürüyordu.

Siyah deri giysiler giymiş, ellerini kılıçlarına yakın tutan iki atlı onun yanında duruyordu. Beni sanki çoktan mahkum edilmişim gibi izliyorlardı.

En azından beni suçluyorlardı, Nienna'yı değil.

"Son isteklerinizi kaydetmek için buradayım," dedi kâtip, bir tahta levha uzatarak.

"Sadece Kral Nereus ile özel bir görüşme istiyorum." Omurgam düzeldi, tüm boyumla ayağa kalktım. Kafese kapatılmış olabilirdim, ama hala Radaan Kralıydım.

Bir binici kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı.

"Reddedildi." "O zaman hiçbir şey istemiyorum."

"Elbette kayıtları temizlemek istersiniz," yazıcı başını eğdi, "dürüst raporunuzu sunmak istersiniz?" Ses tonu yeterince suçlayıcıydı. Yalanı inanmıştı.

"Kralınız benimle yüz yüze konuşmayacaksa, sizinle konuşmak istemiyorum." Sözler dişlerimin arasından çıktı.

Beni suçlayın. Beni kınayın. Her şeyi üstleneyim. "Prensesimize tecavüz ettin, sonra buraya geldin..."

Greaves'in hücresinin çelik kapısı, omzunun darbesiyle titredi. Bir süvari döndü, kılıcı yarı çekilmiş, keskin bir hırıltıyla.

"*Hiçbir* kadına zorla sahip olmadım." Sözler çok hızlı çıktı ve kendime lanet ettim. Onların tuzağına düşmemem gerektiğini biliyordum.

Yazıcının dudağı kıvrıldı. "Ama rahmetli kraliçeniz aksini iddia ediyordu."

Boğazıma safra yükseldi ve ifademi nötr hale getirmeye zorladım. Elbette bu suçlamayı keşfettiler. Eldeide zehrini asla saklamazdı.

Arkamı döndüm ve dizlerim ağrıyarak protesto ederken, karyolanın yanındaki yere çöktüm.

"Bir saat içinde çağrılacaksın," dedi kâtip. "Ölüm kaydın halkına gönderilecek." Sesinde alaycı bir ton vardı ve ben başımı eğik tutmaya devam ettim.

"Ve sen," diye Greaves'e ekledi, "kralın kadar canavarsın. Gemine geri dönecek misin? Yoksa ejderha ateşinde sonunu mu göreceksin?" "Kralımın gittiği yere giderim," dedi Greaves sert bir sesle.

"O zaman onunla birlikte öleceksin." "Öyle olsun."

Alaycı bir kahkahanın ardından, botların taşa vurma sesi koridorda yankılanarak uzaklaştı.

Suçluluk vicdanımı kemiriyordu, göğsümü düğümleyen minnettarlıkla birlikte. Onun kaybedeceklerini yas tutuyordum, ama onun gitmesini talep etmenin bir anlamı yoktu. Bana Kral diyebilirdi, ama bu onu benim yanımda tutacaksa, gözünü kırpmadan Nyryn'in intikam yemini ederdi.

"Kal." Sesi düzdü. Teslim olmuştu. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"İzlemek zorunda kalacaksın." Bunu acımasızca söylemedim. O da benim kadar iyi biliyordu ki, onun direnişi olmadan beni asla götüremezlerdi.

"Beni tutmak zorunda kalacaklar."

"Yapacaklar." Seninle aynı savaşları paylaşmış bir adama yalan söylemezsin.

Koridorda boğuk bir ses yankılandı. Ardından etin taşa çarpma sesi duyuldu.

"Bu kadar ileri gitmemeliydim," dedi.

Dudaklarımdan bir gülümseme süzüldü. *Greaves*, hiçbir şeyi önemsemiyor mu? "Bana soğuk su döktüğünü ve gri saçlarımı gösterdiğini hatırlıyorum."

"Senin yaşında düello yapmanın alemi yok. Bu saçmalıklar için çok yaşlısın."

Burun kıvırdım. "Yumuşadın. Omurgan mı çöküyor?"

Kısa ve acı bir kahkaha attı. Sonra sessizleşti. Gözlerimi kapattım ve beni Elohios'a bağlayan ipliği aradım.

"Sonuna kadar," dedi yumuşak bir sesle. Bir veda.
"Sonuna kadar, iyi dostum."



Soğuk ışık, lekeli karyolanın üzerine serilmiş mantoya yansdı.

"Onu halkına geri vereceğiz." Binicinin ses tonu saygı dolu bir hava aldı.

"Bunu yapın."

Onu geride bırakmak içimde derin bir kırılma yarattı. Denizleri bir kral olarak geçmemiştim. Gerçek bir lider, tahtını terk ederek sınırlarının ötesinde bir kadını kovalamazdı.

Hayır, Radaan'ı bir erkek olarak terk ettim ve Nereus'la da bir erkek olarak yüzleşecektim. O, haksızlığa uğramış bir babaydı. Görevimin sembolü olan mantomun burada yeri yoktu. Bu, erkekler arasındaki bir hesaplaşmaydı.

Çenemi sıktım, omuzlarımı dikleştirdim ve salondaki diğerlerine döndüm. Üç atlı vardı, ama hiçbirisi ip ya da zincir tutmuyordu. Greaves onların yanında duruyordu, elleri arkadan bağlanmıştı.

Ronan, yüzümdeki soruyu fark edince burnunu kırıştırdı. Parmaklarını şıklattı ve alevler dans etmeye başladı. "Seni bağlamamıza gerek yok."

"Hayır, çünkü ben isteyerek gidiyorum," diye homurdandım. O çocuk beni sinir ediyordu — kendini beğenmiş, sivri dilli. Neden bir ejderha onu seçti, anlamıyordum.

Hücrelerinden çıktığımda, kızıl saçlı bir binici öncü oldu, Ronan ise alaycı bir şekilde avucunu açarak selam verdi.

"Önden buyurun, Majesteleri."

En azından velet kimin üstünde olduğunu biliyordu. Sıkıca başımı salladım ve kızıl saçlı adamın peşinden gittim. Greaves ve son binici, hapishanenin taş damarları arasında ilerlerken arkamızdan geldi.

Başka mahkum yoktu. Ne bir fısıltı, ne bir yüz. Ya ejderhalar o kadar korku salmışlardı ki hücreler boş kalmıştı, ya da Draconia'nın mükemmelliği benim cesaret edebileceğimden daha derindi.

Bizi geldiğimiz yoldan farklı bir yola yönlendirdiler. Dar merdiven boşluğuna bakarak gözlerimi kısarak baktım. Kızıl saçlı olan alkışladı ve aşağıdan ışık küreleri yukarı doğru spiral şeklinde yükselerek yüzümün önünden geçti. Dişlerimi sıkarak yukarı doğru yükselen ışıklara karşı geri çekilme dürtüsüne direndim.

Merdivenler on basamaklı gruplar halindeydi ve tekrar tekrar geri dönüyordu. Uyluklarım yanıyordu. Nefesim düzenli bir ritme yavaşladı. Bu tanrının terk ettiği adada düz bir yer yok muydu?

Belki de bu, Nienna'nın bacaklarının neden bu kadar sıkı olduğunu açıklıyordu.

Bu düşünceyi kafamdan silmeye çalıştım. Buraya ölmeye gelmiştim, ama o hala aklımdan çıkmıyordu.

Bir parçam onun gelmemesini, benim ölümümü görmemesini umuyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. O ejderha ateşinden yaratılmıştı. Ne kadar acı verse de orada durup izleyecekti.

Ve ben... Ben kendimi kandırmıyordum. O benim için tezahürat yapmayacaktı. Babası için dua da etmeyecekti. Onu seviyordu. Ondan saygıyla bahsediyordu.

Bugün kimse kazanmayacaktı.

Eğer ona vurursam, onu sakatlar ya da öldürürsem, o acı ömür boyu göğsünde demir gibi kalacaktı. İlerlememin tek yolu kan dökmektir. Babasının. Ejderhasının. O zaman bile, ejderha binicileri beni öldürürdü, ama bu onlarla ilgili değildi. Bu benimle Nereus arasındaki bir meseleydi.

Sonunda, devasa bir girişin önünde durduk. Kızıl saçlı adam bana bir bakış attı — kaçmam için son bir davet. Neredeyse gülecektim. Nienna'nın kardeşi arkamdayken, gidecek hiçbir yer yoktu.

Kafasını eğdi. "Ölümden sonra huzur bulasın." Ronan alaycı bir şekilde güldü.

Kapıyı açtıklarında, güneş ışığı yüzüme çarptı. Gözlerimi kısarak parlak ışığa baktım, ama gözlerimi korumayı reddettim.

Işık devasa kemerli geçitten içeri doluyordu. Merdiven sahanlığı uzanıyordu. Yine taht odasına girdik, ama bu sefer odada daha az insan vardı. Ortaya oyulmuş boş daire büyümüştü.

Düello burada gerçekleşecekti.

Siyah pullarla kaplı bir duvar güneşi engellediğinde omuzlarımı sıktım. Erimiş bronz gibi gözler kısıldı. Dudaklar geri çekildi. Tırtıklı dişler parçalamak için bekliyordu.

Uykudan daha derin bir sessizlik çöktü. Ejderha ilerlerken, pençeleri mermere batarken sadece keskin bir taş çatlaması yankılandı. İnsanlar alışılmış bir sessizlik içinde kenara çekildiler. Ejderha tahtın arkasına doğru ilerledi, etrafına dolandı ve gözlerini benimkilere dikti. Kuyruğu başımın üstünde sallandı. Kimse kıpırdamadı.

Tahtın arkasına yerleşti, kuyruğu merdivenlere dolandı. Boynuzları sivri zirveler gibi yükseliyordu. Burun deliklerinden sıcak hava püskürdü.

Esinti Nienna'nın saçlarını uçurdu.

İçim sıkıştı. Babasının solunda, siyah bir peçeyle duruyordu. Örgüsünden gümüş bir taç parlıyordu, üzerinde parıldayan tek şey buydu. Gözleri boş bakıyordu. Çenesi gergin, kendini zor tutuyordu.

Geleceğin kraliçesi.

Kralın sağında Kraliçe Nyxaria vardı. Bir zamanlar altın rengi olan gevşek bukleleri köklerinden grileşmişti. Kaşları yanaklarına derin izler bırakmıştı. Çenesini yukarı kaldırmış, sanki onun zeminine çamur bulaştırmışım gibi bana dik dik bakıyordu. Beyaz elbisesi, ifadesinden etkilenmemiş gibi dalgalanıyordu.

Aralarında Ejderha Kralı duruyordu.

Beyaz saçları geriye taranmıştı. Sakalı kesilmiş ve keskindi. Bacaklarını genişçe açmış, tahtı sanki onun için oyulmuş gibi dolduruyordu. Bakışları, daha zayıf adamları denize kaçırabilirdi. Ben yaklaşırken, burun delikleri canavarı ile uyum içinde genişledi.

Kızı gibi siyah giyinmişti. Cenaze törenine uygun bir kıyafet. Tokalı deri zırh vücuduna sıkıca oturuyordu, ama ben zekice dikilmiş dikişleri fark ettim — hareket kabiliyeti için, gösteriş için değil. Draconis, ejderha pullarının ağırlığı altında hareket kabiliyetinin önemini anlamıştı.

Alnında taç yoktu. Ayağa kalktı, sonra merdivenlerden inip benimle buluştu.

Erkek erkeğe.

Baba canavara.

İçimde, beni Elohios'a bağlayan bağı aradım. Parmaklarım onu kavradığında, çenemi kaldırdım.

"Kallias Sunsphear. Seni ölümüne bir düelloya davet ediyorum." Sesi, kınından çıkarılan çelik gibi keskin çıkıyordu.

Bir ejderha merdivenin üstünde çığlık attı.

Gözüm seğirdi, ama onun bakışlarını karşıladım. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Başını eğdi, neredeyse başını salladı ve avucunu uzattı. Avucunda bir kılıç vardı.

Benim kılıcım.

Kınını kavradı ve bana uzattı. Kınını geçip, parmaklarımı onun parmaklarının üzerine kapattım.

Bakışları daha da sertleşti.

"Bunu kızın için yapıyorum," diye mırıldandım, sözlerimizin aramızda kalması için yeterince alçak sesle. O bir gösteri istiyordu, ama ben yine de ona gerçeği söyleyecektim.

"Ben de öyle." Elini geri çekerek alaycı bir şekilde gülümsedi. "Draconis Kan Yemini'ni bozdun. Ölümün ya da ejderha ateşi bunu temizleyecek." Sesi yükseldi ve odada yankılandı. "Onurlu yolu seçtin, günahlarını üstlenerek."

Çenemi sıktım, onun bakışlarını karşıladım.

"Son bir sözün var mı?" Eli kısa kılıcının kabzasına kaydı. "Yemini asla bozmadım."

"Argos'un çağırısı

üzerine." Argos.

Ejderhası.

Geri çekildi ve kılıcını çekti.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, ama Nienna'ya bakmayı reddettim.

İki adım geri çekildim, silahımı kınından çıkardım ve kını bir kenara attım. Kın, taş zeminde gürültüyle yuvarlandı.

Boynumu çıtlattım, nefes aldım, sonra ayaklarımla yere sağlam basarak kılıç tutan kolumu salladım. Bir mızrak ya da kalkan için canımı bile verirdim.

Ejderhanın başı gökyüzüne doğru fırladı ve ağzını açarak dünyayı yutan bir kükreme attı.

Dişlerimi gösterdim ve ilk darbeyi engellemek için kılıcımı zamanında kaldırdım. O, herhangi bir Velli'den daha hızlı hareket ediyordu. Büyü. Hızını artırmak ve her darbesini daha şiddetli hale getirmek için büyü kullanıyordu. Üç kez savuşturdum.

Sonra hissettim — tanıdık ve vahşi bir sıcaklık içimi kapladı.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Nereus sendeledi.

Sonra Elohis'un ışığı derimden parladı.

On Dördüncü Bölüm

NIENNA

Üzerimde, Argos çenesini şaklatarak hayal kırıklığını tıslayarak ifade etti, ama o bile ani parlamadan irkildi.

Kallias'ın derisi güneş ışığıyla parladı, sonra elleri ve boynundaki çatlaklarla birleşti. Hareketleri babaminkine yetişecek kadar hızlandı, vuruşlarının gücü babamı bir adım geriye savurdu.

Bu Elohios'un hediyesi miydi? Gayle'in bahsettiği ışık mı? Kallias'ın giysilerinin altında, bir peçe arkasındaki ateş gibi parılıyordu. Yüzüne değmiyordu, sadece gizli, ama güçlü bir şekilde yanıyordu. Kaynağı ne olursa olsun, babamla yumruk yumruğa dövüşmesini sağlıyordu.

Babasının öfkesi daha da arttı ve Argos, onun kaosuna uyarak hırladı. Bu kavganın çabuk bitmesini istiyorlardı.

Nabzım hızlandı. Avuç içlerim terlemişti. Ne hissedeceğimi bilmiyordum

—nasıl hissedebilirdim ki? Sonuç ne olursa olsun, kalbimin bir parçasını kaybedecektim.

Babam bir darbeyi atlatıp hamle yaptı. Ayakları gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket eden Kallias, darbenin önünden kaçtı ve tuniğinin altındaki kasları gerginleşerek savuşturdu. Kılıcı babamın kafasına doğru yukarı doğru keskin bir hareket yaptı.

Kuru bir hıçkırık bedenimi sarsarken, göğsümde duyularım çalkalandı. Her halükarda kaybedecektim. Kallias'ın damarlarında bir tanrının gücü akıyor olsa bile, babam Argos aracılığıyla eonların büyüsunü kullanıyordu.

Ve işkence böylece devam etti.

Çelik her çarpışmada çığlık attı. Krallar benim için birbirlerine saldırdı. Ben onların yıkımıydim. Bir ulusun, hele ki iki ulusun felaketi olacağıma hiç inanmamıştım.

Lanetliydim.

Kalepsi'nin kükremesi Spire'ı sarsarak, taş parçalarını yere saçtı. Ejderhalar huzursuzlanmaya başladı; kralları kendine denk bir rakip bulmuştu. Arkamda, Argos savaş uzadıkça gerginlikle hırıldıyordu.

Çakıl taşları ve toz yağmur gibi yağdı, taht odası öfkelerinin altında titriyordu.

Babam kılıç salladı, feint yaptı, alçaktan süpürdü. Ayağı Kallias'ın dizine takıldı. Kallias taşa çarptı, yuvarlandı, tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı. Bir homurtu ve çelikle bir sonraki darbeyi karşıladı.

İvme babamı ileri itti ve Kallias omzunu babamın midesine çarptı. Ayrıldılar, tekrar daire çizdiler. Leşin üzerindeki akbabalar gibi.

Ben de öyleydim. Bir leş. Kalbi kalmamış.

Nefesleri aynıydı, keskin ve düzensiz. Kallias'ın dağınık saçları alnına nemli bir şekilde yapışmıştı. Babamın cildini bir parlaklık kaplamıştı.

Dizlerim çökmek üzereydi ve parmaklarım destek için tahtın soğuk taşına tutundu. Bunu durdurmalıydim. Burada durup izleyemezdim. Bir şey olmalıydı, herhangi bir şey.

Eğer araya girmeye çalışırsam, Ronan ve annem beni dışarı sürükleyip taht odasından çıkarırlardı.

Adamlar kılıç ve uzuvlarla birbirlerine saldırırken bakışlarım kardeşime kaydı. Greaves'i tutuyordu, Mikal da onun yanında duruyordu. Kallias'ın arkadaşını görünce nefesim kesildi. Boynundaki damarlar gerginlikten şişmişti. Yumrukları titriyor, dişlerini gösteriyor, saldırmaya hazırdı.

Yardım edin.

Tırnaklarım mermeri ejderha pençeleri gibi kazıdı, acı dalgalar halinde üzerime çöktü ve titredim.

Lütfen, yardım et.

Kalepsi merdivene çarptı.

Hava, nefes kesen ıgıllıklarla doldu ve kalabalık, alevden donmuş buz gibi dağıldı. O, taşa pençelerini geçirirken, mor pullarından kıvılcımlar sıçradı ve gerçek korku beni dehşete boğdu.

Babam yer değıştirdi, dikkati onunla öldürmek istediğı adam arasında bölündü.

Argos geri çekildi, boynunu üzerimize uzattı ve gökyüzünü yaran bir uyarı ıgıllığı attı.

Kalepsi yavaşça ilerledi. Devasa bedeni tüm güneş ışığını engelledi ve alanı gölgeye boğdu.

Yardım edin! Beni duyabilecek herkese dua ettim. Radaan'ın tanrıçası beni yine duyacak mıydı? Kalepsi insanlardan kaçınırdı — onların varlığını tolere etmektense onları yemeye daha meyilliydi — ve Uyanış'a bu kadar yakınken Yuva'dan asla ayrılmazdı.

Başını eğdi, altın rengi gözleri benimkilere kilitlendi. Gözlerini kırpmadan. Benim için gelmişti.

Yumuşak bir homurtu dikkatimi tekrar kavgaya çekti. Kallias sendeledi, elini göğsüne bastırdı.

Hayır. *Hayır!*

Parmaklarının arasından kırmızı bir sıvı sızıyordu. Yine de, yüzünü buruşturdu ve meydan okurcasına babama saldırdı.

Nefesim hızla kesildi, ciğerlerimi doldurmayı reddetti. Bu sırada Kalepsi ağızı açık, dudakları kıvrılmış bir şekilde yaklaşıyordu. Kanın kokusunu almıştı.

Argos tekrar kükredi, pulları tehditkar bir şekilde titriyordu.

Kalepsi dişlerini sıktı. Bir azarlama. Sonra dikkati kavgaya kaydı.

Kallias babamın gardının altından eğildi, kolunu boynuna doladı ve dönüşün momentumunu kullanarak kılıcın kabzasını şakağına sapladı. Bacakları büküldü.

Boğazımdan boğuk bir inilti çıktı, gözyaşlarım akmaya başladı.

Kalepsi kükredi, ağızından kıvılcımlar saçıldı. Kallias tutunamadı ve sertçe taş zemine düştü. Adamlar nefes nefese, kanlar içinde yuvarlandılar.

Kalepsi kalabalığın üstüne başını uzattı ve babama saldırdı, Argos ileri atıldı, siyah karnı başlarımızın hemen üstündeydi.

Son bir uyarı. Burnunun önündeki havayı ısırdı, sonra Kallias'a doğru döndü.

"Hayır!" Boğazımdan çığlık kopardı, ham ve boğuk. Yankısı geri geldi, acınası ve zayıf.

Kalepsi dondu. Parılayan göz bebeği daraldı, altın rengi ateş yarıktaki yakalandı. Dudakları titredi. Her şey, herkes, hareketsiz kaldı.

Kallias onun altında yatıyordu, tuniği koyu renkte ıslanmıştı. Göğsü hızlı ve sık bir şekilde inip kalkıyordu. Cildinin kırık parıltısı, onun dişlerinde yansıyor.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadım.

O, kana susamışlığa teslim olmazdı, olamazdı. Onunla olmazdı. Kallias'la olmazdı.

Dili dışarı çıktı, onun kanını tattı.

Ama bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. Bekliyordu. Neyi bekliyordu?!

Kimse kıpırdamadı. Ne babam, ne Greaves. Hasta bir zaman döngüsünde donmuş gibiydiler. Sanki havada asılı kalmış gibi, kendimin dışında bir yerde asılı kaldım. Kafamın derisi karıncalandı, uzuvlarım uyuştı. Kalbim göğüs kafesine çarpıyordu.

Kalepsi dilini yuvarladı ve Kallias'ın üzerine bir kıvılcım yağmuru yağdı.

Nefes almaya çalışırken gözlerim yıldızlarla dans ediyordu. Argos gerginlikle titriyordu, krallık ise sessizce izliyordu. Draconia'nın ejderha kraliçesi, Radaan'ın kralının üzerinde uçuyordu.

Beni bekliyordu. Benim iznimi.

Ejderha ateşiyle onu yok et. Onu serbest bırak.

Kallias tanrılarına güveniyordu. Ama alev duvarının karşısında inanç hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bana inanmamı söyledi — tanrılarına değil. *Ejderhalarım.*

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve bulanık görüşümü netleştirmek için gözlerimi kuvvetlice kırptım.

Kalepsi yavaş ve düzenli nefes aldı, bakışları benimkilere kilitlendi. Başını geriye çekti.

"Kalk, Kallias Sunspear." Sesim çatladı, nefes alamayacak kadar sıkışmış boğazımdan çıktı.

Babam ayağa kalktı ve Argos'un arkasına çekildi, Kalepsi'ye yer açtı.

Annemin eli benimkini buldu. Elimi sıkarken parmak eklemlerimi ezdi, ama Kallias bana döndüğünde beni parçalayan acıyı dindirmek için bu yetmedi.

Aşk kolay değildi. Korkunç, acımasız bir şeydi. Krallıkları parçaladı. Ruhları ikiye böldü. Benden her şeyi aldı. Başka hiçbir şeyim kalmadı. Gücüm yoktu, geleceğim yoktu. Sadece bu an vardı — ve Ejderhaların Kraliçesi.

O gök mavisi gözler beni gördü, ruhumu gördü. Ve anladı.

İzleyemedim. Zayıftım. Benim için birbirlerini öldüreceklerdi ve ben onların öfkesinin altında ezilirdim.

"Kalk." Boğazım düğümlendi, sözlerim hıçkırık gibi, bencil ve küçüktü. Ama aşk hepimizi canavara dönüştürdü.

Gülümsedi. Sessiz, korkunç bir zarafetle.

Bir çığlık atarak titredim, gözyaşlarım soğuk taş a çarptı. Hayır, bana izin veremezdi, beni affedemezdi. Buna izin veremezdim. Sadece bir seğirmeydi, daha fazlası değil.

Hareket etti, ayağa kalktı. Kan, zemini kapladı. Teslim olarak kılıcını düşürdü, bana sırtını dönüp Kalepsi'ye yönelirken keskin, çınlayan bir ses çıktı.

Greaves, Ronan ve Mikal'ın tutuşuna karşı çırpınarak acı çekiyordu. Öfke dolu bir ses. Umutsuzluk. Saf, filtrelenmemiş bir kalp kırıklığı.

"Onu ejderha ateşiyle yok edin."

Ve Radaan Kralı orada tek başına durdu, ölümüne karşı karşıya.

Kalepsi'nin ağzı açıldı, boğazından kıvılcımlar saçılırken genişçe açıldı. Sonra, kör edici bir ısı selinde, bir alev seli onu tamamen yuttu.

On Beşinci Bölüm

KALLIAS

Her şeyi ağrıyordu, ama en keskin yara Nienna'nın gözlerindeki ızdıraptan geliyordu. Keder yüzünü buruşturmuştu. Gözyaşları yanaklarından akarak elbisesinin önünü ıslatıyordu. Yine de bunu benden istedi.

Onun için güneşi bile yerinden oynatırdım. Hayatımı onunkiyle değiştirdim. Bu yüzden, önümde uzanan karanlık çukura döndüm.

Ve kılıcımı bıraktım.

Nienna için teslim olurdum. O benim ölümümü istiyordu, onu bağışlamamı istiyordu.

Ejderha ateşinden korkmuyordum.

Ejderhanın sert dili ağzının tavanını kazıyarak havada çıtırdayan kıvılcımlar saçarken, dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Çenesinin köşelerindeki bezlerden sıvı damlıyordu ve bir an için, bunun sadece beni korkutmak için olup olmadığını merak ettim.

Sonra alevler geldi.

Dişlerimi sıktım, gözlerimi kapattım. Sıcaklık bana çarptı, bir alev dalgası uzuvlarımı sardı. Yanmış kumaşın dilinin altında cildim kabardı.

Ama ölüm beni almadı.

Nefes almaya çalıştığımda hava ciğerlerimi yakıyordu, taht odası göz kapaklarımın arkasında turuncu bir ışıkla parlıyordu.

Gözlerimi açtığımda, ısı yükseldi ve beni bir ışık sütunu ile çevreledi. Mor ejderha ateş püskürdü — sıkı spiraller mağara tavanına yükseldi. Alevlerin içinde, ejderha gibi vahşi silüetler kıvrılıyordu.

Gülümsedim, göğsüm yanarak şişti. Elohios'a şükürler olsun... ve Nienna'nın ejderhalarına.

Biri sırtıma çarptı. Sendeledim, alevler benimle birlikte hareket ederken ısı da benimle birlikte değişti. Kollar belime dolandı. Yarı dönerek hareket ettim ve mor ejderha çenesini kapattı, alevi keserek söndürdü.

Arkamdan bir hıçkırık duyuldu. Hareket etmeyi bıraktım. Ağırlığı üzerime çöktü.

Tunikamın parçalarından dumanlar yükseliyordu. Göğsüm yanmış, saçlarım kül olmuştu. Kaburgalarımdeki sığ yara, ateşin yarısı dağlamış olduğu yerde buharlaşıyordu.

Küçük parmaklar karnıma saplandı — yumuşak kasları delen ejderha pençesi gibi on kanca.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve bakışlarımı babasına çevirdim.

"Ejderha ateşiyle arındım," dedim, kalabalığın arasında yayılan fısıltıların üstüne sesimi yükselterek. Bırak meydan okusun.

Çenesi sıkıldı ve kılıcını kavrayan eli beyazladı. Argos dişlerini gösterdi ve hırladı, kalabalığın arasından geçerek merdivene doğru ilerledi.

Nereus çenesini kaldırdı. "Draconis Kan Yemini yerine getirildi."

Bir titreme beni sardı. Parmakları daha da sıkı bastırdı, kaslarıma kazındı. Bir iniltiyi bastırdım ve babasının kararını bekledim.

"Onu benim katıma götürün," diye tükürdü, sonra dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

Greaves'in gözlerine baktım. Alnında derin çizgiler vardı, ama ağzının köşesi seğiriyordu — inanamama, hatta belki gurur duyma belirtisi.

"Tanrılarına güvendin," diye fısıldadım, bu sözler sadece Nienna'ya yönelikti.

O sırtımda hıçkırarak ağladı, her gözyaşı omurgamda soğuk bir iz bırakıyordu.

Nyxaria merdivenlerden indi, beyaz eteği taşların üzerinde sürüklendi. Nienna'nın bir gün olacağı kendine güvenen kraliçenin bir ipucu.

Kaşları arasında keskin bir çatık vardı, ama elini uzatmadan önce hafifçe eğildi. Kalabalık, ona yol açmak için ikiye ayrıldı. "Bu taraftan, Kral Kallias."

Ağızlar açık kaldı. Eller ağızları kapattı. Gözler, geniş ve inanamayan bir şekilde bakıyordu. Fısıltılar, kuru yapraklar arasında esen rüzgar gibi aralarında dolaşıyordu.

"Korkarım hareket edemem." Parmaklarımı sıkarak etime izler bıraktım.

Yukarıda, ejderha derin, gürleyen bir ses çıkardı. Yumuşak, garip bir mırıldanma.

Başımı uzatıp onun bakışlarıyla buluştum.

O eğildi ve kocaman gözünü benimkine getirdi. Kafatasımdan daha büyük olan irisi, arkamdaki prensese doğru fırlamadan önce bir çizgiye dönüştü. Genişledi, sonra geri dönerken daraldı. Ejderha, gevşek taşları sallayacak kadar güçlü bir nefes verdi.

Yine de uzaklaşmadı.

Gözü bir kez daha Nienna'ya kaydı. Sonra tekrar bana döndü. Bir kez daha, alçak ve tiz bir tıslama sesi çıkardı.

"Senin güvencenizi bekliyor," diye fısıldadı Nyxaria.

Çenemi eğdim, bir ejderhanın anlayabileceği kelimeler aradım. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Canavar, küçümseme ve eğlence arasında bir ses çıkararak burnunu çekti.

Dudaklar omuzlarımla yanık derisine dokundu. Nienna'nın eli belimden ayrıldı ve benim elimi tuttu. Ona döndüm, sonra yanaklarından is ve gözyaşlarını silmeye çalıştım, ama sadece daha da yaydım.

Gözleri ağlamaktan şişmişti. Yüzü kirin altında lekeli ve solgundu.

Ve onu hiç bu kadar parlak görmemiştim.

Ama bu sınav henüz bitmemişti.

Nyxaria'nın işaret ettiği yöne doğru adım attım ve Nienna parmaklarıyla benimkini sıktı. Kendini topladı, çenesini kaldırdı ve nefes aldı...

ifadesi, saygı gerektiren asil bir maskeye dönüştü.

Kalabalığın içinden geçtik, kraliçe Nereus'un izlediği yolu takip ederek çıkışa doğru bir yol açtı. Omurgam kaşınıyordu — şüphesiz mor ejderha her adımımı takip ediyor, beni avı gibi değerlendiriyordu. Nienna'nın elini daha sıkı tuttum ve ilerlemeye devam ettim.

Spire'in kalbi siyah taştan oyulmuştu, ancak duvarlar cilalı oniks gibi parlıyordu, ışığı yansıtarak parlaklık yanılsaması yaratıyordu. Nyxaria bizi yukarı doğru yönlendirirken, kalın paspaslar zemini kaplıyor ve botlarımızın sesini kesiyordu.

Geniş merkezi odadan kaçındık, bunun yerine gölgeli koridorlarda gizlenmiş dar merdivenleri tırmandık. Dar duvarlar üzerimize baskı yapıyordu, her adım bir öncekinden daha klostrofobik hale geliyordu. Bu yerdeki her şey sıkışık, sıkışmış, katı hissettiriyordu.

Bir sonraki katta, sessizlik bir kefen gibi çöktü. Burası halka açık bir yer değildi. Bir köşeyi döndük ve bir odaya girdik — ve anladım.

Nereus, küçük bir masanın başındaki sandalyenin arkasına oturdu, koyu renkli ahşap masanın üzerinde parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

Ronan en son girdi ve kapıyı kapattı.

Kimse konuşmadı. Sadece orada durduk, gerginlik havayı dolduruyordu. Kendimi yanmış bir aptal gibi hissettim ve öyle de görünüyordu — giysilerim yarısı yanmış, küle dönmüş, sanki azarlanmış bir okul çocuğu gibi hala Nienna'nın eline tutunuyordum.

"Nereus?" diye sordu Nyxaria, sesi zayıftı.

Fırtına grisi gözleri onun gözleriyle buluştu. Bir nefes geçti. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve sessizce hırlayarak dikleşti. "Onu bırak."

Göğsüm sıkıştı. Onun bakışlarını karşıladım ve parmaklarımı büktüm. Nienna sıkıca tutunuyordu, ama onu daha fazla kışkırtmak istemediğim için kendimi serbest bıraktım.

Rahat bir nefes vererek başını salladı. "İşe yaradı." Nyxaria'nın omuzları düştü. Bir sandalye çekip oturdu. "İnanamıyorum," diye mırıldandı Ronan, etrafımızda dolaşarak.

"Yemin ortadan kalktıysa, o zaman karar verilmiştir," dedi Nienna, annesinin yanına oturarak. "O benim elim istedi."

"Henüz karar verilmiş değil," dedi Nereus, gözlerini bana dikerek. "Sadece bedenini yakıp yılan balıklarına atmamı isteyen büyü tatmin oldu diye, ben de tatmin oldum anlamına gelmez. Cevaplaman gereken çok şey var."

Çenemi sıkarak başımı salladım. "Dövüşten önce bir görüşme talep etmiştim." Gururunu bir kenara bırakıp benimle görüşseydi, tüm bunlar önlenebilirdi.

"O zaman benimle bir odaya kilitlenmek istemedin," diye homurdandı, alnını ovuşturarak. "Denizaltı... Biraz giyinir misin?"

"Yaşlı bir adam için formda," dedi Ronan, hem benden hem de babasından sert bir bakış alarak. Kıkırdadı ve eğlenceli bakışını indirdi.

"Hiç yok." Ses tonumu kuru tuttum. "Greaves gemimden biraz getirebilir, ki onu serbest bırakacaksınız."

Nereus gözlerini kırptı, sonra beyaz kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacağım?"

"Mürettebatımı ve gemimi serbest bırakacaksın." Sözlerimde öfke yoktu, sadece kararlılık vardı. Onu sebepsiz yere kızdırmak istemedim, ama tanrılar adına, onun tavırlarına yeterince katlandım. Onun düellosunu atlattım, ejderha ateşinin selinden kurtuldum.

"Yeminin yerine getirildi. Adamlarım hiçbir suç işlemedi. Onları limandan geçip getirdiğimiz tahılları paylaşmalarına izin ver." Talebimi, egosuna vurduğum darbeyi, kendi gücümü hatırlatarak yumuşattım.

Kraliçe geriye yaslandı, gözleri kocasında iken geri kalanımız bekliyorduk.

"Yeterince iyi," diye mırıldandı.

Ronan inlerken Nyxaria içini çekti. Yanında duran Nienna bana sessizce gülümsedi.

"Onu temizleyeyim," dedi ayağa kalkarak. "Ona kıyafet bulacağım."

"Nienna!" Annesi bileğini tuttu ve bana ihtiyatlı bir bakış attı, gözleri benim harap halime kaydı.

Ronan'ın yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Bahse girerim, o daha fazlasını görmüştür."

"Ronan!" diye bağırdı Nereus. "Onu götür. Uygun bir şeyler bul." Çocuk alaycı bir şekilde gülerek yanından geçti. "Hadi, ihtiyar."

Cevap vermekten vazgeçip, dönüp onu takip ettim. Sessizce boş koridorlardan geçerek ilerledi — şüphesiz bu an için boşaltılmıştı.

İyi.

Beni bir odaya götürdü ve kenara çekildi. İçeri girdim ve eşikten hemen sonra durdum.

Işık zemine yayılıyordu. Oda temiz ve erkeksi bir havaya sahipti. Duvarlarda korunmuş deniz canlıları asılıydı — saldırı anında donmuş canavarlar. Ağır mavi perdeler Nereus'un renklerine uyuyordu.

Arkamdaki kapıyı tekmeledim.

Ronan omzunun üzerinden baktı, eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve odanın derinliklerine doğru yavaşça yürüdü.

Kilidi yerine taktım. Ne olur ne olmaz diye.

"Babamdan daha genişsin, ama onun eski kıyafetlerinden bazılarına sığabilirsin. Ya da geminden kıyafetlerimizi çıkarana kadar komiklik yaparsın. Kim bilir? Belki ejderhalar bunu bir oyuna çevirir ve her dışarı çıktığında seni kızartırlar..."

Onu yakasından tutup geri çekerek duvara çarptım. Avuçlarında alevler parladı, ama yumruğum çoktan havalanmıştı.

Yumruklarım burnuna çarptı ve kolumdan bir acı dalgası geçti. Avuçlarından daha sıcak bir ateş fışkırdı, ama ben elimi boğazına sıkıca doladım ve ona yaklaştım. Beni yakmaya çalışsın bakalım. Ejderha ateşinden kurtuldum. Bu köz saçan veledi de dayanabilirim.

"Sınırları öğrenmenin zamanı geldi, evlat," diye hırıldadım ve onu daha sıkı tuttum.

Dışarıda bir ejderha kükredi, muhtemelen onun ejderhasıydı. İki elini göğsüme dayadı. Cildime sıcaklık yayıldı, sonra söndü.

"Abyss," diye hırıltılı bir ses çıkardı. "Sen ateşe dayanıklı mısın?"

Gülümsemem keskinleşti. Daha da sıkı sıktım. "Beni istediğin kadar alay et, ama Nienna'yı bu işin dışında tut."

Dişlerini gösterdi, yüzü baskı altında kızardı. Dizi yukarı doğru sıçradı, kasıklarına nişan aldı, ama ben bacaklarımı birleştirip onu sıkıştırdım.

"*Her* hatanı pişman olacaksın. Anladın mı?" Nefes alabilmesi için biraz gevşettim.

"O benim *kardeşim*, seni yılan balığı!"

"Bu da beni senin gelecekteki ailen yapar," dedim, sesim hırıltılıydı. "O yüzden, uslu duralım, olur mu?"

Benim tutuşuma karşı kıvrandı, ama bu onun ödemesi gereken bir bedeldi. Oğlan ne zaman dilini tutması gerektiğini öğrenmeliydi ve bunu ona kimse öğretmezse, ben öğretirdim. Radaan'a, oğluma karşı olan görevimin yükü altında çok uzun süre eğildim. Bir noktada, bir erkek kendine hizmet etmek zorundaydı.

"Peki!" diye boğuk bir sesle söyledi.

Onu bıraktım ve geri çekildim. "Onunla aramızda olanlar seni ilgilendirmez, anladın mı?"

"Kendini mahkum ediyorsun," diye mırıldandı, boynunu ovuşturarak. Parmaklarını şıklattı; avucunda alevler çırpındı. Onlara sanki onu ihanet etmişler gibi baktı.

"Sana saygıyı öğretiyorum." Başımı salladım. "Şimdi kıyafetleri getir."

Dişlerini gösterdi, ama giyinme odasına doğru yürüdü.

Bu, onunla oğlum arasındaki farkı gösteriyordu. Draconia prensi bu cezadan ders alacaktı. Tallon ise bunu bir hastalık gibi içinde çürümeye bırakacak ve intikam planları yapacaktı. Ronan yine ağzını açacaktı, muhtemelen benim ve Nienna hakkında, ama ilişkimiz hakkında tek kelime bile ederse, ona tekrar dersini verecektim.

Bana bir leğen su ve babasının eski binicilik kıyafetlerini bıraktı.

Onlara tedirginlikle baktım. Onları giymek yanlış geliyordu, neredeyse kutsal bir şeye saygısızlık gibi. Ama bana verdiği şey buydu.

Yanmış paçavraları çıkardım, kül yumuşak bir bulut halinde taşın üzerine düştü. Dağınıklık yüzümü buruşturdu, ama yapacak bir şey yoktu. Belki de onu temizlemek için sihirleri vardı.

Göğsümdeki kesik çok kötüydü. Sıgdı ama kan, dallanarak pelvisime kadar akıyordu. İç geçirdim ve temizledim, yırtık ete yapışan kumaşı çekerken yüzümü buruşturdum. Ejderha ateşi bir kısmını eritmiş olsa da, deriye yapışmış kumaş izi yoktu ama emin olmak için bir şifacıya ihtiyacım vardı.

Açık bir yarada gömülü kum tanesi gibi hiçbir şey iltihaplanmazdı.

İşimi bitirdikten sonra, kesik yerine bir bez bastırdım ve tunikle örttüm. Ardından ceketimi giydim ve bandajı yerinde tutmak için kemerimi sıkıca bağladım

Yardım teklif eden Nienna'nın hatırası yüzüme bir gülümseme kondurdu — tanrılar, ne cesurdu. Özellikle de ailesi yanındayken.

Toplum içinde rolünü oynuyordu — ölçülü, sakin. Ailesinin yanında ise bir ocak gibi yanıyordu.

Pantolonumu giydim. Kalçalarım çok sıkı oturuyordu ama yine de bağladım. Aynada, pantolonun uyumunu inceledim.

Binici deri giysilerinde bir güç vardı. Vücuda sıkıca sarılır, hareket ve koruma için tasarlanmıştı. Yaka boğazımdaki düğümü okşadı ve tokalar göğsümün bir tarafına tırmandı. Bel kısmında küçük halkalar vardı, muhtemelen bıçak veya ip için.

Bir biniciye bıçaklar gerekli miydi? Gökyüzünde onları ne tür bir tehlike bekliyordu?

Siyah deri, gümüş rengi saçlarımı keskin bir şekilde ortaya çıkardı. Yaklaştım ve soluk saç tellerine kaşlarımı çatarak baktım. Bu onu rahatsız eder miydi? Tallon gibi genç ya da pürüzsüz çeneli bir asilzade olmadığım için?

Geriye yaslandım, avucumla hassas yarayı okşadım. Hazır olduğum kadar hazırdım. Şimdi asıl sınav geliyordu: Ailesini, kızlarıyla evlenmeme izin vermeleri için ikna etmek.



Draconia beni tedirgin ediyordu. Spire'in penceresi imkansız bir yükseklikteydi — yüzlerce, belki binlerce adım yukarıda. Şehir aşağıda uzanıyordu, çatıları Radaan'ın yamalı tarlaları gibi dizilmişti. Üzerlerinde küçük lekeler hareket ediyordu, Draconis çatılarda dolaşıyor, her bir alanı kullanmaya çalışıyordu.

Camın çok yakınına geldiğimde midem düğümlendi. Hiçbir insanın bu kadar yüksekte, sağlam zeminden bu kadar uzakta işi olamazdı. Geri adım attım, bakışlarım vahşi denizlere kaydı. Denizler her yöne, sınırsızca uzanıyordu. Kimse burada yerleşecek kadar uzun süre nasıl yaşayabilirdi?

Nienna bir keresinde Draconia'nın küçük olmadığını söylemişti, ama Radaan'ın yanında, bir kıymık gibi geliyordu. Memleketim sonsuza kadar uzanıyordu. Spire'in tepesinden, muhtemelen adanın her kenarını çevreleyen suyu görebilirdim.

Bir vuruş çalışmamı böldü.

"Hazır mısın?" Ronan başını içeri soktu. Yüzü temizdi, ama bir gözünün altında morluk vardı.

Bunu ailesine açıklamak ilginç olurdu.

Derin bir nefes aldım, omuzlarım gergindi. Sparring Greaves kolaydı — risk yoktu, kan yoktu. Ama gerçek bir savaşta Elohis'un kutsamasını kullanmak? Bu, teknikten daha fazlasını gerektiriyordu.

Homurdandım ve onun yanındaki kapıdan geçtim. Yürürken, Spire'i haritalandırdım — her dönüşü, her merdiveni. Kendi saraylarında saldırı düzenleyeceklerini sanmıyordum. Yine de, etrafı tanımaya kararlıyım.

Nienna'nın bana ihtiyacı olursa diye.

Ronan tanıdık bir kapıyı açana kadar yolumuz uzun sürmedi. Gözlerim odayı taradı, koltuklara takıldı. Nereye oturtulduğumu görünce çenem titredi.

Nereus'un karşısında.

Masanın en ucunda.

O başucuna oturdu, Nienna onun solunda, kendisiyle karısı arasında yerini aldı. Sağında başka bir yer daha vardı. Ronan duraksamadan, bana bakmadan sandalyeye oturdu. Tüm gözler bana çevrilince bir an tereddüt ettim.

Nyxaria kaşlarını kaldırdı. Nereus boğuldu.

Ama Nienna'nın bakışları vücudumda dolaşıp uyluklarımda takılması ve yanaklarını kızartan kızarıklık, beni koltuğuma doğru hızla yürümeme neden oldu.

Tanrılar, bu kadın beni kuru çalıları yakan bir yangın gibi alevlendirdi.

"Ronan, başka kıyafet yok muydu?" Nyxaria'nın ses tonu, Ronan'ın bu tür numaralarla tanındığını açıkça ortaya koyuyordu.

"O binici değil," diye tersledi Nereus.

Kalın ahşap masanın altına bacaklarımı kısıtılarak oturdum. Önümde buhar çıkan bir kase vardı — deniz kokan, balık ve karışık yeşilliklerle süslenmiş bir çorba.

"Greaves kıyafetlerimle geri döndü mü?" diye sordum. Kimse beni selamlamamıştı, ben de selam vermedim.

"Ona dinlenmesini söyledik," dedi Nyxaria. "İki kat aşağıda, halka açık katta. Yarın, işleri hallettikten sonra hizmetine geri dönecek."

Kaşığı uzattım, ama Nereus'un bana öfkeyle baktığını fark ettim.

Kaşığı geri bıraktım, sandalyeme yaslandım ve onun öfkeli bakışlarına karşılık verdim. "Şimdi konuşalım mı?"

"Ve güzel yemekler soğusun mu?" diye tükürdü. "Hayır."

Çatalımı tekrar elime aldığımda, Nienna'nın sırtışını yakaladım. Dudaklarını ısırıldı ve saklamak için başını eğdi.

Yemek, midemdeki açlığı gidermeye yetti. Çorba, deniz suyu ve eski ağlar gibi tadı vardı. Yanında bir dilim ekmek vardı — kuru, başka bir şey yoktu. Bu yemeğin durumdan mı yoksa gelenekten mi kaynaklandığını merak ettim. Depoları boşaltıyor muydular, yoksa sadece yeterli olanı mı sunuyorlardı?

Nienna bana halkının yiyeceğe ihtiyacı olduğunu söylemişti, ama bunun ne kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Eğer bu onların sofrasıysa, gecekonduarda ne yiyorlardı? Yetersiz beslenme hastalıkları doğuruyordu. Radaan'da güçlü bir ordu iyi besleniyor ve hızlı hareket ediyordu.

Sessizce yemek yedik. Ronan ilk bitirdi, sandalyeyi iki ayağına dayayarak geriye yasladığında sandalye gıcırdadı. Oda dar ve ev gibi hissettiriyordu. Devlet yemekleri için yapılmamıştı, daha çok aile için bir yerdi. Duvarlar resimlerle kaplıydı: Draconis'in omuzlarının üzerinde kıvrılan ejderhalar, gökyüzünde süzülen biniciler. Tek bir pencere geceyi çerçeveseliyordu.

Üstümüzde bir avize titriyordu; oyulmuş runelerin üzerinde küçük ışıklar sallanıyordu.

Nienna'ya bunları neyin çalıştırdığını sormak için can atıyordum, ama sessiz kaldım.

Nereus kalktı, odayı geçti ve bir dolabı açtı. Şekilsiz bir bardağa kehribar rengi bir sıvı döktü. Şişeler tıkırdadı. Konuşmadı.

Tereddüt etti. Sonra ikinci bir tane hazırladı.

Bana ikram edecekti. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Hangisi daha kötü olurdu: alkol zihnimi yakarken onunla konuşmak mı, yoksa reddedip onu kızdırmak mı?

Geri döndü ve bardağı masanın üzerinde kaydırıldı. Onu yakaladım, sıvının sıçradığı kenarları serindirdi. İçini çekti ve oturdu.

"Gerçeği istiyorum," dedi, sesi alçak ve sertti. "Senden. Nienna sessiz kalıyor."

Dudaklarını sıkıca kapattı ve bakışları masanın yüzeyinde delikler açacak kadar yakıcıydı, ama sessizliğini korudu.

"Geldiğinden beri mi?" Göğsüm çoktan ağrımaya başlamıştı. "Eğer başlangıç buysa."

Ben bu tuzağa düşmeyi reddettim. Bunun yerine, geri çekildim. "Nienna Reem'e vardığında, Tallon orada değildi."

"Neredeydi?"

Hiç vakit kaybetmedi. "Benim haberim olmayan bir av gezisine çıkmıştı. Ronan, Nienna'nın mührünü bana teslim ettiğini sana söyledi mi?"

"Ve bu senin hayatını kurtardı," dedi Nyxaria, başını sallayarak. "Sadece Ejderhanın Kalbi Ejderhanın Öpücüğünü verebilir. Ejderha ateşinden koruyacağını hiç tahmin etmemiştik. Böyle bir şeyin kaydı yok."

Elohios kutsansın. Başından beri beni korumuştı. Ona daha sonra teşekkür etmeyi not aldım.

"Ronan gittikten sonra ikinizin arasında ne olduğunu lütfen anlat," dedi Nereus, kadehini kaldırıp bir yudum aldı.

Bu kısım diğerlerinden daha karmaşıktı. Bir baba olarak başarısızlıklarımı anlatmak bir şeydi, ama oğlumun gelinine aşık olduğumu itiraf etmek... Bu beni bir canavar gibi gösterirdi.

"Nienna, Tallon'a söz verilmişti. Ben de buna saygı gösterdim. Nişanlarını kutlamak için bir balo düzenlendi. Ancak zamanla, prens onun ülkemizi dolaşırken ona bakmaya uygun olmadığını kanıtladı. Ben de devreye girerek, onun geçiş sürecindeki yükünü hafifletmeye çalıştım."

Parmakları fincanını sımsıkı kavradı. Şakaklarında bir nabız atıyordu. Öfke bakışlarını aydınlattı. Ne istediğini biliyordum, ama bunu ona vermek için hazır değildim. *Ne zaman?* Arzu dokunmaya dönüştüğünde. Kısıtlama yok olduğunda ve şehvet alevlendiğinde.

"Nienna sessiz kalmak zorundaysa, belki de kadınlar dışarı çıkmalı." Onun bakışlarını karşıladım. Eğer tüm gerçeği öğrenmek istiyorsa, ona verecektim. Bütün öfkesini bana yöneltmesine izin verecektim. O odadan çıkana kadar pes etmeyecekti.

"Peki ya senin hikayeni doğrulamasını istersem?"

"Karin onu sorgulasın - henüz sorgulamadıysa - ve sonra notları karşılaştırsın."

Bardağını boşalttı ve ayağa kalktı. Nyxaria sırtına dik dik bakarak gözlerini kısıdı, sonra eğilip Nienna'nın kulağına bir şey fısıldadı.

O deniz gibi derin gözler benimkinden babasına kaydı. Kaşlarımı kaldırdım. Onun için ejderha ateşiyle yüzleşmişim ve o benim bunu halledebileceğimi mi şüphe ediyordu?

Dudaklarını sıkıca kapattı, başını sertçe salladı, sonra annesinin peşinden kapıdan çıktı. Nereus içkisini doldurup geri döndü, ben de masanın kenarına ellerimi dayayarak eğildim.

"Kızınıza ilk kez geldiğinden birkaç hafta sonra dokundum," diye başladım. Dudakları öfkeli bir alaycı gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu ani bir şey değildi. O benim kıyılarımla karşılaştığında, oğlumla olan ittifak dışında ona hiç ilgi duymuyordum. Aramızdaki bağı reddettim, ama o reddetmedi."

Bunu bir kenara bırakıp devam ettim.

"O benim halkımı önemsemi. Radaan'ı önemsemi. Onda çok az kişinin sahip olduğu bir güç, bir görev bilinci var. O bir prensesden daha fazlası. O kendi başına bir kraliçe ve bunu benim sarayımda da gösterdi. Nienna kalabalığa karşı çıktı, soylulara meydan okudu, kalpleri kazandı. Onu benim için istediğim basit bir güzellik olarak görmeyin.

"Tallon'un doğumundan beri bekâr kaldım. Yatabileceğim kadınlar bolca vardı. Sen de bir kral olarak bunu bilirsin. Yine de kimseye dokunmadım."

"Ama *benim* kızımı istedin," diye hırladı.

Geriye yaslandım ve saçlarımı elime geçirdim. "Hatalar yaptım. Ama onun izin vermediği bir sınırı asla aşmadım. Onu asla zorlamadım. Asla baskı yapmadım."

"O bunu bilemez. Sen onun iki katı yaşındasın. Genç kadınları avlamayı öğrenmek için yılların var. Söylediklerine nasıl inanayım?"

"Greaves benim korumam. Çocukluğumdan beri odamda yatıyor, beni takip ediyor. Ona sor."

"Peki kızıma dokunduğunda o neredeydi?" Bana onun için çok yaşlı olduğumu söyledi.

Sıkışmış hissederek nefes verdim. "Onu gönderdim. Ya da kaçtım."

Nereus, kendini beğenmiş bir sırıtişla başını eğdi. Rüzgarda taze kan kokusu alan bir avcı.

"Bütün bu sihre sahipsin," dedim, çenemi sıkarak, "ama yalanla gerçeği ayırt edemiyor musun? Beni bir hayvan gibi göstermeye kararlısın - Elohis biliyor ki ben de kendimi öyle hissettim - ama ben burada durmuş, durumu düzeltmeye çalışıyorum. Ve sen beni aşağı çekmeye kararlısın."

Ronan sandalyesini yere tekmeledi ve avucunu masaya vurdu. "Bir Araç!"

"Radaanyalılar Kap değildir," diye bağırdı kral.

Dönüp prene gözlerimi kısarak baktım. "Kap mı?"

"Evet. Büyü için bir Araç. Biniciler onlara güç aktarabilirler ve bunu yaptığımızda, zihinlerini görebiliriz."

Ensem karıncalandı. Geri çekildim.

"Binici ile Vessel arasında mutlak bir güven vardır," dedi Nereus, içkisini karıştırırken alçak sesle. "Onların sırlarını koruruz. Onlar da bizim yeteneğimize saygı duyarlar. Bunu kötüye kullanabilecek biriyle asla bağ kurmayız. Bu yüzden Ejderha Binicileri hafızayı tarama hakkını saklı tutar."

Midem düğümlendi. Birinin düşüncelerimi taraması, on yıllarca süren disiplinle gömdüğüm şeyleri karıştırması düşüncesi içimi buz gibi yaptı.

"İşe yarayabilir," dedi Ronan, babasına dönerek. "Onda bir tür sihir var, hepimiz onun fırtınalı bir ateşböceği gibi parladığını gördük."

"O parıltı Elohis'un lütfü," diye açıkladım. "Ancak yeteneği burada kırılmış durumda." Gözlerim, sanki bunu açıklayabilecekmiş gibi taş duvarları taradı. Normalde ışık cildimde birikirdi, bütün ve kesintisiz. Bugün ise titriyor ve sönükleşiyordu. Sönmüş gibiydi.

"Biz tanrılara inanmıyoruz," dedi Ronan dikkatsizce. "Baba, bırak ben deneyeyim."

"Eğer bu beni kendimi merdivenden atmaktan kurtaracaksa, seni kafamda tutmazdım, evlat," diye tısladım.

Nereus alaycı bir şekilde güldü; geldiğimden beri onda gördüğüm en yakın gülümsemeydi bu. Çenesini eğdi ve beni inceledi. "Peki ya ben sorsaydım? Bir babanın, kızı hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini görmesine izin verir miydin?"

Tanrılar. Kütüphane. Suikast girişiminin ardından o salon. Dağlardaki malikâne. Onun yanında nabzımın nasıl hızlandığını hissederek miydi? Damarlarımda kıvılcımlanan şehveti anlar mıydı? Bu beni daha da mahkum eder miydi, yoksa adımı temize çıkarır mıydı?

Diğer anılar da tabutlarından uyandı — sıkı sıkıya sakladığım karanlık anılar.

"Riskler neler?" Sesim, ihtiyatla alçaldı. Hiçbir yanıma buna hazırlıklı değildi — Nereus'a, Draconia'nın Ejderha Kralı'na

Draconia'nın Ejderha Kralı, zihnimi didik didik ediyordu.

"Senin için biraz hafif bir rahatsızlık," dedi, yaklaşarak, iğneleyici bir tonla. "Tabii bir yalan bulmazsam."

"Prensin gitmesini rica ediyorum." Ronan itiraz etti.

"Neden?"

"Tamam," diye araya girdi Nereus.

"Baba!" Ronan ayağa kalktı, yüzü protesto edercesine buruştu. "Ya yine lanetli bir denizyıldızı gibi parlayıp sana saldırırsa?"

"Kendimi savunma yeteneğime yönelik bu bariz hakaretini kabul etmeden önce sana üç nefes süre vereceğim," diye homurdandı kral.

Ronan alaycı bir şekilde güldü, sandalyesini geri itti ve odadan çıktı. "Salonda olacağım."

Kapı çarptı ve ben nefesimi verip koltuğuma yaslandım. "Birinin düşüncelerine girmesine izin vermek kolay bir şey değil."

"Yine de, kızımın babası olacak yaşta, bacaklarının arasında bulunan ve onurlu olduğunu iddia eden bir adama güvenmem gerekiyor."

Haklısın.

"Gördüklerini kontrol edebilir miyim?" diye sordum, içimdeki tiksintiyle mücadele ederek. "Edemezsin."

"Özel kalmasını istediğim şeyler var." dedi ciddi bir ifadeyle. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Bakışlarım keskinleşti. "Eldeide ile ilgiliyse, onun mahremiyetine saygı gösterilmesini beklerim."

Kaşları çatıldı. "Eski karın mı? Neden benden sakladın?"

"Bu benim işim." Çenemi sıktım. Hiçbir erkek bunu katlanmak zorunda kalmamalı, başka birinin bu utancı görmesine izin vermemeliydi. Kapalı kapılar ardında neler olduğunu sadece Greaves biliyordu ve öyle kalacaktı.

"Buna rastlamayacağıma söz veremem," dedi omuz silkerek, "ama araştırmayacağım. Ama ona kötü davrandığını hissedersen, seni Radaan'a, senin gemi dediğin o zavallı hurdayla geri götürürüm."

Yavaşça nefes alıp sakinleştim. Nienna için buna katlanacaktım. Tanrım, umarım annesine işlerin ne kadar ileri gittiği konusunda dürüst olmuştur.

Nereus ayağa kalktı. Ben de onu takip ettim. Yaklaşarak yüzüme uzandı. Geri çekildim, boynum çatırdadı.

"Benim gördüğümü sen de göreceksin," diye uyardı ve sert avucunu omzuma koydu. "Kendini hazırla."

Elimi masanın kenarına zar zor tutturmuştum ki, başparmağı cildime değdi ve ayaklarımın altındaki zemin kayboldu.

Bac'phares vergilerinin artmasına öfkelenirken, ben çalışma odasında onunla oturuyordum.

Görüntü değişti.

Nienna bana doğru eğildi, parmakları çenemi okşadı. Onun çekişinden irkildim. "Tanrılar, Nienna, doğru olanı yapmaya çalışıyorum." Dokunuşu bana onun yaşadığını hatırlattı. Bana geldi, bana ihtiyacı vardı. Onu güvende tutmak için gerekirse Reem'i yerle bir ederdim.

Sahne parçalandı.

Balo salonunun sisinde dönüyorduk, nefesi kulağımı okşuyordu. Uyluklarım onun uyluklarının arasına sıkışmıştı. Yüzü kızardı. Kumaşını derisinden yırtıp, kalabalığın gözü önünde onu orada alıkoymak istedim. İsteyerek boyun eğerek ritmime uydu, kalçaları benimkilere değiyordu — tanrılar, yatakta nasıl olurdu acaba?

Dünya tekrar dönmeye başlayınca midem düğümlendi.

Draconia Prensesi Nienna geldi, ama Tallon ortalarda yoktu. Tabii ki. O yakıcı oğlan, ihtiyacım olduğunda asla yanımda olmazdı. Titrek adımlarla kürsüye çıktı. Solgundu. Terden sırılsıklamdı. Hasta mıydı?

Eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Ondan ateş fışkırdı, alevli şeritler halinde etrafımızı sardı. Bu Tallon içindi. O ona aitti. Ve o, onu seçmediği bir damızlık kısrakmış gibi bir kenara attı.

Görüntü kayboldu.

Ellerini titreyerek tunikamı çıkardı. Arzu ve korku damarlarımdan akıyordu. Yapmamalıydım. Yapamazdım. Ama onun meraklı keşifini engellemedim. Eldeiade gibi benden uzaklaşacak mıydı, yoksa bana açlık duyacak mıydı?

Uylukları kalçalarıma bastırdı. Dişlerimi sıkarak inledim. En çok ihtiyacım olan yere, çeneme öpücükler yağdırdı.

Kemerimle uğraşıyordu. Vücudum onun altında gerginleşirken bile bileğini tuttum.

"Hayır."

"Al beni." Sesi çatladı. Gözlerindeki acı içimi parçaladı.

"Yapamam."

Düşüncelerim karmakarışık, boğazıma safra yükseliyordu.

Bacaklarımın arasına oturdu, uyluklarıma kıvrıldı, başını dizimin hemen üstüne koydu. Kan hala her yerimi kaplıyordu. Şehvet kaynıyordu. Ama onun daha ileri gitmesine izin vermeyecektim. Rahmetli karımın bana hiç vermediği şeyi o bana cömertçe sunuyordu.

Dünya kendi eksenini etrafında dönüyordu.

"Kallias Sunspear," Eldeide alaycı bir şekilde güldü. "Sana öyle diyorlar, ama sen taş kadar sıkıcısın."

Hiçbir şey söylemedim. Onun alaycı sözleri yıllar önce etkisini yitirmişti.

"Gel, bir köpek gibi bana hizmet et. Tek iyi olduğun şey bu." Kendini yatağa attı, bornozu açıldı.

Gözlerimden onun güzelliği kayboldu, yüzümü çevirdim. Elohis yardım et, onu ne zaman hamile bırakacağım?

"Muhafızını çağırayım mı? Belki o daha iyi iş çıkarır."

Tırnaklarım masayı tırmaladı. Kurtulmaya çalıştım.

Beni çizmişti. Kaba, beceriksiz vuruşlarla... ama o vücudu, o yara izini tanıyordum. Tanrılar, prenses... oğlumun nişanlısı... çıplak göğsümü çizmişti. Neden bu beni heyecanlandırdı? Ne tür bir canavardım ben? Bu duyguyu bastırdım ve çizimini geri verdim. Ne çizerse çeksinsin, beni etkilemeyecekti.

Yer altımda çöktü.

"Kallias, ayarladığım takası reddetti." Eldeide ağzına bir üzüm attı.

Phares sinirli bir şekilde bana döndü.

"Son savaşta üç yüz adamını kaybetti."

"Bana çocuk vermedi. Ona şifacıyı ziyaret etmesini söyledim."

"Velli'lere karşı çok sert davranıyor. Onları dinlemeliyiz. Öyle değil mi, canım?"

"Tek bir görevin var, Kallias. Bir varis bile yetiştiremiyorsun. Bir köpek bile senden daha iyisini yapar!"

Nereus'tan uzaklaştım ve sandalyenin kenarına doğru sendeledim. Akşam yemeği boğazıma kadar geldi. Taş zemine kustum — balık, çorba, asit. Hem burnumdan hem ağızımdan fışkırdı, dışarı çıkarken yakıcı bir acı verdi. Midem bu şiddetli hareketle kasıldı.

Titreyerek koltuğa tutundum ve nefesimi ritimlendirmeye çalıştım. Yavaş. Sığ. Dünya durmuştu. Görüntüler yoktu, başım dönmüyordu. Sadece tahtanın taşa sürtünme sesi ve yarı sindirilmiş yemeğin kokusu vardı.

Dik durup Nereus'un bakışlarına karşılık verdim, sonra kolumu ağızıma sürerek safra ve tükürüğü sildim. "Onu ittim."

Çenesi gerildi. Beni izledi, kızgın değildi. Sadece bir şeyi tartıyordu. "Onu itmeliydin," dedi, sesi istenmeyen bir sempatiyle doluydu. Bu beni rahatsız etti.

Çenemi kaldırdım. "Bu seni ilgilendirmez. Sana burnunu sokma demiştim."

O sertçe başını salladı. "Adın temize çıktı. Kan yemini yerine getirildi. Onun babası olarak bunu kabul ediyorum. Spire sana temiz bir başlangıç sunuyor. Yıkan. Yarın sözleşmeler hakkında konuşuruz."

Rahatlama hissi içimi kapladı, yüzeyin hemen altında çok fazla anı ile sıkı sıkıya bağlıydı. Onları bastırdım. Ait oldukları yere, derinliklere gömdüm.

Dağınıklığı işaret etti. "Boş ver. Olur böyle şeyler."

Bal şarabını aldım, ağızıma döktüm, ağızımda çalkaladım ve sonra yüzümü buruşturarak bardağa geri tükürdüm.

Sonra, geçici bir barış için kadeh kaldırır gibi ona doğru kaldırdım. "Hafif rahatsızlığa."

On Altıncı Bölüm

NIENNA

"Bunun işe yarayacağını nereden bildin?"

Annemin sorusu, hem kaçındığım hem de can attığım tek konuya sert bir darbe indirdi.

Yürürken ellerimi sıkıca tutarak baktım. "Ben yapmadım."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek bir tür ihanet gibi geliyordu. Hayatta kalacağından emin olmasaydım, Kalepsi'den onu ateşe vermesini nasıl isteyebilirdim?

Annem dudaklarını sıkıca kapattı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşti.

Beni odama götürdü. Geri dönüp doğrudan yemek salonuna gitme isteğiyle mücadele ettim. Onu görmem gerekiyordu. Ona dokunmam gerekiyordu. Sağ salim olduğunu kontrol etmem gerekiyordu. Ama önce Draconia kralıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Söylediğim hiçbir şey onun imajını yumuşatamazdı. Bu Kallias'ın yüküydü: dik durmak, kendi adına konuşmak, muhtemelen babamla tekrar çatışmak.

Odama girdiğinde, Freya veya Edith'e hızlıca bir bakış attıktan sonra şezlonga oturdu. Arkalığını yaslayıp gözlerini kapattı ve başını salladı. "Bu çok garip. Baban bana dün gece olanları anlattı. Kalepsi, Uyanış'a bu kadar yakın bir zamanda Yuvayı ikinci kez terk etti."

Kraliçeler yumurtalarını yumurtadan çıkmaya bu kadar yakinken asla terk etmezlerdi, binicileri için bile. Yine de şimdiye kadar iki kez bana geldi.

"Ben geldiğimden beri farklı hissediyorum." Bir iç çekerek yastıklı koltuğa çöktüm. "Sanki beni anlıyorlar."

"Her zaman anladılar." Beni inceledi, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Ama bu farklı. Sen onlarla bağ kurmadın, bunu bilirdik. Yine de, senin Ejderhanın Kalbi olmanla ilgili bir şey var. Ejderha ateşine karşı bağışık olan birini hiç duymadım."

"O güvende. Önemli olan bu."

"Hiç de değil." Dikleşti ve saçından kopan bir tutamı örgüsüne soktu. "Bu sadece başlangıç. Yeniden başa döndün. Daha da kötüsü, şimdi kendini babana kanıtlaması gerekiyor. Bunun bir hata olduğunu, bir alışkanlık olmadığını göstermesi gerekiyor. Nereus'u kalmasına izin vermesi için ikna ederse, yeniden görüşürüz. Seni Kallias'a verirse, prenses olarak değil, kraliçe olarak vereceğiz."

Midem kasıldı ve gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Elini istemek için daha fazlasını feda etmesi gerekecek. Umarım hazırdır."

Hâlâ şaşkın bir halde alaycı bir şekilde güldüm. "Bir *ejderhayla* yüzleştin ve sen benim için daha fazlasını feda edip etmeyeceğini mi merak ediyorsun?"

"O düello ve Kalepsi'nin ateşinin içinde durmak, bir erkek olarak onun kararıydı. Cesurca, evet. Ama kişisel bir karar. Vücudunu feda etmek bir şey. Krallığını feda etmek başka bir şey."

Vazgeçerdi. Bunu içimden hissediyordum. Babam imkansız talep etmezdi, sert ama adil olurdu. Kallias pazarlık yapabilirdi. Bu, kral olmanın bir parçasıydı. Günler, belki daha uzun sürebilirdi, ama gerçekleşecekti. Tallon ile yapılan sözleşmeden daha hızlı. Bu sefer, denizden geçen güvercinler ve mektuplar için endişelenmemize gerek yoktu. O buradaydı ve bunu kendisi halledecekti.

Ben kraliçe olacaktım.

Ağzım aşağı doğru çekildi. Eldeiade'nin yerini almam gerekecekti. Radaan beni kabul edecek miydi? Her şeyden sonra? Karşılama nasıl olacaktı? Düğün nerede yapılacaktı? Burada, Draconia'da mı? Orada mı?

Çok fazla soru var. Ama ben sadece onu görmek istedim.

"Yarın uzun bir gün olacak," dedi annem, nefesini toplayarak ayağa kalkarken. "Spire'da saklanamayız. Uyanış yaklaşıyor ve birleşik durmalıyız."

Beni bir süre daha inceledi, bakışları sakin ve keskin. "O burada kalacak. Tsunami ve

ama bir uyarıda bulunayım, Nienna."

Gülümsemem yumuşadı, alçakgönüllü ve itaatkar bir hal aldı. Mükemmel.

"Birleşene kadar, abyss, dikkatli ol." Gözleri kısıldı, sesi kurudu. "Baban, mesafeni koruyamayacağını biliyor, ama bunu yapmaya çalışacak. Ne olursa olsun, halkını unutma. Onlar izliyor. Bekliyor. Onların dünyası değişti; senin dönüşün, Innaki, düello. Sabırlı ol. Yıllarca kafana mantığı aşılamaaya çalıştım. O adamın cazibesinin bunu silip süpürmesine izin verme."

"O çekici!" diye güldüm.

Gözlerini devirdi, ama alaycı bir gülümseme attı. Elini uzattı. "Kim olduğunu unutma — bir prenses ve belki de yakında kraliçe olacaksın. Öyle davran."

Beni ayağa kaldırdı ve kollarına aldı.

Elbisesi tutarak, tuz ve güneş kokusunu içime çektim. Olan biten her şeye rağmen, o benim yanımda kaldı. Hiçbir şeyi değiştiremedi, ama beni terk etmedi.

"Şimdi yatmaya!" Alnımı öptü. "Böyle bir günün ardından hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."



"Sus! Argos ve Gyrak'ın Cireendium'da gizlendiğinden eminim," dedi Freya, boşuk bir kıkırdama ile azarlayarak, karanlıkta parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

Gülmemi bastırdım ve başımı geriye attım, geceliğimin üzerine hafif pelerini bağladım. Soluk mavi ipek göğsüme yapışmıştı, dantel korsenin üzerine dökülüyordu ve narin bir şerit belimi kesiyordu — en güzel elbiselerimden biriydi. Aynaya gözlerimi kısarak baktım, danteli göbeğimle hizalanana kadar yerine itekledim.

"Eğer yakalanırsan, baban seni denize atar," diye fısıldadı, hala sırtıarak, sonra saçlarımı omuzlarımin üzerine düzeltti. "Skandal."

"Scythe beni çoktan kovmuş olurdu," dedim, kaburgalarımin arkasında keskin bir ağrı hissederek.

Freya durakladı. Gözleri ay ışığının perdesinden benimkilerle buluştu. "Peki. Onu gururlandırsam iyi olur. Haydi!" Beni kapıya doğru itti.

Çıplak ayaklarım soğuk taşları okşarken, yavaşça ilerleyip ağır ahşap kapıyı açtım. Loş salona göz attım.

Draconia uyuyordu. Radaan'da koridorlar parıltıyordu, gece yarısı bile aydınlıktı. Burada ise büyücü ışıkları sessizce süzülüyor, tükenmiş büyüyle titriyor, Kapların onları canlandırmasını bekliyordu.

Nöbetçi yoktu. Adımlarımın ardından gelen ayak sesleri yoktu.

Pelerinimi göğsüme sıkıca sarıp koridora süzüldüm. Freya, Kallias'ı yakınlarda, benim katımda, aşağıdaki soyluların arasında değil, yatakhane yatırdıklarını söylemişti. Belki de babam ona bu kadar merhamet göstermişti. İnce bir iyilik işareti.

Duvara yakın durarak Ronan'ın odalarının önünden geçtim. Ona yakalanmak, haftalarca süren kendini beğenmişlik anlamına gelirdi. Beni ispiyonlamazdı, ama bunu asla unutmamı sağlamazdı.

Kabile desenleriyle süslenmiş halılar adımlarımı susturdu ve sade bir ahşap kapı çerçevesinin önünde durdum. Oyma süslemeler yoktu. Yıldızlı süslemeler yoktu. Sağlamdı. Mütevazıydı.

Boğazım kuruluktan gıcırdadı, ama yutkundum ve kolu çevirdim.

Menteşeler sessizdi. İçeri süzülüp kapıyı yavaşça kapattım, mandalı ses çıkarmadan yerine oturarak. Gölge kabul odasını yutmuştu, ama yan odadan düşük, beyaz bir ışık parıltıyordu.

Greaves geri dönmemişti. Hâlâ bir alt katta cezalandırılıyordu.

Kallias yalnızdı.

Kalbim hızla çarptı. Korkudan değil, gizliliğin verdiği heyecandan, saraydaki bakışlar ve yelpazelerin arkasındaki fısıltılar olmadan onu görebilmenin cazibesinden.

Kapıya doğru sürünerek yaklaştım.

Yatağa uzanmış yatıyordu, ay ışığı vücuduna bir lütuf gibi düşüyordu.

Nefesim kesildi. Bir kolu yüzünü örtüyor, gözlerini koruyordu. Babamın eski deri giysileri ona çok yakışıyor, gümüş dikişler ışığı sessizce yansıtıyordu.

Kalbim göğsüme çarptı.

Pantolonu açık duruyordu. Açık dikişin üstünden soluk teni görünüyordu. Eli bel bandının altında kaybolmuştu.

Yüzüm kızardı. Parmaklarının kaybolduğu yere baktım. Bir bacağı uzun ve düz uzanmıştı. Diğeri dışa doğru bükülmüş, dizi geniş açılıydı. Çıplak ayakları çarşafın üzerinde uzanmıştı.

Öyle açıkta. Silahsız. Güzel.

Pencereye baktım. Perdeler açıktı. Bir binici geçerse, ejderhası camdan beni görebilirdi. Ama pencereyi kapatmayacaktım. Önümdeki manzarayı karartmak anlamına geliyorsa, kapatmayacaktım.

Yatağa doğru yürürken taş ayak tabanlarımı soğuttu ve durdum. Saçları dağınık, koyu ve karışık. Dudakları yumuşak ve hareketsiz. Çenesindeki sakal, Radaan'da tuttuğundan daha uzamıştı; kenarları gümüş tozu ile kaplıydı. Deri ceketini göğsüne yapışmış, boğazına kadar bağlanmıştı, ancak bir toka gevşek duruyordu.

Dudaklarımı ısırdım, sinirlerim titriyordu. Gözlerim yine elinin kaybolduğu yere kaydı. Vücudumda bir sıcaklık dalgası yükseldi. Uyluklarım gerildi ve nefesimi tuttum.

Kim ona karşı koyabilirdi ki?

Uzun boylu. Heykel gibi.

Günahın vücut bulmuş hali.

Bir görüntü belirdi — ben onun kalçalarına oturmuş, ceketini açmış, dudaklarım göğsüne değerek derisini soyuyordum. Ellerim aşağıya doğru kaydı, ağzım da peşinden...

Pantolonundaki parmaklar seğirdi.

Sarsıldım, dizim yatak çerçevesine çarptı.

Donakaldım. Nefesimi tuttum. Bekledim.

O kıpırdamadı.

Yüzümü buruşturup avuçlarımı yatağa koydum.

Hareket etti.

Kolunu kolumun altına geçirdi. Tek bir hareketle beni yatağa çekti. Başım ayak ucuna çarptı. Kalçalarıyla beni yere bastırdı, bir eliyle bileğimi yakaladı ve üstüme bastırdı.

Bir inilti kaçtı ağzımdan. Vücudu yerine yerleşti — sıcaklığı ve ağırlığı aramızdaki boşluğu doldurdu.

Gök mavisi gözleri kırıştı, sonra odayı tararken kaşları çatıldı, kasları gerildi, her zerresi tetikteydi.

Göğsüm kısa nefeslerle inip kalkıyordu. Sinirlerim çığlık atıyordu: hareket et, konuş, *nefes al*. Bana çok iyi geliyordu, sert vücudu yumuşak kıvrımlarıma bastırıyordu.

Bakışları tekrar bana döndü. "Yalnız mısın?" Uykudan boğuklaşmış sesi, tenimde tiz bir ses çıkardı.

Dudaklarımı dişlerimle ısırdım ve bakışları ağızıma düştü. Kıvrandım, kalçalarım onun kalçalarına doğru sallandı. Bir zevk dalgası içimi kapladı. Omurgam kavislendi.

"Konuşmaya geldim," diye nefes nefese söyledim, gözlerimi açık tutmaya, onun bakışlarını yakalamaya ve bu sıcaklığa teslim olmamaya zorladım kendimi.

Eli yan tarafımı kavramak için kaydı ve geriye yaslanarak vücudunu benden uzaklaştırdı. Pelerinini kenara çekti ve bakışları geceliğimin üzerinde dolaşarak karardı. "Tanrılar, Nienna. Buraya konuşmaya gelmedin."

Göğsüm sert, düzensiz nefeslerle yükseldi. O yüzünü buruşturdu ve yanıma düştü, uzuvları sertleşmiş, yatağa çarptığında bir inilti kopardı.

"Tanrım," diye dişlerini sıkarak mırıldandı. "Sanki bir ejderha beni çiğneyip tükürmüş gibi hissediyorum." Bakışları bana kaydı, göğsümden yukarı doğru kayarak yüzüme odaklandı.

Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Bir dirseğimi yere dayayarak vücudumu çevirdim. "Babamla mı konuştun?"

Homurdandı ve tavana baktı, sonra gözlerini kapattı. "Adam seni kolayca bırakmayacak."

"Ama pazarlığa açık mı?" diye sordum, her hareketini dikkatle inceleyerek.

Dönerek, yüzünü buruşturarak göğsünü ovuşturdu, sonra keskin bir bakışla bana baktı. "Nienna. Sensiz bu adadan ayrılmayacağım."

Dudaklarım kıvrıldı. Gözleri ay ışığını yakaladığı ve ağızı çarpık bir gülümsemeye dönüştüğü anda, karnımın derinliklerinde sıcak bir his uyandı.

"Yine de konuşmamız gerek," dedi. "Ve bu kıyafetle kalırsan bunun olacağını sanmıyorum."

Aşağıya baktım. İpek kumaş göğüslerimi açığa çıkarmak üzereydi.

Bir iç çekerek, bacaklarını yataktan indirdi ve ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüdü, her zamanki gibi dikkatli bir şekilde gökyüzünü taradı, sonra

odayı geçip küçük bir şifonyere doğru yürüdü. "Beni sevdiğini söyledin."

Sessizliği bozan sesi duyuldu. Dik oturdum. şakacı tavırları, alaycı sözleri yok olmuştu. Geriye kalan şey asil ya da otoriter değildi, ama ağırlığı vardı. Otorite değil. Daha ham bir şey. ekmecelere yaslandı, gözünün altında bir seğirme vardı.

"Bu değişmedi," dedim, sözlerim tereddtlyd, durumu yokluyordum. "Radaan'dan net niyetlerle ayrıldım. Baban neden geldiğimi çok iyi biliyor."

"enesi gerildi, elleri yanlarında sıkılaştı. "Ama *senin* ne istediğini bilmem gerek."

Bakışları hiç sarsılmadı. Sanki benim paralanmamı, geri ekilmemi bekliyor gibiydi. Reddedilmeye hazırlıklıymış gibi.

"Cevap vermeden önce," diye ekledi, ben dudaklarımı araladığımda parmağını kaldırarak, "birkaç şeyi unutma. Ben *senin* iki katın yaşındayım. Senden önce leceğim."

"Kallias!"

"Sıra sana da gelecek." Kaşlarını kaldırdı, elini kaldırarak beni susturdu. "Ama önce ben konuşayım. Anladın mı?"

Geriye yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

Yarı memnun bir şekilde homurdandı. "Ben evliydim. Hayatımın o kısmını silmek istesem de, Elohios biliyor ki sen birinin artıklarıyla yetinmeye layık değilsin."

Parmaklarımla koluma vurarak, onun yetersiz olduğunu düşündüğü tüm yönleri anlatmasına izin verdim.

"Tallon bizi asla kabul etmeyecek. Onu Aşağı Vadi'ye sürgüne gönderebilirim, ama o zaman bile halk sana direnmeye devam edebilir. Ve onun kışkırttığı kargaşa yüzünden bu kolay olmayacak.

"Bunları, senden isteyeceğim şeyin ciddiyetini anlaman için söylüyorum. Sen sadece bir erkeğe aşık geç bir kadın değilsin, bir kral ile ilişkisi olan bir prensesin. Sana benim kraliçem olmak ister misin diye soruyorum."

Keder gğşm sardı, acı verici bir şekilde sıkıştırdı. Sunabileceği çok az şey olduğunu düşünüyordu ve bu canımı yakıyordu.

"Sıra bende mi?" diye sordum, sesim istemeden keskinleşmişti.

Bir kez başını salladı, omuzlarını silkti, sanki bir darbeye hazırlanır gibi kollarını tekrar kavuşturdu. Alnında bir çizgi belirdi. Eldeide'nin hala

yaşadı, sırf ona yaptıkları için gözlerini oyabilmek için.

"O zaman sana bir gün hüküm sürecek bir prenses olarak cevap vereceğim." Ses tonum düzdü, annemin bana öğrettiği özgüven ve otorite omurgamı dikleştiriyordu. "Bir hükümdar olarak, çatışmalardan kaçıp saklanmayacağım. Tallon öfkelen sin, artık ona tahammül etmeyeceğim."

Ayağa kalktım ve ona doğru yavaşça yaklaştım.

"Bir kraliçe olarak, gelecekteki kocamın benim için ejderha ateşiyle yüzleşmesini beklerim. Düşmanlar kapıları yakarsa, onun yanımda olmasını isterim. Onun krallığına girip halkının sevgisini *kazanacağım*. Onun adını onurlandıracağım."

Onun önünde durduğumda, o neredeyse hiç tepki vermedi.

"Ve açıkçası, rahmetli eşinle tanışmak isterdim. Sadece bir kez. Ona verdiği zararın cezasını vermek için yeterince uzun bir süre."

Bunun üzerine kaşları çatıldı. Ama ben henüz bitirmemiştim.

"Yaşın beni korkutmuyor. Sana yakışıyor. Seni daha keskin, daha istikrarlı yapıyor. Ve bir sarayı yönetebileceğini kanıtladın. Bu role alışmanı beklemek zorunda kalmayacağım. Sadıksın ve halkın da bunu biliyor."

Kemerindeki düğmeye uzandım ve hafifçe çektim. "Ve şimdi bana kraliçen olmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" Alaycı bir sesle yumuşayarak. "Beni seçerseniz onur duyurum."

Gözlerinde bir anlık bir zevk parladı ve kaşlarındaki çizgiler kaybolmaya başladı.

Dokunduğum şey yapışkan bir şeydi.

Gözlerimi indirdim ve parmaklarımın arasında koyu renkli lekeyi ovuşturdum. "Abyss, hiç şifacıya gitmedin mi?" Bu soru dişlerimi gıcırdatarak çıktı.

"Bir ejderha tarafından yakılmakla babanın kafamın içini kurcalaması arasında, hayır, pek zamanım olmadı." Derin bir nefes verdi ve avuçlarını bel bandının üstündeki çıplak V şeklindeki deriye doğru sürükledi. Bir homurtuyla kan karnına bulaştı.

"Kallias." Ceketinin tokalarına uzanırken boğazımda suçluluk duygusu belirdi. "Özür dilerim."

Parmakları çenemi kaldırdı, gözlerimi yukarı çekti. Yüzündeki affedicilik göğsümü boşalttı. Kalepsi'ye onu yakmasını emretmişim.

Onu neredeyse öldüren emri ben vermiştim. Her yara ve yara izi benim eserimdi. Benim tutkum. Benim pervasızlığım.

"Pişman mısın?" diye sordu, başparmağıyla dudaklarımı okşayarak - pürüzlü, nasırlı, hassas.

Görüşüm bulanıklaştı. Uzun zaman önce söylediği sözler duman gibi etrafımı sardığında, burnumun arkasındaki acı geri döndü.

"Birçok kişi var, ama sen onlardan biri değilsin."

Ağzının köşesi gülümsemeyle yukarı kalktı. Nazikçe. Kararlı bir şekilde. Başını salladı. Deri ceketine döndüm, gümüş tokaları karıştırarak. Eli belime dokundu — sağlam, sessiz, beni sabitleyen bir dokunuş. Bir şeyler yapmam gerektiğini, bir şekilde yardım etmem gerektiğini anladı.

Acı çekmişti. Savaşmıştı. Kanamıştı. Hepsi benim için. Kaburgalarımın arkasında yavaşça bir sıcaklık yükseldi, şiddetli ve boş, buna layık olduğumu kanıtlamamı istiyordu.

Boğazına yakın son toka da açıldı. İpek astarlı deriyi omuzlarından çıkardım.

"Kallias," diye fısıldadım. Kızıl renk, tuniğinin üzerine yayıldı, koyu ve çiçek açmış gibi. Altındaki bandajlar ıslak ve işe yaramaz bir şekilde yapışmıştı.

"Ceket baskı yapıyordu."

"Kanla kaplı bir şekilde *benim* evimde duruyorsun," diye bağırdım ve kumaşı kollarından aşağı doğru ittim. "Canavarların kana susamışlığını uyandırmaya mı çalışıyorsun?"

Omuzlarını homurdanarak serbest bıraktı, gergin derisinin altında kasları hareket etti.

"Bu adada başka kimse kanamıyor mu?" diye sordu, yüzünü buruşturarak tuniği başından çıkardı.

"Onlar kanın içinde yatmamayı bilirler." Ona kaşlarımı çattım. "Bana yakın durursan, ejderhaların dikkatini çekme riskin var. Temiz ve kuru tut."

Ben sargıları açarken o aşağıya baktı. "Dikiş mi?"

Yara, göğsünün üst kısmından en uzak kaburgasına kadar düzensiz bir iz bırakmıştı. Derin değildi, ama günün yorgunluğu kabuğu kırmış ve tekrar kanamaya başlamıştı. Eğildim, kolumu arkasına uzatarak bir bezi ıslattım. Tuz, kan ve ter kokusu cildine yapışmıştı.

"İhtiyacın olmayabilir, ama şifacılar en iyisini bilir." Nefes verdim. "Babam birini çağırmalıydı."

"Acı çekmeme izin vermekten memnun görünüyor." Boğazından kısık bir kahkaha çıktı.

Yarada, ejderhanın ateşi ile mühürlenmiş, çirkin ve ham kenarlar vardı. Derin bir yara izi kalacaktı — gururlu, affetmez. Etine kazınmış bir hatırlatma. Kanamanın azaldığını görünce rahatlardım ve yarayı temizledim.

"O, kin tutmasıyla ünlüdür." Onu kenara itip, yeni bandajlar aradım. "Müzakereler yarın mı başlıyor?"

"Bana söylenmedi."

"Bunu tut." Yaraya gazlı bez bastırdım ve ona yeni bandajı uzattım. O da bezi yerine sabitledi. "Görüşmeler başladığında, elinde kozun olacak. Innaki ile ticaret yolumuzu kaybettik. Henüz onlardan haber yok, ama savaş ihtimali hala var."

Onun arkasına dolandım ve bandajı kaburgalarına sıkıca sardım.

"Ejderhaların gazabına meydan okumaya hazır bir ada mı? Hiç yumurtadan çıkmışlar mı?"

"Hayır. Ejderhalar Innaku'ya yerleşmez." Bandajı sıkıca bağladım. "Hayır, bir olay oldu ve Tsunami veliaht prensi yedi."

Kaşları yukarı kalktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İstedikleri insanları öldürüyorlar mı? Mürettebatımı uyarmalı mıyım?"

"Saygılı davranırlarsa, güvendeler." Geri adım attım, yüzümdeki saçları elime aldım. "Tsunami'nin binicisi yok. Kimseye hesap vermiyor. Draconis kıyılarına ayak basanların aldığı risk bu, onların merhametine kalıyorsunuz."

"Bu prens onların öfkesini çekecek bir şey yapmış olmalı. Komşu olduklarına göre, bunu daha iyi bilirler diye düşünürdüm."

Dudaklarımı ısırdım. Adoni daha iyi biliyordu. Aptalca. Sahiplenici. Şimdi anlıyorum — bana çok yakın duruşundan, sanki benimmiş gibi dilini kullanarak unvanımı sahiplenmesinden. Hep oradaydı. Ben sadece bunu kabul etmek istememiştim.

"Ne oldu?" Sesi bakışlarımı çekti. Yüzümü incelerken kaşları sertçe çatıldı. "Ne yaptı?"

Neden tereddüt ettim? Belki de zayıflığımı görmesinden korktum. Yoksa utanç mıydı? Adoni, bir zamanlar bir kralın peşinden koştuğum için bir prensi memnuniyetle karşılayacağımı düşündü.

"Nienna, söyle bana." Elleri belime kaydı, sanki kaçma dürtüsünü hissetmiş gibi beni sabit tuttu.

"Kraliyet ailesine karşı harekete geçti."

Kallias gözlerini kııptı. Gözleri keskinleşti. "Sana saldırdı mı?"

"O benimle birlikte büyüdü." Gözlerimi indirdim, parmaklarım bandajının kenarını kurcalıyordu. "İşaretleri fark etmeliydim. Ronan beni uyarmıştı, ama Tallon olayından sonra onun yargısına pek güvenemiyorum."

Biraz geri çekildi ve yeni bir endişeyle beni süzdü. "İyi misin?"

"Sadece gururum incindi." Omuz silkerken acı bir kahkaha attım. "Kolay lokma olacağımı sandı. Gelecekteki tacına aşık olacağımı düşündü. Sanki Radaan'da aradığım şey buymuş gibi."

Kallias derin bir nefes aldı, göğsü dokunuşumla yükseldi. Çenesi sıkıldı. "O zaman bu benim hatam. Sen bir unvan peşindeydin, ama benim yaklaşımlarım onların senin açgözlü olduğunu düşünmelerine neden oldu. Tanrılar, özür dilerim."

"Senin ilgin mi?" Yüzümü kaldırarak sııttım. "Hatırladığım kadarıyla, peşinde koşan bendim."

Başını eğdi. "Ne olduğunu biliyordum. Neye dönüştüğümüzü biliyordum."

Ve bunun olmasına izin verdim."

Şifonyerden nemli bezi aldım ve açık pantolonunun üzerine hafifçe sürdüm. "Şu anda ne olduğunu biliyor musun?" Sesim meydan okurcasına yükseldi.

Düğmeleri açılmış pantolonunun açıkta kalan cildini temizlerken gözlerini kapattı.

"Bunu doğru düzgün yapacağız," diye mırıldandı. "Evlenene kadar olmaz. Babanla görüşmelerin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Onun yerinde olsam, beni şahin gibi izlerdim."

Elim çok aşağıya indiğinde tısladı. Bileğimi sıkıca ve hızlıca kavradı.

"Senin adet döngünü sayacak ve ilk gecikmede beni denize atacak."

"Belki onu acele ettiririm."

"Elohios'a şükürler olsun, bu yeterince hızlı olamaz." Çenesi gerildi. "Annen aptal değil. Muhtemelen koridorunu izliyordur. Git, Nienna."

"Bırak kalayım," diye fısıldadım. "Sadece biraz."

Ay ışığı, gülümserken şakaklarındaki gümüş rengi saçlarını aydınlattı. "Önümüzde koca bir ömür var. Sabah görüşürüz."

Onun haklı olmasından hiç bıkmayacak mıyım?

Annem ona gittiğimi bilecekti. Ronan çoktan koridorlarda pusuda bekliyor olabilirdi. Babam öğrenirse, Argos'u öfkeye boğardı. Yine de umurumda değildi. Odama dönme fikrinden nefret ediyordum. Onu istiyordum. Hemen.

İç geçirdim ve eğildim, çenemi kaldırıp dudaklarımı ona uzattım, göğsüm onun göğsüne değdi. "En azından iyi geceler öpücüğünü ver."

"Sen benim ölümüm olacaksın." O inledi, eli başımın arkasına uzandı. Parmakları saçlarımda gerildi. Ben nefesimi tuttum, o da bıraktı, gözü seğirdi.

"Sadece bir öpücük," dedi.

Ben başımı salladım, dişlerim alt dudağımı sıyırdı. Bakışları orada kaldı, açlık ifadesini yakıyordu, sonra eğildi.

Sakalları cildimi gıdıkladı, dudakları sıcaktı ama hareketsizdi. Sessizliğe gülümsedim, ağızımı yeterince açtım.

Keskin, nefes kesen bir iç çekişle, beni yavaşça ve çekinerek tattı.

Ona sarıldım, onu kendime doğru çektim. Dilim onun diline dokundu, onu ikna etti. O inledi, şiddetli bir dalışla cevap verdi ve bu da boğazımdan bir çığlık kopardı. Sıcaklık karnımın derinliklerinde yayıldı, öpücük aramızdaki acıyı uzatıyordu.

Parmakları saçlarıma dolanırken beni şifonyere doğru itti, kalçaları benimkini sıkıca tuttu. Savaş gibi öpüştük — acil, vahşi, her geri çekilmenin ardından daha şiddetli bir dönüşle. Tarçın tadı vardı, sıcak ve baharatlı.

Bir eli arkama kayd, kıvrımlarımın üzerinde kaydıktan sonra aşağıya doğru devam ederek uyluğumu sertçe kavradı. Parmakları bacağım boyunca kıvrıldı, sonra birden açıldı ve ağızını ağızımdan ayırdı.

"Nienna, git," boğazıma karşı boğuk bir sesle söyledi, yolumu keserek.

Orada durdum, dizlerim titriyor, nefesim kesik kesikti. Deniz altındayken, onun hareket etmesine, beni şifonyere atmasına ve beni *almasına* ihtiyacım vardı. Vücudum onu arzuluyordu, ciğerlerin hava için yanması gibi.

Ama o hazır değildi. İkimiz de hazır değildik.

Onur kanında dolaşıyordu. Bir öpücük atlatılabilirdi. Daha fazlası, kurduğumuz şeyi yıkabilirdi.

Acı dolu bir iniltiyle yana doğru kayarak, omurgam soğuk ahşaba değdi. Onun altından kayarak çıktım. Avuç içleri şifonyerin iki yanına sıkıca dayandı. Başı öne eğik, omuzları gergin, kendini tutmaya çalışarak titriyordu.

"Bir gün," diye homurdandı, gözlerini sıkıca kapatarak, "bu kadar kolay kaçamayacaksın."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Göğsümde bir heyecan uyandı.

Kallias gibi bir adamı sınırına getirmek, kendini tutmak zorunda olduğunu bilmek. Bu güç nefesimi kesti.

Onun kontrolünü test etmek istedim. Onu daha da zorlamak istedim. Nerede kırılacağını görmek istedim.

Ama bu gece merhamet gösterecektim.

Gülümseyerek karanlığa daldım.

On Yedinci Bölüm

KALLIAS

Pantolon biraz daha bol olsaydı, hiç şikayet etmezdi. Bunun yerine, nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve düğmeyi zorla yerine taktım. Deri kalçalarımı acıtıyordu, ama görünüş önemliydi. Bugün beni kimin karşılayacağını bilmiyordum ve biraz rahatsızlık bu riski almaya değerdı.

Deri giysilerin içi ipek astarlıydı, göğsüme bağlarken cildime serin bir his veriyordu. Dün giydiğim tunikle dokunmayı reddettim — kirli, kanlı ve bir sandalyenin üzerine katlanmış haldeydi. Vücudumdaki yara her hareketimde geriliyordu, ama Nienna'nın sardığı bandaj sağladı, temiz bez yaraya sıkıca yapışmıştı. Onun uyarısı aklımda yankılanıyordu. Kan içinde dolaşmak sadece dikkat çekiyordu. Ejderhaların yoluma çıkabileceğini düşünürsem, önce bandajı değiştirdim.

Boğazımdaki son tokayı bağlarken odada bir vuruş sesi yankılandı. Draconia'nın kalabalık kayalıkları ve dolambaçlı kuleleri olmasına rağmen, odalar geniş ve açıktı. Reem'deki Altın Saray kadar süslü değildi, ama daha vahşi bir zenginlik vardı. Yatağın üzerinde, kılıç burunlu, kavisli bir yayda sıçrayış anında korunmuş devasa bir balık belirliyordu.

Taş duvarlar ejderha resimleriyle kaplıydı ve değişen gökkuşağının ışığını yakalayan düz deniz kabukları dağınık bir şekilde yerleştirilmişti. Pencerenin karşısında dev pullar zincirleri asılıydı ve rüzgârla hafifçe sallanıyordu.

Her şey deniz ve gökyüzüydü — Draconia, tek bir alanda şişelenmişti.

Cesur spirallerle boyanmış dokuma halılar üzerinde ayak sesleri yankılanıyordu. Yansımaımla karşılaştım, yakam düzgün, çenem sıkıydı.

Greaves ilk olarak içeri girdi. Hızlıca odayı dolaştı, pencereleri kontrol etti, sonra kollarını kavuşturarak köşeye oturdu. Siyah zırh, bıçakları yerine koydu. Sıkı çekilmiş ağzı, yalnız konuşmak istediğini gösteriyordu.

Fallione onu takip etti. "Günaydın, Majesteleri." Ses tonu havayı ısıttı, ancak resmiyet devam etti.

"Günaydın," diye karşılık verdim, danışmanım ve dostuma dönerek. Fallione'nin gözlerinin altında gölgeler vardı. Boynuna bağlanmış gri saçları, endişe ve kararlılıkla dolu keskin bir ifadeyi çerçeveliyordu. Elinde yeşil ve altın rengi giysiler vardı.

Greaves konuşmadı. Sadece eğilip izledi.

"Halkınız, duruşmadan sağ çıktığınızı duyunca rahatladı." Fallione kısa bir reverans yaptı, gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. "Giysilerinizi getirdim. Kral Nereus, uyandığınıza göre bir görüşme talep ediyor."

"Bunlar işimi görür." Yığını gözden geçirdim. Kılıcım yoktu. "Kılıcım nerede?"

"Ben gönderirim. Mantonuz kabul odasında bekliyor." Keskin bir hatırlatma: Ben savaşçıdan önce kraldım. "Önümüzdeki günlerde bir kutlama planlıyorlar. Bugün müzakerelere girerseniz, getirdiğimiz malzemelerle başlangıç yapmanızı tavsiye ederim."

"Hayır. Mürettebata bunları liman işçilerine teslim etmelerini söyle." Kafamı salladım, omuzlarımı silktim, kollarımı düzelttim. "İnnaku onlara baskı yapıyor. Önce tahılımızı paylaşalım. İyi niyetimizi gösterelim."

Fallione kaşlarını çattı, bakışlarının arkasında zihinleri çalışıyordu. "İnnaku buğdaylarının çoğunu tedarik ediyor," diye mırıldandı. "Ne tür gerilimler olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir ejderha veliaht prensi yedi."

Yüzü soldu. Elleri kumaşı sıktı. "İnsanlarımıza gemide kalmaları konusunda uyarıda bulunayım mı?"

"Onlara krallarının barış için geldiğini hatırlatın. Eğer uygunsuz davranırlarsa, kendi aptallıklarından onları kurtaramam."

Fallione hiçbir şey söylemedi, düşüncelere dalmıştı.

Yan odaya geçtim. Güneş ışığı, Radaan'ın mantosunun beklediği ahşap masanın üzerine yayılıyordu, altın rengi dokuması ışığın parıltısında parlıyordu. Boğazım düğümlendi.

Greaves öne çıktı, sabit ellerle mantoyu kaldırdı ve omuzlarıma örttü. Ağırılığı artık baskı yapmıyordu, beni yere indiriyordu. Tanıdık. Hoş geldin. İçim rahatladı.

Elohios'un ışığı duruşma sırasında kırılmış olabilir, ama sönmemişti. Tamamen değil. Mantolar bana, burada kaderinden kaçan bir adam olarak durmadığımı hatırlattı. Arkamda bir ulusun gücüyle korunan bir kral olarak duruyordum.

"Malzemelerin dağıtılmasını sağlayacağım ve adamlarımıza dikkatli davranmalarını söyleyeceğim," dedi Fallione, Greaves ise mantonun zincirlerini sabitletiyordu. Altın, siyah deriye çarpıyordu.

"Krala eşlik edeyim mi?"

"Onunla yalnız konuşacağım." Greaves'in çenesindeki gerginliği fark ettim. Adamla tanışmamıştı, sadece yüzüne bir zindan kapısı çarpmıştı. "Personelle çalış. Nienna'nın ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol."

"Nereus ve Nyxaria mı?"

"Nienna," diye tekrarladım, sert bir bakışla düşüncesini keserek. "Yardımcılarını sana gönderecekler, ama *onun* bilgilendirilmesini istiyorum. Sürpriz olmasın. O benim müstakbel eşim ve onunla doğrudan konuşmanı bekliyorum."

"Evet, Majesteleri." Sesi tarafsızdı, ama azarlamanın etkisini gördüm. Onu değeri için getirmiştim, ama çok zorlanacaktı — mürettebatın ihtiyaçlarını dengelemek ve yabancı bir sarayda Radaan'ın sesi olmak.

"Ona ihtiyacın olacak," diye ekledim, "Radaan'ın gelecekteki kraliçesi olarak." "Onun elini garantiledin mi?"

"Henüz bir sözleşme yok." Ağzımı sıkıca kapattım. "Ama niyetimiz belli. Herkes biliyor."

"Peki Kral Nereus, iyi niyetle müzakere edecek mi?"

Demek istediği: *Bu bir söz savaşı mı olacak?*

Nefes verip kendimi sakinleştirdim. "Onun için denizi aştım. Radaan'ı Threshers'a bıraktım. Onun elini kazanmak için sayamayacağım kadar çok şey feda ettim. Oğlumun yerine kendimi teklif ettim. Vergi ödemelerimiz

bunu yansıtabacak." Greaves son zinciri takarken kaşlarını çatıldığını fark ettim. "Ama Nereus kraldan çok bir baba gibidir. Direnmeden onu teslim etmeyecektir. Sert baskı yapacaktır. Bu işin çabuk halledilmesini istiyorum."

Fallione, söylemediğim şeyi anlayarak mırıldandı: Radaan'dan uzak kalmak tehlikeliydi.

Ben ayrıldığımda, prens odasına hapsedilmişti ve ben dönene kadar serbest bırakılmaması için sıkı emirler verilmişti. Darius bunu sağlayacaktı, ama Tallon'un benim kamuoyunda rezil olmamı planladığını ve zindanda çürümediğini bilmek içimi kemiriyordu. Velloş harekete geçerse, Darius benim yerime hüküm sürecekti. Ama güvercinlerin bize ulaşması günler sürerdi. Deniz yoluyla dönüşümüz ise haftalar.

Radaan tekrar savaşa girerse, haftalarca bekleyemezdik.

"Görüşmelerde aciliyetimizi iletceğim," dedi Fallione, düşüncelerimi okuyarak. "Ama bir uyarı, Prens Ronan sizi eskort etmek için bekliyor."

Sesindeki küçümseme tonuna alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Çocuğun küstahlığı onu da rahatsız ediyordu.

"Ben gidiyorum. Akşam yemeğinden önce rapor verin, gerekirse daha erken." Kapıyı açtım.

Nienna'nın kardeşi, bir çift gözlüğü parlatırken başını kaldırdı. Lenslere nefesini üfledi, sonra ipekle sildi.

"Berbat görünüyorsun," dedi, bezi kaldırıp gözlüğü kumral saçlarının arasına iterek.

"Sen de öyle. Beni babana götür." Ses tonumu düz tutarak, onun morarmış gözüne dikkat çektim. Yüzümü mü yoksa kıyafetimi mi kastettiğini sormadım. Nienna gittikten sonra uyku gelmedi. Şehvet çok yoğundu. Her zamanki gibi şafak beni uyandırdı. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyordu.

"Argos'u uçuruyor. Umarım yükseklikten korkmuyorsundur."

"Korkduğum tek şey senin öfken ve gevşek dilin," diye mırıldandım.

"*Benden* mi korkuyorsun?" Dişlerini göstererek gülümsedi, parmaklarıyla gözünün altındaki morluğu okşadı.

"Sadece benim ayrılışımı göremeyeceksin."

O burun kıvırdı ve karanlık koridorlarda önümüzü açtı. Güneş ışığı arkamızda kayboldu, yerini rünlerle aydınlatılan lambaların soğuk ışığı aldı. İşaretleri inceledim — ışığı besliyorlar mıydı yoksa

sadece sürdürdüğünü merak ediyordum. Yabancı bir adada olmak, okuduğum ama hiç deneyimlemediğim bir kültüre atılmak, beni alçakgönüllü hale getiriyordu.

Yaşım bana güven veriyordu. Saray siyaseti beni olgunlaştırmıştı. Nienna Radaan'a geldiğinde bunlara sahip değildi. Bu krallık benim için yeniydi. Vellos'un tehdidi nedeniyle oyalanamazdım, ama kafamda hala birçok soru vardı.

Spire'in merkezine tırmandık ve ben, içi boş şaftı gören korkuluktan uzak durdum. Yüksekten korkmuyordum, ama ama rahatsız ediciydi. Altın Saray'ın çatısı her zaman bir sığınak olmuştu ve savaş sırasında dağlarda kaldığım süre boyunca vadilerde savaştım. Radaanlılar gökyüzüne değil, taş ve toprağa aitti.

Gırtlaktan gelen bir cıvıltı havayı yırttı. Ben irkildim ve yana baktım. Ronan iç geçirdi.

Mavi-yeşil bir bulanıklık yanımdan geçti, yaratık hızla geçerken altın rengi benekler parladı, kanatları rüzgarda kanvas gibi çırpınıyordu.

"Tsunami," diye bağırdı, tam da Spire'da bir gürültü patlak verdiğiinde. "O bir tehdit."

Pencere kenarına yaklaşp yukarı baktım. Kara tavana doğru tırmanıyor, havayı yararak pençeleriyle yüksek bir çıkıntıya tutunup gölgelerin içinde kayboluyordu.

Başka bir tiz çığlık sessizliği bozdu. Ses karşısında dişlerimi sıktım. Draconis'lerin nasıl sağır olmadıklarını anlayamıyordum.

"Yakında Cireendium'u aşacak," diye mırıldandı Ronan, bir sonraki merdivene doğru ilerlerken. "Ama şimdilik, bu onun kaçış yolu. Diğerlerini kışkırtıyor, sonra onlar onu yakalayamadan kaçıyor."

"Bir biniciyle bağ kurmadı mı?"

"Onu kim ister ki?" diye burun kıvırdı. "O yarı vahşi." "Bir ejderha *seni* seçti."

Omzunun üzerinden bana bir bakış atarak kaşlarını kaldırdı. "Ve Gyra başka birini almayacak. Denizi geçip geri döndük, hiç dinlenmeden. Bakalım sen bunu başarabilecek misin?"

"Gereksiz efor." Onun bakışına, etkilenmemiş bir şekilde karşılık verdim.

Yüzü karardı, dudakları alaycı bir gülümsemeye çekildi. "Doğru olan buydu, mesafeye ihtiyacı vardı. *Senden.*"

Gözümü bile kırpmadım, cevap da vermedim. Çocuk kavga etmek için can atıyordu, ama ben ona hiçbir şey borçlu değildim.

"Söylesene, Kral Kallias," diye devam etti. "Eğer bir kız kardeşin ya da kızın olsaydı ve onu, **b a b a s ı** yaşında bir adamla, nişanlısıyla, eteği kalçalarına kadar sıyrılmış halde bulsaydın..."

"O gözün için bir şifacıya göründün mü?" diye bağırdım ve ceketini kaparak bir elime aldım. Deriyi bir elimle kavrayarak onu ileri geri itip inceledim. "Diğeri de aynı olursa yazık olur."

Elimden kurtuldu, yüzündeki neşe kayboldu. "Sen olsan ne yapardın?"

"Birlikte büyüdüğüm kız kardeşim dinlerdim." Nereye gittiğimi biliyormuş gibi yanından geçip gittim. O da peşimden gelecekti. "Mahkeme siyasetini benden daha iyi anlayan kız kardeşim. Ailemizin, onun yargısına güvendikleri için evlendirdikleri kız kardeşim."

"Ve bunun ne kadar hatalı olduğunu mu görürdün?"

"O bir prensle yetinmedi," diye cevapladım, o da tekrar yanıma geldi. "Çünkü bir kral elinin altındaydı. Bence iyi bir seçim yaptı, hem kendisi hem de ülkesi için."

"Lanet olası krallar ve egoları," diye mırıldandı ve ilerlemeye devam etti. Ben alaycı bir şekilde güldüm. O da kendi egosunu büyütme yolunda ilerliyordu.

Taht odasının boşluğuna adım attık, kürsü taştan oyulmuş bir yargı gibi üzerimizde yükseliyordu. Kemerli duvarlarda hiçbir bayrak asılı değildi, sadece merdiven boşluğundan gelen soluk ışığı yansıtan parlak levhalar vardı. Mekan ciddiyetle doluydu. Sanki Nereus tahtına sadece ceza vermek için oturuyormuş gibi.

Argos'un öfkesinin kalıntıları olan derin izler zemini kaplıyordu.

Ronan bizi açık platforma doğru yönlendirdi. Botlarım merdivenin ilk taşlarına değdiğinde midem bulandı. Aşağıdan bakıldığında, burası korkutucu görünüyordu. Yakından bakınca, dik uçurum nefesimi kesti. Belki kanatlar yardımcı olabilirdi — ya da kayarsam beni ölümden kurtaracağına dair bir ejderhanın sözü.

Daha büyük olasılıkla, düşüşümde cıvıdayıp, düşüşümü izlerlerdi.

Kanat çırpma sesleri gök gürültüsü gibi havayı yırttı ve ben, devasa siyah canavar pençeleriyle taşları tırmalayarak inerken durdum. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Yere indiğinde, ağırlığı altında yer inledi.

Argos başını bize doğru çevirip hırladı, ıslak bir köpek gibi kalın boynunu sallarken kötü kokulu nefesi üzerime geldi. Nereus tek bir hamlede attan indi, gözlüklerini çıkardı ve bir kez bile arkasına bakmadı.

Her adımı kararlılıkla yaklaşıyordu. Çenesi dik, omuzları gergin. Fırtına grisi bakışları benimkilere kilitlenmişti. Kılıçları çarpıştığım bir adam. Benim dengim, belki de benden daha iyi, ama gerçek bir savaş alanında karşılaşmak isteyeceğim biri değildi.

"Benimle yürü," dedi, sesi kesikti. Arkamızda, Argos kendini tekrar çıkıntıya attı ve gökyüzünde kayboldu.

Döndüm ve onunla aynı hızda yürüdüm. Başka bir ejderha indi ve Ronan'ın gözlüklerini indirip daha küçük olan siyah ejderhaya doğru gittiğini gördüm.

"Kulletti bir toplantı talep ediyor," dedi Nereus, yan koridora dönerken sesi taş gibi sert çıkıyordu. "Uyanış'a iki gün kaldı. Biliyorsun, değil mi?"

Bu bilgisizliği nefret ediyordum. "Bir festival."

"Festival," diye tersledi, adımını bozmadan. "Bir gece eğlencesiyle başlar, ejderhaların kabuklarını kırmasıyla biter. Yeni yılı işaret eder. Önemlidir. Bunun üstüne bir de evlilik görüşmeleriyle uğraşacak vaktim yok."

O geciktirmek istedi. Ben kendimi hazırladım. "Ülkemin hükümdarı yok.

En kısa zamanda geri dönmem çok önemli."

"Nienna seni öpmeseydi hiç dönmeyecektin." Sözleri keskin bir şekilde vurdu, ama ben yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Daha önce konuştuğumuz odanın kapılarını iterek içeri girdi. Gözleri Greaves'e kaydı, sonra bir sandalyeye oturdu. Yanına oturmam için işaret etti. Ekşi, tuzlu bir koku burnumu sardı — salamura balık.

O, küp küp doğranmış balık ve bir çeşit ezme ile kaplı tostı ısırırken ben de yanına oturdum. Greaves yakınlarda durup izliyor, bekliyordu. Onun önce tatmasını isteyip istemediğimi merak ediyordu.

Ama onların oyunlarını geçtim. Draconia'nın bana canlı olarak ihtiyacı vardı. Zehir menüde yoktu, onların müttefiki olarak daha değerli olduğum sürece yoktu.

Kağıt kadar ince ekmeği ısırdım. Tuzluydu ve yavaşça yanmaya başladı. Yuttum ve arkama yaslandım.

Nereus memnuniyetle başını salladı. "Nienna'nın evlilik görüşmeleri yumurtadan çıktıktan sonra başlayacak. Ama iki şartım var." Parmağını kaldırdı. "Birincisi: bir Draconis düğünü."

"Burada mı?" diye sordum. Saray ev sahipliği yaparsa, kabul edebilirim. İdeal olarak, Radaan düğüne şahitlik etmeliydi, ama Nereus'un mühürlü bir birliğin güvencesini reddetmezdim.

"Ve geleneklerimize göre."

"Ayrıntılı bir listeye ihtiyacım var. Danışmanım bununla ilgilenecek."

"Anlaştık." Derin bir nefes aldı, sonra ikinci parmağını kaldırdı. "Ve sözünü istiyorum. Evlenene kadar ona dokunmayacağına yemin et."

Yıllarca sarayda geçirdiğim zamanlar beni sakın olmayı öğretmişti. Ama bu sözler beni derinden etkiledi.

Biri görmüş müydü? Duymuş muydu?

"Nienna'yı tanıyorum," dedi, dişlerini gıcırdatarak. "Ne olduğunu gördüm."

Sanki benim anılarımda gördüklerini hatırlamak istemiyormuş gibi masaya bakıyordu.

Bunun benim için ne kadar büyük bir mahremiyet ihlali olduğunu bilseydi. Başka bir yolu olsaydı bunu yapmazdım. Nienna ile geçirdiğim anlar bize aitti. Peki ya Eldeiade ile olanlar? Umarım benim gördüğümünden fazlasını görmemiştir.

"Sana bir baba olarak rica ediyorum," dedi, gözleri kınından çıkarılmış çelik gibi parladı. "Onu pantolonunun içinde tut. Bana ve konumuma biraz saygı göster. Ronan'ın yaptığı gibi kimsenin seni bulmayacağına dair söz ver. Yemek salonunda kızımın eteğinin etrafında fısıldaşmalar duymak istemiyorum."

Bunu söz verebilir miydim? Ona karşı koyabilir miydim, kendime karşı koyabilir miydim? Nienna, benim tüm arzularımı ateşledi, engelleyemediğim bir bağımlılık.

Ama babası bunu talep ediyorsa, onun isteğini yerine getirebilirdim. "Düğüne kadar onunla yatmayacağım. Söz veriyorum."

Sözlerinin arkasında bir suçluluk duygusu parladı. Gözleri kısıldı. O, bu ifadeyi yakalamıştı.

"O zaman anlaştık," dedi, arkasına yaslanarak. "Müzakereler yumurtaların çatlamasından sonra başlayacak. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Ben de öyle.

Bir an önce başlasa iyi olurdu.

On sekizinci bölüm

NIENNA

Dansçılar ritimle ayaklarını yere vuruyorlardı. Ayak bileklerine bağlanmış kabuklar, her hareketlerinde şarkı söylerken tıklar tıklar ses çıkarıyordu. Ama benim düşüncelerim başka yerdeydi; kutlamaların çok üzerinde, Spire'da saklanmış, Kallias'ın ne yaptığını merak ediyordum.

Annem, Uyanış'tan sonraya kadar müzakerelere başlanmaması gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Halkımızı çok fazla şey tedirgin etmişti. Şu an için tüm dikkatler, bizi yeniden bir araya getirecek olan festivale odaklanmıştı.

İç geçirdim ve kalemi parşömen üzerinde gezdirerek notlar aldım. Dansçıların sırasını belirlemek başka birinin görevi olmalıydı, ama bu görev bana düşmüştü. Freya gölgeli bir bankta yanımda oturuyordu, mükemmel bir nezaket örneği gibiydi.

Edith döndüğünden beri dinlenmeye devam ediyordu, ama eminim ki kendini meşgul edecek bir yol bulmuştu. Radaan'a geri döndüğümde ona ihtiyacım vardı.

Kallias'la birlikte ayrıldığımda.

"Onu mu düşünüyorsun?" diye sordu Freya.

Kaşlarımı çattım ve ona sorgulayan bir bakış attım.

"Gülümsüyorsun. Geldiğinden beri hiç böyle gülümsememiştin."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Dansçılar nihayet yavaşladığında, göğüsleri aynı anda inip kalkarken ayağa kalktım. Notu en yakınimdaki kadına uzattım.

"Sipariş bu. Lina'nın elbisesini zamanında almasını sağla."

Basit pamuklu giysiler giymişti, başını sallarken yanakları pembeye dönmüştü. Diğerlerinin mavi giysileriyle uyumlu olması için giydiği tören kıyafeti yırtılmıştı ve annesi hâlâ onu onarıyordu. Kazalar olurdu. Yine de, bu Uyanış'ın öncekilerden daha parlak olmasını umuyordum.

Bu, Kallias'ın ilki olacaktı.

Spire'a döndük ve düşüncelerim yine daldı. Ayrılmadan önce ona adayı gösterme şansım olacak mıydı? Siyah kumsal

—Yuva. O buradayken ona o kadar çok şey göstermek istiyordum ki.

Halkına yeniden katılmak için can atıyordu. Onlarla başa çıkabilirdim. Daha önce de başarmıştım. Ama Tallon... Kallias ona ne yapmıştı? O ihaneti sonuçsuz bırakmış mıydı? İçimdeki karanlık taraf geri dönmek için yanıp tutuşuyordu — sırf Tallon ve Fyrn'e gerçek aşkın ne olduğunu göstermek için bile olsa.

O canavarlar hasta duygularıyla çürüsünler.

Benim Kallias'ım vardı.

Elmo'nun kırmızı kuyruğu başımızın üstünde parladı ve rüzgarı yararak geçti. Tsunami onun arkasında dönüyordu ve ben kıkırdadım. Her yıl daha cesur hale geliyordu. Neden binicisi olmadan adanın etrafında dolaştığı hala beni şaşırtıyordu, ama ejderhaların zihinlerini anladığımı hiç iddia etmedim.

Açıklığa vardığımızda, güneş gökyüzünde alçalmıştı. Başımı geriye eğdim ve Kalepsi'yi Yuvanın kenarında dururken gördüm. Menekşe rengi pulları batan güneşin ışığında parıldıyordu ve dudaklarım bir gülümsemeye çekildi.

Ben onun için neydin ki, kanatsız bir ejderha yavrusu mu? Yine de o beni hep korudu. İçime baktım. Bir an için, aramızda bir bağın gerildiğini hissettim. Elbette bu benim hayal gücümdü.

Freya beni akşam yemeğine hazırlamak için acele etti. Deniz mavisi elbiseme özel bir özen gösterdi, danteller gövde kısmında deniz köpüğü gibi dalgalanıyordu. Taç şeklinde örülmüş saçlarım, yerine yerleştirdiği altın taçla çerçevelenmişti. Sessizce onaylayarak başını salladıktan sonra, yemek salonuna doğru kayboldum.

Zane girişte bekliyordu, başını eğip tanıdık bir gülümsemeye "Bekle, Prenses" dedi ve elini uzattı.

Durup, onun arkasından babamın masasına bir bakış attım. Sonra temkinli bir şekilde arkama baktım.

"Biniciler arasında büyük bir tartışma var. Kimse sormaya cesaret edemiyor."

Biraz rahatlardım, dudaklarımı büktüm. "Ya da aptallık mı?"

O güldü. "Hepimiz bilmek istiyoruz... O her zaman parlıyor mu?"

Yüzüm buruştu. "Parılıyor mu?"

"Kan yemini denemesi sırasında olduğu gibi. Bu... Radaanians için normal bir şey mi?"

Kısa ve keskin bir kahkaha attım. Başka bir binici olsaydı, bunu önemsemeyebilirdim. Ama Zane zararsızdı.

"Bu, tanrısının lütfü," dedim, anladığımdan daha fazlasını anlıyormuş gibi davranarak. "Elohios ona lütuf gösterdiğinde parlar."

"Onun sihirli güçleri olduğunu biliyordum!" diye sırttı.

Radaan'ın ne gördükleri ne de duydukları tanrılara nasıl inanabildiklerini anlamak neredeyse imkansızdı. Kendi sihirlerine sahip olup bunu tanrısal güçlere mi atfediyorlardı? Yoksa bir zamanlar taptığımız tanrıları terk mi etmiştik?

Bu, Kallias ve benim bir gece yatakta, uyku gelmediğinde çözmemiz gereken bir soruydu.

Yemek salonuna adımımı attığımda, kalbimin kırık parçalarını birleştiren bir umut göğsümde parladı. Felsefe için yıllarımız olacaktı. İnançlarımız aynıydı — görev, sadakat, kararlılık — ama hala bilmek istediğim çok şey vardı. Nasıl düşündüğünü. Dünyayı nasıl gördüğünü.

Sırtım dik. Omuzlarım gergin. Çenem yukarıda. Odada, konumuna yakışır bir prenses gibi dolaşım. Babam kürsünün başında oturuyordu, Ronan sağında, annem solunda. Daha ileride, Kallias benim karşımda oturuyordu, ama yanımda değil.

Henüz evlilik sözleşmesi yoktu. Yanımda resmi bir yeri yoktu. Jehoikim'in yanında oturuyordu, ziyaret eden bir hükümdar gibi muamele görüyordu.

Mavi gözleri yukarı doğru kaydı ve ben yaklaştığımda ayağa kalktı. Boynum kızardı ve başımı eğerek bu jestine karşılık verdim. Bir kralın prenses için ayağa kalkması gerekmiyordu.

Midem düğüm düğüm oldu. Şakaklarımda kan atıyordu. Ben annemin yanındaki koltuğa oturana kadar ayakta kaldı, bakışları sabitti.

Annemin yanına oturana kadar ayakta kaldı.

Annem hareketsiz kaldı ve kral koltuğuna dönerken onu izledi. "Ne centilmen," diye mırıldandı, dudakları kıvrılırken kaşıkla bir lokma çorba aldı.

Gurur göğsümde alevlendi. Gülümsememi saklayarak bardağıma uzandım. Annemi etkilemişse, bu tek başına aramızdaki yeni şartların kabul edilmesine yardımcı olabilirdi.

Annem dansçılarla ilgili sorularla beni sıkıştırırken, kalın, kremi, otlarla süslenmiş balık çorbası yedik. Kaşık dolusu çorba ve cevaplar arasında, bana gelecekteki kocamı incelemek için pek fırsat vermedi. Muhtemelen kasıtlı olarak.

Yine de, bazı şeyleri fark ettim. Jehoikim sandalyesinde kambur oturmuş, kibirli bir tavır sergiliyordu. Kralın varlığı ve heybetiyle açık bir üstünlüğü olmasına rağmen, Kallias'a küçümseyici bir tavırla konuşuyordu. O da buna uydu, yana doğru eğildi, biraz daha alçakta oturdu ve ince bir şekilde saygı gösterir gibi davrandı.

Her şey hesaplanmıştı.

Bir avcının avını izlediğı gibi ada şefini inceledi. Ve Jehoikim'i neyin harekete geçirdiğini anladığında, tavrını değıştirdi. Bir el boyu kadar dikleşti. Omuzlarını dikleştirdi. Mantosunun altın zincirleri koyu deri üzerinde parılıyordu. Eğildi, bakışları sabit, Jehoikim'e dokunmadan onun alanını doldurdu.

Jehoikim kızardı.

Yanındaki asilzade, çorbası ağzına giderken donakaldı. Adam yavaşça kaşığını indirdi ve peçetesine uzandı, Kallias'a gizlice bakarken sessiz bir gerginlikle yüzünü sildi.

"Nienna." Annemin sesi keskin bir şekilde duyuldu ve ben sırtışıımı gizleyerek dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Soruyu tekrar edeyim mi?"

Gözlerimi kırptırdım, hatırlamaya çalışarak. "Hayır, bugün Williard'ı görmedim. Yarın ona bakacağım."

Annem içini çekti, gözleri Kallias'tan bana kaydı ve gözlerinde bir anlık sinirlilik belirdi. "Düğününüzden sonra daha uzun kalmanızı ısrarla isteyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Radaan'a dönmesi gerekiyor."

"Ve senin bu sorunu çözmek için zamana ihtiyacın var," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Kızımı başka bir krallığa, masanın karşısında baygın baygın duran, ay gözlü bir gelin olarak göndermeyeceğim. Sen ona sırılıklam aşıksın ve bu acı verici bir şekilde ortada."

"Sence bu hisler zamanla kaybolur mu?" diye karşılık verdim, babama bakarak.

O konuşmadı, sadece düşüncelere dalmış gözlerle onu izledi.

"Kendimi aptal durumuna düşürmem," diye mırıldandı, boğazını temizleyerek. Bakışları babaminkilerle buluştu, keskin bir bakışla. Yanakları kızardı ve babama keskin bir bakış attı.

Babam bunu sakinlikle karşıladı, sonra dikkatini masanın diğer ucundaki Kallias'a çevirdi. Şarap kadehini kaldırırken soluk kaşlarını çatmıştı. Muhtemelen bu diğer krala ince bir işkence planlıyordu.

Annemin azarlaması bıçak gibi saplandı. Daha genç olabilirdim, ama naif değildim. Bir prenses kusursuz davranmalıdır. Yemek sırasında ilgimi gizleyemiyorsam, devlet işlerinde Radaan'ı nasıl temsil edebilirim?

Yüzüme nazik bir gülümseme takındım ve çorbamı bitirdim. Haftalardır ilk kez, masada oyalanmaya başladım. Odayı dolaşarak soylularla sohbet ettim, ticaret ve hava durumu, hatta inci hasadı hakkında sorular sordum. Jehoikim'den uzak durdum ama onun büyükelçisinin yanında oyalanmaya başladım, çünkü onu daha kolay sindirebiliyordum.

Kallias dikkatini şef ve yanındaki belediye başkanına vermişti, ama duruşu, kulağını bana verdiğini ima edecek kadar eğikti. Eğildi. Dinledi. Ağzımın köşesinde küçük bir gülümseme belirdi.

O da benimle aynı oyunu oynuyordu. Ve ben onu bunun için seviyordum.

Konuşmayı bitirip, çene yukarıda, omuzlar dik bir şekilde kürsüden indim. Artık Radaan'dan dönen köşeye sıkışmış, küçülmüş prenses değildim.

Artık bir amacım
vardı. Kraliçe
olacaktım.



Tsunami başımın üstünden geçerken rüzgâr saçlarımı dağıttı. Altın benekli deniz yeşili pulları güneşin son ışınlarını yakaladı. Podyumun kenarında, karnımı sıkıp onun bıraktığı rüzgâr rüzgârına karşı kendimi hazırladım.

Aşağıda, sokaklarda dağınık figürler akıyordu — uzun bir iş gününün ardından evlerine dönen Draconisler. Bir gün sonra, ada kutlamalarla dolacaktı. Uyanış. Şarkılar ve ateş, dans ve oyunlar, yemek ve hikayelerin yükselen yıldızların altında paylaşıldığı bir festival.

Ve Kallias hepsine tanık olacaktı.

Ellerimin üzerine yaslandım, başımı güneşin son sıcaklığını yakalamak için eğdim. Saç telleri parmaklarımın arkasını gıdıklıyordu. Düğünüm için örgü yapılacak mıydı? Geleneksel Draconis tarzında örülüp iğnelenmiş mi olacaktı? Genellikle evet, ejderha uçuşu için, ama kimse Kallias'ın binmesine izin vermezdi. Törenimiz bu topraklara bağlı olacaktı.

"Uyanışa hazır mısınız?"

Gözlerimi açtım. Babam üzerime eğilmiş, beyaz sakalı, bilgili bir sırıtışla bir tarafa çekilmişti.

"Williard'ı tören için uçurtma yapmaya ikna etmem gerekiyor." O yanıma oturduğunda, en şiddetli rüzgarı engellemesi için yerimi değiştirdim.

Kısa bir homurtu çıkardı, sonra bir avuç dolusu dağınık saçımı yakaladı. Nazik, tecrübeli elleriyle saçımı bir düğüm haline getirdi ve enseme bağladı.

"O yaşlı," dedi. "Artık bunu başkalarına bırakması gerek."

"Bir uçurtma onun için hiçbir şey," diye mırıldandım, başımı omzuna yaslayarak.

"Ya uçurtması tüm çıraklarının uçurtmalarını gölgede bırakırsa?" diye sordu, kolunu bana dolayarak. "Sence Kai buna nasıl tepki verir?"

"Ustalaşmak için çabalamalılar."

Göğsünden düşük bir homurtu çıktı. "Kai yetenekli, ama gururu çok keskin. Ona rekabet değil, cesaretlendirme lazım. Fazla baskı görürse acımasızlaşır."

"Uyanış için uçurtma yapmak bir onurdur," diye kızdım.

"Ve yönetmek de bir onurdur." Gri gözleri benimkilere sabit ve ciddi bir şekilde baktı. "İnsanlar birbirine benzemez. Onları tanımalısın, ruh hallerini okumalı, korkularını tahmin etmelisin. Onları sadece krallığın iyiliği için değil, ruhlarının iyiliği için de yönetmelisin."

Onun sözlerini zihnimde düşündüm.

Tallon, taç giymiş kraliçesi olarak geri döndüğümde nasıl tepki verecekti? Babası onu uyarmış mıydı? Yoksa onu yıkacak sürpriz ben mi olacaktım?

Öfkelenenecekti. Saldıracaktı. Muhtemelen eskisinden daha kötü bir şekilde. Asla barışamayacaktık. Kallias onu kovacak mıydı? Onu ziyaret etmem mi beklenecekti? Yoksa bizi ziyaret etme hakkını mı talep edecekti?

Aklımda bir görüntü belirdi: Tallon yaşlanmış, saçlarında gümüş rengi çizgiler, gözlerinde nefretle yanıp tutuşuyordu. Bir kötü adam. Benim kötü adamım. Velli'lerden daha kötü bir canavar.

"Yarın onu göreceğiz misin?"

Gözlerimi kırıştırdım, görüntüden kurtuldum. Yarının sorunlarını şimdiden düşünmek istemiyordum.

"Evet, bir kez daha durumumu anlatacağım."

Babam yavaş ve derin bir nefes verdi. "Mikal'ı da götür."

"Kallias adada serbestçe dolaşabilir mi?"

Bana karşı sertleşti, heyecanı bakışlarını keskinleştirdi. "Son kontrol ettiğimde, artık kelepçeli değildi."

"Spire'da kalmasını talep edersen, senin isteklerine saygı gösterir."

"Saygı mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Argos onu yutmazsa dinler."

"Yine de buraya geldi. Senin yargılamana katıldı." "*Seni* istedi."

Omzumla ona hafifçe ittim, dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Sana saygı duyuyor. Seni onurlandırıyor. Bir erkek olarak karşına çıktı, şimdi de sana bir kral gibi davranıyor."

"Müzakereler başladığında göreceğiz."

"Sana ayı ve tüm yıldızları verecektir." "Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Kalbim kabardı ve eğildim, altın bir ejderhanın pençeleri su yüzeyini sıyrarak denize dalışını izledim. Nedense, bu ikinci

ayrılış daha ağır geldi. İlk seferinde, hayranlıkla ayrılmıştım. Hayallerle. Şimdi, Kallias yanımda olacaktı, ama Radaan'ın nasıl tepki vereceğinden korkuyordum. Onların incelemesini kaldırabilir ve güvenlerini geri kazanabilir miyim diye merak ediyordum.

"Yarın sana eşlik edebilir," diye mırıldandı babam. "Ama hizmetçini de yanına al. Ona Draconia'nın tüm ihtişamını göster. Bu sözleşmeyi yerine getirmeyi unutursa onu nelerin beklediğini hatırlat."

Yanağımın içini ısırarak cevabımı bastırdım. Sanki duruşma bu hatırlatmayı kemiklerine kazımamış gibi.

Yine de babamın onayını kabul edecektim. Kallias sokaklarda yürüyecek, evimi görecek — Spire'dan ya da kraliyet bahçelerinden değil, kumsallarda ve dar yollarda.

Sıradan bir insan olarak.

On Dokuzuncu Bölüm

KALLIAS

Babasına yaslanarak, gözlerini gün batımına dikmişti. Saçları kaba bir düğüm halinde bükülmüştü, deriye sarılmış bir kol vücudunu sarmıştı.

Siyah bir ejderha iniş pistinin önünden süzülerek geçti, yarı göz bebekleri bana odaklanmıştı. Rahatsız etmek istemediğimden bir adım geri çekildim. Ama Nereus döndü, keskin bir bakış attı ve ayağa kalktı.

Göğsümde pişmanlık uyandı. Birlikte geçirdikleri anlar çok kısaydı. Draconia'ya ne zaman döneceğimizi, hatta dönecek miyiz diye bile bilmiyordum. En azından, her şeye rağmen aralarındaki bağ devam etmişti.

Ejderha Kralı ceketini düzeltirken, Nienna kenara eğildi. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

O gökyüzüne aitti.

Ejderhalar adayı sarmıştı. Ona hiçbir şey olmayacaktı.

Ama daha önce başarısız olmuşlardı, başka bir adamın ona saldırmasına izin vermişlerdi. Kazalar hala oluyordu.

Nereus yaklaştı, yüzünde sert bir ifade vardı. Onunla doğrudan yüzleştim, omurgam dikti. Onun meydan okumalarından kaçınmayacaktım.

O içini çekti, sonra ağır elini mantomun üzerine koydu. Ekstra ağırlık omuzlarımı aşağı çekti, ama ben sağlam durdum, yerimden kıpırdamadım.

"Zorlamak istemedim," dedim.

O arkasına baktığında, Nienna rüzgarda savrulan saçlarını çözdü ve Nereus'un somurtkanlığı azaldı, bakışları yumuşadı. "O artık senin Tsunami'n." Omzuma hafifçe vurdu, başını salladı ve yürümeye devam etti.

Gözlerimi kısarak arkasından baktım. Tsunami mi? Depremden sonra gelen dalga mı?

Kendimi hazırlayarak, bir ejderhanın beni avını oynayan bir kedi gibi bir kenara iteceğini düşünerek, cesaretimi toplayıp inişe geçtim.

Botlarım siyah taşları sıyırırken midem düğümlendi. Ben kir ve kum için yetiştirilmiştim, gökyüzü için değil. Ama Nienna burada kendini güvende hissediyordu. Bu da bir şey sayılmalıydı.

Döndü, gözleri parlıyordu, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bana katılır mısın, Radaan Kralı?"

"Bu benim için bir onurdur, Göklerin Leydisi." Diye homurdandım, aşağıya bakarak. Taş havada düştü, ayaklarımın altında bir boşluk vardı, kalıntıları bir çatıya sıçrayarak şiddetli bir sonla biteceğini vaat ediyordu.

Yine de oturdum, kaslarım gergin, her nefesimde temkinliydim. "Düşmeyeceksin."

Mırıldanırken gülümsemesi kıvrıldı. Neşesi rüzgarda yayıldı, bulaşıcıydı. Kafamı salladım, onun neşesine kapıldım. Onu kendime yaklaştırmak, yanıma çekmek, dünyaya onun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istedim. Ama henüz değil.

Daha sonra. Yeminlerimizi ettikten sonra.

"Baban, senin benim tsunamim olduğunu söyledi." Güneş ışığı dalgaların üzerinde parladı, göz kamaştırıcı bir parıltı. "Bu seni benim kaderim mi yapar?"

Gülerek başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Altın sarısı bukleleri elimin arkasına değdi. Bir tutamını yakalamak için kendimi zor tuttum.

"Ejderha." Yukarıda yuvarlanan mavi-yeşil bir figürü işaret etti. "Tsunami bir tehdittir. Bizim *'Artık bu senin sorunun'* dediğimiz şeydir."

"Her halükarda seni alırdım."

Bana göz ucuyla baktı, dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ona teşekkür etmelisin. Onun sayesinde buraya inebildin. Babam, senin geldiğin gün kuzey gökyüzünü ele geçirdiğini söyledi."

"Ve o onu dinliyor mu?" Ben güldüm. Nereus, hayvanların sözünü dinleyecek birine benzemiyordu.

"Tsunami..." Yüzünü buruşturdu, yukarıda uçan mavimsi yeşil ejderhayı takip etti. "Şey, bu canavar, onun düşündüğünden daha fazla sorun çıkarıyor."

Değerli. Yetişkin, zeki, her zaman kavga çıkaran ve gemileri deviren.

Gemiler mi?

"Balıkçı tekneleri. Onu uzak tutmak için genellikle bir binici yakınlarda bekler. Kolay bir yemek için gemiyi batırır."

"Kendi başına avlanmıyor mu?"

"Ejderhalar özünde fırsatçı besleyicilerdir. Bir biniciyle bağ kurduklarında, vahşi eğilimlerinin çoğu yumuşar. Tsunami hiç bağ kurmadı, keskin ama evcilleştirilmemiş."

"Pullulu bir bebek gibi."

"Bu doğru bir tanım olur." Nienna mırıldandı, parmakları uyluklarıma yaklaşıyordu. "Kolun büyüklüğünde dişleri olan çok büyük bir bebek."

"Geldiğimde onu gördüm."

Kafası karışmış bir şekilde
gözlerini kırptı.

"Avluya indi." Dudaklarım bir çizgi oluşturdu. "Ejderhaların beklediğimden daha büyük. Radaan'ın onlara alışması zaman alacak."

"Ne bekliyordun?" Tekrar rahatlayarak güldü. "Gyrak'ı gördün."

"Onun en büyüklerinden biri olduğunu düşündüm. Adanın sınırlı kaynakları nedeniyle çoğunun daha küçük olacağını varsaymışım."

"Onların toprağa ihtiyacı yok, sadece gökyüzüne." Gülümsedi, parmak eklemleri bacağıma bastırdı. "Ve avlanırlarsa, yiyebilecekleri kadar balık var. Argos en büyüğü. Kalepsi, kraliçe, ikinci. Yumurtaları yakında çatlayacak."

"Peki ya yavru
ejderhalar?" "Atlar
kadar büyükler."

"Gerçekten mi?" Daha küçük yumurtalar hayal etmişim, ama Argos'un büyüklüğü bunu gülünç kılıyordu.

"Bir süre binicileriyle bağ kurmayacaklar. Vahşi Kıyılarda, daha deneyimli ebeveynleri olurdu. Daha güçlü, daha büyük büyürlerdi. Yırtıcı hayvanlara yenilme ihtimalleri daha az olurdu."

"Bir ejderhayı ne avlayabilir ki?" diye sordum, gerçekten merak ederek. O devasa, ateş püskürten yaratıkları av olarak gören herhangi bir şey... Onunla asla karşılaşmak istemezdim.

"Gördüğüm kadarıyla yok. Ama bağlanmış ejderhalar Vahşi Kıyılarda geceyi geçirmeyi reddediyorlar."

"Bu yüzden Nereus sadece egemenlik iddiasında bulunuyor."

"Bunu talep edebilecek tek biziz. Canavarlarımız bizi vahşi akrabalarına karşı korurlar, başka hiçbir ada buna sahip değildir. Ama oraya yerleşemeyiz."

"Ve sadece erkeklerden oluşan bir ekip mi gönderdiniz?"

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "*Ejderhaların* kaçındığı bir kıyıda erkekleri uyumaya göndermeyi mi öneriyorsun?"

Kafamı onaylayarak eğdim ve burnumdan soludum. "Haklısın, ama bu tuhaf görünüyor."

O, ufukta alacakaranlık yayılırken öne doğru eğildi. "Bağlı olsak da olmasak da, biz onlarınız. Senin tanrılarına güvendiğin gibi, biz de canavarlara güveniyoruz."

Draconia ve Radaan, yıldızlar ve toprak kadar farklıydılar. Ama inançlarımız birbirinin aynısıydı.

Konuyu yaklaşan kutlamalara geri döndürdüm. "Ve ejderhalar birkaç gün içinde yumurtadan çıkacak mı?"

O başını salladı. "Uyanış, yumurtadan çıkmadan önce başlar, sonra ilk beslenmeleriyle sona erer."

"Draconis festivalini görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri parladı ve başını eğdi. İçimde bir tür heyecan uyandı. Ne planlıyordu? Her şeye hazırlıklı olmak için Fallione'den daha fazla ayrıntı istemeliyim.

"Yarın benimle gelir misin? Uçurtma ustasını görmek için. Kutlama için."

"Nienna, beni bir kum tanesinin üzerine bile gitsen, seninle gelirim."

Mahvolmuştum. Hafif kahkahası rüzgârla birlikte yükseldi ve kayboldu. Soğukluk yanaklarını öptü, onları yumuşak bir kırmızıya boyadı. En derin denizin rengindeki gözleri yaramazlıkla parıltıyordu. O anda, Radaan ve tüm sorunları çok uzaklarda kalmış gibiydi.



Reem'dekilerin yarısı büyüklüğündeki araba, Draconia'nın dar sokakları düşünülerek yapılmıştı. Nienna yanımdaki merdivenlerden inerken, bu uçurtma yapımcısının ne kadar uzakta olabileceğini merak ettim.

Greaves, bıçakları vücuduna bağlanmış halde adımlarımı takip ediyordu. Nienna'nın hizmetçisi Freya, o sabah tanıştırıldığım, arkamdan geliyordu ve bana meraklı bakışlar atıyordu, ben de farkında değilmiş gibi davranıyordum.

Kılıcımı takmamayı tercih ettim. Radaan'da onu gururla taşıyordum, Elohis'un seçtiği savaşçı kral olduğumu hatırlatması için. Ama burada, bu insanlar barışın garantisine ihtiyaç duyuyorlardı.

İki beyaz at, arabayı sakin ve sabit bir şekilde çekiyordu. Sessiz varlıkları, Nienna'nın Reem'de yaptığı çılgın yolculuğu aklıma getirdi. Burada, şehirde, panikleyip kaçacak yerleri yoktu. Belki sahilde olabilirdi, ama bu dar sokaklarda olmazdı.

Tüm gözler taş merdivenlerden aşağı inen bizi takip ediyordu. Nienna, yabani çiçeklerin rengi olan menekşe rengi bir elbise giymişti, yüksek yakasında inciler vardı ve bakışlarımı onun ince boynuna çekiyordu. Elbise, tipik Draconis yırtmaçlıydı, siyah pantolonları koyu renk deri botların içine sokulmuştu. Karmaşık örgülerle örülmüş saçları, sırtının ortasına kadar şelale gibi dökülüyordu.

Mavi ve gümüş rengi giysiler giymiş bir hizmetçi arabanın kapısını açtı ve basamakları indirdi. Elimi uzattım ve Nienna'nın narin parmakları benimkine kaydı, arabaya binerken elimi sıktı. Freya da onu takip etti, yanakları kızarmış bir şekilde yardımımı kabul etti.

Ben binmeden önce, Greaves'in ufka kaşlarını çatarak baktığını fark ettim. Bir an tereddüt ettikten sonra, Nienna'nın yanındaki yere oturdum. Arkadaşım bindiğinde, kaşlarını çatarak koltukları inceledi.

"En büyük risk yukarıdan geliyor." Freya yanındaki kadife koltuğu okşadı. "Burada en iyi görüş açısı sende."

Nienna dudaklarını sıkıştırarak gülümsemesini bastırdı; aralarında paylaşılan bir sır vardı.

Rahat oturmak için pozisyonumu değiştirdim ve uyluklarım onun uyluklarına değdi. Küçük koltuk, temastan kaçınmak için yer bırakmıyordu.

Greaves yerine oturduğunda, Freya'dan uzaklaşacak şekilde yöneldi. Hareket çok ince bir hareketti, ama Elohis adına, kadın bir parça daha yaklaştı.

Onun bakışları, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi uyardı.

Pantolonumdan geçen sıcaklık, onun sessiz öfkesinden dikkatimi dağıtmaya yetti.

Güneydeki zanaat şehri K'bar'dan geçtik. Draconia, her biri farklı bir amaca sahip dört bölgeye ayrılmıştı. Liman ve ticaret merkezi olan K'lan'da yürüdüm.

Şehrin sesleri bile Radaan'dakinden farklıydı. Burada sesler kalabalıktı, kulakları ve zihni dolduruyordu, hepsi birbirinin üzerine yığılmış, dikkat çekmeye çalışıyordu. Uzaklarda ejderhaların kükremeleri ve cıvıltıları yankılanıyor, martıların aralıksız çığlıkları ile karışıyordu.

Kırmızımsı kahverengi binalar başımızın üzerinde yükseliyor, yolları karmaşık bir ağa dönüştürüyordu. Burası savaşmak için berbat bir yer olurdu.

Kısa süre sonra araba durdu. Kapı açıldı ve Greaves ilk çıkan oldu, görevinden dolayı değil, kendi isteğiyle. Halka açık bir yerde Nienna'ya çok yakın oturduğum için bana kızabilir, ama hizmetçiyi onu yakmak için bekleyen bir alevmiş gibi atlayarak dışarı çıktığını unutmamasına izin vermeyecektim.

Greaves dikkat çekmekten hoşlanmazdı. Sessiz ve dikkatli olan Greaves, gözlemlenmektense gözlemlemeyi tercih ederdi.

Kadınlara inmeleri için yardım ettikten sonra, onun yanına, kumla kaplı yola çıktım.

"Ve Andeluth'ten korkuyordun," diye mırıldandım, boynumu uzatarak çatıların üzerindeki ince gökyüzü çizgisini yakalamaya çalıştım. Aşağıda, güneş ışığı yola ulaşmıyordu. Koridor sıkışık, karanlık ve daracık bir yerdı.

"Hâlâ gökyüzünü *görebiliyorum*," diye fısıldadı savunmacı bir tavırla. "Ve birkaç saniye içinde çatıya tırmanabilirim. Bir dağın altında mahsur kalmış değilim."

Ben gülerek, sanki bir zırh gibi etrafımı saran şakaları kendime sardım. Yolda, Draconis durdu ve bakakaldı. Dudakları inanamama hissiyle aralandı, kaşları şüpheyle çöktü, omuzları küçümsemeyle gerildi. Nienna, omurgası dik, her adımında selam ve saygı talep ederek ilerledi.

Fırtına rüzgârları altında buğday tarlası gibi ayrıldılar, kapı aralıklarına çekildiler, duvarlara yaslandılar. Selamlar geldi, bazıları diğerlerinden daha sığ olan sığ selamlarla birlikte.

Radaan'ın gururu vardı, ama Draconia bunu bir kılıç gibi kullanıyordu. Onlara göre, ben prenseslerini lekelemiştim — onu g ö n d e r miştim, sadece bana uygun olduğunda geri dönmesi için.

uygun olduğunda geri dönmek için.

Ve bu en nazik teorisiydi.

Nienna renkli bir kapının önünde durdu ve Freya kapıyı açarak bizi ışıkla dolu bir odaya davet etti.

Yıldızlar tavana asılmış ve duvarlara dizilmişti - havada asılı duran renk ve zanaat patlamaları. Sihirli ışıklar tavanda parıldayarak sergiyi ışıkla kaplıyordu. Her yıldız dikkat çekiyordu. Onlar, uzmanlıkla şekillendirilmiş bir hassasiyetle dizilmiş, vahşi bayraklar kadar canlı, sayısız renk ve stildeydiler.

Yaşlı bir adam tezgâhın arkasından kalktı ve Nienna'yı görünce geniş bir gülümsemeyle karşıladı, ama beni fark edince gülümsemesi kayboldu.

Tanrım, bundan nefret ediyordum.

Yargı hızlı, derin ve sessizce indi. Yine de, onu gördüğünde yüzünün aydınlanması için buna katlanabilirdim.

"Prenses!" diye seslendi, gri saçlı örgüsü öne doğru kayarken selam verdi.

Yakınlarda, kollarını sıkıca kavuşturmuş, keskin ve öfkeli gözleriyle ikimiz arasında bakışlarını gezdiren genç bir adam duruyordu. Greaves yanıma yaklaştı. Genç adamın bakışlarına soğuk ve kararlı bir şekilde karşılık verdim.

O gülümsedi. "Williard, nasılsın?"

Küçük olan hareket etmedi. Saygı göstermedi. Selam vermedi. Sadece suçlayıcı bakışlarla, gözlerini kırpmadan bakıyordu.

"Bu yaşlı kemiklerim elverdiğince," diye cevapladı Williard, hala gülümsüyordu. "Peki bu kim olabilir?"

Küstah çocuğa bakmamayı düşündüm, ama bakmaya devam ettim. Burun kıvrımları çatıldığında bronzlaşmış cildi kırıştı.

"Çırakların kraliyet mensuplarını görmezden gelmesi geleneksel mi?" diye sordum, çenemi kaldırarak.

Onun duruşundaki bir şey içimi burktu. Kendimi onunla Nienna'nın arasına koymak, onu gözlerinin arkasında kıvılcıllanan zehirden korumak istedim.

Freya, Nienna koyu saçlı adama karşı dururken nefesini tuttu. Sessizliği gerginlikle doluydu. Kararın oluşumunu neredeyse duyabiliyordum.

İtaat etmesini mi talep etmeliydi? Yoksa görmezden gelmeli miydi? Ben zaten meydan okumuştum. Onu destekleyecek miydi yoksa ona merhamet gösterecek miydi?

Ve buna değer miydi?

"Kai?" Omuzlarını dikleştirdi. Sesi alçak ve sakindi.

İşte benim kraliçem. Onların seni ezmesine izin verme.

Gözleri benden ona kaydı. Öfkesi de gözleriyle birlikte değiştiğinde çenemi sıktım — daha yumuşak, daha nazik değildi.

"ıkabilirsin," dedi. Düz. Kesin. "Mikal'a saygı göstermediğini ileteneğim."

O sendeledi, yüzü buruştu, kibar bir tavırla altındaki hırsını gizlemeye çalıştı. İşe yaramadı. En zayıf selamlamayı yaptı, sonra tezgâhın önünden fırlayarak kapıyı arkasında çarptı.

Nienna uzun ve yorgun bir nefes verdi, gerginliği omurgasından kayboldu, sönüverdi. "Williard, bu Radaan Kralı Kallias Sunspear."

Yaşlı adamın, yaşlılıktan bulanıklaşmış gözlerinde hâlâ ihtiyatlı bir onaylamama parıltısı vardı. "Selamlar, Majesteleri."

"Memnun oldum." Başımı eğdim ve dikkatimi duvarlara verdim. Oda renklerle doluydu, gökkuşağının renkleri sıçramış gibiydi, ama bir uçurtmaya yaklaştığımda, gerilmiş malzemenin kumaş değil, deri olduğunu fark ettim.

Elbette. Keten ve pamuk bulmak daha zor olurdu. Değerli kumaşları önemsiz oyuncaklar için harcamazlardı.

"Lütfen Kai'nin büyük final uurtmasını yapmasına izin vermediğini söyle," diye inledi Nienna, bir bankın üzerine çökerek.

"Bu deneyime ihtiyacı var," diye cevapladı Williard, yanına oturarak. Boya, yıpranmış tunikasını lekelemiş, onu oda kadar canlı hale getirmişti. "Hayatımın geri kalanında uçurtma yapamam."

"Sadece bu yıl. Bir tane daha."

Kraliyet mensubu olmaktan sevilen bir çocuğa bu kadar kolay geçiş yapması beni eğlendirdi. Adamı çok sevdiği belliydi. Aralarında bir geçmiş vardı ve o da bunu kullanarak adamın ilgisini çekmeye çalışıyordu.

"Sonra ne olacak?"

Gülümsedi. "Burada olup sana bu konuda dırdır etmeyeceğim."

enem gerildi. Evet, onu Radaan'a götürüyorduk, ama sevdiği birine ayrılacağını söylediğini duymak içimde keskin bir acı uyandırdı.

"O zaman doğru mu? Radaan kralı prensesimizi almaya mı geldi?" Williard'ın sorusu dikkatimi geri çekti. Sesi sakindi, ama gözleri sadece yaşın verebileceği bir ihtiyatla benimkileri araştırıyordu.

İşte oradaydı. Kıskançlık omurgamda bir karıncalanma yarattı. Ona karşı her türlü hakkı vardı. O bu topraklara, bu halkın bir parçasıydı. Ben ise sadece bir ittifak isteyen bir kraldım.

"Radaan ve Draconia'yı birleştirmek için geldim... Nienna'nın evliliği aracılığıyla." Ona bir açıklama borçlu değildim, ama kız ona güveniyordu. Bu yeterliydi.

"Sana mı?"

O ne cevap isterse, ben gerçeği söyleyecektim. "Onu kraliçe yapmak istiyorum." Bir an durdum. "Benim kraliçem."

O, okunaksız bir ifadeyle arkasına yaslandı. Nienna sessiz kaldı, parmaklarını kucağında birleştirdi.

"Onurlu bir davranış," diye mırıldandı.

"Ejderha Kralı Nereus, onun daha azına razı olmazdı," dedim, ona bu hakkı ateş, çelik ve bir hükümdarın titiz incelemesi sayesinde kazandığımı hatırlatarak. Onun sandığı canavardan çok uzaktaydım.

Bastonuna yaslandı, başparmağıyla tahtaya vuruyordu. "Radaan Kralı'nın daha önce kutlamalara katıldığını hatırlamıyorum. Bu senin ilk kutlaman mı?"

"Evet. Sabırsızlıkla bekliyorum." Etrafımdaki uçurtmaları işaret ettim. "Bunlar sanat eserleri. Hepsi uçtu mu?"

"Çoğu." Ayağa kalktı ve yanımdan geçerek uzaklaştı. "Onlar bizim için kutsaldır. Denizle gökyüzünü birbirine bağlarlar ve sıradan insanlara uçmanın tadını yaşatırlar. Sonuçta hepimiz binici olamayız."

Fok şeklinde bir uçurtmaya yaklaştım, onu sert tutan sert omurgayı hafifçe vurdum. "Kemik mi?"

"Çoğunlukla balık. Şanslıysak kuş kemiği. Burada ağaçlar çok az."

"Fark ettim," dedim. "Ve kumaş yerine deri kullanıyorsunuz. Vücudunuz toprağa bağlı, ama kalpleriniz gökyüzüne ait."

Gözleri tekrar bana döndü. "Prens Nienna sana uçurtma yapmamı isterse, yaparım. Ama o istemelidir."

Demek öyleymiş. Onu zorladığımı, onu zorla ya da hileyle kazandığımı, ondan faydalandığımı ve sadece adımı temize çıkarmak istediğimi düşünüyordu.

Yüzüm boşaldı, onun oyununu anladığımı belli etmedim. "Onun uçuşmasına izin verir miydin? Finalde?" Nienna'nın nefes nefese sesi önemli bir şey olduğunu ima etti. Belki sembolik bir şey.

İşte ben, yine hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeye kaydoluyordum. Pervasız aptal.

"Sadece istersen," dedi, bakışlarımı karşılayarak. "Daha önce uçurtma uçurdun mu, sevgili kral?"

Saçma bir soruydu, ama hiç uçuşmamıştım.

"Yapabilirim," dedim, sesim düz bir tondaydı.

Nienna neredeyse sevinçten zıplıyordu. "Bu, halk için çok anlamlı olacak ve müzakerelerden önce, uluslarımız arasındaki barışı sembolize edecek."

O homurdandı ve sonunda ona baktı. "O zaman senin için son bir uçurtma yapacağım."

Yirminci Bölüm

NIENNA

Kallias, halkımla olan etkileşimlerimi gururla izliyordu. Ona sadece benim dünyamı göstermekle kalmamış, krallığımla olan bağımı da ortaya koymuştum. Radaan'da da aynısını yapmayı umuyordum.

Williard'dan ayrıldıktan sonra onu plajlara götürdüm.

Uçurtma ustasının ona son uçuşu teklif etmesi hala beni şaşırtıyordu. Bu, hafife alınacak bir şey değildi; onun tam olarak kavrayamadığı bir onurdu.

"Son uçurtma, yüksek saygı gören birine ayrılmıştır," dedim, güney yönüne giden dar sokaklardan geçerken.

"O zaman Nereus uçursun mu?" Kallias kendine güvenen bir tavırla yürüyordu, ama keskin bakışları her köşeyi, tezgahı ve gölgeyi taradıktan sonra bana döndü. Sessizce hesaplayarak dünyayı içine çekiyordu.

Greaves yakınımızda yürüyordu, duruşu gergindi, hareketleri kesikti. Kapalı alanlardan hoşlanmazdı.

Sokaktan içeri giren geniş güneş ışığına doğru ilerledik, diğer tarafta plaj bizi bekliyordu. "Uçurtmalar sürücüsüz olanlar içindir. Onların sürücülerin yanında uçuş şansı."

Düşünceli bir ses çıkardı, sesinden çok nefes gibi, sonra açık sahili içine çekti.

Hava değişti. Esintiyle birlikte tuzlu su ve tuz kokusu geldi. Kızarmış balık kokusu etrafımızı sardı. Bir rüzgâr, elbiseyi arkamda bir bayrak gibi savurdu.

Plaj, güneşin parlak ışığı altında neredeyse acı verecek kadar parlak, bembeyaz bir şekilde uzanıyordu. Plajda dağılmış insanlar, parlak ışığı kesiyorlardı — küçük koyu renkli kumaşlar ve hareketler. Kıyı boyunca sıralanan yemek arabalarının yakınında toplanmışlardı, balıklar yağda cızırdayıp ağır tencerelerden buhar yükseliyordu.

Dalgalar tembel bir ritimle hareket ediyor, batı kıyılarında olduğu gibi kıyıya çarpmadan onu yalıyordu. Bu bana K'seer'i hatırlattı — ıslak kumda çıplak ayakla koşan çocuklar, kumdan kaleler yaparken rüzgârla yayılan kahkahaları. Onu da oraya götürmem gerekecekti.

Freya önde yürüyordu, alev rengi örgüsü arkasında sallanıyordu. Bu, Kallias'ın ilgisini çekti.

"En iyi yemekleri bilir," dedim gülümseyerek.

Freya, şişman bir adamın cızırtılı ızgara üzerinde şişleri çevirdiği parlak kırmızı bir arabaya doğru gitti. Adamın yanakları sıcaktan kızarmış, tuniği yağ lekeleriyle kaplıydı. Alnında ter damlaları parlıyordu ve yağlı koluyla terini sildi.

"İyi günler!" diye seslendi, bakışları Freya'dan geri kalanımıza kaydı.

Metal maşa parmaklarından kayarak aşağıdaki buharlı tencereye düştü. Çenesi gevşedi ve o kadar derin bir reverans yaptı ki, devrilmesinden korktum.

"Prenses... Majesteleri!" diye bağırdı. Sözleri öğle vakti sohbetlerin arasında yankılandı ve sahildeki insanların yarısı bize doğru başlarını çevirdi.

Çenemi kaldırdım, içgüdüsel olarak sırtımı düzelttim. Fısıltılar başlayacaktı. Radaan Kralı, sıradan bir vatandaş gibi dolaşıp sokak yemeği mi yiyordu?

Freya ve beni burada görmek kimseyi şaşırtmazdı. Ama Kallias'ı da getirmem?

Bu bir şey ifade ediyordu. Ona ve onlara duyduğum güveni açıkça ortaya koyuyordu.

"Dört tane Stick'em ve acı tartar sosu alalım." Freya kendinden emin bir şekilde konuştu.

Kallias gözlerini kırptı, bu, onun bu kaba ismi fark ettiğinin tek işaretiydi. Onun eğlencesini ne kadar iyi gizlediğine neredeyse gülecektim, ama bunun yerine dikkatimi satıcıya çevirdim.

"Evet, tabii ki!" Adam, kalın kesilmiş pane balıkların üzerine cilalı kemik çubukları sapladı ve onları yağın içine daldırdı. Bizim varlığımız onun hareketlerini hızlandırdı.

Freya sabırla bekledi, avucunda paraları hazırды.

"İşçiler öğle yemeğini burada yiyorlar," dedim, binaların arasındaki dar yollardan sızan sivilleri işaret ederek. Yorgun işçiler yumuşak kumların üzerine oturmuş, ellerinde yiyecekleriyle kısa bir mola veriyorlardı.

"Burası zanaatkarlar bölgesi mi?" diye sordu, güneş mantosunda parılıyordu. Geleneksel yeşil ve altın rengi kıyafetlerini giymişti, ancak daha kalın katmanların üzerine bir tunik ve yelek giymişti. Bu sıcakta akıllıca bir seçim.

"Evet, K'bar zanaatkarların ve yaratıcıların çalıştığı yerdir," dedim. "Bölgeler Radaan'a aittir. Burada sadece şehirlerimiz var. Günün sonunda K'dan veya K'seer'e evlerine dönerler."

Draconia şimdi çok küçük geliyordu. Onun ülkesinde, bir şehirden diğerine atla seyahat etmek günler sürebilirdi. Burada ise adayı bir uçtan diğer uca kolaylıkla yürüyerek geçebilirdik.

"Spire'in içindeki yetenekleri gördüm. Halkınız yetenekli."

Onun sözleri yüzüme memnuniyet dolu bir gülümseme getirdi. Etrafımızdaki gergin omuzlar gevşemeye başladı. Yoldan geçenler kalabalığın içinden geçerken eğildiler — meşgullerdi, ama dinliyorlardı. Gözler Kallias'ın üzerinde durdu.

"Dört adet baharatlı tartar soslu Stick'em!" diye bağırdı satıcı, kızarmış balıkla dolu şişleri kaldırarak, turuncu sosun çıtır hamurun üzerinden akmasını izledi. Nefesim kesildi. Dağınık yemekler ve halka açık yerler pek iyi bir kombinasyon değildi.

Beni rahatsız eden Kallias'ın önünde yemek yemek değildi, bunun *sahnelenişi*ydi. Herkesin gözü önünde ağzıma damlayan tartar sosu mu? Bu... yakışsız geliyordu. Sanki çenemize bulaşan biraz sos, itibarımızın cilasına zarar verecekmiş gibi.

Freya porsiyonlarımızı dağıtırken, Greaves kendi porsiyonuna şüpheyle baktı, sonra kısa bir şekilde başını salladı.

"Ben sonra yerim." Sessiz, sert ses tonu hala beni şaşırtıyordu.

Arkadaşım kaşlarını çatarak bana şaşkın bir bakış attı.

"Belki de Stick'ems'te bıçak kadar yetenekli değildir." Ben gülerek, kıyıdan biraz daha yukarıdaki bir kaya grubuna doğru yöneldim.

Greaves homurdandı. Kabul mü, protesto mu, anlayamadım. Kallias yürürken bir ısırık aldı. Gözlerini kırptı ve boğazını temizledi.

"Sıcak mı?" diye sordum ve kendi sos savaşına başlamadan önce bir kayaya oturdum.

"Hem sıcaklığı hem de tadı." Yanıma oturdu ve parıldayan dalgalara bakmaya başladı. Köpükler, dans eden danteller gibi gelgitin üzerine dağılmıştı.

"Baharatlarımızı Kulletti'den alıyoruz. Onların yemekleri, sanki ateş püskürten bir ejderha gibi hissettiriyor."

Tam o anda, Tsunami kanatlarını genişçe açarak su üzerinde alçaktan uçtu. Bize doğru yönelirken gözleri ışığı yakaladı.

Yukarıda, Borj ve Artorius daireler çiziyordu; siyah pulları güneşi emiyor, beyaz boynuzları parıldıyordu. Satıcıları taciz etmeyecekti, en azından açıkça. Ama kurallar onu daha önce hiç durdurmamıştı.

Tartarın acılığından burnumun ucunda bir karıncalanma hissederek hızlıca yedim. Tsunami'nin kuyruğu daldı ve sıçrayarak sığ sularda bir iz bıraktı.

İşçiler geri çekilirken bir koroda inlemeler ve çığlıklar yükseldi. O, burun deliklerini genişleterek, denizden çıkmış gibi parlak kafasını yüksekte tutarak ilerledi. Yeşil ve mavi pulları ıslak cam gibi parıldıyordu.

Greaves, her hareketi sıkı bir şekilde, onunla kralı arasına girdi. Freya homurdandı ve hızını artırdı, sanki vahşi ejderha ona saldırmasından korkuyormuş gibi ikinci çubuğunun geri kalanını hızla yedi.

"Öğle yemeğim için mi, hayatım için mi endişelenmeliyim, bilemiyorum," diye mırıldandı Kallias, güneşi engelleyen Tsunami'yi incelemek için geriye doğru boynunu uzattı.

Borj, onun arkasına gürültüyle indi. Gece yarısı canavarı, Tsunami ile kalabalığın arasına sığındı, ama Tsunami tereddüt etmedi. Dikkatini Kallias'a odaklamıştı.

Burun kıvırdı. Dilini dışarı çıkardı, havayı kokladı.

"Bana bir ejderhaya zarar verdirme, Prenses," diye mırıldandı Greaves, bir eli kılıcının kabzasına uzanmış halde.

Ben güldüm. Bu hareket, dişlerini ortaya çıkardı ve ağzından küçük kıvılcımlar saçtı. Zararsız bir hareketti, ama ejderhalara ve onların tuhaflıklarına aşına olmayan biri için tehditkar görünebilirdi.

"O, tanıdık olmayan bir koku alıyor," dedim, o başını eğdiğinde. Çenesi dalgaların üzerinde duruyordu, dalgalar çenesinin etrafında köpürüyordu. Altın rengi gözü Kallias'ı, sonra Greaves'i takip etti, sonra tekrar geri döndü. "Sen Radaanlısın. Elçilerin dışında, o senin kokunu hiç almamıştı."

"Egzotik," diye seslendi Borj yaklaşıırken. İri yarı adam, dağınık siyah saçları ve geniş gülümsemesiyle sahilde yürüyerek geldi. "Artorius, güneş ve toprak gibi koktuğunuzu söylüyor, Majesteleri."

Kallias güldü. "Daha kötü kokular da var."

Tarçın ve güneş ışığı. Onun kokusu. Ejderhaları tamamen anladım.

Tsunami kuyruğunu salladı ve deniz suyunu geniş bir yay çizerek sahile fırlattı. Artorius dişlerini şaklattı, sivillerden uzaklaşması için keskin bir uyarıda bulundu. O ise onu görmezden geldi. Burun deliklerinden bir kez daha homurdandı, ardından Kallias'ın kokusunu algılamak için burnunu temizlemek istercesine derin bir nefes aldı.

İç geçirdim, sopamı Freya'ya uzattım ve kayadan kayarak indim. Islak kum botlarımı yuttu. Gözleri benimkilere kilitlendi. Dişlerini gösterdi ve düşük tiz bir ses çıkardı. Bu sesi tanıdım — hayal kırıklığının sesiydi.

Elimi kaldırarak, yaklaşmamı incelemesine izin verdim. Yakınlaşmamı istemiyorsa, bunu göstermek için her türlü fırsatı vardı. Sığ suda çömelirken, kuyruğu su yüzeyinin altında sallanırken, su uzuvlarının etrafında kıvrılıyordu.

Avuç içim burnuna değdiğinde titredi, kasları dalgalandı. Boğazından belirsiz, düşük bir tıklama sesi çıktı.

"O benim," diye mırıldandım, elimi çenesinin yanındaki küçük plakalar üzerinde gezdirerek. Sıcak. Neredeyse yumuşak. O pullar yazın taş gibi ısı tutuyordu.

Yavaşça gözlerini kırptı. Gözlerinin üzerindeki boynuzlu tepeler şüpheyi kısıldı. Sonra dönüp beni yanlamasına inceledi, kafasını kendi iyiliği için fazla zeki bir köpek gibi eğdi. Tehditkar, ama şımarık bir köpek yavrusu gibi kalbi vardı.

Artorius dişlerini gıcırdatarak dişlerini sıktı. Kadın çığlık attı ve kocaman kafatasını ona doğru fırlattı, ağzından kıvılcımlar saçıldı. Ben geriye sendeledim, onun pençeleri suyu çalkalarken tuzlu su sıçradı ve sıcaklık üzerime çöktü.

Borj küfretti ve ben sahile çekilirken, kavga eden yaratıkların arasına girmek için ileri atıldı.

Kadın tısladı, saldırmak için hamle yaptı, ama bunun yerine kanatlarını açarak gökyüzüne sıçradı. Aşağı doğru uyguladığı kuvvet denize çarptı ve kıyı şeridinde bir su duvarı gönderdi.

Greaves'in çenesi sıkıldı. Ona bakarak, okunamaz ama açıkça etkilenmemiş bir ifadeyle baktı.

"İyi günler, Prenses," diye bağırdı Borj, hareket etmeye başlamış, Artorius'un yanına giderken sesi kesik kesikti. Kara ejderhanın binicisi çömeldi, onu gökyüzüne takip etmeye hazırlanıyordu.

Onu kıskanmıyordum. Tsunami gibi bir gücü kontrol etmek hem beceri hem de sabır gerektiriyordu ve bu bile her zaman yeterli olmuyordu. O yarı fırtına, yarı alevdi ve hiçbir ejderhanın zapt edemeyeceği bir iradeye sahipti.

Kallias, kayaya yaslanarak, omuzları gevşemiş bir şekilde, sessizce her şeyi izlemişti. Ama bakışları hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Ben yanına yaklaşıncı, "Demek benim halkım bunu beklemeli?" dedi.

Kafamı salladım ve ıslak saçlarımı kulağımın arkasına ittim. "Hayır. Tsunami Draconia'yı terk etmeyecek. Radaan'a atanan ejderhalar daha yaşlı, bağlı ve disiplinli. O nadir bir... istisna."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Yine de Radaan uyum sağlamak zorunda kalacak." Gülümsedim. "Uyanışı görene kadar bekle."



Her şey ejderhaların şarkısıyla başladı.

Şafak sökmeden önce, ışık sadece gökyüzünün kenarında fısıldarken, sesleri ürkütücü, güçlü ulumalar halinde yükseldi. Mağara gibi inleyen homurtular havada yankılandı, tıpkı derinliklerden gelen balinalar gibi, birlikte titreşerek. Koro, sırttan denize doğru yayıldı.

Ses beni uykumdan uyandırdı, tüm Draconis'leri nemli sabah sessizliğine çekti. İniş yerinde, Argos en uçta tünemişti. Boynu kıvrılmış, çenesi göğsüne yaslanmıştı. Kalepsi'nin yukarıdaki Yuva'dan gelen unutulmaz notalarıyla karışarak, kaburgalarımı titreten düşük, yankılı bir uğultu çıkardı.

Babam elini Argos'un omzuna koydu, bakışları ufka sabitlenmişti. Annem onun arkasında duruyordu, yakındaydı ama o anın bir parçası değildi. Onun bir ejderhası yoktu, ruhlarının birleştiği bir bağları yoktu.

Ona ulaştığımda gülümsedi, soluk beyaz cüppelerimiz ayın son ışığını yakalıyordu. Eli benim elimi sımsıkı tuttu, sabit ve sıcaktı.

Argos'un uğultusu kemiklerimde yankılandı, derimin altında titreşti, aciliyet uyandırdı. Çok eski bir şey gibi hissettim, sanki şarkı adanın içinde gömülü bir şeyi uyandırmış gibiydi. Havada sihir parılıyordu - görünmezdi, ama görmezden gelinmesi imkansızdı.

Gökyüzü griye döndü ve denizin kenarında turuncu bir çiçek açtı. Annem elimi sıktı ve ben onun işaret ettiği yere doğru gittim.

Kallias, emin ama temkinli adımlarla iniş yerine yaklaştı. Greaves hemen arkasında geliyordu. Siyah giysileri taşların üzerinde gölgeler gibi kırılıyordu. Sabah ışığı mantosunun kenarını öperek yansımalar oluşturuyordu.

Önümüzde durdu ve derin bir reverans yaptı. "Beni çağırdınız."

Babam kıpırdamadı. Gözleri dalgalara sabitlenmiş, ileriye bakıyordu. Argos hareketsiz kaldı, şarkıya dalmıştı.

"Uyanış'a hoş geldiniz, Kral Kallias," dedi Anne, zarif bir selam vererek. "Umarım yeterince dinlenebilmişsinizdir?"

"Çok," diye cevapladı, doğuya doğru bakarak. "Ama itiraf etmeliyim ki, nasıl katılacağımı bilmiyorum." Gözü seğirdi, ama göz kırparak bunu gizledi.

Kontrol ona yakışıyordu. Sürprizleri sevmezdi. Ama burada, Draconia'da kurallar farklıydı. Buraya aceleyle gelmiş, Fallione'yi yetiştirmek için çabalarırken bırakmıştı. Hiçbir hazırlık bu yerin ritmini taklit edemezdi.

"Ejderhaların şarkısı adayı uyandırır," dedim, annemden uzaklaşıp onun yanına geçerek. "Bazıları, dünyayı var eden ilk şarkıyı onların söylediğini söyler. Bu, o efsaneye bir saygı duruşudur."

Rüzgar merdiven boşluğuna daldı. Eteğim bacaklarıma çarparak yelken gibi gerildi. Kolumu onun koluna doladım, o da avucunu kemerine koyarak elimi kendine yakın tuttu. Annem bu hareketime kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi, güneşin doğuşunu izlemeye devam etti.

"Şarkı söylediklerini bilmiyordum," diye mırıldandı Kallias.

Argos derin bir nefes aldı, göğsü genişlerken pulları kaslarının üzerinde kaydı, dikkatini yükselen turuncu haleye verdi.

"Sadece Uyanış için," diye fısıldadım, etrafımızı saran düşük uğultunun üstünde zar zor duyulacak bir sesle. "Bu şarkı başlangıcı işaret ediyor. Biniciler onu ejderhalarıyla geçiriyorlar. Tüm ejderha yavruları yumurtadan çıkana kadar her şafakta bu olacak."

"Sonra festival biter mi?"

"İlk uçuş ve besleme yapılana kadar olmaz."

O, sert bir homurtu çıkardı ve güneşin doğuşuna dönerek vücudundaki gerginliği bıraktı. Radaan'da Fallione ona rehberlik edebilirdi. Burada ise bir danışmandan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Buraya ait birine ihtiyacı vardı. Bir ortağa.

Bir kraliçeye.

Kolunu daha sıkı tuttum. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Ailem yanımda duruyordu ve Kallias ona sarılmama izin verdi. Nefes kesen bir an için her şey yolunda gibiydi.

Ejderhaların sesleri yükseldi, daha da yükseğe çıktı. Güneş nihayet denizi aştığında, tiz, delici bir çığlık armoniyi böldü. Nefesleri birbiri ardına, bir ses merdiveni gibi kesik kesik çıktı. Altımızdaki taş, onların şarkısıyla titredi.

Argos kendini hazırladı, pençeleri kayalıkların kenarına sığ oluklar oydu. Kasları gerildi, omuzları kilitlendi.

Yeni gün ışığı su üzerinde parıldadı, sanki kurtulmak için çabalıyor gibi dalgalandı.

Kallias yanımda kıpırdadı, Argos'a doğru baktı.

Gülümsedim.

O, bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Ama ben biliyordum.

"Hazır ol. Bu benim en sevdiğim kısım," diye bağırdım yükselen kreşendoya karşı.

Güneş ufuktan yükseldi, yanan küre altında bir ışık parçası çatladı ve onu denizden kaldırdı. Argos'un başı gökyüzüne doğru fırladı. Boynu titredi ve göğsünden, gökyüzünü yarmak kadar keskin, kemiklere kadar işleyen bir kükreme çıktı.

Bu çığlık adada yankılandı. Her ejderha cevap verdi. Üç nefes boyunca, Draconia'da duyulan tek ses, ejderhaların çığlıklarıydı.

çıgllıklarıydı.

Kallias elim altında gerildi, ama babasını takip etti, Şimdi ejderhasının sırtına tırmanıyordu.

Argos, çenesini gürültülu bir Şekilde kapattı ve dik bir dalışla iniş pistinden ayrıldı.

Kükremeler bir anda sustu. Sonra gök gürültüsü geldi — deri kanatlar havaya çarptıkça kanat çırpma sesleri davul gibi yankılandı.

Boynumu uzatıp Yuva'yı işaret ettim. Kallias benim hareketimi takip etti. Kalepsi kenara doğru eğildi, sabah ışığı altın boynuzlarını altın rengi bir parıldıylı kapladı. Kocaman başı gökyüzüne doğru uzandı, uçma arzusu onu terk etmek istemediği yuvasından çekip aldı. Başka bir çağdan gelen bir yankı gibi gırtlaktan gelen bir kükreme çıkardı.

Ejderhalar atıların, uçurum kenarlarının, kumsalların üzerinden fırlayarak Spire'in etrafında geniş spiraller çizerek yükseldi. Yükseklik arttıkça yollarını daraltarak gökyüzünü yanardöner bir girdap haline getirdiler, gökkuŐaėı renkli bedenleri fırtına gibi geçip gitti.

Rüzgar elbisemi yırtıyordu ve yanaklarım gülümsemekten ağrıyordu. Ayaklarımın altında iniş kenarı, ejderhalar o kadar yakın uçuyorlardı ki kanatlarının ısısını hissedebiliyordum - hiçbir Şey bununla kıyaslanamazdı. Her parçamı ateşledi.

Biniciler ejderhalarının sırtlarına sıkıca sarıldılar. Tereddüt yoktu, duraksama yoktu. Tek bir amaç, tek bir nefesle birlikte yükseliyorlardı.

Argos, spiral Şeklinde gökyüzüne doğru uçtu, Őafaėa tutunan soluk yıldızlara doğru hızla ilerledi.

Sonra, son bir kükremeyle, geniş bir yay çizerek daldı. Tsunami bile onu takip etti, gökyüzünü dar bir çizgiyle keserek. Birlikte düŐtüler, Spire'i bir yıldız kayması gibi geçtiler. atılara çarpmadan hemen önce, kanatları sağır edici bir atırtıylı açıldı.

Adada, onların yükseliŐini ve dönüşünü kutlayan sessiz tezahüratlar yayıldı.

"Uyanış sırasında ilk yemeği halkla birlikte yiyeceğiz," dedi Annem, çoktan taht odasına doğru dönmüş olarak. "Bize katılır mısınız, Kral Kallias?"

"Memnuniyetle." enesini eğdi. O dönüp bizi takip ederken, baŐparmaėımla kolunun içini okşadım.

Bizi sarayın teraslarından, sivillerle dolu avluya götürdü. Çığlı çimlerin üzerini battaniyeler kaplıyordu ve çocuklar, yiyeceklerle dolu sepetleri taşıyan yetişkinlerin arasında koşuşturuyorlardı. Ejderhalar kısa bir süre çatıların üzerine kondu, pençeleri taşları parçaladı ve binicileri attan indiğinde tekrar uçup gittiler.

Sıcak ekmeğin kokusu havada yayılıyordu, her zamankinden daha yoğun.

Innaki gemisi olmadan bu kadar tahıllı nereden bulabilirdik?

Kallias'a baktım.

Parlak bakışları kalabalığın üzerinde dans ediyor, hesaplamalarla ışıldıyordu. Gözlerinin köşelerindeki ince çizgiler güneşin altında derinleşmişti, ama ifadesi rahat kalmıştı.

"Radaan'dan mal getirdin." Sormadım. Ama bu beni şaşırttı. Müzakereleri kolaylaştırmak için kullanmadan bunları sunmasını beklemiyordum.

Bana baktı. "Evliliğin tahıl temin etmek içindi.

Eli boş gelmek aptalca göründü." "Ve onu festival için verdin mi?"

"Bu, halkın için önemli," dedi ve beni merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirdi. "Bunu festivale katkım olarak kabul et."

Kalabalıkta çenemi kaldırarak kalbi ısınan bir şekilde ona daha da yaklaştım. Radaan'ın mallarını iyilik satın almak için kullanmamıştı. Halkımın kalbini kazanmak için onları cömertçe vermişti.

Gülümsemelerinden anlaşıldığı kadarıyla, işe yaramıştı.

Kalabalığın içine daldık. Greaves yanımda kaldı. Bir çocuk bacağıma çarptı, sevinçle çığlık attı ve buharlı bir ekmek parçası sallayarak uzaklaştı. Kardeşi hızlıca özür dileyerek peşinden koştuğunda güldüm.

Draconis sokaklara taştı, battaniyelerin serildiği çatıların üzerine yayıldı, bacakları kenarlardan sarkıyordu. Avlunun ortasında Edith ve Freya bekliyordu, hepimizi sığdıracak kadar geniş beyaz ve gümüş rengi bir battaniye serilmişti.

Uyanış sırasında, kraliyet ailesi halkın arasında dolaşıyordu. Taht yoktu. Tören yoktu. Sadece yiyecek, gökyüzü ve nefeslerini paylaşan insanlar vardı. Gerçekte ne olduğumuzu hatırlatan bir şey.

Annem zarif bir şekilde eğilerek, temiz kumaşın üzerine oturdu. Kallias'ı onun yanına oturttum. Kaşları çatıldı, sanki

Çoğu kraliyet mensubu için, halkın ayakta dururken kendilerinin oturması yabancı bir kavramdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona baktım. Kaşları daha da çatıldı, sonra o da benim yaptığımı taklit edince gevşedi. Bacaklarını önüne uzattı, hala gergindi, hala izliyordu.

"Hepimiz ölümlüyüz," dedim, mantosundaki kıvrımı fark ederek. Onu düzeltme isteğiyle mücadele ettim. Bir gün düzeltecektim. Ama henüz değil, halkım onu kabul edene kadar değil. "Burada zemin düz."

Babam kalabalığın arasından geçerek, diğerlerini gülümseyerek ve omuzlarına samimi bir şekilde vurarak selamladı. O bir biniciydi, evet, ama yine de onların kralıydı.

"Ejderha Binicileri bile yeryüzüne geri döner," dedim. "Hepimizin damarlarında aynı kanın aktığını hatırlatmak için." Bu gelenekler benim için ikinci bir doğa gibiydi. Onun için ise, tarih kitaplarına karalanmış hikayeler, gözlemlerdi.

Babam, Kallias'a sert bir bakış attı, ama annemi görünce yumuşadı. Homurdanarak oturdu. Edith yanındaki sepeti açtı, reçel ve ekmek kokusu çimlerden sabah sisi gibi yükseldi. Midem sıkıştı.

İki çocuk yakınlarda kahkahalarla çığlık atarak birinin battaniyesinde yuvarlanıyordu. Birkaç metre ötedeki bir çift kıkırdamaya başladı. Sevinç ve neşe, suda dalgalanma gibi yayıldı ve diğerlerine de bulaştı.

Kallias, kalın bir dilim ekmeği çiğnerken onların antiklarına burun kıvrırdı. Burada farklıydı. İçinde bir şey değişmişti. Mantosu hala ona ağır geliyordu, ama gözleri daha hafif bir şeyle parlıyordu: merak. Draconis'i rahatlıkla izlerken ona gençlik havası veriyordu. Koluna yaslanarak babamın samimiyetini fark etti.

Bu, adadaki son Uyanışım olacaktı. Ve bunu onunla paylaştığıma memnundum.

Yirmi Birinci Bölüm

KALLIAS

Uyanış beklediğim gibi değildi. Fallione beni erken uyandırdı, gelenek ve görenekler hakkında fısıldayarak. Gökyüzü hala geceye tutunurken, elimden geldiğince dayandım. Şafak öncesi bir çağrıya hazırlıklı değildim, en azından inişte olanlara.

Ama Draconia'nın kraliçesi, resmi olarak ailelerinin bir üyesi olmadan önce beni özel bir anı paylaşmaya davet ettiyse, bunu kaçırmayacaktım.

Nienna'nın yüzü güneşin doğuşu gibi parladı ve uykusuz geçen saatler onun ışığının arkasında kayboldu. Ejderhaların törenini izlemek, sanki yaşayan bir efsaneye tanık oluyormuşum gibi hissettirdi. Keşke Radaan'ın halkı da yanımda durup bunu görebilseydi.

Sevinç gözlerinden taşıyordu, gülümsemesi genişlemiş, parlak altın gibi parlaktı. Her hareketi bana gösterdi, biz halkın arasında otururken nüansları işaret etti. Engeller yoktu, tahtlar yoktu, sadece açıklıkta omuz omuza sıkışmış bedenler vardı.

Kral ve kraliçeyi, taş evler ve dokunmuş tenteler arasında oyulmuş dolambaçlı yollarda takip ettik. Plajda sıralanan stantların bulunduğu kıyıya ulaştık, yükselen güneşin altında renkler canlıydı. Satıcılar dalgaların üzerinden selamlar haykırıyordu. Herkes Nienna'ya veya ailesine yaklaşabilirdi. Yolu engelleyen hiçbir muhafız yoktu. Ama kimse benimle konuşmadı.

Draconisler bana baktı; mantomu inceledi ama konuşmadılar.

Tedarik ettiğimiz tahıl, bakışlarını yumuşatmıştı. Belki de, fikirlerini değiştirmek için yeterliydi. Nereus'un desteğini istiyorsam, halkının arkamda olması gerekiyordu.

Ejderhalar ise... Onlar bambaşka bir zorluktu.

Saatler bulanıklaşıyor, beni tüketiyordu. Greaves yanımda duruyordu, yakın ama asla boğucu değildi. Nienna beni sohbete yönlendirdiğinde yer açtı. Ama asla uzaklaşmadı. Üstümüzde süzülen, kanatlarını yelken gibi açmış canavarlar varken olmazdı. Ronan avucundan rahat hareketlerle alev çıkardı, tehditten çok sahne sihrine benziyordu, ama mesaj açıktı: kimse bir Draconis kraliyet mensubuna saldırmaya cesaret edemezdi.

Bu da Nienna'ya evimizde yapılan saldırıyı daha da sarsıcı hale getirdi.

Hiçbir suikastçı onları hedef alacak kadar pervasız olamazdı. Onu yalnız bulmadıkları sürece. Onun yeteneklerinin zayıf olduğunu bilmedikleri sürece.

Bu düşünce zihnimde keskin ve parçalanmış bir şekilde takıldı. O, hizmetçisiyle birlikteydi. Nienna bana, zayıf bir Kap olduğunu itiraf etmişti.

Radaan'da bunu başka kim bilebilirdi?

"Kal?" Greaves omzuma dokundu, gözleri kalabalığı tarıyordu.

Gözlerimi kırdım. "Önemli değil." Kafamı salladım, bulanık düşüncelerimi silkeledim. Suikastla ilgili kesin cevapları hiç bulamadık. Burası onları aramak için uygun bir yer değildi.

Nienna omzunun üzerinden bakarak elini kaldırdı ve beni ileri çağırdı. Güneş ufka yaklaşmıştı. Bitmek bilmeyen yürüyüşten bacaklarım ağrıyordu, eklemlerim tutulmuştu, sırtım acıyordu. Ama tanrılar yardım etsin, onun ya da halkının önünde zayıf görünmeyecektim.

Onun yanına yaklaştım ve o parmaklarını dirseğimin kıvrımına kaydırды. Başparmağım kemer tokamın etrafına dolandı. Birlikte, kalabalığı titreyen fenerlerin altında parıldayan sahneye doğru yönlendirdik. Onlar da kıyıya çekilen su gibi bizi takip ettiler.

"Dans zamanı," diye fısıldadı, sesinde heyecan vardı.

"Draconis danslarının tek kişilik olduğunu sanıyordum." Dirseklerimi hafifçe hareket ettirerek onu kendime yaklaştırdım. Enerjiyle yanıyordu. Her kıvılcımı istiyordum.

"Çoğu öyledir," dedi, gözleri parlayarak. "Ama biz Sols gibi hareket etmiyoruz."

"Sen dans edecek misin?" diye sordum. "Yoksa beni dans etmeye zorlamaya mı çalışıyorsun?"

"Sana dans etmeyi teklif ettiğimde, Kallias, hileye başvurmam gerekmeyecek."

Kaşlarım kalktı. Gözlerimi kırpıştırarak, onun ne yapacağını ve ne zaman yeni bir dans öğrenmem gerekeceğini merak ettim. Greaves, onların dans stilinin tek bir adımını bile bilmiyordu.

Yüksek direklerin arasına asılmış ipek bayraklara gümüş ışıklar yansıtan büyücü ışıkları yukarıda süzülüyordu. Fenerler rüzgârla hafifçe sallanıyordu. Bir tarafı denize açık olmasına rağmen, sahneyi yumuşak bir ışıkla saran duvarlar illüzyonu vardı. Kalabalık yaklaşmaya başladı ve kral ile kraliçe merdivenlere çıktığında biz de onları takip ettik.

Seslerin dalgaları altında ayak seslerimiz kayboldu. Bankların bulunduğu kapalı bölüm, gösteriyi izlemek için yeterince yüksekteydi ve en iyi manzarayı sunuyordu. Beni, ebeveynlerinin arkasındaki gölgelere, köşeye doğru çekti.

Greaves yanıma oturdu ve ben de minderli bankın üzerine çöktüm. Nienna hemen eğildi, ağırlığı koluma sıcak bir baskı uyguladı ve ben de omurgamdaki gerginliği azaltmak için öne doğru eğildim. Bizi merkezden uzaklaştırmıştı, hala yakındık ama çok belirgin değildi.

Onu tanıyorsam, burayı mahremiyet için seçmişti.

Arka duvara yaslanarak görünmez olmuştuk; görülme ihtimalimiz sadece sahneden ya da ebeveynleri dönerse olabilirdi.

İkincisi beni daha çok endişelendiriyordu.

Kalabalık yer değiştirip yerleşirken, "İlk dans Ciana'ya ait," diye fısıldadı.

Nereus dizini ovuşturarak mırıldandı. Karısı eğilip ona bir şey fısıldadı, sonra platformun karşısını işaret etti.

Nienna'nın baldırı benimkine bastırdı.

Omuzlarımı çevirdim, Radaan'ın zincirleri göğsümde çınlayınca yüzümü buruşturdum. Eklemimde keskin bir ağrı hissettim. Koltuğa çöktüm, nihayet yatağa uzanana kadar ağrıya katlanmaya razı oldum.

Sonra davullar çalmaya başladı — derin, ani, gürültülü.

Sahneyi aradım. Onlardan hiçbir iz yoktu. Davulcular bizim locanın yakınında, perdelerin arkasında saklanmış olmalıydılar. Ritim

bir nefes, belki iki nefes sürdü — onu çağırmaya yetecek kadar uzun.

Gölgelerin içinden çıktı.

Siyah bukleler kalın ipler gibi sırtına dökülüyordu. Parlak beyaz bir elbise bronz tenine yapışmıştı. Gözleri - karanlık ve sert - ada kanını yansıtıyordu. Tamamen Draconis değildi, o gölge ve gece yarısı bakışıyla. Onların türü saçlarında güneş ışığını, irislerinde gökyüzünü taşırdı.

Eteğini kavradı ve eğilerek selam verdi, kar beyazı kumaş bacaklarının etrafında dalgalandı.

"Kalk, kadın, ve bize adını söyle." Nereus'un gürleyen sesi mırıldanmaları bastırdı. Sessizlik oldu.

"Adım Ciana, Majesteleri." Sözleri zengin bir tınıyla doluydu ve tanıdığım bir aksanla ağırlaşmıştı; bir zamanlar yanında yemek yediğim Kulletti şefinin aksanıydı. "Ve size İlk Işığın Dansını getiriyorum."

Davullar çalmaya başladı.

Beklenenden daha hızlı bir şekilde dar bir daire çizerek döndü, sonra ayağını ani bir hareketle yere vurdu. Bize sırtını döndü. Beyaz bir başlık başını kapattı ve döndüğünde...

Bir ejderha bize bakıyordu.

Altın rengi gözler, o kadar karmaşık bir şekilde işlenmiş ki, canlı ve uyanık görünüyorlardı.

Davulların ritmine göre dans etti, eteği geniş yaylar çizerek sallandı. Bu, Radaan'ın saray danslarının ölçülü ritmi değildi; eşleşen çiftler yoktu, yavaş ve hassas adımlar yoktu. Bu, Sols'a benziyordu: hızlı, keskin, bağımsız.

Dansın sonuna yaklaşırken, eğildi ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. Ağzından o kadar güçlü bir ateş çıktı ki, elim seğirdi.

Bir Vessel.

"O Draconis değil mi?" Sesimi alçak tuttum, sadece Nienna için.

"Ciana'nın babası öyle," diye mırıldandı. Nefesi çenemi okşadı. "Annesi Kulletti."

Dansçının gökyüzüne alev yaylarını fırlatmasını izledim. "Yani kanın saf olması gerekmiyor."

"Bazı melez çocuklar bunu sorunsuz bir şekilde kanalize ediyorlar," dedi yumuşak bir sesle. "Radaan'ı mı düşünüyorsun?"

"Büyüye ihtiyacımız yok. Ama..." Sözlerimi yarım bıraktım. Büyü kullanılabilir bir kaynak olsaydı, Clay onu bizim yararımıza kullanmanın bir yolunu bulurdu.

"Draconis'i içlerinde taşımak zorundalar. Hiçbir binici, kan bağı olmayan biriyle gücünü paylaşmaz. Bu bizim mirasımız. Kan bağı zayıf olsa bile, herhangi bir Draconis, dayanabilirse, Vessel olma hakkına sahiptir."

"Ama biniciler seçer."

"Zihni araştırırlar." Ciana dansını bitirip selam verince alkışladı. "Süreç karmaşıktır. Ben sadece iki kez bu sürecin parçası oldum."

Sesinde bir anlık utanç belirdi.

Dizimle onun dizine hafifçe vurdum. "Sana büyü gerekmez, Ejderhanın Kalbi."

Gözleri gökyüzüne doğru yükseldi, büyücü ışıkları yüzünde parılıyordu. "Döndüğümünden beri bir şeyler değişti. Bağlantı uzaklaşmış gibi. Onların gücünü tutamıyorum ama yine de hissedebiliyorum. Bir şekilde."

Başka bir dansçı öne çıktı. Davullar, onun sesini bastıracak kadar yüksek sesle çalmaya başladı. Ben de daha yakına eğildim.

"Kayıtları araştırdın mı?" diye sordum. "Senden önceki Kalpler'in kayıtlarını?"

"Çok az kayıt var." Ağzı tekrar hareket etti, ama yükselen ritimler sözlerini bastırdı.

Daha da eğildim, kulağımı ona yaklaştırdım. Bakışlarım önümde kaldı, sahneyi çevreleyen kadın dansçıların sırasına.

Dudakları tenime değdi. Avucunu uyluğuma koydu, parmakları kaslarıma bastırdı. Keskin ve ani bir sıcaklık içimi kapladı. Çenemi sıktım, elini daha yukarıya götürme içgüdüsüne karşı koymaya çalıştım. Vücudum bunu istiyordu. Ben reddettim.

"Bir düzen var," diye fısıldadı. "Çoğu delirdi."

Nefesi cildimde kalmıştı. Tek bir dönüş yeterdi.

Ağzım hiç çaba harcamadan onun ağzını bulabilirdi.

Annesi arkasına bakıp, bizim durumumuza kaşlarını çatdı. Damarlarımda kan kaynarken gülümsemeye tenezzül etmedim. Düzeldim ve Nienna'nın tam görünür şekilde oturması için yer değiştirdim. Kraliçenin bakışları, uyluklarımın üzerinde duran eline düştü. Hareket etmeyi reddettim, ama Nienna

uyarımı anladı. Parmakları pantolonumun üzerinde yavaşça kaydı, cesur bir hareketle, sonra pantolonumu kucağında düzgünce katladı.

Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti.

Danslar gece boyu devam etti. Lore, ilahiler ve hareketlerle kendini ortaya koydu — Draconia'nın eski şarkıları, alev ve efsanelerden oluşuyordu. Ejderhalar. İlk yerleşimciler. Adanın kıyısında terk edilmiş, çürümeye terk edilmiş ama ayağa kalkmayı seçen insanlar. Taş ve ateşten bir ulus kuran tutsaklar.

Draconis'i adadaki akrabalarından ayıran şey buydu. Daha açık ten. Güneşin öptüğü bronz, o kadar koyu değil. Buzul suyu gibi gözler, güneş ışığı gibi saçlar. Takımadaların geri kalanı, gecenin kutsadığı bukleler ve zengin mürekkep gibi irisler taşıyordu.

Draconis bu yerde doğmamıştı. Ejderhaları da öyle.

Bir dans, ilk isyanın hikâyesini anlatıyordu: gökyüzü fırtınalarla yarılmış ve canavarlar yeryüzüne çakılmıştı. Rüzgâr şarkıcıları davullara eşlik etti. Müzik, ham ve gırtlaktan gelen seslerle yükseldi. Dansçılar şiddetle hareket ederek giysilerini yırttılar ve altındaki kırmızı kumaşı ortaya çıkardılar: ipek üzerine yazılmış kan.

İlk bağ kurulduğunda, sahnenin ortasındaki adam alkışladı, avuç içleri kıvılcımlar saçtı. Ellerinden beyaz bir ışık çakdı ve kalabalığa doğru yayıldı. Bağırışlar ve tezahüratlar patladı.

Nienna dirseğiyle kaburgalarıma dokundu. Sessiz bir emirdi. Onun ailesiyle birlikte ayağa kalktım ve alkışlara katıldım.

Gözlerim küçük amfitiyatroyu taradı. "Kardeşin gelmedi mi?"

"Uyanış sırasında o sadece sıradan bir vatandaş," dedi. "Bu gece Spire'da onu göremeyeceksin."

Bu da koridorlarda dolaşan bir kişi azalacağı anlamına geliyordu.

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Düzgün bir erkek gibi Nienna'yı bekleyecektim. Odama gizlice girmesini umut etmeyecektim.

Nereus ve Nyxaria bizi kalabalığın içinden geçip boşaltılmış sahneye götürdüler. Kutlama sona ermişti. Kahkahalar esnemelere dönüştü. Gülümsemeler uykunun cazibesi altında soldu. Yürürken Nienna omzuma yaslandı ve yanağı mantoma değdiğinde göğsümde bir sıcaklık hissettim.

Radaan onu sevmeyi öğrenecekti. Kendini benim krallığıma adayacaktı. Henüz onun değerini bilmeyen bir halkı kazanacaktı.

Spire'a çıkan siyah merdivenlere ulaştışımızda, ada sessizliğe bürünmüştü. Ejderhalar ağlamıyordu. Martılar ığlık atmıyordu. Gece nefesini tutmuştu. Kapılar kapalıydı. Pencerele karanlıktı. Dünya uykuya dalmıştı.

Sarayın içinde fenerler parlıyor, taş ve çeliğe yumuşak bir kehribar rengi yayıyordu, ama yukarıdaki büyücü ışıkları soğuk ve sönük kalmıştı.

"Kutlama sırasında Kaplar boşaltılır," diye fısıldadı Nienna, sesi geniş koridorda zayıf çıkıyordu. "Kutlama bitene kadar biniciler onları yeniden doldurmazlar."

"Işığının yarısı sihir." Yukarı baktım. Bir başka zıtlık daha: Radaaan, geceyi uzak tutmak için balık yağı yakardı.

"Ejderhaların o yağa ihtiyaı var," dedi Nereus, sanki düşüncelerimi duymuş gibi, önümüzde durduğu yerden. "Büyü de diğer her şey gibi bir kaynaktır."

Kendi katıma geldiğimde yavaşladım ve Nienna'nın elinden kurtuldum. O ise daha sıkı tutundu.

"Kallias'ı odasına götüreceğim," dedi, her zamanki gibi yumuşak bir ses tonuyla. Ailesi durakladı.

Nereus'un yorgun bakışları keskinleşti. Sert bir bakışla bana odaklandı. Çenemi sıktım. şüpheleri haklıydı. Bu, daha önceki pervasızlığımın bedeliydi.

Nyxaria nefes aldı, sonra burnundan yavaşça nefes verdi. "O yerleştiğinde beni görmeye gel."

Böylece Nienna odamdan çıktığı anda haberi olacaktı. Nereus çenesini indirdi. Hareket hafifti, ama vurgusu ağırdı. Bir hatırlatma. Bir uyarı. Bakışları benden geçip Greaves'e kaydı, çenesi gerildi.

"İyi geceler," dedim ve hafifçe eğildim. Sonra koridora döndüm.

Yatağıma tek başıma gidebilirdim. Ama onu göndermedim. Ulaşamayacağım vaatler fısıldayan gölgeler varken olmazdı.

Greaves beni takip etti, her adımı benimkini yansıtıyordu. Sessiz bir azarlama. Görmezden gelmek istediğim bir azarlama. Onu kovabilir, başka bir yere g nderebilirdim, ama izleyen herkes onun yokluğunun ne anlama geldiğini çok iyi bilirdi.

"Işıklar insanlar tarafından büyülüyor, ama neden runeler?" diye sordum, zihnimi daha iyi bırakılması gereken düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Daha kolay oluyor." Nienna'nın bakışları duvardaki ölü büyücü ışıklarına kaydı. "Onları çalıştırmak için Kaplara ihtiyaçları var, ama runeler eski kelimeler. Hatırlamana yardımcı olacak ifadeler. *Işığın parlaması, yol göstermesi için. İçeride kullanım için ölçülmüş.* Büyü, amaca göre değişir, ama Draconis onlar olmadan büyü yapamaz."

"Ve herhangi bir Kap onları yeniden doldurabilir mi?" diye sordum, kapıma vardığımızda. Onu henüz gitmesini istemediğim için kapıyı açtım.

Girmeye tereddüt etmedi. Arkasında, Greaves kaşlarını çattı. Dudakları bir çizgiye sıkışmış, bunun nereye varacağını şimdiden korkarak. Kafamı sallayarak onu içeri davet ettim.

"Herkes doldurabilir, ama ikisi de aynı değildir," dedi, bana dönerek. Elleri mantomun zincirlerini buldu. "Bazıları daha fazla tutar. Bazıları daha uzun süre."

Onun bileğini tuttum. Onun bunu çözmesine izin vermek çok samimi görünüyordu. Bu hatayı bir kez yapmıştım — çok erken. Neredeyse pes ediyordum.

Bir gün, krallığımın yükünü omuzlarımdan kaldıracaktı. Ama bu gece değil.

Gözleri benimkilerle buluştu. Okyanus mavisini gözlerinde şüphe parladı. "Greaves yapabilir."

Elimin altında cildi inanılmaz derecede yumuşaktı. Dolgun dudakları açıldı ve ihtiyaç yıldırım gibi çarptı. Onu bütün gün izlemek, yavaş ve içten içe yanan bir şeyi ateşlemişti ve şimdi kaynıyordu.

O bana izin verecekti.

Eğer bir adım atarsam, eğer eğilirsem, o hiç tereddüt etmeden bana sarılırdı. Kaderimiz böyleydi. Onun için denizi aştım. Ejderha ateşine göğüs gerdim. Ve burada durup, benim için her şeyi riske attım.

Ama onurumuz beklememizi gerektiriyordu.

"Seninle seviştiğimde, bir prensesle değil, bir kraliçeyle sevişmiş olacağım."

Ağzı sinsi ve tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. Tereddüt yerini meydan okumaya bıraktı. Onu bıraktım ve yan odayı işaret ettim.

"Git. Beni bekle."

Dudaklarını ısırды, sonra itaat etti.

Greaves, zincirleri çözerek, alışık olduğu rahatlıkla hareket etti. Somurtkan yüzü her şeyi anlatıyordu. "Ateşle oynuyorsun," diye mırıldandı, omuzlarımdan mantoyu kaldırarak.

Kapı çalındı. Uzun bir nefes almak için gözlerini kapattı ve ben, kim olacağını zaten bildiğim için alaycı bir şekilde güldüm.

"Fallione geldi. Git yemek ye."

"Seni onunla yalnız mı bırakayım?" Bakışları yatak odasına yöneldi. "Yine sözünü tutmazsan ne olacak?"

"Git." Tartışacak kadar yorgun olduğum için omzunu ittim.

O homurdandı ama kapıyı açarak Fallione'yi içeri aldı.

"Majesteleri, bir Draconis ile evlenmenin gelenekleri vardır..." Selamlama veya izin beklemedi. Greaves başını salladı ve salona girdi.

"Her ulusta olduğu gibi," diye mırıldandım, giyinme odasına doğru yürürken. Bir bakışta Nienna'nın gizli kaldığını, siyasi danışmanlıkla ilgilenmediğini anladım.

"Bir ejderhaya binmen bekleniyor." Bu beni duraksattı.

"Bir daha söyler misin?"

Fallione burnunun köprüsünü sıktı. "Damat, gelinini adanın etrafında bir uçuşa çıkarmak zorundadır. Draconis kraliyet ailesinin çoğu erkeği ejderha binicisidir. Siz değilsiniz."

Yeleğimin düğmelerini iliklemeye başladım. Bir ejderhayla bağ kurmam gerekecek miydi? O devasa yaratıklar herkesi taşımazdı. Sadece binicilerini.

Nienna hariç.

O bir istisnaydı. Bu da onun güvende olduğu anlamına geliyordu. Ben değil. "Nereus şartları belirlerken bunu biliyor olmalı."

"Uyanış sona erene kadar benimle hiçbir şeyi tartışmayı reddediyor."

Onu suçlamadım. Uzun bir günün ardından ben de rahatsız edilmek istemezdim. Nereus'un onu geri çevirmesinin nedenini anlamak zor değildi.

"O zaman bunu müzakerelerde tartışırız."

"Ejderha şarkısı için seni hazırlamadığım için özür dilerim..."

"Fallione." Onu keserek, yeleğimi çıkardım. Harita ve hayatta kalma garantisi olmadan beni yabancı topraklara kadar takip etmişti. "Gemiye sabit tut. Nereus'un ekibiyle iletişim halinde kal. Gerektiğinde bana tavsiyede bulun. Ama her şeyi bilmeni beklemediğimi sanma. Artık genç bir prens değilim. Kendimi idare edebilirim."

"Evet, kralım. Hizmet etmek istiyorum." Yorgunluktan ağırlaşan sesiyle iç geçirdi. "Bugünkü yolculuğunuzdan yorgun olduğunuzdan eminim."

"Yatağımdan başka bir şey istemiyorum." Ve yatakta yatan kadından. "Acil bir durum olursa, sizi önceden bilgilendirmek için elimden geleni yapacağım." "Beklediğim gibi." Kollarıma çektim. "Şimdi git dinlen. Tanrılar biliyor ki
"Diğer odaya bir bakış attım.

"İyi geceler, kralım." Kapı, o çıkarken arkasında yumuşak bir ses çıkardı.

Tunikamı çıkardım ve başımdan geçirdim. Sırtım, duruşma ve bitmek bilmeyen yürüyüşten dolayı ağrıyordu. Tısladım ve tunikayı sandalyenin üzerine attım.

Lavabonun başında bandajı inceledim. Keten kumaştan kırmızı kan sızıyordu. Bandajı çıkardığımda, dağ eteklerinde aldığım eski yaranın hemen üzerinde kabuk bağlamış bir kesik ortaya çıktı. Sayıya bir tane daha eklenecekti.

Bir bezi ıslattım ve yaraya bastırdım. Soğuk su acıttı. Lavaboya eğildim, yüzümdeki ve saçımdaki teri ve kiri ovuşturarak temizledim. Kurulanıp pantolonumu çıkarmadım. Onun oyunlarından hoşlanıyor olabilirdim, ama vücudumun ona verdiği tepkiyi yeterince iyi biliyordum ve giysimi çıkarmaya güvenemedim.

Omuzlarıma havlu atarak yatak odasına geçtim.

Ay onu gümüşle kaplamıştı. Beyaz bir örtüyle örtülü, ince vücudu battaniyenin üzerinde kıvrılmıştı. Soluk saçları yastığın üzerine ipek gibi dökülmüştü. Bana dönük yatıyordu, kirpikleri yanaklarına hafif gölgeler düşürüyordu.

Göğsüm sıkıştı.

Kırılğan görünüyordu, Radaan'da olduğundan daha zayıftı. Bunu ben yapmıştım. Suçluluk duygusu beni kemiriyordu. Yaptığım hata ona zarar vermiş, onu işkenceye maruz bırakmıştı, onu öylece bırakacağımı düşünmüştü.

Dikkatlice, kenara oturdum ve eğilip botlarımı çıkardım. O inledi ve yatakta kıvrandı, dudaklarımdan bir gülümseme kopardı. Botlarımı çıkarıp bir kenara koyduktan sonra yatağa uzandım.

Böyle günler daha çok olacaktı. Şafaktan karanlık çökene kadar görevler. Krallıklarımıza hizmet etmekten ibaret bir hayat. Ona şimdi dinlenmesini sağlayabilseydim, yapardım.

En azından birimiz uykuyu hak etmişti.

'ın Yirmi İkinci Bölümü

NIENNA

Ertesi akşam uçurtma geçit töreni vardı. Morarmış gökyüzünün altında, tuz ve kahkahalarla dolu havada kalabalığın arasında yürüdük. Kısa iplere bağlı kaba uçurtmalar, küçük eller tarafından bir araya getirilmiş çarpık çerçeveleriyle sallanıyordu. Diğerleri daha yükseğe uçuyordu — pürüzsüz, karmaşık, deneyimli uçurtmacıların eseri. Plaj, renklerle dolu bir gölgelik altında uzanıyordu, Draconis uçurtmaları dikişli alevler gibi bulutların arasında dolanıyordu.

Bizimkiler atalarımızın mirasını taşıyordu, çerçeveleri uzak diyarlardakilerden farklı olarak daha hafif ve daha sağlamdı. Bu zanaat nesiller boyu aktarıldı, ilk kez yelken açtıkları yerden doğdu, sonra sihirle rafine edildi.

Parlayan izler alacakaranlığı işaret ediyor, düşen yıldızlar gibi havada çizgiler oluşturuyordu. Yeşil kıvrımlar mavi damarların yanında parıldıyordu. Pembe ve mor iplikler kırmızı çizgilerle dans ediyor, aralarında güneş ışığı sarısı parıldıyordu. Bir zamanlar ejderhalarda kilitli olan güç, artık sıradan insanların ellerine geçmişti ve onların binicilerle gökyüzünü paylaşmalarına izin veriyordu.

Pullu bedenler üst rüzgarda süzülerek dalgalara daldılar ve kanatlarıyla su sıçrattılar. Hiçbir kurala bağlı olmadan, sadece içgüdüleriyle geniş yaylar çizerek birbirlerini kovaladılar. Yukarıda, gün batımı sürüklenen bulutların arasından ateş saçıyordu.

Kallias'ın dirseğini tuttum ve onu Draconia'nın en kuzey ucuna doğru yönlendirdim.

Bu konum önemliydi. Radaan denizlerin ötesinde bekliyordu. Son uçurtmayı buradan uçurması gerekiyordu.

Anne ve babam, geleneklere aykırı olmasına rağmen, benim öncülük etmeme izin verdiler. O hala yabancı bir kraldı. Ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorlardı.

Kayalık yamaçtaki patikayı tırmandık, kayalar botlarımın tabanlarını deliyor, deniz rüzgarı saç örgülerimi çekiyordu. Patika, keskin ve dar bir şekilde kayalığa yapışık ilerliyordu, ta ki tepeye ulaşana kadar.

Williard bizi orada bekliyordu, rüzgâr giysilerini çırpıyordu. Elinde yeşil ve altın rengi bir nesne duruyordu; ejderha şeklindeydi ve kanatları okyanus esintisini yakalamak için açılmıştı. Açık ağzında, dişler gibi sivri ve soluk kuş kemikleri sıralanmıştı.

Usta uçurtma yapımcısı hafifçe eğilerek onu Kallias'a uzattı, Kallias da saygıyla kabul etti. Uçurtma, Kallias'ın kollarına kolayca sığıdı, mütevazı ve alçakgönüllüydü.

Gülümsedim. Görünüş aldatıcı olabilirdi.

Williard'dan uzaklaştık, Kallias ipi çözdü. Rüzgarı ölçerken kaşları çatıldı, parmakları dikkatli ve kararlıydı.

"En son ne zaman uçurtma uçurdun?" diye sordum, gözlerim altımızda büyüyen kalabalığa dikilmişti.

"Hiç."

Göğsüm sıkıştı. Dönüp, şaşkınlığımı gizlemek için gözlerimi kırdım. "Hiç mi?" "Bunu gördüm," diye mırıldandı, eliyle havayı yoklayarak.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Onu bu duruma ben sokmuştum — halkım için önemli olan, geleneklerle dolu bir eylem — ve hazır olup olmadığını hiç sormamıştım. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Onu uçurumdan atmalısın." Vücudumu onunla izleyen kalabalığın arasına yerleştirdim. "Kanatları düz tut. Ufuk çizgisiyle aynı hizaya getir."

İpi aldım ve ona iki elimle fırlatmasını yönlendirdim. Geri kalanını yukarı doğru hava akımı halledecekti.

Çenesi sıkıldı. Aşağıdaki kumsalda ağır ve bekleyiş dolu bir sessizlik hakim oldu. Deniz rüzgarı etrafımızda dolaşıyordu. Kallias uçurtmayı sabit tuttu,

yeşil kanatları uzattı, kolları çekişle karşı sağlam durdu.

Onu bıraktı.

Sonra düştü.

Nefesim boğazımda takıldı, sonra ejderha akıntıya kapılarak yukarı doğru sıçradı. Yanımdan uçup gitti, ip parmaklarımın arasından ılık çalarak geçti ve sonra keskin bir çekişle gerildi.

Onu Kallias'a uzattım. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Onu uyarmak istedim. İpi dikkatli tutmasını, düz tutmasını söylemek istedim. Ama benim onu şımartmama ihtiyacı yoktu.

O bir kraldı.

Güneş ışığı uçurtmanın derisini okşadı, boyalı ipeğin her bir pulunu yakaladı. Yukarıda, Tsunami ve Naksula, aralarındaki yabancıya ilgiyle daireler çiziyorlardı.

"Uçurmaya hazır ol," dedim, gökyüzünü izleyerek.

"Ne zaman olduğunu söyle." Nedenini sorgulamadı, bana güveniyordu.

Bu, dudaklarımdan bir gülümseme kopardı. Arkasına geçtim ve ellerimi omuzlarının arasına koydum. Soğuk zincir, mantosunun içinden tenime değdi.

Yerimi değiştirdim, kalabalığın onu tamamen görmesini sağladım.

O bir tehdit değildi. O bizim dönüm noktamızdı. Evliliğimiz sayesinde, Radaan'ın tahılları depolarımızı dolduracaktı. Etki alanımız Vahşi Kıyılara kadar uzanacaktı. Onun ittifakıyla, dünyanın en büyük uluslarıyla rekabet edebilecektik.

Uçurtma alçaldı, parlak bir ışık su üzerinde süzülüyordu. "Şimdi."

O bıraktı.

Gösteri sallandı, rüzgarda titredi, özgürlüğünden emin olamadı.

Sonra patladı.

Büyü, ejderha ateşi gibi patladı — şiddetli, parlak. Her renkten dallar patladı, havayı göz kamaştırıcı bir bükümleyle çarpıttı. Kallias'ın sırtı sertleşti, bu onun şaşkınlığının tek göstergesiydi.

Uçurtma havada kalırken, Williard aracılığıyla aktarılan babasının büyü, bir kalamarın uzuvları gibi çırpınıyor, kemik ve derinin etrafında kıvrılıyordu. Güneş ışığı, büyüyen güç fırtınasının arkasında kayboldu.

Gökyüzü alev aldı. Sihir havada katılaştı, parlak çok renkli çizgilerden oluşan bir ışık hüzməsi.

Bir ışık canavarı ortaya çıktı, ağzını sessiz bir kükremeyele açtı. Argos, kanatlarını genişçe açarak bu hareketi taklit etti. Onun geçişinin rüzgarı elbisemi yırttı ve hayali canavarı uçurumun kenarından uzaklaştırdı. Hayalet ejderha, gerçek karşılığına uyum sağlamak için vücudunu kıvrarak, boynunu eğerek, doğaüstü bir yaşamla hareketlendi.

Gözleri bize kilitlendi — ikiz yıldızlar, yakıcı ve canlı. Onaylar gibi kanatlarını bir kez çırparak havada asılı kaldı. Sonra gökyüzüne döndü ve havada çizgiler çizerek takımyıldızları kovalamaya başladı.

Aşağıdaki kalabalık nefesini tuttu, ejderha daha yükseğe yükselirken, parlak kuyruğu alacakaranlığı keserken hayranlık dolu bir koro yükseldi. Yanaklarımdan gülümseme yayıldı, ama Kallias'a yaslandım, onun bakışları gökyüzüne sabitlenmiş, başı geriye eğilmişti.

Yaratık parladı, şekli beyaz renkte yanıp söndü, sonra parçalandı. Işık dışarıya doğru patladı, parçalar gökyüzünü renkli bir şelale gibi süsledi. Plajdan alkışlar yükseldi. İnsanlar uçurtmalarını çekmek için koştururken uçurtmalar düştü, gözleri parlayan enkazı takip etmek için yukarıya çevrildi. Büyülü kalıntılar yukarıdaki yıldızlara katıldı, şimdi daha parlak, görünmez akıntılar üzerinde sürüklenip dönüyorlardı.

"Çok güzel." Sözler ağzımdan, neredeyse bir nefes kadar hafifçe çıktı.

"Senin yanında sönük kalıyor," dedi Kallias. Sesi derinleşti, bakışlarımı tekrar ona çevirdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, gözleri yüzümde dolaştıktan sonra ağzımda durdu. Eli belime kondu, nazikçe, çekmekten çok bir öneri gibiydi.

O anın büyüü bizi birbirimize yaklaştırdı. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Derimin altında bir sıcaklık hissettim. Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve onun gözlerinin bu hareketi takip ettiğini fark ettim. Gülümsemesi kayboldu.

Onun yerine aç, muhtaç bir ifade belirdi.

Karnımın derinliklerinde kelebekler uçmaya başladı, beni ona daha da yaklaştırmaya zorluyordu.

Bakışları omzumun üzerinden geçti. Nefesi boğazında takıldı. Yüzündeki ışıltı söndü, kendini tutma perdesi altında gizlendi.

"Bu eğlenceli kısım." Williard'a doğru döndüm ve teşekkür etmek için eğildim.

Kallias da aynı hareketi yaptı ve beni kayalıkların aşağısına kadar takip etti. Kumların üzerinde kahkahalar yükseldi. Aşıklar sokaklara koştu. Yaşlı çiftler, dalgaların arasında kalakaldılar, huzurlu kucaklaşmalarla sarılmış, kıvılcımların yere doğru sarmal şeklinde düşüşünü izlediler.

Annem ve babam ayakkabılarına dalgaların vurduğu yerde duruyorlardı. Babam kolunu annemin beline doladı, annem de sessiz ve mutlu bir şekilde ona yaslandı.

Kallias'ı şehre doğru çektim.

"Şimdi ne olacak, Prenses?" Sesi alçaldı, sadece benim için. Yanıma kolayca yaklaştı, Greaves kıyıya vardığımız anda bizi takip etmeye başladı.

"Greaves'i kovacaksın."

Muhafız kaşlarını kaldırdı, çenesini kaldırdı, ama gözleri Kallias'tan hiç ayrılmadı. Kahverengi gözlerinin derinliklerinde yıldızlar parlıyordu. Ben henüz onun kraliçesi değildim. Benden emir almayacaktı.

"Talebiniz, tam tersine ihtiyacınız olduğunu ima ediyor," dedi Greaves, sesi düz ama dikkatliydi.

"Bu benim halkımın gecesi. Onu saldırmak için çok meşguller."

Rüzgâr başımızın üstünde esiyordu — başka bir ejderha alçaktan geçiyordu. Kallias elimi sıktı, dirseğini sıkıca bana dayadı, dikkatli adım atmam için bir uyarıydı.

"Git. Ben daha sonra odama döneceğim," dedi yüksek sesle, sesi eğlencenin gürültüsünün altında kaybolacak kadar rahat.

Greaves derin bir nefes aldı. Omuzlarını dikleştirip kendini dikleştirdi. Bir süre durakladıktan sonra geri adım attı. "O gelmeden önce seni korumak daha kolaydı." Sözlerindeki keskinlik, alaycı bir gülümsemeyle yumuşadı.

Kallias alaycı bir şekilde güldü ve beni dolambaçlı sokaklara doğru çevirdi. Koştuk.

Sokaklardan ve geçitlerden geçtik, kızarmış yanaklar ve karışık uzuvların yanından geçtik. Her dönüşte omuzu benimkine değiyordu, sağlam ve yakındı. Sürüklenen bir sihir parçası mantosuna takıldı, sanki hala bir kral olduğunu fısıldayan bir fısıltı gibi yapışıp kaldı — sıradan bir insan gibi karanlıkta koşuyordu.

Ejderhalar başımızın üstünden uçarken, kanatları sıcak geceyi karıştırıyordu. Sarayın avlusuna daldık. Spire merdivenlerini ikişer ikişer çıktık.

"Nereye gidiyoruz, Nienna?" Nefesi hızlanmıştı. Gyarak ve Naneki yanımdan geçip giderken, parıldayan kıvılcımların ardından dalarak bağırırken arkasına baktı.

"İniş!" diye bağırdım gülerek. Elim onun elini tutmak için düştü, parmaklarım tereddüt etmeden onun parmaklarının arasına girdi. Nasırları cildime sürtündü, avuç içi pürüzlü ve sıcaktı.

O da beni takip etti. Bir kral. Daha yaşlı. Daha bilge. Hâlâ benim taleplerime katlanıyor, benim liderliğime izin veriyordu.

Dudaklarında dikkatli ve sevgi dolu, çarpık bir gülümseme belirdi. Ama gözleri köşelere, duvarlara, karanlık koridorlara kaymaya devam ediyordu.

Her an ihanet bekliyordu. Buna hazırlıklıydı, burada bile. Tallon ve Eldeide bu korkuyu kemiklerine kazımışlardı.

Onları bunun için nefret ettim.

Onu sessiz bir koridora çektim. Duvara doğru ittim. Öptüm.

Şaşkınlıkla homurdandı, mantosu taş a çarptı. Elleri kollarımı yakaladı, beni yerinde tuttu. Çenesi kilitlendi. Gözlerini karartan duygu her neyse, teslimiyet değildi.

Elimi kaldırıp ensesini okşadım, parmaklarım kısa saçlarına kaydı. Onu kendime doğru çektim, parmak uçlarımda yükselerek. "Yalnızız."

"Ne kadar süre?" Sözleri dudaklarıma sürtündü, ihtiyatı bir anda kayboldu.

Bu öpücükte gülümsedim, dişlerim onun alt dudağını sıyırdı. Kollarımı daha sıkı kavradı. Kalçaları öne doğru kaydı, benimkine değdi.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Bir homurtu kaçtı ve beni döndürüp duvara doğru itti. Ağzı beni ele geçirdi, hiç nazik değildi. Hiçbir kısıtlama yoktu. Açlık her hareketi yutuyordu, dudaklar açılıyor, dil kaygan ve talepkardı.

Dizlerim titreyerek inleyerek ona eridim. Beni yakaladı, ellerini uyluklarımda üzerine kaydırarak beni yerden kaldırdı. Kalçaları bana doğru itti, beni duvara sıkıştırdı. Başım geriye düştü, gözlerim kapandı, sıcaklık içimi çarpıcı, acil bir dalga gibi kapladı.

Ağzı boynuma indi. Çenesinin çizikleri, yakamın kenarını öpüp ısırırken cildimi gıcıkliyordu.

"Fazla zamanın gerekmez," diye inledi, parmakları uyluklarımda kasılırken.

Bir inilti kaçtı. Beni bacaklarıyla sabit tuttu, halı altımızda toplanırken, bir eli göğsüme doğru yükseldi.

"Tanrım, Nienna, sana ihtiyacım var." Sesi çatladı, acımasız bir kararlılıkla dudaklarıma geri döndü.

Hepsini kabul ettim. Karşılık verdim. Ona sürtündüm, arzuladığım sürtünmeyi kovaladım. Cildim yanıyordu. Boynum karıncalanıyordu. Sinirlerim kafa derimin altında alev alev yanıyordu.

Kırık bir sesle uzaklaştı. Ben öne doğru eğildim. Çaresizce. Gergin ve titriyordum. Nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu, onun hırıltılı nefesinden başka her şeyi susturuyordu.

"Lütfen." Tek hece. Elimden gelen tek şey buydu. O, hayatımda yalvardığım tek insandı. "Babanıza söz verdim." Parmakları kalçalarıma gömüldü, ihtiyacımı bastırmaya çalıştı. Kulağımı ısırdı, nefesi sıcak ve düzensizdi. "Seni alamam. Henüz alamam."

Hırlayarak beni bıraktı. Bacaklarım titredi. İçgüdüsel olarak ona uzandım, ama o avucunu karnıma bastırarak beni geri çekti. Dokunuşu, ihtiyacım olan yere çok yakındı.

Öne doğru eğildi, alını göğsüme yaslandı.

"Merhamet et, Nienna." Nefes nefese, sesi parçalanmıştı. Parmakları elbisemin kumaşını sıktı. "Ne kadar çok ihtiyatı bir kenara bırakmak istediğimi bilmiyorsun. Seni burada alıkoymak istiyorum. Şimdi. Ama söz verdim."

Dikleşti, çenemi kaldırdı. Bakışlarında vahşi bir şey kaynıyordu - aç ve tehlikeli, zar zor kontrol altında tutuluyordu.

"Bekleyeceğiz."

Bu içimde bir meydan okuma uyandırdı. Kötü bir heyecan. Arzusunu bir anda dizginleyebilirdi. Onu kilitleyip görevini seçebilirdi. Ama bana bastırduğunda, aramızdaki sıcaklık dışında hiçbir şey yoktu.

Vücudum ağrıyordu. Yine de, bir kralın gözlerine baktım. Kontrolcü, güçlü, bekleyen.

Ve ben bu kontrolü kıran kişi olmak istedim. "Evet, kralım." Dudaklarımı ısırarak fısıldadım.

O düşük bir inilti çıkardı ve başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi. Dilimi dışarı çıkardım, onu kızdırmak için. Eli düştü, kemerini okşadı.

"Merdivene."

Kolumu onun koluna doladım. Spire'a doğru yürürken aramızdaki ateş yavaş yavaş söndü.

Bekleyebilirdim. Bekleyecektim. Aramızdaki ilişki aceleye gelmemeliydi. Ama bazen, yüzündeki ihtiyatlı ifadeyi silmek isterdim. Gülümsemesinin ardındaki temkinli tavrını. Kendi oğlu ve Eldeiade tarafından yıllarca ihanete uğramasının izleri hâlâ kanıyordu.

O daha iyisini hak ediyordu. O acıyı iyileştirmek için ona her şeyi verirdim.

"Spire böyle mi bulundu?" diye sordu, durup oyuk merkezi yukarıya doğru bakarak.

"Cireendum ile mi? Evet." Kenara eğildim. "Draconia hiçbir zaman insanların yuvası olmadı. Bir zamanlar burada bir tür yaratık yaşamış olmalı. Biz sadece insanlara uygun hale getirdik."

O mırıldandı ve beni yukarı çekti.

Taht odasında, kollarımı genişçe açarak koşmaya başladım.

Etrafımızda ışık parçacıkları uçuşuyordu — babamın büyüünden kalanlar. Yumuşak ve titrek bir şekilde, eğlenceli bir spiral içinde yakalanmış küçük beyaz ateşböcekleri gibi havada asılı duruyorlardı.

Onları yakalamaya çalışarak döndüm. Cildime dokundular, her iki kolumda parlak izler bıraktılar. Kallias arkamda kıkırdadı.

Işıklar saçlarına kondu, şakaklarındaki gümüş rengi vurguladı. Diğerleri ise mantosuna kondu, düşen yıldızlar gibi parlak bir şekilde dağıldılar.

"Sıcak kar gibi hissediyorum." Yanağımı avuçladı, sonra parlayan parmağıyla çenemi okşadı.

"Onu okyanustan aldı. Vahşi Kıyıları yakınlarında, deniz hayatla parlıyor. İnanılmaz bir şey olduğunu söylüyorlar."

"Hiç görmedin mi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Babam bana getirdi."

"Bütün bunları o mu yaptı? Çok güçlüymüş."

Çömeldi. Avucumda birkaç toz zerresi yakaladım, sonra parmaklarımı taşın üzerinde gezdirdim. "O bir Kuyu. Sürekli Argos'tan büyü çekiyor, vücudunda depoluyor. Bir keresinde tek başına bütün bir kasırgayı durdurmuştu."

"Sözümü tutmam için iyi bir neden," diye mırıldandı, gözleri benim çizdiğim işaretlere düştü:

"Kallias ve Nienna."

"Parıltı ne kadar sürer?"

Sesinde yargılayıcı bir ton duydum. Güldüm. "Kalabalığın neden bu kadar acele ettiğini bilmek ister misin?"

"Bütün o erkekler kızları sokaklara sürüklerken mi? Tahmin edebilirim."

"Bunlardan daha fazla yakala, sana göstereyim." İskeleye koştum, parlak ışık parçacıklarını topladım. Avuçlarımda içinde eriyerek parmaklarımı aydınlattılar.

Ona doğru döndüm, her iki avucum da parlıyordu.

Benden daha akıllı olan o, bir elini kaldırdı, parıltısı soluk ve soğuktu. Tanrısının ona bahşettiği keskin, ilahi ışık gibi değildi. Kaşlarını kaldırdı, bakışları ellerim arasında gidip geldi.

"Gel." Onu saraya götürdüm, duvarlara sürtünmemek için dikkatliydim. Bir kat aşağı, odalarına indik. Kapıda, o öne geçti ve çıplak elini panele bastırdı.

"Bekle demiştim, hatırlıyor musun?" Gözleri seğirdi, kaşları çatıldı.

Gülümsedim ve omzumla kapıyı iterek açtım. "Unutmadım, kralım."

"Bunu söyleme şeklin." Mırıldanması beni takip etti.

Greaves geri dönmemişti. Odalar sessizliğe bürünmüştü, fenerler taş duvarlarda kehribar rengi ışıklar saçıyordu.

Çenemi kaldırdım. "Pelerinini çıkar."

Kaşlarından biri kalktı, ama önceki gece dokunuşundaki tereddütünü hatırladım. Mantoyu çıkarmama izin vermeye hazır değildi. O zaman gelecekti; ben bekleyecektim.

O itaat etti, parmakları altın zinciri çözdü. Dikkatli bir şekilde, mantoyu çıkardı ve standın üzerine koydu.

Yeleğinin düğmelerine uzandım, ama o bileğimi yakaladı. "Işık ne kadar süre yanar?"

Bir hizmetçinin ışığı görüp, birinin onun için kıyafetlerini çıkardığını anlayacağından mı endişeleniyordu? Başka bir kadının yaptığını ya da o kadının ben olduğumu düşüneceklerinden mi endişeleniyordu?

"Sabaha kadar söner," dedim.

Elimi bıraktı ve ben işime koyuldum. Parmaklarım uçuyor, kalbim çarpıyordu. Bu, kalbimi çalan kişiyle paylaşmayı hayal ettiğim, arzuladığım bir şeydi.

Babamın büyüü dokunduğu her şeye sinmişti. Yıllar boyunca bunu birçok kez görmüştüm, festivalin sonunda parıldıyordu, ama bu —halkımın ve kültürümün bu parçası—her zaman ulaşılabilir gibi gelmişti. Büyüdükçe, gelecekteki kocamın denizlerin ötesinde, bu andan uzak, Draconia'dan uzak bir yerde yaşayacağını fark ettim.

Şimdi, bu bize aitti.

Kallias yeleğini çıkardı, kasları gerildi. Omuzları geniş ve gergin bir şekilde hareket etti. Korunaklı ifadesi geri döndü, sert ve okunaksız. Reddetme değil, daha ağır bir şey. Sessiz kalamadığı bir şey.

Giysilerini katlayıp bir sandalyeye koydu, hareketleri yavaş ve hassastı. Asla dikkatsiz değildi. Yarı çıplak, baştan çıkarıcı bir ortamda olsa bile, kaba davranmıyordu. Acele etmiyordu.

Karşımda, çenesi titredi. Kaşlarının arasında derin çizgiler belirdi. Bunu arzuluyordu. Beni burada istiyordu. Ama gözlerinin arkasında gölgeler hareket ediyordu — keder, korku, kısıtlama. Hiçbirini yatıştıramazdım.

"Aşıklar birbirlerine kavuşmak için kaçarlar," diye mırıldandım, yaklaşıyor.

O kaşlarını çattı ve ben elimi kaldırıp alnındaki kırıksıklıkları düzelttim, parmaklarım çenesini takip ederek parlak bir yay çizdi.

"Sihri yakalarlar — statüden bağımsız olarak — ve isimlerini yazarlar."

Göğsüne baktım. Kalepsi'nin ateşi yaktığı yerde gümüş rengi sakalları düzensiz görünüyordu. Bandajı temizdi, kan sızılmıyordu.

Mırıldanarak, avucumu kemerinin üzerine düzleştirdim ve eğildim. Parmağım göğüs kemiğinin üzerinde kaydı. Dokunuşumla kasları seğirdi.

"Kıpırdama."

"Nienna." Sesi derin, alçak bir uyarı gibi gürledi.

Yavaşça daireler çizdim, her bir eğri kasıtlıydı, harfler onun cildinde parlak vuruşlarla açıyordu. Kalbine adımı yazdım — dikkatlice, saygıyla. Herhangi bir antlaşmadan daha kutsal.

"Nienna."

Bu yeterli değildi.

Onu bir kadın olarak değil, bir prenses olarak da sahiplendim. O sadece sevdiğim bir erkek değildi, uğruna savaştığım biriydi. Okyanusları aştı, ejderha ateşiyle yüzleşti. Ben Nienna'dan çok daha fazlasıydım.

"Ejderhanın Kalbi."

Belki de kendim için daha fazlasını ekledim. Ama geri adım attığımda, cildimden bir sıcaklık dalgası geçti, göğsüm sıkıştı. El izim, göbeğinin hemen üzerinde, karnındaki çıkıntılarla kesiştiği yerde kırılmış olarak parlıyordu. Kalbinin üzerinde, benim için kazandığı yaranın yanında, adım parlıyordu. Unvanım.

"Sıra bende," diye homurdandı, sesi kalın, duygularla doluydu. "Arkani dön."

Nabzım hızlandı. Dönüp arkama baktım. Bir el, elbiseyi sert ve sabırsızca çekip çıkardı. Nefes alamıyordum. O el beceriksizce hareket ederken kollarımı sıkıca kavuşturdum.

"Solmuş bağcıklar," diye mırıldandı ve ben nefesim kesilerek güldüm.

Soğuk hava ateşli tenimi okşadı, tüylerim diken diken oldu. Göğsü sırtıma değdi, sıcak ve çıplaktı.

"Sabaha kadar gider mi?" diye kulağıma fısıldadı, sesi zar zor tutunuyordu.

"Evet." Kelime ağzımdan döküldü, sesden çok inleyen bir iç çekiş gibiydi.

Omuzlarımin arasındaki çizgiyi öptü, her öpücüğü kasıtlıydı. Elbise daha da açıldı. Sırtımın üst kısmı çıplak kaldı, cildim kızardı ve soğuktan titriyordu.

Parmak ucu beni bulduğunda titredim.

"Kıpırdama." Sesinde itaatsizliğe yer yoktu.

Boğazımdaki düğümü yuttum. Elleri aşağı doğru kaydı, omurgamın kıvrımlarını izledi, sonra dışarı doğru kaydı. Nefes verdi, sonra yaptığı işi incelemem için bana yer açtı.

Döndüm ve aynanın yansımasını yakaladım.

Cildim daha da ısındı. Sırtımın soluk tuvalinde, parlak harflerle yazılmış, sihir ve ete kazınmış tek bir kelime vardı.

"Benim."

'ın Yirmi Üçüncü Bölümü

KALLIAS

Parıltı kaybolmak bilmiyordu. Aksine yayılıyordu — ellerime çarpan su, lavaboya yanardöner çizgiler bırakıyordu. Serbest kalan avucum şimdi ürkütücü ve doğal olmayan bir şekilde parıldıyordu. Düşünmeden yanağımı sildim; çenem kalan ışıkla yanıyordu. Saç tellerime ve boynumun çukuruna lekeler yapışmıştı.

Geri kalanlar Nienna'ya aitti.

Adı göğsümde akıyordu, her kalp atışında nabız gibi atıyordu. Küçük bir el izi göbeğimde kalmıştı, samimiyetin damgalı yankısı. Çok yakın. Çok bilinen. O iz, ona olan açlığını haykırıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Hareketsiz kaldım.

Dinledim. Sessiz adımlar. Ağır. Aceleci değil.

Kapıyı çalmadan. Greaves.

Giydirme odasının önünden durmadan geçti, bir bakış attı ve yatak odasına girip temizliğine devam etti.

Gözlerimi tekrar onun adına indirdim. Utanç içimi kapladı, boynum kızardı. O buna aptallık derdi. Pervasızlık. Bu kadın, kendini kontrol etmeyi bilmesi gereken yaşlı bir krala bana ne yapıyordu?

"Ateşböceği gibi parlıyorsun," diye homurdandı, geri dönerken. Gözleri odayı taradı, elleriyle ikiz bıçakların tokalarını açıp

bıçakları çözdü ve onları alçak şifonyerin üzerine koydu.

Sonra aynada benim yansımaımı gördü. Kaşları çöktü. Adımları yavaşladı.

"Fallione?" diye sordum, konuyu saptırarak.

"Kütüphanede baygın yatıyor." Arkamda durdu, gözleri kısıldı. "Tanrılar, Kal... ona da aynısını mı yaptın?"

Çenesi titredi, onaylamadığını belli ediyordu.

Nereus'a verdiğim sözü biliyordu. Onunla yatamazdım. Ama biri göğüslerinin arasında yazan adıma görürse, bu yeminim geçersiz kalırdı. Neyse ki, içimdeki karanlık hayvan onun sırtına razı olmuştu.

Elohios, eğer göğüsleri olsaydı...

Lanetli ışıkla kaplanırdık.

"Sabaha kadar kaybolur," dedim, yüzümü silerek. Bez, burnumdan ve gözlerimden bir leke bıraktı, ama en azından temizlenmişim.

"O sana bunu mu söyledi?"

"O bir prenses." Bezle kalbimin üstündeki harfleri ıslatmamaya dikkat ettim. "O gelenekleri bilir."

"Eğer biri..." Gerisini söylemedi. Gözleri aynada benimkilerle buluştu. İkimiz de söylenmemiş olanı biliyorduk. Nereus beni tolere ediyordu, ama antlaşma olmadığı için koruma da yoktu. Eğer sınırı aşarsam, adam beni Argos'a yem yapabilir ve gözünü bile kırpmazdı.

"Seni kendinden nasıl kurtarabilirim?" diye mırıldandı ve siyah tunikasını yırtarak çıkardı.

Giysiyi düşürdüm ve ona dönerek, kalçalarımı şifonyerin kenarına dayadım. "Bazen kurtaramazsın." O da bunu biliyordu. Daha önce de seçimler yapmışım ve bunların sonucunda ya acı çekecek ya da başarılı olacaktım.

"O tanrılar tarafından terk edilmiş sahte duruşmada seni izlemenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun." Sert, öfkeli elleriyle tunikasını katladı. "Hiçbir şey yapamadım, ama seni korumak benim görevim. Peki ya Nienna ile evlendiğinde? O zaman ne olacak?"

"Sen benim korumam olmaya devam edeceksin." Dudaklarımı sıkıştırdım ve ona gözlerimi kısarak baktım.

Gülümsemeden güldü. "Beni burada mı tutacaksın? Odanda mı? Onunla nasıl davrandığını gördüm. Bana yalan söyleme.

yanında kimseyi istemeyiyormuş gibi davranma..." Yüzünü buruşturdu ve tunikasını komodinin üzerine attı. "Birliğinizi tamamladığınızda."

Bundan daha fazlası vardı. Yüzeyin altında daha derin bir şey kıpırdanıyordu, onu içten içe kızdırıyordu.

"Odanın dışında nöbet tutacaksın," dedim. Ölçülü. Sakin. "İşin bittiğinde, yanıma döneceksin."

Kaşlarını daha da çattı. "Peki ya giyinirken? Sen uyurken? Orada değilsem seni nasıl koruyacağım?"

İşte oradaydı.

Onun kılıçları vurdu dolaba komodini vurdu bir yüksek gürültü Daha bıçaklar geldi, metal keskin, uyumsuz sesler çıkararak yığıldı.

O benim güvenliğimden endişe etmiyordu. Geride bırakılmaktan korkuyordu.

Nienna ile evlendiğimde, bu aramızda mesafe yaratacaktı. Beni kaybedecekti. Ve bunu biliyordu.

"Greaves, sen benim korumamsın. Benim seçtiğim kişisin." Ona doğru yaklaştım, omzuna sertçe vurdum. "Sen benimsin. Onu geceliğiyle gördün. Tanrılar, onu daha az giyinik görmek istemiyorum, ama eğer olursa, bu koruma adına olur. Odalarımızı gözetleyeceksin."

"Peki beni nereye koyacaksın? Misafir odasına mı?" Gözlerime bakmadan kemerini sertçe çekti. "Ya oraya bir misafir götürürsen? Muhafızının yatağı ortada durması ne kadar yakışsız olur? Yoksa bütün gece koridorda mı durmam gerekiyor?"

"Ben uyurken sen uyumazsan, ne zaman uyuyacaksın?" diye alay ettim. "Süitte kalacaksın."

"Ya reddederse?" diye sordu, sesi keskinleşmişti. "Beni pek sevmediğini biliyorsun."

"Eğer Altın Saray'ı yıkıp sana bir kanat inşa etmem gerekirse, öyle olsun." Bu onu çok kızdırdı. Eldeide ile evliliğim bile onu bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Gözleri yana kaydı. "Onun kendi korumasına ihtiyacı var. İkinizi birden koruyamam."

"Ona bir Thresher atayacağım."

O burun kıvırdı. "Çok sevinecek."

"Kahveye sevindiği kadar." Gülümsedim.

Bu, onun sertliğini kırdı. Omuzları düştü, elimi itti ve yatak odasına doğru yürüdü. Yatağımın ayak ucunda bir ranza vardı. Yastığının altına bir hançer koydu, sonra parmağını bana doğru uzattı.

"Onun korumasını ben seçerim."

"Başka kimseye güvenmem."

O homurdandı ve yatağa düştü. Kaşlarımı çattım. O benden yaşlıydı, şikayet etmezdi, asla fazlasını istemezdi. Ama yıllardır benim yanımda olduktan sonra taş gibi sert bir yatakta uyumamalıydı. Vücudu daha iyisini hak ediyordu.

Sırtım yavaşça gevşerken, gergin kaslarım günün yorgunluğunu bırakırken, inleyerek gözlerimi kapattım.

O haklıydı. Onu odada istemiyordum, Nienna'nın yanında değil. Bir kadınla aynı yatağı paylaşma fikri hala bana yabancı geliyordu. Tabii o da bunu istiyorsa. Çenemi sıktım ve parmaklarımı burnumun köprüsüne bastırdım. O Eldeide değildi. O uzaklık değil, yakınlık istiyordu.

Bu da bir şeyler olacağı anlamına geliyordu.

Bu düşünce tenimi ateşle kapladı. Onu bastırdım. Sonra daha fazla görüntü ortaya çıkmaya çalıştığında daha da sert bastırdım. Hayır, Greaves'in orada olmasını istemezdim. Ama yakınlarda olması gerekiyordu. Kabul odası çok açıktı. O haklıydı. Burası onun için uygun bir yer değildi.

Fallione'nin bir planı olurdu. Her zaman olurdu.

Radaan'da bir gelecekle yüzleşecek olursam, hem Nienna'nın hem de Greaves'in yanımda olmasına ihtiyacım olacaktı.



Bang!

Aklım yetişemeden yuvarlandım. Yere çarptığımda soğuk çelik avucumu ısırdı. Hançeri sıkıca kavradım ve Greaves kapıdan içeri daldığı anda yatağa tutundum.

Keskin bir homurtu beni yataktan atlayıp saldırgana doğru fırlattı.

"Köpeğini geri çağır," diye boğuk bir sesle Ronan dedi.

Greaves onu yarı karanlıkta tutuyordu, bıçağı boğazına dayamıştı. Kolu prensin göğsünü sıkıca sarıyordu ve isteksiz görünse de, prens konuşur konuşmaz onu bıraktı.

O sadece bir muhafızdı.

"Bir dahaki sefere kapıyı çal," diye bağırdım, yüzümdeki saçları iterek. O bunu çok iyi biliyordu. Greaves onu neredeyse ikiye bölmüştü.

"Seni almaya geldim, bir nezaket göstergesi olarak. Teşekkürün bu mu?" Sırıtarak binici kıyafetlerinin tozunu silkeledi. Tanrılar, başka bir şey giydiği hiç oldu mu?

"Beni kim çağırdı?" diye homurdandım, nefesim kesik kesikti. Kalbim kaosun etkisinden hâlâ hızla atıyordu. Nefes aldım, ciğerlerimi yavaşlatmaya zorladım, vücuduma aslında ölmediğimi hatırlattım.

"Ben."

Ronan'ın yanından bakışlarım, karanlıktan bir şekil belirirken hızla geçti. Nereus.

Bronz tenine zıt beyaz saçları vardı. Gözleri çıplak göğsümü aşağı doğru kaydırды ve altta durdu. Yüzü ekşidi, üst dudağı tiksinti ile kıvrıldı ve karnımda parlayan soluk el izine odaklandı.

Elohios, bana yol göster.

"Ronan. Salon." Kralın sesi kuru odun gibi çatladı, sert ve tehlikeli. Eli, kalçasındaki gümüş kabzanın üzerinde duruyordu, parmak eklemleri kemik beyazıydı.

Greaves yanıma yaklaştı, sıkı ve gergin bir şekilde. Nabzım kulaklarımda atıyordu, ama omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım.

Ronan'ın ifadesi dondu, gözlerinin arkasında inanamama duygusu parladı ve bakışları göğsüme düştü. Düşük bir ısıklık çaldı, elini saçlarının arasından geçirdi, sonra dönüp dışarı çıktı ve beni, adını derimde parıltıyan kızın babasıyla baş başa bıraktı.

"Yine bir yemini mi bozdun, Kallias Sunspear?" Nereus'un bakışları beni yakıyordu, sesi gerginlik altında buz gibi çatlıyordu.

"Kızınla yattıysam, üzerimde çok daha fazla el izi olurdu."

Öfke ve suçluluk duygusu içimde birleşerek kabardı. Bu sarayda mahremiyet diye bir şey yok muydu? Beni gece yarısı uyandırdı ve ben sadece iç çamaşırlarımla dururken, o koyu renkli deri giysileriyle ayaktaydı.

O da dişlerini göstererek karşılık verdi ve ben giyinme odasına döndüm. Bu güç gösterisine boyun eğerek ona bu zevki tattırmayacaktım. Söyleyecek bir şeyi varsa, ben giyinirken söyleyebilirdi.

"Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar acil olan ne?" diye sordum, hançeri bir kenara atıp beyaz bir tunik giydim. Göğsümdeki yazı kumaşın altında silikleşti.

Greaves hızlı hareket etti, kendi kıyafetlerini giyerken bıçağı her zaman elinin altında tuttu.

"Nezaketen geldim. Buna saygı göster." Nereus, kemik ve öfkeyle bir arada tutulan bir fırtına gibi kapıda belirdi. "Yürüyüş için giyin. Ama hayatta kalamayabileceğin bir yürüyüş."

Kuru bir kahkaha attım ve pantolonumu giydim. "Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben tehdit etmem. Harekete geçerim."

Tanrım, bu adam. Her sözü uğursuz, her bakışı meydan okurcasına. Onun şöhretini biliyordum: tutkulu, katı, çabuk öfkelenen, ama adil. Radaan'ı Draconia ile ittifak kurmaya karar verdiğimde tüm bunları duymuştum.

Onunla tanışmak mı? O başka bir hikaye. Ama bu benim hatamdı.

Belki de dürüst davranıp kızını perişan halde eve geri götürmemekle başlasaydım, daha anlayışlı davranırdı.

"O tek başına gidecek."

Nereus'un bakışları benden hiç ayrılmadı, ama sözlerini Greaves'e yöneltti. Muhafızım kılıcını kemerine takmak üzereyken durakladı. Gözleri benimkilere dikildi.

"Başka bir deneme mi?" diye sordum, tunikamın üzerine koyu yeşil bir yelek giyerek. "Belki."

Tanrılar, bu solgun adamın bulmacaları ölüm cezası gibi, yakıcı ve belirsiz geliyordu. Mantomu geçerken bakışlarım mantoma kaydı

kalbim sıkıştı. Bu benim hükümdarlığımla değil, erkekliğimle ilgiliydi. Hayatım gerçekten tehlikede olsaydı, çoktan saldırırdı. Ama saldırmadı.

Nienna'nın vücudumdaki izlerini gördükten sonra bile kendini tutması, kafamı istemediğinden emin olmamı sağladı.

En azından bu gece değil.

Nereus kapının yanında bekledi ve ben botlarımı giydikten sonra tek kelime etmeden ayrıldı. Greaves geride kaldı ve ben kralı sessiz koridorlara doğru takip ederken, Ronan yerini aldı ve arkamızda adımlarımızı takip etmeye başladı.

Nienna'nın babasıyla yan yana, Cireendium'un etrafındaki spiral yolu tırmanırken aynı hızda yürüdüm. Apliklerdeki ışık titriyordu, o kadar sönük ki alevden çok gölge oluştuyordu. Ay ışığı daha fazlasını yapıyordu.

Adımlarımız sessizliği bozdu. Ses yoktu. Başka ses yoktu.

Koridordan koridora geçtik: taht odası, merdiven sahanlığı, sarayın kalbi. Geride bıraktığımız her yer gerilimi daha da artırıyor. Kemiklerim bu gerilimle ağırlaşıyordu.

Yol, ölümcül bir sessizlikle sona erdi. Önümüzde tek bir kapı duruyordu.

Nereus kapıyı açtığı anda Ronan parmaklarını şıklattı. Bir alev topu hızla geçip keskin bir eğimi aydınlattı.

Dişlerimi sıkarken çenem kilitlendi. Endişe sinirlerimi sardı. Hazırlıksız, karanlıkta bırakılmaktan nefret ediyordum.

Deri ayakkabılarının gıcirtısı ayak seslerimize eşlik ediyordu. Kimse konuşmuyordu. Merdivenler sonsuza kadar uzanıyordu ve en üstte, alan tek bir kapısı olan dar bir sahanlığa daralıyordu. Diğer tarafta duyduğum düşük sesli hırıltıdan anladım.

Yuva.

"Bunu senin için yapmıyorum," dedi Nereus, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. Hayal kırıklığı yüzüne derin çizgiler kazımişti. "Onun için yapıyorum."

"Kaybını yas tutmayacağız," diye alay etti Ronan.

Babası ona sert bir bakış attı, sonra kapıyı açtı.

Rüzgar bana çarptı. Ardından öfkeli bir kükreme geldi, göğsümde yankılandı. Ay ışığıyla aydınlanan taşların üzerinde kemikler, parçalanmış zırh gibi dağılmış kabuk parçaları vardı. Yığınlarca enkaz alanı dolduruyordu — çiğnenmiş, kırılmış, eski.

Bir yırtıcı hayvanın inisi.

Nereus, eşiği geçerken elini omzuma koydu, sonra kapıyı arkamdan kapattı ve beni içeri hapsetti.

Canavar başını kaldırıp dişlerini gösterdiğinde, soluk ışık altın boynuzların üzerinde dans etti. Bir taş atımı uzaklıkta oturuyordu, ama onu tanıyordum. Mor pullarını ve gözlerindeki öfkeyi tanıdım. Duruşma sırasında beni yakmaya çalışan aynı ejderhaydı.

O hatırlıyordu. Ve içimden bir ses, o zaman beni yemediği için pişman olduğunu söylüyordu.

Argos, yuvanın kenarında, siyah bir gölge dağı gibi belirmişti. Pençeleri taşa saplanmıştı. Hareket etmiyordu. Hırlamıyordu. Sadece göz bebekleri daralmış bir şekilde izliyordu.

Ama beni asıl etkileyen ejderhanın ayaklarının dibindeki figürdü. Nienna.

Koyu mavi bir şal ile sarılmış, altında ince dantelli bir gecelik vardı. Beni görünce ifadesi dondu. Üstündeki canavar başını eğip çenelerinden kıvılcımlar saçarken, o da ayağa kalkmaya çalıştı.

Parmaklarımın eklemlerini hareket ettirdim. Kılıcım yoktu. Kalkanım yoktu. Bir sopam bile yoktu.

Nienna ona fısıldadı, bir eliyle sert çenesini okşadı. Ejderha homurdandı, dişlerini gösterdi, sonra onları geri çekti. Dönerek, büyük, pürüzlü kabuklu ve hareketsiz bir grup yumurtanın etrafına kıvrıldı.

Oradan hangi canavarlar çıkabilir ki?

Nienna sırttı ve çatlamış kemiklerin arasında parmak uçlarında yürüdü, solgun ayakları çıplaktı. Ben onun pervasızlığına alaycı bir şekilde baktım ve keskin enkazları inceledim. Zemin pürüzlüydü, kırık kalıntılarla doluydu — kolumdan daha kalın, ikiye bölünmüş uyluk kemikleri. Kalkan kadar geniş kabuklar siyah kayaların üzerine dağılmıştı.

"Neden... nasıl buradasın?" diye sordu, nefessiz, alçak sesle. Şalını göğsüne sıkıca sarıldı.

Tanrılar, o ejderha beni bir atıştırmalık mışım gibi inceliyordu. "Baban beni buraya bıraktı ve en iyisini diledi."

Sevgi ve rahatlamayla yüzü ışıldadı. "Seni bana getirdi." Yanıma gelip bana yaslanarak duruşu rahatladı. "Yumurtalar çıkmak üzere. Başka kimseyi içeri almıyor."

"Baban bile mi?" diye sordum, hala çıkıntıda çömelmiş, mesafesini koruyan Argos'a bir bakış attım.

"Kral bile."

"Yine de senin ayaklarının dibine oturmana izin veriyor?"

"O beni kanatsız bebeği olarak görüyor," dedi, başını omzuma yaslayarak. "Ben her zaman hoş karşılanırım."

"Peki ben... bu gecenin aperiatifim?"

Gülerek parmaklarını koluma doladı. "Ben istediğim için sana tahammül edecek. Ama seni bu kadar riske atabilirim." Sesi yumuşadı. "Ejderhalar yavruları yumurtadan çıktığında çok değişken olurlar. Savunmasızdırlar. Ve tehlikelidirler. Kalepsi'nin binicisi yok, bu yüzden hareket eden her şeyi öldürmek zorundadır. İster insan ister ejderha olsun."

"Bu yüzden eşinden uzak mı duruyor?"

"Onu sadece büyüklüğü yüzünden tolere ediyor," dedi gülümseyerek. "Aksi takdirde onu da kovardı."

"Şefkatli yaratıklar," diye mırıldandım.

Duyarlı varlıklar için Nienna haklıydı. Binicileri olmadan, içgüdüleriyle hareket ediyorlardı. Zeki zihinler, hiç sabırsız. Merhametsiz.

Kaşlarımı çattım ve onu kendime yaklaştırdım. "Peki ya Vahşi Kıyıları? Orada biniciler yok."

Kalepsi'ye bakarak başını salladı, ejderha —düşük, gırtlaktan gelen ve ayaklarımızın altındaki zemini titretecek kadar derin bir uğultu. Gevşek çakıl taşları tıkırdadı.

Belki de ejderhalar bu yüzden kalmamışlardı. Orada toprak için savaşmak zorunda kalacaklardı. O ejderhalar — vahşi, kurnaz, empati yoksunu — mantıklı davranmaz ve dinlemezlerdi. Buradakiler gibi değillerdi.

Güneş doğmaya başladığında, düşüncelerimize dalmış bir şekilde bekledik.

Radaan'da gün batımları çok güzeldi. Uzun bir iş gününün ardından güneşin altın rengi tarlaların arkasına batışını izlemek çok güzel ve ilham vericiydi. Ama burada, Draconia'da, dünyayı hayran bırakan şey gün doğumu idi.

Sırtım soğuk taşla yaslanmış, Nienna kucağımda, birbirimize sarılıp kaldık. Yanağı göğsüme, çenem onun altın sarısı saçlarına değiyordu. Su zambaklarının kokusu tenine sinmişti. Belini tutarken parmaklarım dantele değdi.

Sözlerimiz yumuşaktı. Aşıklar arasındaki bir sohbetin parçaları, duman gibi uçup gidiyordu. Unvanlar yoktu. Ağırılık yoktu. Sadece o vardı. Sadece ben vardım.

Sonra...

Bir

çatlak.

Nienna nefes nefese dikleşti, dirseği kaburgalarımın batıyordu.

Şalı kayarak omuzlarından düştü ve sırtı ortaya çıktı.

Onun tenine olan hakkım yok olmuştu.

Artık o ejderhalara aitti.

Kıkırdadım ve onu itekledim. "Git hadi. Ejderhalarını gör."

Daha fazla cesaretlendirilmesine gerek yoktu. Minnettar bir gülümsemeyle kucağımdan atladı ve yuva mezarlığının içinden koşarak geçti. Tökezlediğinde kalbim sıkıştı ve irkildim. Tek bir yanlış adımda o fildişi sivri uçlara saplanacaktı, ama burası onun dünyasıydı.

Kalepsi burnunu indirdi, yumurtaları koklarken burun delikleri genişledi. Göz bebekleri genişledi, sonra daraldı. Nienna gövdesi kadar kalın bir pençeye yaslandığında, büyük ejderha yumuşak bir uğultu çıkardı.

Soluk renkli bir yumurta çatladı. Kabuğu pürüzlü bir çizgi böldü ve boğuk bir çığlık yuvayı yırttı. İçindeki şey öfkesini dışa vurarak çırpındı. Dizimi kaldırıp öne eğildim ve izledim.

Üst kısmı patladı. Dumanlı mavi bir kafa dışarı çıktı, ıslak nehir kayası gibi parıldayan gözleri kırpyordu. Dünyayı incelerken yarık göz bebekleri daraldı, sonra kabuğun içine geri çekildi.

Geri çekilmesine gülümsedim.

Yumurta patladı. Parçalar taşların üzerinde tıkırdayarak uçtu. Yaratık dışarı fırladı, hapishanesinin sınırlarını sallayarak tısladı. Korkmuyordu, *öfkeliydi*.

Kaygan kanatları kendi ağırlığı altında sarkmıştı. Sendeledi, yana doğru yığıldı. Kalepsi nazik bir cıvıltıyla cevap verdi, sesi ikna ediciydi. Yavru ona göz kırptı.

Sonra döndü ve Nienna'nın gözlerine baktı.

Gülümsemem kayboldu.

Küçük dişlerini gösterdi ve ısırıldı. Gerildim, avucumu uyluğuma koyarak onu geri çekme dürtüsüne direndim. Sesi yumuşak ve sabit bir şekilde havada yankılandı. O hiç irkilmedi. Yırtıcı hayvanlar gibi başını eğdi.

Dudakları sessiz bir gülümsemeye kıvrıldı ve benim duyamadığım bir şey mırıldandı.

Becereksizce ayağa kalktı. Kanatlarını sıkıca kapatarak, güvenilemeyecek kadar yeni bacakları üzerinde sallanarak durdu.

Vurdu.

Ağız avucuna çarptı, dişleri zararsız bir şekilde kapandı.

Kadının kahkahası net ve tatlı bir şekilde yankılandı ve göğsümden bir taş gibi bir rahatlama düştü. Yumurta ile kaplı ve hayat dolu bir şekilde titreyen küçük canavar, kadına doğru sendeledi. Kalepsi tısladı ve onu rahat bir hareketle kenara itti. Canavar yuvarlandı, homurdandı ve sonra başını Nienna'nın kucağına koydu.

Gurur beni o kadar sert vurdu ki nefes vermek zorunda kaldım. Ejderhalar ona tapıyordu. Onlarla bir imparatorluğu yönetebilirdi ama yine de beni sevmeyi seçti. Burası onun sarayıydı, canavarlar ve kemikler, tehlike ve ateşle çevriliydi. O, bu sarayın kalbinde yer alıyordu.

Yumurtalar tek tek çatladı, sanki devasa civcivler gün ışığına çıkmak için pençelerini geçiriyorlardı.

Ancak bu civcivler bir adamı bütün olarak yutabilirdi.

Kalepsi'nin dikkatli bakışları altında yavrular pençelerini kullanarak serbest kalırken, ben duvarın yanında, sırtım dik bir şekilde durdum. Argos hiç kıpırdamadı. Sırtımdaki ağrıyı hafifletmek için hareket ettiğimde, sanki onun yavrularını tehdit etmişim gibi tısladı.

Son yumurta çatladıktan sonra bile Nienna onların arasında kaldı. İlk doğan mavi yavru, şalını dişleriyle kavradı ve kardeşleri yırtık kumaş için kavga ederken hırladı. Kemik yığınının arasında dolaşarak hareket olup olmadığını koklayarak araştırdılar.

Huzursuz.

Argos ayağa kalktı ve Spire'in çıkıntısından atladı.

Kuru kan renginde derisi olan kırmızı yavruardan biri, Nienna'nın elbisesini kokladı ve eteğini ısırdı.

"Hayır." Nienna parmağıyla yavrunun burnuna işaret ederek onu uzaklaştırdı, sesi kararlıydı.

Kalepsi, Nienna'nın arkasında dişlerini göstererek bu emri destekledi. Kırmızı yavru irkildi ve kardeşlerine doğru dönerek hırladı.

Birkaç saniye sonra Argos, çenesinde çırpınan bir köpekbalığıyla geri döndü. Deniz canavarı bir oyuncak gibi sallanıyordu. Ejderhaya kıyasla, bu bir öğün sayılmazdı. Yine de yavruları besleyecekti.

Argos, yuvanın kenarına indi, duruşu temkinliydi, dişlerinden kırmızı kan damlıyordu.

Kalepsi'nin dudağı uyarıcı bir şekilde kıvrıldı, sonra dikkatini yavrularına geri verdi.

Görünüşe göre, bu bir izin anlamına geliyordu.

O öne çıktı ve tek bir damla kan bir ejderha yavrusunun pençesine sıçradı. Yavru, kırmızı lekeye bakarak donakaldı. Burnunu seğirterek, tadına bakmak için dilini çıkardı.

Kaos çıktı.

Çığlık atarak, küçük canavar kanatlarını çırparak yukarı fırladı ve köpekbaliğının kuyruğuna yapıştı. Argos leşi bıraktı. Yavrular çığlık attı, atladı ve ganimetin üzerine üşüştü. Uzunlar birbirine dolandı, pençeler parladı, dişler eti parçaladı. Nienna, bir et parçası yüzüne çarptığında ve yanağına ve elbisesinin ön tarafına kırmızı lekeler bıraktığında gözünü bile kırpmadı.

Altın renkli bir yavru ejderha ona doğru fırladığında midem bulandı.

Kalepsi'nin pençesi onu yakaladı ve canavarı ona çarpmadan önce kenara itti.

Ve Tallon, köpekleri besleyerek Nienna'yı korkutabileceğini düşündü.

Birkaç dakika içinde geriye sadece artıkları kaldı. Onlar da bu artıkları kapıştılar ve parçalanmış parçaları yuvanın güneşli kenarına sürüklediler. Orada, kanatlarını lekeli ipek gibi açarak kurutmak için uzandılar, kemikleri pençeleri arasında sıkıca tuttular.

Nienna utangaç bir gülümsemeyle yaklaştı. Kurumuş kan, cildine ve saçlarına yapışmıştı. Beyaz dantel elbisesi pas rengi lekelerle kaplıydı. Onu kanlar içinde görmek ruhumu parçaladı. Savaş alanında çok fazla kan görmüştüm, zihnim onun yaralandığını haykırıyordu.

"Tallon seni korkutabileceğini sanıyordu." Kalktım ve gerindim, sırtımdaki gerginliği gidermeye çalıştım.

"Sana temin ederim, bu normal," diye patladı. "Hiyerarşiyi böyle belirliyorlar."

"Tavuklar gibi."

Çenesi düştü ve boğazından kahkaha patladı. "Onları evcil tavuklarla karşılaştırmam." Gözleri parladı, nefesi kesildi. "Başka bir deyişle, hiyerarşilerini kuruyorlar."

"Gerçek bir prenses gibi konuştun." Onu kendime çektim, o da dudağını ısırdı ve bana yaslandı.

Argos Kalepsi'ye doğru süründü. O hırladı ve ısırdı, onu geri çekilmeye zorladı. Argos inleyerek, kuyruğunu sürükleyerek uzaklaştı.

"Ona yiyecek verecek," dedi, sesi memnuniyetle doluydu. "Sonra yavrular uçacak. Ve Uyanış sona erecek."

"Üç günlük bir festival." Başparmağım çıplak omzunu okşadı. Sıcak. Bütün. Pürüzsüz cildi, kanla kaplı olmasına rağmen iyi olduğunu bana garanti ediyordu.

"Zamanlamayı iyi ayarladık." Kalepsi başını kaldırdı. "Bunu yüzyıllardır yapıyoruz."

Ben başımı salladım. "O zaman müzakereler başlayacak. Radaan'ın bir kraliçeye ihtiyacı var." Gözleri benimkilere değdiğinde, yanakları kızardı.

Elini karnıma koydu, nefes kadar hafifçe. "O zaman bir kraliçeye sahip olacak."

Yirmi Dördüncü Bölüm

NIENNA

Freya ve Edith saatlerce benimle uğraştılar. Ertesi gün salona adımımı atmadan çok önce sinirlerim yıpranmıştı.

Gümüş taç, her biri sıkı ve özenle yapılmış karmaşık örgülerle süslenmişti. Örgüler, Radaan'ın salonlarındaki sürünen sarmaşıklar gibi sırtımdan aşağıya doğru uzanıyordu. Elbisem, yakasından açık mavi renkten etek ucuna doğru gece mavisine dönüşüyordu ve ışıkların altında loş bir gradyan parılıyordu. Omuzlarımdan göğsümün ortasına doğru uzanan inciler, kalçalarımın üzerinde geniş bir yay çiziyordu.

Konsej odasına inerken siyah botlarım taştta hiç ses çıkarmadı. Kalbim boğazımda atıyordu. Görünüşüm bir kraliçe gibiydi, ama kendimi bir erkeğin önünde titreyen bir kız öğrenci gibi hissediyordum.

Babam hiç vakit kaybetmedi. Draconis işe döndüğünde, o da döndü. Yanağımın içini ısırdım. Tallon ile nişanım sırasında tüm müzakereleri dinlemiştim, ama bu farklıydı. Evleneceğim adam masanın karşısından gözlerime bakacaktı. Onu görecektim, sadece parşömene karalanmış adını değil.

Ailem konsey kapısının dışındaki dar koridorda bekliyordu ve endişem artmıştı. Sonunda bu gerçekleşiyordu. Draconia ve Radaan arasında yeniden müzakere — hiç mümkün olabileceğini hayal etmediğim bir başarı.

Babamın yüzü gergindi, ağzı sıkı bir şekilde büzülmüştü. Kollarımı kavradı, ellerini aşağı kaydırarak ellerimi tuttu ve yüzümü inceledi.

"Bunu istediğini bilmem gerek." Sesi gergindi, endişeden daha derin bir şeyin etkisiyle titriyordu.

Daha önce yaptıklarımla onu incitmiştim. Ve şimdi ondan beni *tekrar* feda etmesini istiyordum.

"Kalbim ona ait." Sözlerim zar zor duyuldu. Boğazım düğümlenirken parmaklarını sıktım. O odada ben sadece onun kızı değildim, bir semboldüm. Bir pazarlık kozuydum.

Bekleyen bir kraliçe.

"Öyleyse öyle olsun."

Bir iç çekerek kolumu koluna doladı. Annem ve Ronan'ın yanından geçerek ilerledik. Kapı gıcırdayarak açıldı ve başlarımız dik bir şekilde odaya girdik. Draconis — gururlu ve boyun eğmez.

Kallias koltuğundan kalktı, Fallione sağında ayağa kalktı. Greaves duvarın yanında duruyordu, gölgeler yüz hatlarını belirginleştiriyordu. Yazıcılar duvarların yanında sıralanmış, kalemleri parşömenlerin üzerinde duruyordu. Haldor ve Zane girişin iki yanında duruyor, sessiz nöbetçiler gibiydiler. Resmi danışmanlar yoktu. Annem, babam her zaman derdi ki, bizim mantığımızın, bilgeliğimizin sesi annemdi.

Kallias, kendine özgü yeşil rengini giymişti, ancak ceketine işlenmiş yaprak nakışları nemli ağaç kabuğu rengindeydi. Selam verdi, mantosunun zincirleri devasa masanın kenarına değdi.

Meşe levha, geniş ve çiziklerle dolu, sert odayı domine eden bir şekilde odayı hakimiyet altına almıştı. Duvarlar, kılıçlarla ve krallığımızın ganimetleri gibi sergilenen antlaşmalarla doluydu.

"Hoş geldiniz, Radaan Kralı Kallias Sunsphear," dedi babam. Beni koltuğuma götürdü; bu sefer onun soluna, Ronan ise sağıma oturacaktım.

"Davamı dinlediğiniz için teşekkür ederim, Nereus Draconis, Draconia'nın Ejderha Kralı," dedi, unvanını bir zeytin dalı gibi ortaya koyarak.

Başım dönüyordu. Annem bana ne kadar eğitim vermiş olursa olsun, Kallias'ın sakinliği, sayısız sözlü zeka ve kelime savaşlarından doğan bir güven duygusu taşıyordu.

"Salonumda ne arıyorsun?" diye sordu babam, hepimiz yerlerimize oturduğumuzda.

Tüy kalemler kağıdı kazıdı, ses kemerli sessizlikte tiz bir ses çıkardı.

Seyircilerimiz olsa da, bu özel bir görüşmeydi. Burada sessiz toplantıları tercih ediyorduk; dürüstlük, taht odasının ihtişamından çok daha küçük mekanlarda daha kolay yer buluyordu.

"Ejderhanın Kalbi Nienna'nın elini istiyorum." "Kiminle?"

Sıkıcı bir formaliteydi, ama ikisi de bunu atlamadı.

"Onun elini istiyorum," dedi Kallias, ifadesini değiştirmeden. Sakin ve kararlı bir şekilde, bir elini masanın üzerine düz bir şekilde koydu, zümrüt yüzük altın mührün yanında parılıyordu, diğer eli ise masanın kenarının altında kayboldu.

Babam geriye yaslandı, reddetmek için değil, ilk kez rahat ve samimi bir tavırla.

"O, oğluna verildi, topraklarımız arasındaki mühür olarak söz verildi —bir söz. Bu antlaşma bozuldu. Şimdi sen kendin onun elini istiyorsun. O halde, tahıl verginin yüzde beş artırılmasını istiyorum."

"Tamam."

Gözlerimi kırıp hareketsiz kaldım, ama bakışlarım Kallias'a kaydı. Sadece tahılda yüzde beş artış, çok yüksek bir talepti. Fallione'nin kaşlarını çatmasından anlaşıldığı kadarıyla, o bunu tavsiye etmemiştir.

Ama Kallias blöf yapmıyordu. Onun için bu bir oyun değildi.

Yaz gökyüzü rengindeki berrak, parlak gözleri benimkilerle buluştu ve o tanıdık seğirmeyi gizlemek için bir kez göz kırptı. Ne pahasına olursa olsun, bedelini ödeyecekti. Ne olursa olsun, benimle birlikte gidecekti.

Konuşma devam ederken ben sessiz kaldım. Babam talepte bulundu. Kallias kabul etti. Sadece Fallione elini kaldırdığında karşı çıktı. Tahıl, yün, kereste, taş... Her şey bulanıklaşmıştı. Rakamlar ve yüzdeler, tutamayacağım bir su gibi akıp gidiyordu.

Fallione çok baskı yapınca annem de tartışmaya katıldı ve iki kral da yerlerine oturdu, danışmanlarının her maddenin ayrıntılarını netleştirmelerine izin verdiler.

Bugün bitecek miydi? Bitebilir miydi? Bu masadan nişanlı olarak kalkacak mıydım? Ailem hızlı bir düğüne izin verecek miydi, yoksa bunu dantel ve şarapla süslenmiş uzun bir gösteriye mi dönüştürecek?

"Bir varis garantilemelisin."

Babamın sözleri gürültünün içinden keskin bir şekilde duyuldu. Kallias'ın gözü seğirdi ve dudaklarını sıkıştırarak zaman kazandı.

Bir varis mi?

Anneme baktım. Kaşlarını çatmış, alnında ince bir çizgi belirmişti. Rol yapmıyordu. Ciddiydi.

Kallias nefes aldı ve sakin ve ölçülü bir ses tonuyla cevap verdi. "Tanrılar bir tohumun kök salacağını garanti edebilir mi?" Sesi sabit kalmıştı, ama ikinci kez göz kırptığını gördüm. Bu sorudan nefret etmişti. "Tanrılar adına konuşamam."

"Draconia kalıcı bir bağ arıyor," dedi annem, sesi soğuk ve keskin, dikkati benden Kallias'a kaydı. "Kanla güvence altına alınmış bir bağ. Nienna'nın seninle evlenmesi Radaan'ın soyunu tehlikeye atar. Oğlunla evlenirse, çocuğu tahtı miras alır. Nesiller boyu istikrar."

Yanağındaki bir kas seğirdi. "Tallon'u tahtın varisliğinden çıkarmamı mı istiyorsun?"

Fallione elini kaldırırken yüzü kızardı, ama babam bir bakışla onu susturdu.

"Kızıma saygısızlık eden oğlunu nasıl idare edeceğini sana söylemeyeceğim. Ona daha iyi davranmasını öğretmiş olmanı umuyordum," dedi babası. "Ona bir gelecek ver, Radaan'a hak sahibi bir çocuk."

"Bir erkek olarak, ona karşı görevimi yerine getireceğime yemin ederim." Sanki bu sözleri söylemekten nefret ediyormuş gibi parmaklarını masanın üzerinde kıvırdı.

"Yaşlandığın için yapamıyor musun?" Ronan bu sözü bir taş gibi fırlattı.

Ağzım açık kaldı. Annem seğirdi. Babamın bakışları keskinleşti.

Çelik gibi Kallias'a kilitlendi.

Yere gömülmek, ortadan kaybolmak istedim. Bu sadece bir konuşma değildi, bir mirastı. Soylar. İmparatorluklar. Ve Ronan bunu bir tavernada anlatılan şakaya dönüştürmüştü.

Ama Kallias hiç irkilmedi. Gözleri sabit kaldı, babamın gözlerine kilitlendi.

Gerginlik havayı ağırlaştırdı, ama o yine de tereddüt etmedi.

"Henüz bilinmeyen şeyler için yemin edemem," dedi sonunda ve annem keskin bir nefes aldı. "Ama Tallon asla Radaan'ın mantosunu giymeyecek." Bakışları yine benimkilere takıldı. "O asla kral olmayacak."

Göğsüm sıkıştı ve parmaklarım eteğime gömüldü. Bu boş bir söz değildi. O, benim merkezde olduğum bir gelecek kuruyordu, bu

bu, oğlunu bir kenara atmak anlamına gelse bile.

Babam, dirseğini masanın kenarına dayayarak burnunun köprüsünü ovuşturdu. "O zaman tahtını kim devralacak?"

"Nienna." Kallias sandalyenin kıvrımına yaslandı, omuzlarındaki gerginlik kayboldu. "O benim yanımda duracak. Hem unvan hem de iktidar olarak kraliçe olacak. Ben daha yaşlıyım. Ondan önce öleceğim muhtemel. Eğer varis doğmazsa, o hüküm sürecek ve bir sonraki eşini seçecek."

Fallione'nin yüzü soldu.

Nefesim kesildi. Kallias'ın öleceği ya da onun ölümünden sonra yeniden evleneceği için değil. Her şeyi teklif ettiği için. Ölümünde, Radaan Draconis'in eline geçecekti.

Duyulmamış bir şeydi.

Babam onu dikkatle inceledi, gözlerini kısarak. Bekledi. Elbette bir madde gelecekti. Bir koruma önlemi. Bir koşul.

Ama gelmedi.

Bu çok pervasızcaydı. Onunla evlenirsem ve babam bir ejderhaya onun hayatını sonlandırmasını emrederse, onun krallığı bizim olurdu. Aynen böyle.

Neden her şeyi, krallığını, mirasını benim için?

"Bu konuyu bir gece uyuyalım. Akşam yemeği için hazırlan. Soylular seni kesinlikle rahatsız edeceklerdir." Babam eliyle onu gönderdi. Ben kalkmak için hareket ettiğimde, "Sen kal" diye ekledi.

Dudaklarımı sıkıştırdım ve olduğum yerde kaldım. Kallias tereddüt etti, kaşlarının arasındaki kırıxıklık derinleşti. Ayağa kalktı, Greaves ve Fallione de onu takip etti, ikisi de sessizce odadan çıktılar.

Babam tekrar elini salladı. "Geri kalanlarınız, çıkın."

Yazmanlar binicilerin arkasında sürünerek yürüdüler, kapılar gürültüyle kapandı ve ailem yalnız kaldı.

"Az önce bize Radaan'ı mı teklif etti?" Babam yüzünü elleriyle kapattı ve inledi.

"Sadece onun ölümü durumunda," diye cevap verdim.

"O senin iki katın yaşında. Senden çok önce ölecek," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Ronan.

"Sessiz ol," diye bağırdı annem. İnce parmağıyla alt dudağını tıklattı. "Varisle ilgili soruyu kaçındı. Bir çocuk sahibi olabileceğine inanmıyor."

Kardeşim arkasına yaslandı, gözleri keskin ve alaycıydı. Bana sırtarak, beni kışkırtarak, bunu inkar etmemi bekliyordu. Ama bu sadece alay değildi. Daha önce Tallon'a piç demişti. Belki de ağzından kaçırmıştı. Ya da daha fazlası.

"Yaşlı olsun ya da olmasın, o hala en iyi çağında..." Babam bana bakarak yüzünü buruşturdu. "Onun anılarında gördüğüm kadarıyla, bu tartışma konusu bile değil."

Ronan tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Onları gördün mü? Onları *gördün* mü gördün mü?"

Annem içini çekerek saçlarını omzunun üzerinden attı. "Adam aptal."

Sözleri canımı yaktı. Onun görüşüne çoğu kişininkinden daha fazla değer veriyordum ve o, onu aptal, bir kız için her şeyi feda eden aşk acısı çeken bir çocuk olarak görüyordu. Ama ben onu daha iyi tanıyordum.

"O aptal biri değil," dedi babam, beni dikkatle izleyerek. "O teklifi yapmasının bir nedeni var. Nienna, ona akşam yemeğinden sonra çalışma odamda onunla görüşeceğimi söyle."

Başımı eğip kalktım. Ben gittikten sonra benim hakkımda konuşacaklardı, bundan emindim, ama onu görmem gerekiyordu.

Botlarım koridorlarda tıklıyordu ve hizmetçiler bana bakarken ifademi dikkatlice nötr tutuyordum. Dudaklarında gülümsemeler, gözlerinde merak vardı, işaretler arıyorlardı. Bunun güvenlik anlamına gelip gelmediğini bilmek istiyorlardı. Radaan'ın desteğıyle yine ziyafet çekecek miydik, yoksa hem Radaan'dan hem de Innaku'dan kopuk kalacak mıydık?

Kallias'ın odasının kapısını hafifçe vurdum.

Greaves her zamanki disiplinli tavrıyla kapıyı açtı, ama maskesini takmadan önce gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirdi. İçeride, Fallione'yi başını ellerine dayamış halde gördüm. Kallias yakınında duruyordu, bir eli masaya dayanmış, diğeri eli saçlarına gömülmüştü.

Beni fark ettiğinde, yüzünde rahatlama ve kabullenme arasında bir ifade belirdi. "Herkes dışarı."

Danışmanı ayağ'a kalktı, boğazını temizledi ve çıkmadan önce selam verdi.

Greaves, adımları kesik kesik ve isteksizce onu takip etti.

"O da neydi?" diye sordum, gözlerimi kısarak. Kafeste çok uzun süre kalmış bir yaratık gibi görünüyordu.

Kallias nefesini verip saçlarını parmaklarıyla tararken yüzünü buruşturdu. Bir sandalye çekip oturmamı işaret etti. "Otur."

"Ya ayakta durmak istersem?"

"Otur," diye tekrarladı, demir gibi sert bir sesle.

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum. O öne eğildi, dirseklerini masanın yüzeyine dayadı, yumruğunu dudaklarına bastırdı, bakışları uzaklara daldı.

"Draconia'ya tüm krallığını teklif ettin."

Sesim sabit kaldı, ama gözleri bana hala yön bulamadığı bir fırtınanın içinde olduğunu söylüyordu.

Bana dönerek burun deliklerini genişletti. "Çünkü başka seçeneğim yoktu."

"Tallon var..."

"O köprüyü yaktım," diye sözümü kesti. "Senin için ondan vazgeçtim." Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim.

"Kırılmış gibi davranmana gerek yok," dedi. "Zor bir karar değildi. O çocuk kanımı kaynatıyor. Düşüncesiz. Soğuk. Kimse görmediğini sandığında acımasız. O canavar berbat bir hükümdar olur. Sen daha akıllıca bir seçimsin."

Gözlerini kaçırdı ve bakışları duvara asılı bir balığa takıldı. "Ama daha da önemlisi, onun meşruiyeti konusunda şüphelerim var."

Boğazı kalın bir yutkunma ile hareket etti, ama sessiz kaldı ve bu düşünceyi benimle paylaşmaya devam etti.

"Ona piç dediğini duydum," diye mırıldandım. "Scythe ve ben... kulak misafiri olduk. Koridordan."

Kaşlarını biraz gevşetti ve derin bir nefes aldı. "Başka ne duydunuz?"

Yüzümde utangaç bir gülümseme belirdi. "Önemli bir şey yok."

Elleri şakaklarına geri döndü, sanki bu düşünceyi silmek istercesine dairesel hareketler yaptı. "Benim endişem taht değil. Hatta gayri meşruiyet skandalı da değil. Aylarca, *yıllarca* bir çocuk sahibi olmak için uğraştım." Dişlerini sıkarak sert bir ifadeyle gülümsedi. "Benim şüphem, bir varis sahibi olabileceğimden."

Şaşkınlık beni sardı. Bunu hiç düşünmemiştim. Tallon onun çocuğu değilse ve rahmetli karısıyla o kadar uzun süre denemişse...

Sorun onda

mıydı?

Yoksa onda

mı?

Benim tepkimi incelerken çenesini sıktı. "Sana söylemeliydim. Ama Radaan'da Tallon ile evleneceğini düşünmüştüm. Önemli değildi. Draconia'ya gittiğimde tek düşündüğüm sendin. Gelecekteki bebekler değil."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Kallias." Koluna uzandım ve onu sakinleştirdim. "Benim için önemli değil."

"Bir düşün, Nienna. Sen gençsin. Ben senin iki katın yaşındayım. Senden önce ölürsem, bir arkadaş, hatta belki çocuklar isteyeceksin. Ve halkını düşün. Draconia senden bir varis isteyecek, sadece Ronan'dan değil. Ben sana bunu veremem."

Elini yüzüne götürdü, gözleri suçlulukla boşalmıştı. "Bunu iyice düşünmeliydim. Sana bir çocuk sözü veremem." Bakışları benimkilerle buluştu, kararlı ve ciddi. "Hâlâ bunu istiyor musun?"

Gözlerimi kırptım, öfke göğsümü ısıttı, ama bu onun için değildi. Omuzlarındaki yük utançtan kaynaklanıyordu, kayıtsızlıktan değil. Bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi — benden önce gelen karısıyla.

Ayağa kalktım ve sandalyesine uzandım. Onu hareket ettiremeyince, kaşlarını çattı ve onu çevirmeme yardım etti. Kucağına oturdum ve ona yakınlaştım.

Elleri kalçalarımı kavradı. Sahiplenici bir şekilde değil, sadece temas ihtiyacı duyduğu için.

Acının gölgesinde, bakışlarında açlık parıltıyordu.

Parmaklarım saçlarına dolandı, saçlarını geriye doğru taradı. "Seni istiyorum. Hep sadece seni istedim. Eğer çocuk sahibi olamazsak, başka bir miras yaratırız. Bizi tanımlayan kan bağı değildir."

"Kendimi daha az erkek hissediyorum," diye fısıldadı. Gözlerini kapattı. "Sanki sana layık değilmişim gibi."

Yüzünü avuçlarımla kavradım, başparmağımı şakağına koydum. Yumuşak, boyun eğen bir hareketle dokunuşuma doğru eğildi.

"Denizi geçtin. Ejderhalara karşı cesurca savaştın. Her şeyi riske attın... *benim* için."

Ve sen layık olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Kimse seni hak etmiyor," diye mırıldandı, dudakları avucumu okşadı.

"Sen ejderha ateşi ve güneş ışığı gibisin. Yükselmeyi bekleyen bir kraliçe."

"Ve sen benim kralımsın, sert çelik ve yakıcı ısı. Tam da ihtiyacım olan şey. İstediğim şey. Başka kimseyi istemem."

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve o sözü bir öpücükle mühürledim.

Yirmi Beşinci Bölüm

NIENNA

Babam, Kallias'ın yemek masasında yanıma oturmasına izin verdi. Çorbaya batırılmış kalın ekmek, havayı lezzetli bir vaatle doldurdu — Radaan'ın bizim birleşmemizle Draconia'ya sunabileceği şeylerin sadece bir kısmı. Yemek çok çabuk bitti. Babam ve kardeşim Kallias'la birlikte ortadan kaybolurken, onları takip etme dürtüsü beni çekiyordu.

Ama bazı konular sadece erkeklere aitti. Ona miras konusunda baskı yapacaklardı, onun hazır olup olmadığından emin olmadığım bir konuyu deneyeceklerdi.

Dünya için Tallon, Kallias'ın yerine geçecek olan oğluydu. Ama gayri meşru bir varisin gerçek bir hakkı yoktu.

Benimki ise hak iddia edebilirdi.

İzninizi isteyerek mutfağa doğru yürüdüm, titrek düşünceler zihnimin kenarlarında yıpranıyordu. Bir çocuk istiyor muydum ki? Ben bir prensesdim, bir rahimden ibarettim. Benim değerim buydu. Çocuklarım sayesinde ittifaklar sağlamlaşacak ve Draconia ile Radaan kan bağıyla bağlı bir barışa kavuşacaktı.

Krallar varisler yetiştirirdi. Bu onların göreviydi. Sadece iki çocukları ve tek bir erkek çocukları olduğu için ailem şanssız kabul ediliyordu. Diğer krallıklar, veba, savaş veya talihsizliklere karşı sigorta olarak çok sayıda çocuk doğururdu.

Eğer bir varis doğuramazsam, Radaan beni başarısız olarak mı görecekti? Bir lanet olarak mı? Tallon'un gerçek bir oğul olduğuna inanıyorlardı. Peki ya Veridis'ten sonra, onu Yaşam Kutlaması'nda kendime ait ilan ettikten sonra?

Kallias'ta mutluluğu bulabilirdim. Başka kimseye ihtiyacım yoktu. Ama bu onlar için yeterli olur muydu?

İçeri girdiğimde mutfak kapısı gıcırdadı. Buhar yüzümü yaladı. Balık, kavrulmuş otlar ve pişmiş tahıl kokusu havada kalıcı, sıcak ve topraksı bir koku bırakıyordu. Personel, tıkırtı ve yumuşak sohbetler eşliğinde hareket ediyor, ellerinde tabaklar dolusu yemeklerle yanımdan geçerken başlarını sallıyorlardı.

Gertrude beni gördüğü anda gülümsedi. Sıkı bir topuz haline getirilmiş saçları, ışıktaki gümüş rengi parıltıya tutamlar halinde dağılmıştı.

"Nienna! Prenses, sizi buraya ne getirdi?" diye haykırarak, derin bir reverans yaptı. Spire'in yemeklerinin ustası ve uzun süredir pasta kaçakçılığı yapan kişi.

"Fasulye çayı istiyorum."

Kaşları çatıldı. İki kez gözlerini kırptı, kafasını eğdi, şaşkın bir ifadeyle. "Fasulye çayı mı?"

Gergin bir kahkaha kaçtı. Kollarımı kucaklamamak için parmaklarımı birbirine geçirdim. "Evet. Fasulyeden yapılan bir çay. Biliyor musun?"

"Fasulyem var, majesteleri, ama hiç demlemedim." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve parmağıyla çenesini okşadı.

"Radaan'dan geliyorlar." İsteğimden emin olamadığım için sesimi alçaltım. Belki de bu çay sadece onların krallığına özgüydü ve ben sormakla aptallık etmişim.

Yüzünde bir anlama geldi. Beni takip etmem için işaret etti. "Radaan siyah fasulyem var, dün gemiden yeni geldi! Onları çay için hiç düşünmemiştim, ama emin iseniz..."

Ağır masalar ve tencere yığınlarının arasından geçtik. Alan temiz ve düzenliydi, ama doluydu. Sahip olduğumuz az miktardaki alanla, Spire'in her santimetrekaresi doluydu.

"Evet, ama fasulye servis edilmeden önce çıkarılır," dedim. Doğrusu, bunun neden işe yaradığını bilmiyordum, sadece Kallias'ta kelimelerle ifade edemediğim bir şeyi hafiflettiğini biliyordum. Bu müzakerelerin yükünün, onun itiraf ettiğinden çok daha ağır olduğunu düşünüyordum.

"Otur, ben yaparım!" Isının azaldığı ve seslerin sustuğu duvarın yanındaki bir sandalyeyi çekti.

Ona oturdum, Gertrude kilerde kaybolurken nefesim yavaşladı. Etrafımda mutfak hareket etmeye devam ediyordu. İki kız lavabonun yanında gülüyordu. Biri çığlık attı, sonra ıslak, gevşek bir balıkla arkadaşına vurdu.

Ağzımda bir gülümseme belirdi.

Onlar, ev işleri hakkında alay ederek ve fısıltıyla dedikodu yaparak tartışıyorlardı. Göğsüm sıkıştı. Scythe buraya gelip karşımda oturur, sessiz kalır ya da alaycı sözler söylerdi. Hâlâ Freya vardı ve ona ve Edith'e Radaan'da bana eşlik etmelerini isteyecektim. Bununla tek başıma yüzleşmeyecektim. Ve bu sefer, atlılar getirecektim. Benim halkım. Eskiden olduğum kişiye bağlayan bir ip.

"Al, beklerken bunu iç." Gertrude bana tanıdık yeşil sıvıyla dolu küçük bir çay fincanı uzattı, sonra elinde tıkırdayan bir kupa ile telaşla uzaklaştı.

Nane boğazımı serinletti. Tuzlu su damağıma yapıştı. Travelers Tea — canlı ve tuzlu — beni kardeşimin benimle dalga geçtiği anımsamaya geri götürdü. O, bunun sadece zorlu bir uçuşun ardından biniciler için olduğunu iddia etmişti. Babam onu azarlardı, sonra bardağını bana uzattı. İlk kez içtiğimde, neredeyse kusacaktım. Ama Ronan'a hava atmak için gülümsedim. Ondan sonra, ne zaman fırsat bulsam içtim.

Artık bana evimi hatırlatıyordu. Sert ve sakinleştirici. Özleyeceğim birçok şeyden biri.

Mutfağın diğer tarafında, Gertrude buharlı bir tencerenin üzerinde eğilmiş, mırıldanıyordu. Kokudan burun kıvrarak karıştırdı. Burnunu kırıştırdı. Karışımı bir kez daha kokladı, sonra tedirgin bir şekilde bana baktı.

"Bu orada yaygın mı?" diye sordu, içindikileri tekrar karıştırarak.

"Bu bir lüks," dedim.

Lekeli önlüğünü soluk gri elbisesinin üzerine bağladı. Kaşlarını çatarak, düğümü ayarlarken fısıldayarak mırıldandı.

Çayımı yudumlarken düşüncelerim Kallias'a kaydı. Babam muhtemelen cevaplar arıyordu. Ronan da kendini tutamayıp konuyu tatsız bir şakayla saptırıyordu. Kallias, Radaan'ı benim yöneteceğimi ve çocuğumun da benim izimden gideceğini açıkladığında mirasçılarla ilgili konuşma bitmiş olmalıydı. O benim çocuğum olmasa bile.

Bir nesil. Krallığını ele geçirmek, çiftçi kralların hükümdarlığını sona erdirmek ve ejderhaları topraklarına kök salmak için tek gereken buydu. Benim ejderhalarım.

Abyss, benden önce ölecekti.

Bu düşünce ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Elimdeki boş bardağa baktım. O benim iki katım yaşındaydı. Bunu biliyordum. Ama aşk zamanı alay konusu yapar. Doğum sırasında ölmekle kaydıyla, bir gün onu gömecektim.

Hayat acımasızdı. Birbirlerini çok geç bulan aşıklara yer yoktu.

"Bir sorun olduğunu korkuyorum."

Yüzümdeki kederi sildim. Gertrude önümde durmuş, iki eliyle bir fincan tutuyordu. İçindekileri karıştırırken kaşları çatılmıştı.

"Sizi temin ederim, bu basit bir çaydır," dedim, ama tam olarak emin değildim. Kallias ilk kez ikram ettiğinde, içinde baharat yoktu. Bal ya da narenciye yoktu. Sadece kül ve toprağı andıran koyu, keskin bir sıvı vardı.

Kupayı dikkatlice önüme koydu. Eğilip siyah yüzeyi inceledim. Yoğun ve opak.

"Rengi normal görünüyor," dedim ona. Kokladım ve irkildim. Asidik değildi. Daha çok misk kokuyordu, altında nemli bir şey vardı. Belki deniz yolculuğı bozmuştu. İğrenmeyi bastırdım, parmaklarımı sıcaklığın etrafına doladım ve ayağı kalktım.

"Denemeyecek misin?" diye sordu. Endişe yüzünü buruşturdu, gözleri sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi bardağı kilitletti.

"Bu, alışkanlık gerektiren bir tat ve benim alışkanlığım değil. Teşekkürler!"

Sıcaklık avuç içlerime işledi. Koridorda oyalanarak, yavaşça babamın çalışma odasına doğru yürüdüm. Ronan'ın o odada olması beni hala şaşırtıyordu. Hiçbir süzgeci yoktu. Hassas konuşmalarda yeri yoktu.

Onun sarı saçlarını görürsem, çayı yüzüne fırlatabilirim. Şans onun yanındaydı.

Köşeyi döndüğümde, Kallias tek başına dışarı çıktı. Gölgeler ağzının çevresindeki çizgileri derinleştirdi. Yorgunluk duruşunu bozdu. Ama beni gördüğünde gözleri parladı ve yorgunluğunun arasından zoraki bir gülümseme belirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordum, tam da Greaves çalışma odasının kapısını kapatıp ailemi içeride kilitletken.

"Beklenebileceğı kadar iyi." Bakışları elimdeki bardağı kaydı.

Onu uzattım. "Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Kupayı alırken parmakları benimkine değdi. Kupanın bulanık derinliklerine bir kez baktı ve başını salladı. "Teşekkür ederim." Kupayı kaldırıp bir yudum aldı.

Ağzında sıcak sıvıyı tutarken donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu?" Panik içimi kapladı. "Aşçı çay gibi hazırladı. Özel bir hazırlama şekli mi vardı?"

Gözleri, içeceği bardağa geri tükürmeyi düşünüyormuş gibi dudaklarına değen bardağa kaydı.

Bir kralın bunu tükürmesi ne kadar korkunç bir şeydi!

"Kal?" Greaves, kaşlarını çatarak öne çıktı.

Kallias bardağı indirdi ve zorlukla yuttu. Boğazı bu çabaya karşı çalıştı, çenesi gerildi, dönüp içkiye öfkeyle baktı.

"Bu *ne*?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bunun çay olduğundan emin misin?" "Bu fasulye çayı. Ne demiştin? Kahve mi?"

Şaşkın ve nefes nefese bir kahkaha attı. "Bu kahve değil. Bu... *fasulye çayı* denen şeyden beklediğim şeyin aynısı."

"Çekirdekler senin geminden çıktı!"

"Kahve çekirdeklerini kendim getirmediğim için çok pişmanım." Kıkırdadı, fincanı kaldırıp çevirdi. "Bunu denedin mi?"

"Hiç sevmedim."

"*Bunu* sevmezsin."

Kupayı Greaves'e uzattı, Greaves ise dehşet dolu bir bakışla kabul etti. Koridoru taradı, kupayı bırakabileceği bir yer arıyordu.

"Babanız bugün şartları kabul etti," dedi Kallias, kolunu uzatarak. "Sizi odalarınıza kadar geçireyim mi?"

"Ya da senin odana." Koridora döndüğünde koluna girdi. "Yarın müzakereler devam edecek mi?"

"Birkaç gün daha süreceğini tahmin ediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Her isteğe boyun eğiyorsun."

"Sen, teklif ettiğim her şeye değersin," dedi mırıldanarak. "Ama bu işler zaman alır. Tüm vergileri ve ayrıntıları planlayabiliriz, ama her biri tartışılmalı, incelenmeli. Ve Nereus'la henüz konuşmadığım konular var."

"Mesela?"

"Ejderhalar Radaan'a vardıklarında Craggs'ta konuşlandırılacaklar. Ama... Beşinden herhangi biri dişi olacak mı? Dağlarımda ejderha yavrularını riske atıyor muyum?"

Dudaklarımı büzdüm. Babam, dişileri Draconia'da kolayca tutabilirdi. Kalepsi, Naneki ve Naksula sorunsuz bir şekilde adada kalabilirdi. "Radaan'da ejderha yavruları *ister* misin? Başka bir yerde yumurtlayacaklarının garantisi yok. Andeluth yeterince yüksek olsa da, cazip gelebilir."

"Ne karşı ne de lehteyim." Omuzlarını silkti ve mantosundaki zincirler birbirine çarptı. "Ama benim krallığımda doğarlarsa, onları sahiplenmem beklenir."

Odanıza girerken dişlerimi sıkarak yüzümü buruşturdum. "Bunu başkalarının duymasına izin vermeyin."

"Bu adil bir talep, değil mi?"

"Öyle, ama bu mantıkla babam tüm dişileri burada tutacak. Draconis hükümdarının koruması ve liderliği altında olmadıkları sürece başka krallıklara ejderha vermeyeceğiz."

"Küçük detaylar," diye iç geçirdi, mantosunun zincirlerini açarken boynunun yanını ovuşturdu. "Hepsi müzakere edilmeli."

Greaves yanımdan geçerek, silahlarını bırakmaya başlamadan önce her alanı dikkatle inceledi.

"Annem düğün hakkında benimle konuştu." Kallias'ı giyinme odasına kadar takip ettim. Greaves, Kallias'ın omuzlarındaki boyunduruğu çıkarmasına yardım etti. "Gerçek Draconis tarzında olacak."

"Peki sen de bir Radaan düğününe katlanmaya hazır mısın?" Sesi yorgundu, sanki bu fikir onu çoktan bitkin düşürmüştü gibiydi.

"Senin için mi? Her şeyi yaparım."

Muhafızı homurdandı, sonra boğazını temizledi, mantoyu askıya astı ve sanki aşk bulaşıcı bir şeymiş gibi geri çekildi.

"Peki ya sen, Greaves?" diye sordum, kollarımı kavuşturup ona bakarak. "Bana katlanacak mısın?"

Bana sert bir bakış attı, çenesi gergindi. "Bir eşten kurtuldum. Bir tane daha kaldırılabirim."

Kallias irkildi ve ona uyarıcı bir bakış attı.

"Ben Eldeide değilim," dedim, alçak ve keskin bir sesle. İkisi arkadaş olabilirlerdi, ama biraz saygı gösterebilirdi.

"Bu yüzden seninle yatıyor." Greaves tunikasını çıkardı ve kralını işaret etti. "Bir saat sonra döneceğim."

"Anlaşıldı."

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. Kallias bu iğneleyici sözlere karşı hiçbir yorum yapmadı. "Bir saat yalnız mı kalacağım?" Muhafız kapıdan çıktıktan sonra sordum.

"Bu yüzden bana hatırlattı." Kallias tunikasını çıkarırken iç geçirdi. "Bizimle birlikte olmadığımız sürece gündüzleri yemek yemez. Bu, ikimizden de kaçıp karnını doyurmak için onun için bir fırsat."

Kemerini çözdü ve serbestçe sarkmasına izin verdi. Bir adım öne çıktım, ellerimi göğsünde gezdirdim, parmaklarım bandajın üzerinde kaydı.

"İyileşiyor gibi görünüyor." Başparmağım keten kumaşı okşadı. Kan yoktu. Düğümü çözdüm ve bandajı açtım, derisi üzerinde uzanan uzun bir yara kabuğu ortaya çıktı.

"İyice bakılmış," diye mırıldandı. Bakışları ağızma düştü ve kollarını belime dolayarak beni kendine çekti.

Vücudum onun vücuduna değdi, parmaklarımdan keten kumaş sarkıyordu. Onun sıcaklığı elbisenin kumaşını ıslatmış, cildime yayılıyordu. Greaves, politika, bu anın dışındaki her şey... unutulmuştu. Sadece gözleri kalmıştı. Ağır. Aç.

"Bir saat uzun bir süre," diye fısıldadım, başparmağımı bel bandının kenarının altına kaydırarak.

"Yeterince uzun değil." İnlemesi kulaklarımda yankılandı. Eğildi ve dudaklarını benimkine değdirdi. Çenesinin kılları cildimi sıyırdı ve sıcaklık izleri bıraktı. Parmak uçlarımda yükselerek ona daha sıkı sarıldım.

Alt dudağımı yakaladı, dişleri hafifçe sıyırdı. Sonra geri çekildi, dudakları kulağımı okşadı. "Sana yapmak istediğim şeyler."

Kanımda ateş yükseldi. Bandajı düşürdüm ve elimi ensesine kaydırarak onu kendime yaklaştırmaya çalıştım. Ama ağız boğazıma doğru kaydı ve cildimde yavaş, kasıtlı öpücükler bıraktı.

Dizlerim titredi. İnledim ve omzunu kavradım, dünyam nefes, dokunma ve sıcaklıkla daralırken ona sarıldım.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım, kalçalarımı onun kalçalarına bastırarak. Gülümsemesi boynumun kıvrımını okşadı. "Biliyorum."

Parmakları omurgam boyunca dokundu, elbisenin bağlarını okşadı ama asla gevşetmedi. Yüksek yaka beni boğuyordu. Derimin altında sıcaklık yayıldı. Böyle bıraktığında nefes alamıyordum - arzu onun disiplinini susturduğunda.

Hırlayarak bacağımı onun bacağına kaydardım, uyluklarının etrafına doladım. Ona doğru sallandım, göğsünden bir inilti kopardım. Eli kalçamı kavradı ve beni daha sıkı çekti. Vücudunun benimkine sürtünmesi her sinirimi ateşledi.

Dudaklarından dağınık bir küfür döküldü. Eğildi, kendini hazırladı ve beni iki eliyle kaldırdı. Ağzı ağzımı ele geçirdiğinde inledim. Beni sertçe, acımasızca öptü ve odasına taşıdı. Bana uyguladığı baskı beni tahrik etti, işkence etti, rahatlama sağlamadı.

Yuvarlandık. Yatak düşüşümüzü yakaladı. Birbirimize gömüldüğümüzde, dudaklarımız çarpışıp dişlerimiz birbirine takılırken, eli saçlarıma dolandı. Dillerimiz aç bir savaşta buluştu. Ağırlığını bacaklarımın arasına bıraktı ve kalçalarımın kucağına yerleşti.

Nefes nefese öpüşmeyi bıraktım, omurgam kavis yaptı. Duygularım kabardı. Ondan kaçmaya çalıştım, onu kendime çekmeye çalıştım. Bacaklarım onun sırtına dolandı.

"Nienna." Sesi çatladı, sıcak nefesi boğazıma değdi. Parmakları belimi sıktı. "Durmam lazım. Elohiş, durmam lazım."

Sözleri, bedeninin arzusu altında titriyordu. Kalçalarını salladı, alını kırık bir tıslama ile omzuma bastırdı.

"Bana prens hakkında konuş."

Onun isteği, parmaklarımı saçlarına geçirip onu boynuma geri çekerek zevk bulutunun içinden geçemedi.

"Tanrılar merhamet etsin... Ne yaptı?"

Donakaldım. Nefesim kesildi. Onu rahatsız eden şey bu muydu? Adoni'nin bana dokunması? Beni kirletmesi?

İnleyerek, tereddütümü fırsat bilip benden uzaklaştı. Yanımdaki yatağa düştü, bir elini kucağına attı. Parmakları havada kıvrıldı, sonra kemerinin kenarını sıktı.

"Bana saldırdı," diye nefes nefese söyledim, kulaklarım ve boynum hala yanıyordu. Panik içime sızdı, utanç izledi. "O..."

"Benim iyiliğim için sordum." Gözlerini kapattı. Bir dizini bükerek, botuyla yatağa vurdu. Avucunu uyluğuna koydu. "Birkaç saniye daha geçse, sözümü tutamayacaktım."

Her ne kadar tüm benliğim onu orada tutmak, geride bıraktığımız sıcaklığı kovalamak istese de, yavaşça uzaklaştım. "O zaman, bir kral olarak bunu bilmelisiniz." Boğazımı temizledim, resmiyetle mesafe koymaya çalıştım. "Hiç bir erkekle yatmadım."

Parmakları dinlendiği yerde kasıldı. "Senin kadar güzel bir prenses... mutlaka gizli öpücükler olmuştur."

"Benim gibi bir prenses mi?" Güldüm. "Ejderhanın Kalbi mi? Beni gücendirmeyi göze al, yoksa bir ejderha seni yiyebilir. Birçok erkek şansını denemek istedi. Ama ailem beni ve kardeşimi çok yakından izliyordu. Şimdi bile, Ronan'ın peşinden gittiği her kıza babam müdahale ediyor. Hayır, Kallias. Hiç kimseyi öpmedim."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim." Alaycı bir şekilde güldü. Sesinde utanç vardı. Elini yüzüne götürdü. "Bunun yerine, başkasının artıklarıyla yetiniyorsun."

Sis bedenimden çekildi, ama o yorum zihnimde yankılandı. Kalbim çarparken oturdum.

Gözleri hareketimi takip ederek birden açıldı. Boğazı titredi. Yüzünde pişmanlık belirdi, ama hiçbir şey söylemedi.

Yanağını avuçladım ve onu aradım. Karısını hiç tanımamıştım, ama bir ejderhanın onu tamamen yutmasını dilerdim. "Sana ne yaptı?"

Yüzünde bir anlık acı belirdi, ama bunu gizledi. "Onun verdiği zarar ne olursa olsun, bunu kendim kaşındım." Gözünün köşesindeki seğirme aksini söylüyordu, ama bunu gizledi.

"Sen bu tür bir zulmü *hak etmedin*. Kimse hak etmez."

"Onunla evlendim." Acı bir kahkaha attı ve başını elimden çekti. "Aferin. İhtiyacım bastırıldı."

Yüzümde bir kaş çatma belirdi. Bir şey saklıyordu, yüzeyin altında iltihaplanan bir yara. Benim ona bakışımı değiştireceğinden korkarak bunu gizli tutuyordu.

"Önümüzde uzun bir gün var. Dinlenmelisin." Ayağa kalktı, bana sırtını dönerek pantolonunu düzeltti ve kemerini bağladı.

Müzakereler ikimizi de yordu, ama bu siyasetle ilgili değildi. Aslında değil.

Ayağa kalktım, aynaya doğru yürüdüm ve tek kelime etmeden yanından geçtim. Parmaklarımla elbisenin kırışıklıklarını düzelttim. Onun gevşettiği yakayı düzelttim. Aynada, onun yansımasını gördüm — kaşları çatık, beni incelerken bakışları gölgeli.

Zaman vardı. Aramızdaki tüm gizli şeyleri ortaya çıkarmak için bir ömür boyu zaman vardı. şu anda baskı yapmama gerek yoktu.

Hafif bir gülümsemeyle döndüm - onun beni reddetmesinin beni incitmediğini göstermeye çalışıyordum. "İyi geceler, Kallias."

Yirmi Altıncı Bölüm

KALLIAS

Fallione kereste lojistiği hakkında uzun uzadıya konuştu, ama her hecede kafam zonkluyordu. Başımı kucağıma aldım, gözlerimin arkasında zonklayan ağrı, kalan azıcık nezaketimizi de tüketiyordu. Yakında yapılacak müzakereler için bunu saklamam gerekecekti, hem Radaan Kralı olarak hem de sevdiği kadın için her şeyi feda etmeye hazır bir adam olarak hareket etmem gerekecekti.

Dün gece incittiğim kadın.

Acısını iyi gizlemişti. Kibar bir gülümseme, ona verdiğim yarayı örtmüştü. Onu incitmek istememiştim, ama paylaşmak istemediğim bazı şeyler vardı. Bazı hayaletler gölgelere aitti.

Yine de, o bana aitti. Zihnim. Bedenim. Ruhum.

"Tanrılar." Şakaklarımı ovuştururken bu kelime dudaklarımdan çıktı. Evlenecek, ömür boyu sadakat yemini edecektik. Tutku, sadakat, birliktelik... tahtlar arasında paylaşılacak bir gelecek için gerekli olan her şey.

Ama aşk, dürüstlük gerektirir.

Greaves benim gerçeğimi biliyordu. Her zaman biliyordu. Gençliğinden beri benim yanımda durdu — ister yüksek sesle itiraf etsem, ister dövüş ringinde kanımı akıtarak, her kırılmayı ve kusuru gördü.

Nienna da aynı samimiyeti istedi, ama ben onu dışladım.

Bencilce prensle ilgili ayrıntıları öğrenmek için ona baskı yaptım, ama o soruyu bana yönelttiğinde, Eldeiade'nin adını verdiğinde, pes ettim.

Ölü kadın sürekli yeniden ortaya çıkıyordu, onu zihnime geri çekiyordu — rüyalarım.

Kalktığımda Greaves'in yüzündeki ifade, gece boyunca sessiz kalmadığımı gösteriyordu. Uykumun dinlendirici olduğu söylenemezdi. Ne duyduğunu sormadım ve bunun, herkesin burnunu benim işime sokmasından kaynaklanan yeni bir gelişme mi olduğunu, yoksa rüyamda başka bir kadından bahsederken başka bir kadınla evlenmek üzere olduğum için endişelendiğini merak ettim.

Nienna buna bayılırdı.

Belki bir ejderha beni bu ıstıraptan kurtarırdı.

"...deniz aşırı olduğu için, Nereus'un pazarlık yapacağını öngörerek, giriş başına beş altınla başlamalıyız..."

"Giriş başına ne kadar istiyoruz?" diye bağırdım. Başımdaki ağrı savaş davulu gibi atıyordu. Sert bir el enseme kavradı, Greaves'in başparmakları kafatasımın tabanına gömüldü.

Öne doğru eğildim, gerginlik birer birer çözülüyordu.

"Üç adil olur," diye cevapladı Fallione, temkinli bir ses tonuyla. "İkiyle de idare edebiliriz."

Dün onu gafil avlayarak Tallon'un görevden alındığını ve Nienna'nın varis olarak atandığını haber vermeden sonra, o hala cam üzerinde yürüyordu.

"O zaman üç tane isteyelim." diye homurdandım, Greaves omuzlarımdaki gerginliğe bastırıyordu. "Nereus oyun oynamak istemiyor. Geri dönmem gereken bir krallığım var ve o, kızının uygunsuz bir duruma düşmesini istemiyor."

Onu zor durumda bırakacak kişinin ben olacağımı hesaba katmıyordu.

"Evet, Majesteleri." Fallione zorlamayı bıraktı, sesi gergindi.

Nefes aldım ve ayağa kalktım. Greaves mantoyu omuzlarıma attı, ağırlığı omurgam boyunca yerleşti. Yakaları düzeltip zincirleri sardığımda sırtım protesto ederek çığlık attı.

müzakereleri başladı çok gibi önceki gün . Sıkıcı. Ölçülü. Resmi. Hepsi taşıdığım yükün bir parçasıydı.

Buraya bencil nedenlerle gelmiş olsam bile.

"Nienna'nın Radaan'ı miras almasına izin verme teklifinizi değerlendirdik," Nyxaria dedi, sesi telaşsız ve pürüzsüz, "ve kabul ediyoruz."

kabul ediyoruz." O, sakın ve kendinden emin bir şekilde oturdu. "Ancak, bir şartımız var."

Başım yine zonklamaya başladı. Dikkatimi toplamaya çalıştım. "Devam edin."

"Düğününüzden sonra, ikiniz de bir ay boyunca Draconia'da kalacaksınız."

Fallione yanımda gerildi. Sessizlik keskin ve gergin bir şekilde uzadı. Gözleri benimkilere kilitlendi. İki hükümdar arasındaki kararlılık testi.

Bir ay mı?

Radaan'ı çok uzun süre lidersiz bırakmıştım.

"Majesteleri," diye araya girdi Nienna, sesi annesininkinden daha yumuşaktı, "Kral Kallias zaten krallığından uzak kalarak zamanını feda etti. Ondan daha fazlasını istemek zor. Neden bu gecikme?"

Nyxaria bakışlarını kızına çevirdi. Aklım hızla çalışıyordu. Haberci güvercinler gemiden gemiye aktarımla çalışıyordu, ama Draconia sularımızı kapatmıştı. Artık ateşkes devam ettiği için, onların geri dönmesi için baskı yapabilir ve iletişim hattını yeniden kurabilirdim, ama bu zaman alacaktı ve her geçen gün tedirginliğim artıyordu.

"Halefiyet meselesi hâlâ bizi..." Nyxaria durakladı, bir şeyler arıyordu. "Memnuniyetsiz bırakıyor."

"Tatminsiz," diye tekrarladım, kendimi durduramadan, içimden küfrederek. Ses tonum keskinleşmişti. Kral da ona katılarak bana sert bir bakış attı.

"Draconis'in krallığını miras alması seçeneğini belirledim," diye devam ettim, sesimi sabitleyerek. "Ve sen buna tatmin edici olmayan mı diyorsun?"

Nereus öne eğildi ve elini masaya dayadı. "Draconis kraliçeleri hiç kısır olmamıştır. Nienna'nın, gebe kalma yeteneğini hiçbir şeyin engellememesi için kalmasını istiyoruz."

Kan kulaklarıma hücum etti. Çenem kilitlendi.

Kapıda dinleyecekler miydi? Bazı krallıkların yaptığı gibi yataklarını gözetleyecekler miydi? Onun sağlığını tehlikeye attığım için beni suçluyorlar mıydı? Yoksa sözümünden dönüp Nienna'yı Radaan'a götüreceğimden mi endişeleniyorlardı? Tallon'u soyumda tutmak için onun rahimini zehirleyeceğimden mi?

"Tallon uzaklaştırıldı." Onun duruşuna ve ses tonuna uydum. "Evliliğimizi tamamlarken burada kalmak için hiçbir neden yok."

Burun delikleri genişledi, bu da onun sinirine dokunduğumu doğruluyordu.

"Kayıtlara göre önceki karınla ayda sadece bir kez yatmışsın, ona sanki..."

"Ronan." Nereus, ben sözünü kesmeden önce onun sözünü kesti.

Başım ona doğru döndü ve dünya eğildi. Gözlerimin arkasında bir acı hissettim. Çenemi sıktım. "Draconia yabancı kralların evlilik ilişkilerini hangi kayıtlarda tutuyor?"

O biliyordu. Eğer birisi benim ıstırabımın bir parçasını görmüşse, o da Nereus'tu.

"İsteğimizi ilettik." Nyxaria konuyu değiştirdi, ama benim bakışlarım Nienna'ya takıldı. Kardeşine sert bir bakış atarken kulaklarının uçları kızardı.

"İtiraz ediyorum." Reddimi alçak sesle ama kararlı bir şekilde dile getirdim. "Krallığımı bir savaş generalinin korumasına bıraktım. Danışmanım yanımda. Eve dönüş yolu haftalar sürer. Müzakerelerden sonra düğünü hazırlamak için yeterince vaktimiz olacak. Çok fazla şey istiyorsunuz."

Şüphe, fırtına bulutları kadar yoğun bir şekilde odada dolaşıyordu. Direnişe yavaşça geçmeliydim — Fallione bana ateşle başlama konusunda uyarmıştı — ama talep haddini aşmıştı. Onlar da bunun farkındaydı.

"Belki bunu daha sonra tekrar görüşmeliyiz," dedi Nienna, çenesini kaldırarak. "Sırada ne var?"

Nyxaria gözlerini kısarak, şüpheyi yüz hatlarını keskinleştirdi. "Krallığınıza kaç tane ejderha göndereceğimiz."

"Beş tane istiyorum." Nienna, Sols'larla geçirdiği süre boyunca bahsettiği sayı. Bunu hafif bir talep olarak nitelendirmişti.

"Bunu kabul edeceğim," dedi Nereus kısa bir baş sallamayla.

"Kızın olarak, kardeşimin beni Radaan'a götürmesini istiyorum." Omuzlarını düzeltti.

Ronan boğuldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ona döndü. "Ben mi?"

Onun isteğinde, benim anlamadığım cesur bir hamle vardı, ama annesi geriye yaslanarak, gözleri onayla parıldıyordu. Nyxaria'nın ince parmakları masaya hafifçe vurdu.

Nereus kızını inceledi. "Ayaklanmaya ek olarak, buna izin vereceğim," dedi sonunda. "Ama bir ay içinde geri dönecek."

Ses tonunda şüphe vardı. O da hissediyordu — henüz göremediğimiz bir yerde entrikalar dönüyordu.

Kadınlar bir şeyler planlıyordu.

Nienna gözlerimi yakaladı ve dudağını ısırdı, kendini hatırlamadan hemen önce yumuşadı. Tekrar zarif prenses haline dönüşmesi

neredeyse doğal görünüyordu.

Güvenmeyi seçtim. "Tamam," diye cevap verdim, onun dayanılmaz kardeşinin artık krallığıma ayak basacak olmasından nefret ederek.

Kraliçe önceki konusuna geri döndü. "Hâlâ Nienna'nın düğünden sonra bir ay kalmasını istiyoruz."

Gelecekteki gelinime döndüm. O bir şeyler planlıyordu. Bakışları Ronan'dan bana döndü.

Ronan anahtar kişiydi.

Ronan'ın kaşları daha da çatıldı, ama itiraz etmedi. Sadece koltuğuna çökmüş, boşluğa bakıyordu. Kraliçe, Ronan'ın onu eskisi gibi eşlik etmesini istiyordu. Ama neden?

Güvenlik için mi? Zaten yanında ejderhalar olacaktı.

Sonra anladım.

Onun ejderhası.

"Gyrak'ın dizginlenmesi şartıyla," dedim, kafamdaki baskı hafifledi. O canavar gemimizi çekerse, yolculuğumuz haftalardan günlere inecekti. Zamanı geri kazanmış olacaktık.

Ronan inleyerek yüzünü ellerine gömdü. Nereus arkasına yaslanarak beni sessizce hesaplayarak izledi. Nienna başını eğdi, memnuniyetini gizleyemeyen bir gülümsemeyi zar zor sakladı.

Bu onun planıydı. Her adım benim için atılmıştı. Gururum kabardı, göğsümde sıcak bir his uyandı. Vücudumdaki ağrıya rağmen, içimde bir şey yerleşti.

Bu... gerçek bir ortağa sahip olmanın anlamı buydu. Sadece bir kraliçe değil, ortak hükümdar. O bir yük değildi. Yolları açıyordu.

"Bu, seyahat sürenizi önemli ölçüde kısaltır," diye mırıldandı Nereus, parmaklarını sakalında gezdirerek. "Ay sonuna kadar burada kalacaksınız. Sonra deniz yoluyla geri döneceksiniz, Gyrak'ı koşum takımına bağlayarak."

"Beş kişinin isyanı, ayrılmamızdan dört gün sonra başlayacak," diye ekledim. "Benim yokluğumda ejderhaların halkımın üzerine salınmasına izin vermeyeceğim."

"Anlaşıldı."

Müzakereler devam etti. Baş ağrım düşüncelerimin kenarlarına yapışmıştı ve Fallione'nin geri kalanını yönlendirmesine izin verdim, sadece gerektiğinde müdahale ettim.

Görüşme bittiğinde, bir kraldan beklenen resmi vedayı ettim ve odama doğru yürüdüm.

Botlarım, koordinasyondan çok kararlılıkla tekmelendiği için duvara sönük bir sesle çarptı. Pelerini çıkardıktan sonra, yatak itiraz etmeden beni kabul etti ve ağrıyan uzuvlarımı içine çekti. Omurgam zonkluyor, omuzlarım kilitli, zihnim hala toplantının etkisindeyken, yatağa gömüldüğümde şilte yumuşak bir gıcirtı çıkardı.

Greaves kapının yanında Fallione'ye alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Sözlerini duyamadım, duymak da istemedim. Her ses kulaklarımı tırmalıyordu. Kumaşın hışırtısı bile taşa dişlerimi sürtüyormuş gibi geliyordu.

Kafatasım zonkluyordu, sıkışmış bir basınç oluşuyordu ve kaçacak yer yoktu. Sırtımdaki kaslar gerilmişti, çok fazla gece gergin geçirdim, çok az uyudum.

Gözlerimi kapattım.

Karanlık, yoğun ve ani bir şekilde içeri doldu.



Altımdaki koltuk kaçış imkânı sunmuyordu. Yumuşak ve esnek olmasına rağmen, ortadan kaybolacak kadar gömülemedim. Ondan kaçamadım.

Yemek masasında yanıma oturdu, ağızımdan çıkan her kelimeyi kinle zehirledi. Karşımda Claydon dik duruyordu, yüzünde sert bir ifadeyle, eteklerdeki takviye kuvvetleri için yalvarıyordu. Halkının korunmaya ihtiyacı vardı. Ben de bunu sağlamalıyım.

"Yardıma geleceğim," dedim, kalkmaya çalışarak, ama ayaklarım beni dinlemedi. Bir şey beni yere çivilemişti. Kendi bedenim bana ihanet etmişti.

"Her zaman birinin yardımına koşuyorsun, Kallias. Sen bir kralın. Askerlerini gönder. Gerçekten, bir köylü gibi davranıyorsun."

Elimdeki bıçak avizenin altında parıldıyordu. Ona bakarak, onu bir kenara atıp ondan kurtulabilmeyi diledim. "Ben kralım, halkıma yardım edeceğim."

"Onlara yardım etmek, savaşı önlemek anlamına gelirdi," dedi, parmakları kolumu kavrayarak. Kırmızı tırnakları yeşil paltomu deldi, yapraklar üzerinde kızıl bir iz bıraktı. "Dağları geçmeyi reddettin."

Craggs'ı terk etmedin. Gerçek bir kral ne zaman pes edeceğini bilirdi."

Omzum seğirdi. Onu silkip atmaya çalıştım. Vücudum hareketsiz kaldı, sinirlerim emirlere uymuyordu.

"Sessiz ol."

"Benden istediğin bu mu? Birimiz gerçeği söylemek zorunda."

Sandalyeyi geri itti. Kurtulmaya çalışırken sendeledim, ama Claydon bulanıklaştı, yerine Gayle geçti. Sonra Darius. Sonra Fallione. Tüm sarayım önümde toplanmıştı. Boş gözlerle. Sessizce. İzliyorlardı.

"Tek bir görevin var."

"Benim..."

Elini yüzüme vurdu. Hırıldadım ve saldırdım, ama dünya dönüyor, çarpıtılıyordu. Sırt üstü yere düştüm.

O üzerimdeydi. Çıplak. Yatağında. Boğazımda sesim sıkışmış, güçsüz bir şekilde debeleniyordum. Kahkahası tiz ve acımasızca çınlıyordu. Giysilerim yok olmuştu. Bilgim ve rızam olmadan soyulmuştum. Tanrılar, buraya nasıl geldim?

Bu bir rüyaydı. Öyle olmalıydı.

Tüm gücümle kolumu salladım. Vuruşum yumuşak ve acınasıydı. Parmaklarım saçlarını tırmaladı. İşe yaramadı.

"Bana dokunma!" diye tısladı ve elimi itti. Pençeleri göğsümü tırmaladı, oyun için değil, yaralamak için. Kan aktı, çarşafları ıslattı. Çok fazla. O kadar sık çizikler için çok fazla.

Yüksek ve çılgın bir kahkaha attı, parmağını kanlı izlerin üzerinden geçirdi. "Artık seni bulacaklar, canım. Sırlarını biliyorlar."

Ben kükredim, uzuvlarımdaki kurşuna karşı savaşıyor. Öfke yükseldi, itaat etmeyen bedenimin altında hapsolmuş. Bana ne oluyordu? O ne yapmıştı?

"Buraya gel, evlat. Onu benim için tut." Hayır.

Tallon gölgelerin içinden çıktı. Yaşlıydı. Zalimdi. Soğuk gülümsemesi yüzünü ikiye bölüyordu. "O zayıf. Bir köpek yavrusu gibi kızın peşinden koşuyor."

Kız bana yaklaştı. Nefesi, çürük ve demir kokusuyla dudaklarıma çarptı. "Asla bir varis sahibi olamayacak." Kanlı parmaklar çenemi kavradı. "Bunu

bunu garanti edeceğim."

Dünya karardı, ama ağırlığı kalçalarımnda hissedilmeye devam etti.

Eldeide başını kaldırdı. Tallon ortadan kaybolmuştu. Terden ıslanmış tunik ve bol pantolonla yarı çıplak bir halde onun altında yatıyordum. Kumaş, aramızdaki ince bariyeri zar zor koruyordu.

Hırıldayarak kalçalarımı yukarı doğru ittim, kalan tüm gücümle zorladım. Uzuvarım yavaş ve dengesizdi. Zehir... Zehir olmalıydı. Greaves neredeydi? Ona da mı ulaşmıştı?

Yere düştük ve çığlığı havayı yırttı. Tırnakları yere saplandı. Ellerim boğazını sıktı. Yüzü buruştu, altımda çığlık attı. Radaan, ulusumu kurtların önüne atan bir kraliçedense, katil bir kralın hükümdarlığında daha iyiydi.

Yumruğu çeneme çarptı. Yine yere düştüm, gözlerim yıldızlarla doldu. Üzerimde sürünerek yerine geri döndü ve kucağıma oturdu. Midem bulandı. Isısı ince kumaş katmanlarını delip geçti. Vücudum bana ihanet etti. Aklım ihanet diye bağırdı.

Bu görev ya da miras değildi. Bu başka bir şeydi. Yanlış bir şey. Tamamen, tamamen yanlış.

Su burnuma doldu. Boğuluyordum. Öksürükler göğsümü parçaladı ve yuvarlandım, hareketim uykudan hala uyuşmuş kaslarım için çok akıcıydı. Kafatasım şifonyerin kenarına çarptığında acı yayıldı. Küfrettim, Eldeide'yi aramaya başladım. Beni öldürmek için yeni bir yol mu bulmuştu?

"Kallias!"

Onun sesi değildi. Nienna'nın sesiydi.

Sis dağıldı, ben de doğrulup boğazımı yakan sıvıya karşı öksürdüm.

Greaves yanımda diz çökmüş, boynunda kırmızı morluklar vardı. Çenesinin altında şişmiş bir iz atıyordu. Nienna onun arkasında duruyordu, ay ışığı saçlarına gümüş bir parıltı veriyordu. İki elinde boş bir leğen tutuyordu.

"O bizimle," diye mırıldandı arkadaşım, elinin tersiyle ağzını silerek kan olup olmadığını kontrol etti.

Nienna omuzlarını düşürdü ve sessizce nefes verdi. "Yatağa uzan." Sesinde hiç yumuşaklık yoktu. Bu bir öneri değil, bir emirdi.

Eldeide'nin sesi kafamda yankılandı ve zihnim geri çekildi.

Greaves ayağa kalktı ve ona bir şey fısıldadı. Ben bunu zar zor fark ettim. Kabusları silkelemem, yeniden kendimi bütün hissetmem gerekiyordu. Ne tür bir kral böyle rüyalar görürdü? Kim arkadaşına saldırırdı? Gece kabuslarının geride kaldığını, kendimi kontrol edebildiğimi sanıyordum.

Omzunun üzerinden son bir kez baktı ve çıktı, kapı beni Nienna ve henüz toplamadığım parçalarla birlikte içeride kilitledi.

"Bunu gördüğün için üzgünüm." Sesim kurumuştı, komodini kullanarak kendimi dikleştirdim.

Cevap vermedi. Sadece bakakaldı, yüzü kapalı ve hareketsizdi. Leğeni kenara koyduktan sonra, beni ısıracaktım gibi dikkatli hareketlerle yatağa oturdu.

"Lütfen otur," dedi, yanındaki yeri okşayarak.

Kendime baktım; sıırıslıkladım, kumaşıma kir yapışmıştı. Konseyden sonra giysilerimle bayılmış ve akşam yemeğini tamamen kaçırmıştım. Greaves beni uyandırmaya çalışmış mıydı? Yoksa dinlenmeme izin mi vermişti? Başımdaki ağrı kaybolmuş, yerine her nefes alışımında çığlık atan kaslarımın sertliği gelmişti.

Dizlerim büküldü ve yanına düştüm, sırtım yatağa çarptı. "Yıllardır gelmediler."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi yumuşak ve temkinliydi.

"Hayır." Hangi erkek böyle şeyleri konuşur ki? "Ama sorarsan, cevap veririm

cevap veririm. Her şeyi bilmeye hakkın var."

Ona anlatmadığım çok şey vardı. Ona çocuk veremeyeceğimden korktuğumu. Gardımı indirdiğimde gece korkularının hala beni pençesine aldığını.

"Gitmemi ister misin?"

"Hayır." Elohis, hayır. Onun varlığını arzuluyordum. Gözlerini benden ayırmamasını istiyordum. Şimdi bile, bu halde bile kalmasını istiyordum. En kötü halimde bile beni seveceğini göstermesini istiyordum.

O benim yanımda yatıyordu, hareketsiz ve sessiz. Gözlerimi kapattım ve karanlığın beni korumasını, kalan gururumu örtmesini sağladım. Yatak hareket etti. Tek bir parmak kolumun uzunluğunu yavaşça, sabit bir şekilde izledi. Konuşmadı. Sadece bana dokundu. Bir bağ. Kaçmadığının kanıtı.

"Ne yapmam gerektiğini söyle," diye fısıldadı.

"Bundan nefret ediyorum." "Ne?"

"Bu çaresizlik." Sesi nefesinden biraz daha yüksek çıkıyordu. "Ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyorum. Sen hep güçlü olan oldun. Sana yardım etmek istiyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

O duyguyu çok iyi biliyordum. Belirsizlik. Yanlış bir şey söyleme korkusu. Fazla ya da yetersiz davranma korkusu.

Neye ihtiyacım vardı? Ne verebilirdim?

"Sana dokunmama izin ver," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Sözlerim kırık cam gibi tadı vardı. Bu zayıflığı yenmek, morluklar ve ter altında gömmek istedim. Bunun yerine, rica ettim. Yalvardım.

O hareket etti. Yatak çöktü. Eli benim elimi kavradı ve beni yanına çekti. Elimi elbisesinin altına, pantolonunun bandının üstüne yönlendirdi ve avucumu çıplak karnının sıcaklığına bastırdı.

Nefesim kesildi. Nabzım yavaşladı. O bir canavar görmedi. Bir tehdit görmedi. Başparmağım göbek deliğinin yanındaki yumuşak cildi okşadı. Onun kokusunu içime çektim. Nilüferler, keten, sıcaklık.

Günlük hayatta aşk böyle bir şeydi. Sessiz, istikrarlı, gerçek. İnsanların etrafında bir dünya kurdukları türden. Başkalarına ait olduğunu düşündüğüm türden, asla krallara ait olmayan.

Asla bana ait olmayan.

"Bana vurma," dedim alçak sesle, sözler ağızımdan çıkmadan önce yakaladım. Karanlık, utanç verici olan her şeyi gizlesin.

Ben küçük bir adam değildim. Güçlü kaldım. Bir savaşçının yapısını, bir liderin duruşunu korudum — ve şimdi burada yatmış, bir kadına bana zarar vermemesi için yalvarıyordum.

Yutkundu, başını salladı ve elimi kendi eliyle kapattı.

"Ne istediğini söyle," dedim. Yalvarma değildi, bir takas. "Ne yapmamam gerekiyor?"

Kaşları çatıldı. Tereddüt etti. "Beni küçük düşürme. Başkalarının önünde değil. Beni düzeltmen gerekiyorsa... bunu özel olarak yap."

Burnumdan soludum, ağızımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Aynı şekilde."

"Sıra sende," diye mırıldandı, yaklaşarak. Parmakları tereddütte yükseldi, göğsümü okşadı.

"Beni küçük düşürme," dedim. "Karşı çıkmak istersen odamızda yap. Mahkeme önünde değil."

"Birleşik bir cephe," diye onayladı. "Her zaman bana iyi geceler öpücüğü ver." Kaşlarımı kaldırdım. "Düğün gecemizden itibaren mi?"

"Ya da bu gece. Sana hayır demeyeceğim."

Gözüm seğıirdi. Zamanında fark edemediğim bir irkilme. "Hayır dersem - tanrılar yardımcım olsun, eğer böyle bir şey olursa - buna saygı göster."

"Saygı duyarım." Tereddüt yoktu. Duraklama yoktu. Sadece sözü vardı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

"Buraya gel," dedim, onu göğsüme çekerek. "Seni uzaklaştırmak istemiyorum. Ama kendime saklamam gereken şeyler var."

Ona Eldeiade'den bahsetmeyecektim. Ya da kabusumda olanlardan. O korku sadece bana aitti. Onun da bunu üstlenmesine ya da benimle birlikte yaşamasına gerek yoktu. Bu, ona söz verdiğim hayatın bir parçası değildi.

Saçlarını geriye taradım ve elimi beline doladım, onu sessizlik içinde orada tuttum.

"Geçmişim bana ait," diye mırıldandım. "Ama geleceğim sana ait."

Yirmi Yedinci Bölüm

NIENNA

Ertesi gün, Kallias sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Yüzündeki acı dolu ifadeyi, köşeye sıkışmış bir adam gibi Greaves'i savuşturma şeklini görmemiş olsaydım, kendi hafızamdan şüphe duyardım.

Gururla yürüyordu. Omuzları gevşek, adımları akıcı, mantosunun zincirleri her adımda sallanıyordu. Saçları taranmıştı, yüzü sakindi, gözlerinin altındaki morluklar hafifti ama oradaydı.

Masada sanki o masa için doğmuş bir adam gibi yerini aldı ve tereddüt etmeden müzakerelere geri döndü. Greaves, önceki gece kötü uyuduğunu söylemişti. Kabusun onu ele geçirdiğini gördüm. Sesindeki kırık sesi duydum.

Ama nedenini anlamadım.

Göğsümde sessiz bir acı hissettim. Son evliliği mutsuzdu, hatta istismar dolu diyebilirim. Ve ben onu bir başka evliliğe sürüklemiştim. O yalnızlığı seçmiş, Radaan'ı sırtında taşıyarak, bu yükü tek başına omuzlamaktan memnun olmuştu. Sonra ben onun dünyasına daldım.

Aşkımız ne basit ne de planlıydı. Ama gerçektir.

Annem ve babam tartışmayı sürdürdüler, ben de yanlarında oturup sessizce dinledim. Önceden ona özel olarak bilgi vermediler, bu dün belliydi. Zamanla benim görüşlerime ihtiyacı olacaktı, ama onu ailemden daha çok sevdiğimi belli edemezdim.

"Ejderhalarının kalmak istemediği Vahşi Kıyılar'da adamlarımı mı istiyorsun?" Kallias başını eğdi, ses tonu okunamazdı.

"Adil bir ücret üzerinde anlaşabiliriz," diye cevapladı babam iç çekerek. "Ama senin adamların bilgi getiriyor. Benimkiler gelgitleri anlıyor, ormanları değil. Ortak çalışma istiyorum. Bizim ellerimiz, sizin zihinleriniz." Fallione eğilip kralının kulağına fısıldadı. Düşünerek ona doğru eğildi.

"Gemileri takas edeceğim," dedi sonunda. Babam memnuniyetle düşük sesle mırıldandı.

Kallias, Draconis'in yurtdışında çalıştığını biliyordu — gemilerimiz Kulletti, Innaki ve Ivetti adalarına seyahat ediyordu. Biniciler gerektiğinde onları taşıyabilirlerse, krallığı sürekli sihir kazanacak ve onların dönüşünü beklemek zorunda kalmayacaktı.

Cesur ama akıllıca bir karşı hamle.

"Halkımdan tanıdık olmayan kıyılara ayak basmalarını istiyorsunuz," diye devam etti Kallias. "Ben de aynısını istiyorum. Radaan'ın gelişmesine yardımcı olmak için istekli katılımcıları gönderin."

"Peki," diye sordu babam, "onlara kim talimat verecek?"

"Kızın." Hiç tereddüt etmedi, sanki bir gerçeği belirtir gibi düz bir ses tonuyla konuştu.

Gözlerim anneme kaydı. Dudakları seğirdi, sonra hafifçe başını salladı. Göğsümde sevinç dalgalandı. Bunlar Tallon'un hayal bile edemeyeceği hamlelerdi.

"Ejderha Binicileri de ona itaat edecek," diye ekledi babam.

Bunun üzerine, babam öfkелendi. "İtiraz ediyorum. Eğer kızım hastalanırsa ya da saldırıya uğrarsak, emirleri ben vermeliyim."

"Hayır. Ejderhalar sadece Draconis'e itaat eder."

Göğsünde yavaşça nefes aldı. Burnundan nefes verdi ve tereddütle bir kez başını salladı. "Kabul ediyorum."

"Bir şey daha var," dedi Annem. "Geleneksel bir düşün istiyoruz."

Fallione kaşlarını çatarak sayfalarını çevirdi.

"Ayrıntılara ihtiyacım var." Kallias gözlerini ona dikti. "Ama bir sorun var. Ben Draconis değilim. Adayı gezecek bir ejderham yok."

"Argos seni uçuracak," diye cevapladı babam.

Ayağımı masanın altına sokup onun ayak bileğini yakaladım. Bana baktı, kaşlarını kaldırdı ve sessiz bir meydan okuma ile sırtıttı.

Kallias ciddi bir ifadeyle, "Radaanlıları taşımazlar," dedi.

"Taşır."

Ronan, engelleyemeden boğuk bir kahkaha attı. Elini ağzına kapattı ve parmaklarının arkasından kıkırdadı. Ona sert bir bakışla uyarıda bulundum.

Kallias gözlerini kırptı. "Sırtında mı?" "Pençelerinde."

"Canlı mı?"

"Ya da öl." Bir kükreme Spire'in taşlarını salladı. Argos, Babamın meydan okumasına cevap veriyordu.

İnlememi bastırdım ve gözlerimi kapattım.

"Benden istenileni yapacağım," dedi Kallias. "Ama ben de bir Radaan düğünü istiyorum."

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Ona döndüm ve bakışlarımız buluştu, gözlerinde bir anlık yaramazlık belirdi.

Annemin kaşları çatıldı. "Ama burada birleşecek misiniz?"

"Evlilik burada tamamlanacak ve bir ayınız olacak," diye kabul etti. "Ama halkım kutlama yapmak istiyor. Onların kutsaması önemli."

"Nienna?" Babamın sesi bana söz hakkı verdi.

Yutkundum, parmaklarım kucağımda sıkıca kenetlendi. "Hazırlanmam gereken herhangi bir tören var mı?"

"Danışmanlarım sana bilgi verebilir." Sesi alçak ve gürültülüydü. Sadece geleneği sunmuyordu, güven istiyordu. Bir prensle evlenmenin ne anlama geldiğini anlıyordum. Peki ya bir kral? O yol hala belirsizdi.

"Katılıyorum." Ona güveniyordum. Radaan'ın bir düğüne ihtiyacı varsa, onlara bir düğün düzenleyecektim.

"O halde karar verildi. Draconia bu birleşmeden memnun. Radaan'dan ek bir istek var mı?" diye sordu babam.

"Yok."

"Eamon, antlaşmayı hazırla. Yarın, herkesin bu birleşmeyi şahitlik edebileceği ortak alanda imzalayacağız. Barış vaadi, hepimiz için parlak bir gelecek." Ayağa kalktı, sesinde kesinliğin ağırlığı vardı.

Ve işte böylece, her şey halloldu.

Tüm o hararetli tartışmalar ve çizilen sınırlardan sonra, bu çok basit gelmişti. Ama Kallias çok daha fazlasını riske atmıştı — hayatını, gururunu, hatta ejderha ateşini —

Bu an için. O antlaşmayı imzalamak için. Benimle evlenme hakkı için.

Görevim bittiğinde, her ne kadar tüm varlığım orada olmak istese de, odasından geçip gittim. Bunun yerine, Cireendium'dan gelen çağırımı takip ettim: Kalepsi.

Yuva'nın eşliğinde, yüksek sesle güldüm.

Kaos hüküm sürüyordu.

Ejderha yavruları Kalepsi'nin vücuduna tırmanıyordu — ikisi sırtına tünemiş, bir diğeri kuyruk dikenini kemiriyordu. Kalepsi kalın uzantısını sallayarak suçluyu yana doğru itti ve etkilenmemiş bir şekilde burnunu çekti

"Huzursuzlar," dedim gülerek, etrafa dağılmış beyaz kemiklerin arasından yolumu bulmaya çalışarak. Koleksiyon, yavruların sayısıyla birlikte büyümüştü. Argos her gün taze avlar getiriyordu.

Yavrular beni gördü ve kemik ve taşların üzerinde pençeleriyle tırmanarak öne doğru koştu. Kalepsi uyarı olarak hırladı, tısladı ve hepsi donakaldı. Kafaları aynı anda döndü. O homurdandı, sonra dişlerini tıklattı - bir hatırlatma. Benim kanatlarım yoktu. Zırhım yoktu.

Dumanlı mavi renkli yaratık, başını eğip boynunu temkinli bir at gibi uzatarak yaklaştı. Gözleri parlıyordu, ilgiden göz bebekleri büyümüştü. Soluk fildişi dişleri dudaklarından çıkmıştı bile.

Durmadım. Parmaklarım burnunun köprüsünü okşadı, sonra boynuzlarının arkasını kaşdı. O cıvıladı ve kuyruğunu sallayarak beni takip etti, ta ki yuvanın kalbine ulaşana kadar.

Kanlı kemiklere rağmen, mekan temiz görünüyordu. Her taraftan serin ve keskin bir rüzgar esiyor, kokuyu süpürüyordu.

Kalepsi ben yerleşene kadar bekledi, sonra yavrularını bana doğru yönlendirdi. Kırmızı olanı yere çöküp sıcak, ağır kafasını kucağıma bastırırken ben mırıldandım. Sabırsız bir homurtuyla mor ejderha pençeleriyle çıkıntıya tırmandı, kuyruğu heyecanla sallanarak kemikleri etrafa saçtı. Bir nefeslik sürede ortadan kayboldu.

Argos, Spire'ın yanından düşük bir mırıldanma ile geçti ve onu takip etmesi için kışkırttı. Kırmızı ejderha, annesinin onu benimle bıraktığını doğrulamak istercesine bir kez cıvıladı.

tek başına—küçük bir insanın bakımında. Bir nefesle, canavar teslim oldu ve ağırlığını bana yasladi. Oluşmuş kabartılı pulları ovuşturarak, tüm bu saçmalığa gülümsedim.

Saatlerce orada kalıp Kalepsi'yi bekledim. Yavrularından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Uçabilir, hatta avlanabilirlerdi, ama o, yanlarındaki diğer ejderhalara güvenmiyordu.

Ninniler arasında, kimin kucağıma oturacağı konusunda iki kavgayı ve en sevdikleri kemikler konusunda üç kavgayı ayırdım. Anneleri geri döndüğünde, güneş batmış, Yuvayı bakır rengi bir ışıkla kaplamıştı.

Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Pulları ter ve kanla parıldıyordu, dişlerinin arasında bir parça çiğ et sıkışmıştı. Anneler bile yemek yemek zorundaydı.

Pençeleri taşa değdiği anda, başını Spire kapısına doğru çevirdi. Dudaklarını kıvırdı ve düşük bir sesle hırladı.

Onun bakışını takip ettim ve nefesim kesildi.

Kallias kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Ağzı memnun bir gülümsemeye çekilmişti. Kalepsi'ye neredeyse hiç bakmadı, güvenli olacağı eşikte duruyordu. Çoğu kişi bunu bile göze almazdı.

"Gel, bebeklerini al!" diye bağırdım, siyah pullu kafanın ağırlığına karşı iterek. Yavru homurdandı, daha da yaklaşarak gözlerini sıkıca kapatıp sahte horlama sesleri çıkardı. Güldüm ve boynuzlarını çektim.

Klepsi bir kez kükredi ve yavru dikleşti, teslim olduğunu belirten bir ses çıkardı. İleri doğru yürüdü ve saçlarımı kokladı. Sıcak nefesi saç tellerimi kaldırdı. Kanlı dudaklarını çevreleyen kadife yumuşaklığındaki pulları okşadım.

Parmaklarıma dudaklarını değdirdi, göğsünün derinliklerinden mırıldandı, sonra kuyruğunu sallayarak kemikleri kenara itti ve yanımıza yığıldı. Karnı taşa çarptı ve yavrular onun etrafına üşüştü. Biri dişlerini kazıyarak, oraya sıkışmış et parçalarını çıkarmaya kararlıydı.

Bacaklarım uyuşmuş halde kendimi kaldırdım ve Kallias'a doğru sendeledim. Bir kaburga kemiği ayağıma takıldı. Beni yakalayacakmış gibi öne doğru sıçradı, ama yerinde kaldı. Bir ejderhanın yuvasına dalmamak gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ona ulaştığımda, yanağına bir öpücük kondurdum ve ona yaslandım.

"Ne zamandır oradasın?"

"Sana çok yakın olan pençelerinden ve dişlerinden altı kalp krizi geçirecek kadar uzun," diye mırıldandı. Hareket etti, taş duvara yaslandı, sonra beni kollarına çekti.

"Onlar daha iyi bilir." Minnettar bir iç çekişle ona yaslandım. "Bana ihtiyacın mı vardı?"

"Her zaman," dedi gülümseyerek.

"Artık sana müstakbel kocam mı demeliyim?" diye mırıldandım.

Gözleri sessiz bir sevinçle kırıştı. "Anlaşma yarın imzalanacak.

O zamana kadar ben kralım, sen prensesin. İki yabancı ülke." "Sadece bunu temsil eden bir adam için biraz fazla yakınsın."

Kaşları kalktı. "Seni bırakayım mı?"

Daha sıkı sarıldım, yanağımı göğsüne dayadım, gözlerim Yuva'ya kaydı. Ejderhalarım kemikler ve ölümle örtülü, uyukluyorlardı.

"Asla."



"Döngünün hangi aşamasındasın?"

Freya, annemin açık sözlülüğüne boğuldu, ama ben çekinmemek gerektiğini biliyordum.

"Yarım ay," dedim, Edith saçımı örgü yaparken ciddi bir ifadeyle.

Annem mırıldandı ve masamdaki kağıda bir şeyler karaladı. "Belki sen buradayken iki kez deneme şansımız olur," diye düşündü.

"Ben daha fazlasını düşünüyorum," diye fısıldadı Freya.

Edith ona uyarıcı bir bakış attı, ama Freya sadece geniş bir gülümsemeyle kırmızı buklesini kulağının arkasına itti ve benim yeşil elbisemin altına botlarımı bağladı. Döndüğümden beri yeşil giymemiştim. O zamanlar yeşil, başarısızlığımın simgesiydi. Şimdi ise önümdeki yolu simgeliyordu.

"Anlaşmanın başarılı olmasını umarak hazırlıklar yapıyordum," dedi annem, kaşlarının arasını parmağıyla bastırarak. "Ama her şeyi hazırlamak için hala birkaç gün gerekecek. Hayal ettiğim kadar görkemli olmayacağından endişeleniyorum."

"Draconis elinden geleni yapıyor," dedim. "Hazırlanmak için aylarca vaktimiz yoktu."

"Güneşe şükür," diye mırıldandı Freya.

Edith boğazını temizledi, ama genç hizmetçi boyun eğmedi. Scythe gibi Edith'in emri altında değildi. Sadece sırttı ve bağcıkları bağlamaya devam etti.

"Bu sadece senin düğünün değil," dedi annem. "Bu, adalılara bir mesaj. Onlar birlikteliği görmeliler. Gücü. Bu birleşme, geçmiş hatalarımızdan kurtulup onları zafere dönüştürebileceğimizin kanıtı."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Gelinler kendi düğünlerini planlamazlardı. Bu, annelerinin göreviydi ve benim annem bu görevi iki eliyle üstlenmişti.

"İmzadan sonra bana ihtiyacın olacak mı?" diye sordum, boynumdaki sert yakayı düzelterek. Kumaş, zırh gibi boğazımı sarıyordu. Onun tasarımıydı. Bu hissi sevdim — heybetliydi.

"Hayır. İstediyini yapabilirsin." Sandalyesinde döndü. "Planın var mı?"

"Kallias'ı küçük adaya götürmek istiyorum."

"Yüzmek için mi?"

Edith bir kez öksürdü ve odadan kaçtı, ama Freya başını kaldırdı, gözlerinde eğlence parlıyordu.

"Biraz uzaklaşmak iyi olur diye düşündüm," dedim.

"Bence ikiniz yeterince *uzaklaştınız*." Sesi keskinleşti. "Nişanlı olsanız da olmasanız da, kurallar hala geçerli."

Gevşetilmiş kurallar. Tallon ve ben birbirimize sarılmış halde yakalanmış olsaydık, insanlar fısıldaşırdı. Skandal olmazdı. Sadece rahatsızlık ve dedikodu olurdu.

"Ben kurallara uyacağım," dedim. "Ama onun saraydan, baskıdan uzaklaşmaya ihtiyacı var."

"Peki kardeşin onu neden götüremez?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ronan mı?"

Yenilgiye uğramış bir nefes verip başını salladı. "Peki. Ama unutma, baban buraya gelebilir."

Freya son bağcıyı bağladı, baldırıma hafifçe vurdu ve ayağa kalktı. "Çok güzelsin. Yeşil sana çok yakışıyor." Göz kırptı.

"Yemekten önce ona bir bak," diye ekledi annem. "Saç derisindeki kumu temizlemesi gerekecek."

Hizmetçim gönderilince odadan çıktı ve annem yanıma yaklaştı. Parmaklarıyla omzumdaki örgüyü düzeltti, dudakları yanağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Bugün muhteşem olacaksın."

Ayağa kalkıp eteğimi düzelttim. "Kendimi affettiriyor muyum?"

"Kefaretine gerek yoktu." Avuçlarını kollarımın içinden aşağı kaydırarak kırıksıklıkları düzeltti. "Baban seni asla küçümsemedi."

Ama Adoni düşündü.

"Innaki'den haber aldın mı?" diye sordum.

Gülümsemesi endişeyle yerini kırıksıklıklara bıraktı ve başını salladı. "Henüz yok. Gemileri yakında limana varacak. Beklememizi tavsiye ettim, Galdoni'nin ilk hamlesini yapmasını bekleyelim. Bizi meşgul edecek yeterince işimiz var. Düğününden önce olası bir çatışma için endişelenmenin bir anlamı yok."

"Innaki gerçekten savaş ilan etmeyecek."

"Avantajlarını kullanmış olabilirler, ama sen Kallias ile evlendiğinde, kozlarını kaybedecekler. Yine de, Radaan gemisi limana varmadan yola çıktılar. Hiçbir şeyin değiştiğini bilmiyorlar. Ejderhalar onlara yardım etsin - şimdi tavır alırlarsa, baban bunu hoş görmeyecektir."

Omzuma hafifçe vurdu, parmakları dirseğimin kıvrımına dolandı. "Gel, prensesim. Kaderini yerine getirme zamanı."

Cireendum'dan geçen dolambaçlı yol hayat doluydu. Heyecanlı sesler mağara duvarlarından yankılanarak Spire'in yüksekliğine kadar yükseliyordu. Kalabalık, fısıltıyla selamlaşarak ilk kata giden yolu açtı ve hükümdarlarının geçmesine izin verdi.

Auditorium sahnesine doğru ilerledik. Normalde ada toplantıları için kullanılan bu mekan, bugün çok daha tarihi bir olaya ev sahipliği yapıyordu. Tsunami ve Kallias'a olan bariz takıntısı nedeniyle babam töreni dışarıda yapmayı reddetmişti.

Ronan kalabalığın içinden çıkıp bana kolunu uzattı. "Kaçmak için son şansın, kardeşim," diye mırıldandı.

Ayağına bastım.

O, sessiz bir kahkaha atarak omuzlarını salladı. Sorun çıkaran biri olmasına rağmen, o hala benim kardeşimdi. Tallon hakkındaki yargısı

tereddüt etti ve Kallias'tan nefret etmekten onu eziyet etmeye başladı. Yine de, zirveye ulaştığımızda gözlerindeki tanıdık yaramazlık parıltısı beni rahatlatmış ve gülümsedim.

Kallias, onun imzası niteliğindeki orman yeşili paltosunu giymişti, yaldızlı nakışlar sarmaşıklar gibi kıvrılıyordu. Ancak paltonun altında mavi bir yelek göğsünü sarıyordu. İkiz altın desenler dış katmandakilerle eşleşiyordu — görünür bir jest, bir söz. Kalbine yakın bir Draconia parçası.

Bakışları, ona uyan derin zümrüt rengi elbisemi süzdü. Kıvrımların altında, eteğin yarıklarından koyu renkli pantolonlar görünüyordu - fırtına mavisini desenler botlarıma kadar uzanıyordu. Bir ifade. Artık Radaan'a aittim, ama köklerim hala vatanımın kayalıklarına sarılmıştı.

Masada, babam kolunu uzattı ve ben ona yaklaştım, onun beni kendisiyle Kallias'ın arasına yönlendirmesine izin verdim.

"Draconia halkı!" Babamın sesi yankılanarak yükseklerde yankılandı. "Bugün, hafızalarımıza sonsuza dek kazınacak bir dönüm noktasıdır. Sadece barışı değil, ilerlemeyi de kutluyoruz. Radaan ile bir antlaşma imzaladık."

Kalabalık alkışlarla coştı. Yumruklar havaya kalktı, onaylayan sesler yükseldi.

"Adamız için en iyisini müzakere ettim," diye devam etti, "ve Kral Kallias ile Prenses Nienna'nın birleşmesi sayesinde tahıl, kaynaklar ve nesiller boyu sürecek bir ittifak kazandık!"

Kalabalığın içindeki bazı yüzler şüpheyle gerildi ve Kallias'a bakarken daralmış gözlerinde hoşnutsuzluk belirdi. Birkaç kişi başını salladı, ancak direnişleri kalabalığın coşkusunun büyüklüğü karşısında çöktü.

Babam kolunu indirdi ve geniş parşömen üzerine eğildi. Parşömen, bir şelale gibi masanın kenarlarından taşıyordu. Kalemi daldırdı, fazla mürekkebi damlatıp, geniş, siyah vuruşlarla imzasını attı. Bu sefer kan yoktu. Sadece mürekkep.

Benim imzamın altına tekrar imza attı ve yanına *"Ejderhanın Kalbi"* yazısını karaladı. Sonra kalemi Kallias'a uzattı, o da hafifçe eğilerek kalemi aldı.

Masaya eğilirken omuzu bana değdi, bir zamanlar oğlu için ayrılmış olan yere yazarken kendini destekledi.

sayfanın üzerinde meşale ışığının parıltısını yakaladı. Tüm mücadele, mesafe, ateş... hepsi tek bir isimle sona erdi. Basit bir imza.

Kalemi bir kenara koydu ve doğruldu. Babama dönerek selam verdiler — yumruklarını göğüslerine koyarak — ve oda bir kez daha coştı.

Kallias bana döndü. Nadir görülen, samimi bir gülümsemeydi. Gözlerinin köşeleri sessiz bir sevinçle kırıştı, ancak çenesini sıkarak duygularını gizlemeye çalışıyordu.

Derin bir reverans yaptım, sonra elimi kolunun kıvrımına kaydardım. Greaves arkamızda, birlikte aşağı indik.

Güneş ışığı açık kapılardan içeri doldu, taş duvarlara altın ve bakır tonlarında vuruyordu. Işık, umut, merak veya şüpheyile parlayan yüzleri aydınlattı.

Ana kata ulaşmadan önce, güneş aniden bir gölgenin arkasında kayboldu. Tsunami cıvıladı, yarık göz bebekleri doğrudan Kallias'a daraldı.

Durmadık. Onun bakışları altında, kapıları geçerek yürüdük, kalabalığın bir kısmı saygıyla eğildi.

Ejderha homurdandı, kanatları fırtınada yelkenler gibi hışırdadı. Sonra, tek bir kanat çırpışıyla gökyüzüne yükseldi.

Cireendum'un dolambaçlı yokuşunu tırmanırken, "İniş pistine gidiyor," diye tahmin ettim.

"O da kutlamaya katılıyor mu?" diye sordu.

"Kasıtlı olarak değil." Gülümsememi sabit tuttum. "Günlerdir Spire'da saklanıyorsun. Zavallı hayvan, seni görebilmek için çılgına dönmüş durumda. Biniciler durmadan bu konuda şikayet ediyorlar."

"Bu yenilik artık eskidi sanırsın," diye mırıldandı.

"Sen çok fazla ilgi çekicisin," dedim kısa bir kahkaha atarak kalabalığın içinden sıyrıldım. Yüksek bir yere çıkıp dinleyen kulakları geride bıraktığımızda sesimi alçaltım. "Günün geri kalanında ne yapmayı planlıyordun, kralım?"

"Kaptan Jenson ile gemilerin yerleştirilmesini görüşeceğim. Fallione ile düğün detaylarını. Ya da Nereus ile ticaret hakkında bir başka görüşme daha. Seçim senin."

"Çocukluk saklanma yerimi görmek ister misin?"

"Saklanma yeri mi?" Cireendum'dan ayrılan dar koridorlara baktı. "Burada pek fazla olabileceğini sanmıyorum."

"Burada değil." Elimi onun eline kaydırdım, parmaklarım onun parmaklarının arasına girdi.

Kaşlarını çatarak, bunun bedelini düşündü. "Fallione çok kızacak." Ama bana tekrar baktığında, yüzünde parlak ve çocuksu bir gülümseme belirdi.

Arkamıza bir bakış attım. "Onu atlatabilir miyiz sence?"

Beklenildiği gibi, koruması somurtarak baktı.

"Ondan kurtulmak imkansız," diye cevapladı Kallias.

"Odama gizlice girersek, eminim izin isteyecektir."

Greaves kaşlarını kaldırdı. Somurtkanlığı, uzun zamandır çektiği sıkıntıdan kaynaklanan bir sıkıntıya dönüştü. Alaycı tavrımdan hiç etkilenmemişti.

Yan koridora döndüm ve bizi dar virajlar ve dar merdivenlerden oluşan bir labirentten geçirdim. Bir seferde sadece bir kişi geçebiliyordu. Adımlarımız taşların üzerinde yumuşak bir ses çıkararak sessizliğe karışıyordu. Bu servis geçitleri, personel tarafından ana kapılardaki kalabalık tıkanıklıkları önlemek için kullanılan daha küçük giriş noktalarından Spire'a bağlanıyordu.

Sonunda güneş ışığı görüldü. Onları doğu kenarına çıkardım.

Tereddüt etmeden gölgeli bir sokağa daldım. Sepet taşıyan bir kadın nefesini tuttu ve eğilerek selam verdi.

"İyi günler!" diye seslendim, hızımı kesmeden.

K'bar'dan hızlıca geçtik. Güneş yakıcıydı, şakaklarımda ter damlaları oluşmuştu. Elbisem yakama yapışmış, sıcaklık cildime yoğun bir şekilde baskı yapıyordu.

Öğle vakti kıyıya vardık. Kum, acımasız gün ışığı altında parılıyordu, beyaz ve göz kamaştırıcıydı. Küçük bir yelkenli, kayalık bir çıkıntının yanında yüzüyordu. Martılar, suyu tararken yukarıda çığlık atarak daireler çiziyorlardı.

Gülümseyerek eteğimi kaldırıp tekneye bindim. Kallias tekneyi şüpheyle süzdü ve tereddüt etti.

Greaves arkamızda durdu, kollarını kavuşturdu ve ufku süzdü. "Kaptan kim?"

"Benim." Abartılı bir reverans yaptım. "Kaptan Nienna, hizmetinizdeyim."

Bu kumsal, gizli, sessiz ve halka kapalı bir kraliyet sırrıydı. Kendi özel adamız, Draconia'nın daracık mekanlarından uzaklaşmak için nefes almamızı sağlıyordu. Saraydan ve kalabalıktan uzak bir yerdı.

"Daha önce yelken açtın mı?" Kallias gemiye tırmanırken sordu.

"Sık sık." Halatları tutup yelkeni indirdim. "Greaves, yardım eder misin?"

Adam bir an kralına baktı, onu denize atmak mı yoksa emirleri yerine getirmek mi gerektiğini açıkça düşünüyordu. Homurdanarak tekneyi itti. Atlamadan önce bacaklarına su çarptı, botları benimkilerin yanına düştü.

Rüzgâr yelkeni doldurdu ve tekne mavi denizi yararak ileriye doğru fırladı.

Ronan'ın Gyarak vardı ve istediği yere uçabilirdi. Benim sahip olduğum tek şey buydu. Kaçışım. Gizli sığınağım. Çocukken buraya sık sık gelirdim. Bazen Adoni de bana eşlik ederdi. Bu anı acı ve buruk bir şekilde zihnime geldi, ama onu geri ittim. Bugün olmaz.

Plaj çok uzak değildi. Hilal şeklinde bir kara parçası. Doğu kıyısı, sivri kayalıklarla korunuyordu ve Draconia'ya sırtını dönmüştü. Bizi takip eden kimse yoktu.

Tekneyi yıpranmış iskeleye çektim ve karaya atladım, ipi bağladım.

İnce ağaçlar güneşe doğru uzanıyor, kum şeridini dolduruyordu. Yemyeşil sarmaşıklar taş duvarlardan aşağı sarkıyordu. Zemin parıldıyordu, sıcak ve altın rengi, ayaklarımın altında yumuşaktı. Kaya yoktu. Martı yoktu. Sadece rüzgâr, dalgalar ve sessizlik vardı.

Kallias iskeleye adım attı, gözleri boşluğu içine çekiyordu. "Çok huzurlu."

"Ve özel." Bir kayaya uzanarak botlarımı çıkardım. "Draconia tamamen taş ve gürültüden ibaret. İnsanlar sürekli izliyor. Annem bana küçükken yelken açmayı öğretti. Burası benim kaçış noktam oldu — Ronan'dan, Spire'dan, her şeyden uzaklaşmak için."

"Baban bir çocuğu denize mi çıkardı?"

"Argos'un üstümüzde uçtuğuna şüphe yok." Başımı salladım, botlarımı rıhtımın yanına dizerek. "Ama o zamanlar, özgürlük gibi gelmişti."

Kallias beni izledi, bakışları üzerinde durdu.

"Nereye gitmemi istersin, Kal?" diye sordu Greaves. Teknede duruyordu, siyah üniforması günün sıcaklığında kavruluyordu. Gözleri çıplak ayaklarıma, sonra da kralına kaydı.

"Rahat olduğun yere," diye mırıldandı Kallias, gözlerini benden ayırmadan. "Ne yapıyorsun, Nienna?"

"Yüzüyorum."

"Güneş tepede." Kendi kendine küfretti. "Daha önce hiç yüzmedin mi?"

"Okyanusta değil."

"Bu bağcıkları bağlamama yardım eder misin?" Dönerek saçımı omzumun üzerinden çekip sırtımı ona döndüm.

Yaklaşarak parmaklarıyla yavaşça ve dikkatlice bağları çözdü. Ağzı kulağıma değdi, sesi alçaktı. "Ne kadar soyunacaksın?"

"Yüzmek için yeterince."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Kallias, evlenmeden önce bana kendini tamamen vermeyi reddedersen, benim her yerimi göremeyeceksin."

Gülüştü boğazında takıldı ve alnını omzuma dayadı. "Elohios'a şükürler olsun."

Elbise kaydı. Kumaş kollarımdan aşağı kayarken onu göğsüme tuttum. Dudakları öpücükler yağdırdı, sakalları cildimi kaşıyordu — yumuşak, sıcak ve çılginca.

Derin bir nefes alarak yanıma oturdu ve botlarını çıkardı. Greaves sırtını dönerek oturdu, bir ayağını rıhtımın güneşten solmuş tahtalarına dayadı, diğerini parıldayan suyun üzerinde sallandırdı.

Elbisemi düşürdüm. Kumaştan kurtulup kumları silkelediğimde serin hava tenimi okşadı. Kıvrımlar kayanın üzerine kolayca düştü ve ışığın parıltısını yakaladı.

Kallias mantosuyla boğuştu. Kollarımı kavuşturup bekledim, izledim. Son zinciri çözdü, bakışları benimkilere kaydı. Oradaki çatışma —her zaman katmanlı, her zaman kısıtlı—beni rahatsız

etti. "Sadece yakala," dedi.

Bir yanım, hala onu çıkarmama yardım etmeme izin vermemesine kızdı, ama yine de ağır altın parçayı yakaladım ve elbisenin üzerine koydum.

Güneş ışığı oyulmuş omuz plakalarına yansıyarak kumaşın üzerine gölgeler düşürdü.

Yeleğini çıkardı, titizlikle katladı, sonra tunikasını çıkardı. Hâlâ gözlerime bakmayı reddediyordu. Omuzları gerildi, gömleği başından çıkarırken her kasını gerdi.

Yara kapanmıştı. Yanmış derinin üzerinde gümüş rengi tüyler yeniden çıkmaya başlamıştı. Göğsü, sert çizgiler ve keskin çukurlarla dolu bir harita gibi parlıyordu. Soluk teni karın kaslarının üzerinde gergindi ve döndüğünde, kaslı yanlarında gölgeler oluşuyordu.

Hiçbir yumuşaklık kalmamıştı, sadece yaşla birlikte kaybolmasına izin vermediği gücü kalmıştı.

Kemerinde durakladı. Çenesini sıkarak bana baktı. Bakışları göğsümdeki bandajdan geçip, gövdemden pantolonumun kenarına doğru kaydı. Kalçalarımın çukur ve çıkıntılarını, çıplak ayaklarımı izledi, sonra tekrar yukarı çıktı.

Burnunu çekti. Ellerini kemerinden çekti, sanki giysilerim onun kararını kesinleştirmiş gibi.

"Seninki çok bol," dedim, çömelip baldırına yapışan gevşek kumaşı çekerek. "Benimki beni aşağı çekmez."

"Yüzmeyeceğim," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

"Ellerimi sana dokunmayacağıma yemin etsem bile mi?" Dikleştim ve yumruklarımı belime koydum.

Keskin bir cıvıltı sessizliği bozdu. Tsunami ağaçların tepesinden alçaktan uçtu, altın kanatları gökyüzünü yararak. Dönerek geniş bir daire çizdi ve suya çarparak sıçrayan suyla sığ sulara düştü. Sıcak dalgalar baldırlarımın etrafında yükseldi.

O boynunu bana doğru uzattığında ben de ileri doğru koştum. Burnu göğsüme çarptı. Onu kenara iterek, bakışlarındaki ışıltıyı gördüm — o benim için burada değildi.

Aramıza girerek Kallias'ı görüşümden engelledi. Kuyruğu yanımdan geçip gitti. Eğildim ve gövdeden daha kalın olan kasın vuruşundan kıl payı kurtuldum.

Tsunami başını eğerek onun bakışlarına karşılık verdi, altın rengi gözü sanki bir bilmeceyi çözüyormuş gibi kısıldı. Onu dalgalara geri itmek için pullu ayağına ittim. Bana bakarken burnunu titreyerek homurdandı.

"Bize yüzmek için yer aç," diye bağırdım ve tekrar ittim.

Boğazının derinliklerinden boğuk bir ses çıkararak homurdandı, sonra yana doğru sıçradı. Kallias elini gözlerine siper ederek, onu av gibi incelerken ona doğru gözlerini kısarak baktı.

"Adamlarıma böyle davranmıyor," dedi, kuma oturarak.

"O kuzey göklerini hakimiyeti altında tutuyor." Durmadan yanından geçtim. Okyanus sıcak ve davetkar bir şekilde beni çağırıyordu. "Sen fark etmezsin ama biniciler bilir. O senin gemini de ele geçirdi. Meraklıdır."

Cevap beklemeden dalgaların içine daldım.

İlerlerken su beni çekip itiyordu. Tuz burnumu yakıyordu. Uzuvarım gerildi, ağırlıksız maviliği yararak ilerledi. Suyun yüzeyine çıktım, ıslak saçlarımı gözlerimden attım ve kıyıyı aradım.

Kallias kıpırdamamıştı.

Sığ sularda daireler çizerek yüzdüm, her tur sessiz bir davetti. O karada sabit kalmıştı.

Geri dönerken, göğüs bandımı tuttum ve dalgalardan çıktım. Islaklık cildimi kapladı, kalçalarımı sardı. Köpükler uyluklarımı yaladı.

"Benimle yüzmeye gelir misin?" diye seslendim.

Gözleri beni takip etti, açlıkla kararmış gözleri. "Derin suda pek iyi değilim."

"Yüzebiliyor musun peki?" Saçlarımı omzumun üzerinden attım, damlalar yere sıçradı.

"Nefes almaya yetecek kadar," dedi. Kesin. Kapalı. O kapıyı açmak bana düşmezdi. İç geçirdim ve şalımını daha sıkı sararak kıyıya doğru yürüdüm.

Onun yanına uzandım. Dizini bükerek aramıza zırh gibi bir mesafe koydu. Islak kum cildime yapıştı. Ellerimin üzerine yaslandım, göğsümü kaldırdım, çenemi güneşe doğru uzattım.

"Bir keresinde neredeyse boğuluyordum." Sesi alçaldı. Bakışları vücudumun kıvrımlarını taradı, ama zihni başka yerlere dalmıştı. "Dariel Dağı'ndan eteklerine bir nehir akıyor. Velli orada saldırdı ve suda savaşmanın karada savaşmaktan bin kat daha zor olduğunu çabucak öğrendim."

Güneş ışığı elmacık kemiklerini öptü. Ateş ışığında oyulmuş gibi görünüyordu, çenesi kilitli, boğazı gergindi. Anısı hoşuna gitmemiştir.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Tsunami kocaman vücudunu etrafımıza doladı ve başını Kallias'ın yanına koydu. Bir an için taht yoktu. Görev yoktu. Krallık yoktu.

Sadece Kallias ve

Nienna vardı. Bir erkek

ve bir kadın.

Güneş kadar parlak bir geleceğe doğru sürükleniyorlardı.

'ın Yirmi Sekizinci Bölümü

KALLIAS

İmzadan sonra düğünümüze sadece üç gün kalmıştı. Aceleye gelmişti, Nienna'ya vermek istediğimden çok uzaktı, ama içimde bir şey beni rahatsız ediyordu. Kaburgalarımın arkasında derin bir baskı. Bir ağırlık. Radaan beni eve çağırıyordu, her saat daha yüksek sesle.

Güneş doğmadan önce biri kapıyı çaldı.

Fallione önceki gün beklenen gelenekleri açıklamıştı, ama kapımda onun yerine Nereus'u görünce yine de minnettar oldum.

Onu sevmek her zaman kolay değildi, çoğu zaman başımın belasıydı, ama o sabah omzuma vurdu ve ciddi bir şekilde başını salladı. "Zamanı geldi."

Greaves geride kaldı. Draconis düğün geleneği olan sınavlar tek başına geçilmeliydi.

İlki: ejderhalar için bir kurban bulmak.

En basit yolu seçtim: balık. Bazıları alay etse de, bunda utanılacak bir şey yok. Bu zorluklar için hem bilgim hem de hazırlığım eksikti. Bunların ne olduğunu daha yeni öğrenmiştim. Nereus sessizce rehberlik etti ve ben de onun tavsiyesini dinledim.

Draconis halkı ejderhalarına saygı duyuyor, neredeyse tapıyorlardı. Onlar hem kutsal hem de ölümcül varlıklardı. Onların gözüne girmek için bir balık yakalamalı, onu sunmalı ve bir sonraki sınavda hayatta kalmama yardım etmelerini ummalıyım. Çoğu damat

zaten bir canavarla bağ kurmuşlardı, bu da onları yardım etmeye daha meyilli hale getiriyordu. Ben o kadar şanslı değildim.

Argos benden nefret ediyordu. Gyrağ ise bana yardım etmektense benimle oynamayı tercih ederdi.

Şafak ışığında, tunik ve iç çamaşırı giymiş olarak, okyanusun sığ sularına adım attım. Soluk sabah ışığı, mamut derisini delen altın mızrağıma taşıırken alçak dalgalara yansiyordu. Şimdi, pullu, seğiren yemleri avlıyordu.

Küçük, düz bir balık avlıyordum. Söylendiğine göre çok acımasız bir ısırdığı vardı, ama dalgalara dalmak ya da yay ya da sapanla şansımı denemektense bu riski göze almaya hazırdım.

Nereus, Radaanian elmasını ısırarak yakınlardaki kumsalda uzanıyordu. Yanında, Argos devasa ve hareketsiz bir şekilde uyukluyordu.

Sıcak su baldırlarımın etrafında dönüyordu. Gelgit çekilirken kum topuklarımı emiyor, ayak parmaklarımın arasına kum taneleri giriyordu. Her dalga çekişi beni kaçmaya zorluyordu. Ama bu Nienna içindi. Sadece bir kez. Bir daha asla yapmak zorunda kalmayacaktım.

Bir parıltı. Kayalık zeminde doğal olmayan bir kahverengi. Hareketsiz kaldım, başka bir dalga şeklin üzerinden geçerken izledim. Hareket etti. Bir yüzgeç hafifçe kıpırdadı, kendini gösterecek kadar.

Hazırlandım, mızrağı kaldırdım ve fırlattım. Bıçak temiz bir şekilde saplandı, etleri acımasız bir yay çizerek kesti. Su köpürdü. Uzun ve kamçı gibi hızlı, uçları dikenli tentacles fırladı. Tek bir dokunuş bir ayağı koparabilirdi. Nereus beni uyarmıştı.

Mesafemi koruyarak, yaratığın çırpınmayı kesmesini bekledim. Santim santim ilerleyerek silahımı okyanus tabanından çıkardım. Bıçağı yapışmış grotesk bir balık vardı, bir tarafı düzleşmiş, tek bir siyah gözü bana bakıyordu. Denizyıldızı gibiydi. Ama farklıydı. Şişkin. Yırtıcı.

Argos'a dönmek için başımı çevirdiğimde, bir trill gökyüzünü yırttı.

Tsunami bulutlardan düştü, bir patlama ve sesle sahile çarptı. Nereus küfrederken, ejderhası dikleşti ve göğsümü titreten bir kükreme attı. İleri atıldı, devasa bedeniyle ona baskı uygulayarak onu kıydan itmeye çalıştı. O tıkırdadı ve tısladı, geriye doğru kayarken başını eğik tuttu

başını alçakta tuttu, bakışları bana kilitlendi. Argos'un çenelerinden kıvılcımlar çaktı. Kız çığlık atarak ona döndü, pençeleri kumda sığ izler bıraktı.

Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken, kaosun içinde Nereus'u aradım. Ejderhasının çırpınan uzuvlarının arkasında kaybolmuştu.

Tsunami, bir kurda karşı karşıya gelen oynak bir köpek yavrusu gibi atıldı, çeneleri Argos'un yüzüne doğru kapandı. Argos geri çekildi, kaçtı, sonra uyarıcı bir hırıltıyla başını aşağıya vurdu. Tsunami boynunu aşağıya eğdi, dişlerini gösterdi. Vücudu sürü güdüsüyle kıvrıldı — onu benden uzaklaştırmak için içgüdüsel bir itme.

Argos homurdandı, bana bir bakış attıktan sonra ağır adımlarla yürüyüp başladığı yere oturdu. Kuyruğunu Nereus'un etrafına dolarken boğazından şiddetli bir ses çıktı. Kral sadece omuz silkti ve Tsunami'yi işaret etti.

Tsunami etkilenmemiş bir şekilde başını eğdi. Delici bir ses çıkararak kumlara çöktü, omuzları kamburlaşmış, kasları gerginleşmişti. Saldırmaya hazır bir kedi gibi, geniş göz bebekleri mızrağıma saplanmış balığa sabitlenmişti.

Bu benim sunumum olmalıydı. Benim kozum. Bir sonraki mücadelede ejderhanın yardımını kazanmak için bir hediye. Ve Nereus bunu ona vermemi mi istiyordu? İletişim kurma becerisi olmayan, eysiz vahşi bir ejderha

insan zihnine bağlı olmayan bir ejderha?

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı, kokuşmuş nefesi üzerime yayıldı. Tuzlu su ve kan kokuyordu. Sabırsızdı, ama bekliyordu. Zar zor.

Çenemi sıktım, başımı salladım. Ne pahasına olursa olsun Nienna'yı bulacaktım. Ama bu işe yaramazsa, başka bir çürümüş balık için denize geri dönecektim.

Mızrağın ucunu yere saplayarak, bıçaktan leşi fırlattım. Boğazından çıkan bir sesle, ileri atıldı ve onu çiğnemedi, minnettarlık göstermeden bir bütün olarak yuttu. Sonra bakışlarını gökyüzüne çevirerek uzun bir nefes aldı.

"Elohios, giyinmeme izin ver," diye mırıldandım ve sahilde koşmaya başladım.

Pantolonum Nereus'un yanında duruyordu. Nereus başını eğdi, gözleri benimle Tsunami arasında gidip geldi ve hafifçe sıırttı.

Ben giysilerimi giyerken, "O beklemez," diye uyardı.

"Ne yapması gerektiğini biliyor mu ki?" Kemerimle uğraşırken, botlarımı ve mızrağımı aldım. Kuralları ona açıklayacak kimsesi yoktu. Gelenekleri nasıl tanıyacaktı ki?

"Biliyor," dedi. "Şimdi koş." Şehre doğru koştum.

Pelerin yoktu. Sadece kaba dokunmuş pantolon ve tunik vardı. Bu sınav krallık için değildi, onu zaten kazanmıştım. Bu, bir erkek olarak değerimi kanıtlamak içindi.

Tsunami gökyüzüne doğru fırladı, tiz çılgılığı sessizliği yırttı. Hırıldayarak ve homurdanarak konuşan diğerlerinden farklı olarak, o cıvıladı ve tıkırdadı. Yüksek sesle. Etkileyici. Sinir bozucu.

Başımın üstünde uçtu, dar dönüşler yaparak beni dolambaçlı sokaklarda yönlendirdi.

Göğsümde kaynayan öfkeyle onun peşinden koştum. Görev neydi? Nienna'yı şehirde, evlerin, dükkanların, sokakların arasında bulmak. Hiçbir ipucu yoktu. Hiçbir işaret yoktu. Sadece, rahatsız edici davranışlarından dolayı bu lakabı alan bir ejderha vardı.

Yine yanımdan geçti, dev gözü bana sabitlenmiş halde gölgesi yolu kapladı. Sağa döndü ve ben de dar sokakları taradım, o yöne giden bir sokak bulana kadar, sonra da botlarım hala elimde sallanırken o sokağa koştum.

Ayakkabı giyecek vaktim yoktu. Durursam, o uçup giderdi ve onu kaybederdim. Nienna'yı asla bulamazdım.

Yer merhametli bir şekilde temizdi. Keskin kayalar ya da cam parçaları yoktu. Sadece güneşin ısıttığı kumlu taşlar ve alnımdan damlayan ter vardı. Kalbim çılgınca atıyordu. Her nefes göğsümü parçalıyordu.

O, şiddetli bir homurtuyla tekrar geri döndü. Dişlerimi sıktım ve başka bir sokağa saptım.

Böylece devam etti. Sonsuz bir kovalamaca. Ter gözlerimi yakıyordu. Nemli mızrağın sapı elimden kaydı. Bir botum köşeye takıldı ve beni yana doğru çekti. Kendimi pürüzlü tuğlalara tutundum, avuç içlerim duvarda sıyrıldı.

Sonunda, zafer dolu bir kükreme duyuldu.

Tökezleyerek durdum, başımı kaldırdım. Tsunami, kanatlarını sıkıca kapatarak daldı. Pençeleri sürükleyerek çatıların üzerine doğru fırladı.

son anda durduğunda çatıdaki kiremitler. Nefes nefeseydim,
gözlerimden tuz ve teri silerek.

Önümde basit bir yapı duruyordu. Diğerleri ile aynı kırmızı tuğladan yapılmıştı. Tek bir kapısı vardı.

Burası olmalıydı, değil mi?

Yabancı birini huzurlu uykusundan uyandırmamayı umarak içeri girdim.

Karanlık, mekanı yutmuştu. Mobilya yoktu. Küçük bir pencereden sızan ışık dışında ışık yoktu.

Dişlerimi sıkarak odaya girdim, ejderhanın haklı olduğunu ve beni aptal yerine koymadığını umuyordum.

Gözlerimi hareketlere odaklayarak daha da ilerledim. Boştu. Yerdeki toz ve kirden başka bir şey yoktu.

Merdivenler yukarı doğru kıvrılıyordu.

Mızrağı alçakta tutarak tırmandım. Yavaşça. Dikkatlice. İkinci kat da farklı değildi. Gölgeler, toz, bayat hava. Ayak izi yoktu. Yaşam belirtisi yoktu.

Bir kat kalmıştı.

Yukarı çıktım. Üçüncü kat beni tamamen yuttu — zifiri karanlıktı. Pencere yoktu. Işık yoktu. Garip. Bir tane olmalıydı. Parmaklarımla karanlığı tarayarak ilerledim.

Bir nefes sessizliği bozdu.

Hızlı. Düzensiz.

Silahımı kaldırarak hızla döndüm.

Bir vücut bana sertçe çarptı. Kaslarım kaskatı kesildi, düşüncelerim karışmıştı. Ve sonra... dudakları benimkilere çarptı, sıcak ve talepkâr.

Botlarım ve mızrağım yere gürültüyle çarptı. Havada nilüferler ve tuz kokusu vardı, ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdu. Elim boynunu yakaladı, parmaklarım kendi saçımdan daha iyi tanıdığım saçlarına dolandı. Diğer elim yan tarafına kaydı, ağır metal kemere takıldıktan sonra, itiraf etmekten çok daha fazla hayalini kurduğum kıvrımları okşadı.

Dili dudaklarımın kenarını okşadı. Onu geri ittim, ta ki sert ve soğuk tuğla bizi durdurana kadar. Ağızlarımız çarpıştı, tüm çarpışma ve baskı, dişlerimizi sürtünme ve şişen sıcaklık. İçimdeki canavar açgözlü bir şekilde serbest kaldı. Onu sıkıştırdığımda inledi, o kaplamalı kemer kalçalarım sürtünüyordu. Hırıldadım, dişlerimin kenarıyla onu sıyırdım

Isırıklarımıyla onu okşadım. Kalçalarım ileri doğru sallandı, çelik ve kumaşı delip geçerek onun ateşini avladı.

Karanlık içimdeki canavarı besledi, onu vahşi yaptı. Sözsüz.

İsimsiz. Ama onu tanıyordum.

Avuç içleri göğsüme yapıştı, parmakları kalbimin üzerinde derin bir iz bırakan yara izinin üzerinde durdu. O dokunuş bana her şeyi anlattı.

"Seni buldum," diye fısıldadım, yanağına öpücükler kondurarak, kulak memesini dişlerimin arasına aldım.

"Ve ödülünü aldın," diye mırıldandı, sesi ateşten boğuklaşmıştı. Kovalamaca onun içinde bir şeyleri ateşlemişti ve Elohios benim ne kadar yandığımı biliyordu. Bir tat almam gerekiyordu. Sadece bir tane.

Elim yine sert plakalara çarptı, zırh her yolu engelliyordu.

"Lanet olsun, ne giyiyorsun?" diye homurdandım, iki elimle kemeri çözmeye çalıştım.

"Draconis geleneği." Nefesi kesildi. Yumuşak, kötü bir kahkaha geldi. "Erkekleri bekletmek için giyilir."

"Böylece seni karanlık odalara götürmesinler diye mi?" diye alay ettim, bir elimi göğüslerinin üzerinde kaydırarak çenesini kavradım.

"Av, içgüdüleri harekete geçirir." Sözleri nefes nefese çıktı, cildi kızardı, dudakları aralandı.

Başparmağım alt dudağını okşadı. O da tam zamanında ağzını daha da açtı. Dişlerinin arasına bastırdım ve o da parmağımı ağzıyla kapattı. Sıcak, ıslak, yavaş... Dilini açgözlü bir hareketle parmağımın üzerinde gezdirdi.

Göğsümden bir inilti kopardı. Derimin altında ateş yayıldı. Kontrolüm parçalandı. Elimi çekip onu acı veren bir öpücükle kendime çektim. Sabır yoktu, sadece talep, açlık, inkar vardı. Lanetli zırhına çarptım, sürtünmeyi kovaladım, vücudumun altında onun yumuşak vücudunu arzuladım.

O inledi. Tırnakları derime battı. "Kallias," diye fısıldadı, kucaklamamın altında boğuk bir sesle.

Donakaldım, geri adım attım, ellerimi kaldırdım.

"Elohios, yardım et bana," diye mırıldandım. Onu çok istiyordum. O lanetli kemer, aklımı tamamen kaybetmemi engelleyen tek şeydi.

"Spire'a gitmeliyiz," diye nefes nefese söyledi, hala karanlıkta kaybolmuş halde. Hafif bir sürtünme sesi. Boğuk bir küfür.

"Kıpırdama," diye tısladım, kendi aptallığım için kendimi lanetleyerek. Tanrılar, erkekler gerçekten çekici buldukları eğleri varken nasıl bir şey yapabiliyorlardı? Çok dar olan pantolonumu düzelttim, damarlarımdan akan kr edici arzuyu bastırmak için yüzümü buruşturdum.

Ellerimi kullanarak, mızrağımı aramak için eğildim, umarım bıçak kısmı önce çıkmazdı. Parmaklarım, soğuk çeliği bulmadan önce ayakkabılarımdan yumuşak derisine dokundu. Rahat bir nefes alarak, mızrağın ucu karanlıkta yere bakacak şekilde dzleştim.

"İşte, oldu."

Elleri kolumu buldu, tunikimi tutarken onu merdivenlere geri götürdüm.

şehir ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve geçtiğimiz her sokağı tarayarak herhangi bir yaşam belirtisi aradım.

"Hepsi sarayda bekliyorlar," dedi.

Kar beyazı bir elbise giyiyordu. Omuzlarından sarkan elbise, günlerce keşfedebileceğim köprücük kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Belinde daralan elbise, metal pullarla kaplı bir etekle bağlanmıştı. Üst üste binen elik elmaslar halinde sarkıyordu. En uzun kısmı, bir erkeğin kaldırmak isteyeceği n ve arka kısımlardı.

Botlarımı giymek için durduktan sonra, çorak sokaklarda yürürken botlarım şıngırdadı. Açıklığa adım attığımızda, toplanan kalabalıktan alkışlar yükseldi, sanki Nienna'yı bulduğum için benim kadar şaşırmışlardı.

Mantom olmadan kendimi çıplak, savunmasız hissettim. O anda nasıl davranmam gerektiği bir yana, insanların önünde mantomu giymeye o kadar alışmıştım ki, yüzüm kızardı ve boynumda hissettiğim utançtan dolayı kendime lanet okudum.

Açıklıkta binlerce insan toplanmıştı, Uyanış'ta toplananlardan daha fazlası, hepsi ayakta duruyor, birbirlerine sıkışmışlardı.

Argos, Spire'ın dibinde bekliyordu, boğazından düşük bir hırıltı çıkardı. Bir emir. Bir davet. Kalabalıktan uzaklaşmak için bir söz. Diğer ejderhalar, başımızın üzerinde tembel daireler çizerek uçuyorlardı, binlerce renk.

Nienna'yı merdivenlerden yukarı çıkardım ve Argos'a hızlıca selam verdim, ancak beni prensesin yanına götüren Tsunami'ydi.

"Aferin, Kallias Sunsphear." Nereus'un sesi, şüphesiz büyüyle güçlendirilmiş olarak yankılandı. "Kızımı bize geri getirdin."

Yüzümdeki kılların, tutkuyla yanaklarını ve omuzlarını hafifçe sıyırdığı yerlerde kırmızı izler vardı.

"Nienna Draconis'i gelinim olarak talep ediyorum." Kalabalığın önünde seslendim. Greaves kenarda duruyordu, yüzünde dikkatli bir maske vardı, ama benim neden rahatsız olduğumu biliyordu.

"Ve ona sahip olacaksın." Nereus kollarını açtı ve kalabalık Spire'a doğru yürüdük. Her ne kadar orada bitmesini istesem de, bu sadece başlangıçtı.



Greaves, mantomun son zincirini bağlarken, sert kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. Parmakları, yüksek sesle söyleyemediği şeylerle dolu olarak toka üzerinde oyalanıyordu.

Onun yerini almıyordum. Bu bir takas değildi. Bir eş alıyordum — mahkemede yanımda durabilecek, fikrini söyleyebilecek, tahtın yükünü benimle birlikte taşıyabilecek bir ortak. O hala orada olacaktı, her zaman arkamda, sessiz ve kararlı. Peşimdeki bir gölge. Karanlıkta bir kılıç.

Elimi onun elinin üzerine koydum, sıkıca tuttum ve sonra bıraktım. Sözlere ihtiyacı yoktu. Rolünü biliyordu: beni korumak, Nienna'yı korumak. Bir süre sonra geri adım attı ve derin bir reverans yaptı.

Göğsüm sıkıştı. Beni onurlandırmak için bunu yapmıştı, ama ben sadece onu dik tutmak ve ona sarılmak istiyordum.

Hayatım tamamen değişmek üzereydi, ama o kalacaktı. Her zaman güvenebileceğim sabit noktam.

Radaanian yeşili giysilerimi giyip, parlak bir şekilde cilalanmış mantomu giydikten sonra, odamdan taht odasına doğru yürüdüm. Oda doluydu — çocuklar omuzlara tünemiş, siviller omuz omuza sıkışmış, her boşluğu doldurmak için can atıyorlardı. Heyecanla dolup taşan koyunlara benziyorlardı

. Duvarlar şimdilik boştu, kutlamalar daha sonra yapılacaktı.

Çenemi sıkarak kalabalığın arasından geçip aydınlık merdiven sahanlığına doğru ilerledim. Nienna anne babasıyla birlikte orada duruyordu, Argos ise kıvrılmış bir canavar gibi kenarda duruyordu. Devasa vücudu platformu ikiye bölmeye hazır gibiydi. Yaklaştığımda başını hafifçe eğdi ve hoşnutsuzlukla tek bir dişini gösterdi.

"Hoş geldin, Kallias Sunsphear," dedi Nereus, avucunu Nienna'nın koluna koyarak.

"Kızımızın elini istiyorsun," dedi Nyxaria, çenesini kaldırarak. Soluk parmakları kızının parmaklarına sıkıca dolanmıştı; bu, onu babasından başka birinin de evlendirdiğini sessizce hatırlatıyordu.

"Evet." Argos'un homurdanmasını görmezden gelerek onların önünde durdum. Ayaklarımla sağlam bir duruş sergileyerek gözlerine baktım. "Onun adı için pazarlık yaptım. Ejderhalarınızın lütfunu kazandım. Bir erkeğin eşini bulduğu gibi onu buldum. Talep ettim. Onu almaya geldim."

"Onu, bir ejderhanın yavrusunu koruduğu kadar şiddetle koruyacağına yemin ediyor musun?" dedi Nereus.

"Yemin ederim."

Nienna'nın burun delikleri genişledi. Nefesi kesildi, gözleri zar zor bastırdığı duygularla parıldıyordu. Maskesini korumaya çalıştı. Bir yanım onu korumak, o duvarı yeniden inşa etmesine izin vermek istiyordu. Diğer yanım ise o duvarın çatlamasını görmek istiyordu. Onun içindeki ateşi serbest bırakmak istiyordum.

"Ve ona, okyanus kadar derin ve sonsuz olan sınırsız sevgini verecek misin?" diye sordu annesi.

Peridot rengi gözleri beni tereddüt etmeye zorladı. Bir an bile tereddüt edersem, her şeyi iptal edecekti.

Ama ben Nienna'yı çoktan sevmiştim. Bağımız denizlerin ötesinde alevlenmişti, ikimizin de kontrol edemediği bir yangın başlatmıştı.

"Kabul ediyorum." Annesi'nin isteğine saygıyla başımı eğdim. "Peki ya sen, Nienna?" dedi Nereus, iki eliyle

"Kallias Sunsphear ile evlenmek ister misin? Bunu istiyor musun?"

Sıkı bir gülümseme dudaklarını kıvrımlaştırdı. Tek bir gözyaşı yanağından süzüldü. Veda ediyordu. Ona dünyayı sunabilirdim, ama bunu kabul etmek için kendi dünyasının bir parçasını kaybedecekti.

Şüphe göğsümü sıkıştırdı, bekleyerek.

"Radaan Kralı'na verilmekten başka bir şey istemiyorum."

Güneşin sıcaklığı omuzlarımı kavururken, sırtımı dik tutarak nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Ter, yakamdan damlıyordu ama kıpırdamadım.

Annesine döndü. Nyxaria onu kendine çekti, alnını öptü, sonra yanaklarını okşadı. Yavaşça gülümsedi. Hafifçe başını salladı.

"O zaman sana verilir."

Nienna bana döndü, yanakları kızarmıştı. Parlak ve cesur bir gülümseme yayıldı yüzünde. Çenesi dik, gözleri keskin. Benim prensesim. Balo salonlarını doldurmak ve ulusları iradesine boyun eğdirmek için doğmuş. Kendinden emin adımlarla öne çıktı ve derin bir reverans yaptı.

"Ben, Kallias Sunsphear, Tanrılar'ın Seçilmiş, Elohis'un Altın Savaşçısı, Nienna Draconis'i, Ejderhanın Kalbi'ni, Radaan'ın kraliçesi olarak seçiyorum." Sözler güçlü ve kendinden emin bir şekilde yankılandı. Titreme yoktu. Şüphe yoktu. O hala beni istiyorsa, ona sahip olacaktım.

Fallione, elinde ipek örtülü bir yastıkla öne çıktı. Gözlerimin arkasında nabzım hızla atıyordu. Bir seğirme. Sonra bir tane daha. Nienna onu takacağına söz vermişti, ama ya beğenmezse? Ya burada, herkesin önünde reddederse?

Ya yine aynı hatayı yapıyorsam?

Kadife örtüyü gösterişli bir hareketle çektim. Güneş ışığı altın rengi yakaladı, pullar karanlık taşın üzerine parlaklık yaydı. Daha küçük mantoyu kaldırdım. İplik kadar ince, narin ve parıldayan zincirler.

O hiç irkilmedi. Gözlerime baktığında kararlılığı gözlerinde parlıyordu. Çenesini yukarı kaldırdı. Sırtı dikti. Hazırdı, Eldeiade'nin aksine, bunu memnuniyetle kabul etti.

Metali omuzlarına yerleştirirken parmaklarım soğudu. Zincirler omuz bıçakları arasında parıldayarak omuzlukları birbirine bağladı. Benimkiler kalın, oyulmuş altın plakalarla kaplıydı. Onunkiler ise ejderha derisi şeklinde, zarif ama güçlü, madeni para büyüklüğünde pullarla parıldıyordu.

Her bir tokayı takarken acele etmedim. Her birinde durup, onun geri almasını, fikrini değiştirmesini veya istemediğini söylemesini bekledim.

Ama o hiç yapmadı.

Son zinciri taktığımda, göğsümde bir şey değişti — derin, yankılı bir sonun geldiğini belirten bir ses. İş bitmişti. Artık geri dönüş yoktu. Antlaşma yapıldıktan sonra yoktu. Tören yapıldıktan sonra yoktu. Onu Radaan'ın geleceğine bağladıktan sonra — o benimdi, ben de onundum.

Elini benimkinin üzerine koydu, bu hareketiyle Greaves'e yaptığının aynısını yaptı. Sanki içimde neyin kıvrıldığını tam olarak biliyormuş gibi sıkıca tuttu.

"Argos bekliyor," diye mırıldandı Nereus.

Kara ejderha düşük bir hırıltı çıkardı ve omzunu göstererek yer değiştirdi. Yaşına rağmen akıcı hareketleriyle kolaylıkla tırmandı. Nienna dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsedi, sonra ona doğru ilerleyerek kalın, pullu bacağına kavradı.

Onun pençelerinde binecektim. Bu hakaret canımı sıktı, ama bunu içime attım.

Nienna için, ben...

Keskin ve tiz bir çığlık havayı yırttı. Kafalar Yuva'ya doğru döndü.

Kalepsi kenara eğildi, ağzı öfkeden açık kalmıştı. Derin mor pullar ışıktaki dalgalandı, altın boynuzları çırpınırken parladı. Boynunu çevreleyen fırfırlar genişçe açıldı, güneşi yakaladı.

Argos inişte kıpırdadı, başını ona doğru kaldırdı. Kalepsi tekrar bağırdı, o kadar öne eğildi ki taş çakıllar yerinden koparak havada savruldu. Aşağıdaki kalabalık dağıldı; ebeveynler çocuklarını korudu, insanlar taht odasına koşarak sığındı.

Klepsi kanatlarını açtığında fildişi dişleri parladı, gergin mor zarın içinden gökyüzü parıldıyordu.

Nienna yanıma geldi. Argos homurdandı, sonra kenardan atladı ve pulları arasında kayboldu. Dişi onun yerini almak için aşağı süzüldü ve altımızdaki taşları sarsacak kadar sert bir iniş yaptı. Biraz daha küçüktü, ama daha az heybetli değildi.

Kuyruğu bir yandan diğer yana sallanıyordu. Göz bebekleri büyüdü, Nienna'ya odaklandı, sonra da bana doğru keskin bir şekilde daraldı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordum —beni nefret eden bir ejderhanın pençelerinde uçmak mı, yoksa hiçbir biniciye itaat etmeyen bir ejderhaya tırmanmak mı.

Nienna öne çıktı ve elini Kalepsi'nin omzuna koydu. Bakışları canavarın yüzüne yükseldi, canavar homurdandı,

benim kafatasımdan daha büyük geniş burun deliklerinden nefes nefese soluyordu. Uzun ve gergin bir anın ardından, kendini taşa indirdi.

Tereddüt etmeden, alışık olduğu zarafetle sırtına tırmandı. Ben de duruşumu değiştirdim, gözlerim altın bıçaklarla uçlu dev pençeleri takip ediyordu. Ejderhanın boynu ile omuzu arasına yerleşti, vücudu kasların kıvrımlarına düzgünce sokuldu. Canavar bana döndü, dudakları açık bir hırlama şeklinde kıvrıldı. Ben kıpırdamadım. Bu yaratıklarla geçirdiğim her saniye, çalışmadığım bir sınav gibi geliyordu. Ejderhalar insanların beklentilerine boyun eğmezlerdi.

Kalepsi başını aniden sallayarak hırladı — sabırsız bir yavru ejderha, tereddüt etmem için beni kışkırtıyordu.

"Kallias," diye seslendi Nienna yukarıdan.

Midemi bir ağrı sardı. Benden ona katılmamı bekliyordu.

Ona güveniyordum. Bu yeterli olmalıydı. O benim oraya ait olduğuma inanıyorsa, ben de onu gökyüzüne kadar takip ederdim.

Onun için, dünyayı dolaşmak için doğmuş bir Radaan Kralı, bir ejderhanın sırtına tırmandı.

"Ejderhalar ve onların müdahalesi," diye mırıldandım, kendimi yukarı çekerek. Hiç de zarif bir hareket değildi. Draconis bunu kolaymış gibi gösteriyordu. Yıllarca savaşta eğitilmiş çevikliğim, onun yanındaki yeri bulduğumda kaymamı engelledi. Arkasına yerleştim ve kollarımı beline doladım.

"Seni binmene izin veriyor," dedi Nienna. Sesindeki hayranlık rüzgarda kayboldu.

Uyluklarım onun uyluklarını sardı. Onu sıkıca tuttum, göğsüm sırtına bastırdı. Bir elim pürüzsüz bir pulun üzerine dayandı, yüzeyi avucumun altında kaygandı.

"At gibi mi?" diye mırıldandım.

Ejderha birden sarsıldı ve ikimizi de salladı. Botlarım kaydı, tutunmaya çalışıyordu.

"Uçan bir at gibi."

Kalepsi başını eğdi ve bu hareket bizi de onunla birlikte çekti. Yerçekimi bizi aşağıya doğru çekince midem bulandı.

İçgüdülerim geriye yaslanmamı söylüyordu. Nienna elini uzattı ve beni öne doğru çekti. Örgülü taçından saç telleri fırladı ve yüzümü acıttı. Göğsüm onun omurgasına çarptı. Birlikte, kaslı ve parlak mor pullarla kaplı bir duvara yapıştık.

Kanatlar genişçe açıldı — güneşle ıslanmış devasa yelkenler açılıyordu. Hava akımı uğuldayarak geçti. Bir anda Kalepsi dengelendi, ama iç organlarım geride kaldı, hala düşüyordu.

Sonra kanat çırpma sesi geldi - bizi daha yükseğe çıkaran devasa bir kanat vuruşu. Rüzgar uğuldadı. Aşağıdaki çatılar küçüldü, şehir siyah ve taştan oluşan bir bulanıklık içinde kayboldu.

Nienna'nın eli uyluklarımı sıkıca kavradı. Ejderhanın hareketleriyle sallanırken kalbim boğazıma kadar çıktı, her hareket sanki kas ve kemiklere sahip bir efsaneye binmek gibiydi.

Korku beni sardı, demir bir yumruk nefes borumu sıkıştırdı, ama bu dehşet içinde bile onun itidalini hissettim. Ejderha sabit bir şekilde hareket etti, kanatlarını şehrin üzerinde genişçe açtı. Hafifçe yana yattı, havayı zorlamak yerine yükselen hava akımlarının bizi taşımasına izin verdi. Nereus, Argos'un peşinden, yakınlarda uçan karanlık bir gölge olarak bizi takip etti.

Kalepsi'nin bakışları Yuvadın hiç ayrılmadı. Onu her zaman gözünün önünde tuttu. Nienna'nın sıcaklığı göğsüme bastırdı. Pelerinlerimiz birbirine dolandı, her hareketimizde zincir halkaları birbirine takılıp tıkırdadı. Draconia'nın son bölümünü geçerken kendini ejderhaya yasladı. Kalepsi yön değiştirip Yuvaya doğru dönünce Argos uzaklaştı.

Kalepsi, çıkıntıya yaklaşırken kanatlarını açtı. Arka bacaklarını uzatarak devasa vücudunu Spire'in yan tarafına hizaladı. Ejderha havada pozisyonunu ayarlarken ben homurdandım ve Nienna'nın sırtından aşağı kayarak indim. Mor kanatları gergin bir şekilde açıldı ve yükselişi yakaladı. Ön bacakları kemiklerle kaplı zemine sertçe indi, pençeleri gök gürültüsü gibi gürledi.

İki adım attı ve başını keskin bir şekilde çevirdi. Gözleri bana kilitlendi —gözlerinde cinayet parıldıyordu.

"Aşağı. Kapıya doğru git," diye tısladı Nienna, elini ejderhanın boynuna bastırarak.

Dişlerimi sıktım ve çok yakınımda duran hırlayan ağzına baktım. Kalepsi sınırına ulaşmıştı, sakinliği kaybolmuş, vahşi öfkesi geri dönmüştü.

Kafamın üzerinden tükürdüğünde, cüppemden bir kıvılcım patlaması sekti. Vücudu benimle ejderha yavrularının yığını arasında kıvrılmıştı, hala halsizdi ama hareketleniyordu — tek tek başlarını kaldırıp, davetsiz misafire gözlerini kısıyorlardı.

Botlarım taşa değdiği anda, o saldırdı.

Çığlığı havayı yırttı. Sanki ona ihanet etmişim gibi bana döndü, sanki beni sırtına almaya izin verdiğine kendisi bile inanamıyormuş gibi. Bir adım sendeledim, botum eski kemikleri ezdi. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı, arka ayakları üzerinde yükseldi, sonra tekrar yere çakıldı, kükremesi kafatasımda top patlaması gibi yankılandı.

Yeterince hızlı hareket edememiştim.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve Spire'ın girişine doğru ilerledim. Burası onun yuvasıydı. Ben davetsiz ve istenmeyen bir Radaan kralıydım, yavrularına çok yakın bir yabancıyım.

Omuzlarımın arasındaki yer yanıyordu, içgüdülerim dönüp ona karşı koymam için haykırıyordu. Çocukluğumda öğrendiğim bir ders derimin altında çığlık atıyordu: seni öldürebilecek bir şeye asla arkanı dönme.

Eşikten durup omuzlarımı gevşettim. Nienna attan inmişti. Her zamanki gibi sakın, eliyle hayvanın burnunu saygıyla okşadı. Kalepsi onun önünde asil bir şekilde çömelmiş, başını eğerek onun dokunuşuna karşılık vermişti.

Görkemli ama değişken yaratıklar.

Son bir homurtuyla ejderha arkasını döndü ve ejderhalarına doğru ağır adımlarla geri döndü. Nienna'yı arkasında tek başına bıraktı.

Göğsüm sıkıştı.

Nienna bana doğru yürüdü, pelerini işığı yansıtıyordu. Altın rengi, neredeyse parıldayan beyaz elbisesinin üzerinde işıldıyordu. O, bulutlara aitti. Zarif, narin, ama çenesi dik ve adımları emin. Kadınsı, evet, ama dokunulmaz.

Gümüş taç hala altın rengi saçlarının arasında duruyordu. Gevşek saç telleri boynuna doğru sarkıyordu. Safir bir gözyaşı damlası, dikkatimi çeken ince bir zincir üzerinde boğazının çukurunda asılı duruyordu.

İçimde bir sıcaklık hissettim. Omuzlarım, tanıdık bir ağrı ile kilitlendi — keskin ve sıcak.

Yutkundum, elim kemer tokamda sabitlendi. Bizi ayıran tek şey hava idi, ama panik soğuk parmaklarıyla içime sızdı. Beni geri çevirmemişti, ama beni sahiplenmemişti de.

Elohios, onu mutlu etmek için gerekirse kendimi ikiye bölerdim. Ama bu gece hala belirsizdi. O benim bedenimi tanı mıyordu. Tamamen değil.

O benim tüm halimi görmemişti.

"Solgun görünüyorsun," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, elini koluma dolayarak. "İlk ejderha uçuşun böyle yapar."

Keşke aklımın nerede olduğunu bilseydi.

'ın Yirmi Dokuzuncu Bölümü

NIENNA

Geceyi sahilde geçirdik, kutlama Uyanış'ı yansıtıyordu. Dansçılar ateş ışığında dönüyor, müzik dalgalarından sıçrayıp yıldızlara dağılıyordu. Sıcak ekmek, ızgara balık ve tuzlu su kokusu esintiyle karışıyordu. Draconia sevinç içindeydi. Halkım birleşmemi alkışladı.

Mutluydum.

Kallias, vatandaşlarım arasında onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Sırtı hala o katı gururu taşıyordu, mantosu özenle örtülmüştü, ama kaşlarının arasındaki çizgi yumuşamıştı. Duruşu akıcıydı, artık taştan oyulmuş gibi değildi.

Kıyı şeridi şenlik ateşleriyle doluydu ve davullar gümbür gümbür çalıyordu. Kalabalık büyüdü, dağıldı, sallandı, resmiyet güneşle birlikte yok oldu. Serbestçe kaynaştık. Ailem saatler önce ortadan kaybolmuş, bizi geceye bırakmıştı.

Kallias'ın koluna kıvrılmış, onun yan tarafındaki kıvrıma gömüldüm. Bir çocuk kumda dansçının sert adımlarını taklit ederek yürüdüğünde, Kallias'ın kahkahası alçak bir sesle yankılandı. Ateşin ışığı yüzlerine yansıyarak geniş gülümsemeleri altın rengi bir parıltıyla aydınlattı.

"Mutlular," diye mırıldandı.

Gurur göğsümde çiçek açtı. Gürültülü, gösterişli bir gurur değil, ruhumun derinliklerine kök salmış sessiz bir gururdu. Halkımız huzur hissetti. Umut. Ve

bunu onlara *biz* vermiştik. Bu sevinç, bu güvenlik, hak edilmişti.

"Öyle mi?" Avucumu onun uyluğuna sürttüm, yüzümü eğip kirpiklerimin arasından gözlerine baktım.

O homurdandı. Ağzında yavaşça bir sırıtış belirdi. "Daha mutlu olabilirdim."

"Öyle mi?" Kaydım. Elim içe doğru kayd ve bacağının iç kısmına yerleşti. Parmaklarımın altında kasları seğirdi.

"Yanımda, baştan çıkarıcı bir kadın oturuyor." Biraz döndü, dudakları kulağıma değdi. "Ve ben onu hala öpmedim."

Tırnaklarım, iç uyluklarının hassas bölgesini okşadı. Ağzından bir ses çıktı — yarı hırıltı, yarı inilti.

"Belki onu özel bir yere götürürsen, bunu düzeltebilirsin."

"Ben bir kralım. Kabul edilebilir olduğu zaman ayrılırım."

"Peki ya kraliçesi öyle karar verirse?"

Dişleri kulağıma sıyırdı. "O zaman ikna edilebilirim."

Elimi bacağından dizine doğru kaydırdım, sonra kalktım. Çenesi gerildi ve uzun süre oturmaktan bacakları tutulmuş halde ayağa kalktı. Arkamızda Greaves doğruldu. Kallias döndüğünde koluna girdim.

"Bu gece yatmaya gidiyoruz."

Arkadaşı nefes aldı ve ardından iç geçirdi. Küçük gülümsemesinin gölgesinde sessiz bir onay ile başını salladı. Siyahlar içinde, karanlıkta neredeyse kaybolmuş olsa da, o sevinç kıvılcımı içimde bir şeyleri ısıttı.

"Senin için mutlu mu?" diye sordum, yıldızların altında, dar sokaklarda ve kırık ay ışığında ilerlerken.

"Öyle," dedi Kallias, elini benimkinin üzerine koyarak. "O her zaman benim yanımda olmuştur. Bu... yeni bir şey."

"Seninle birlikte olduğun zamankinden ne farkı var?"

Parmağı dudaklarıma dokundu. Nazikçe. "Bu gece olmaz. Onun adıyla aramızdaki şeyi kirletme."

Boğazım kurudu ve o parmağını çekince parmak ucunu öptüm. Dikkatsizce davranmıştım. O evlilik ardında yıkım bırakmıştı. O incinmişti. İhanete uğramıştı. Bu konuyu açmamalıydım.

"Onu uzaklaştırdığım tek kişi sensin," dedi, sözleri düşük bir uğultu gibiydi. "Paylaşmaya niyetim yok."

Şehir sessizdi, ama nabzım bu sessizliği çılgın bir ritimle telafi ediyordu, Spire'a doğru attığım her adımda daha da hızlanıyordu.

Sessizlik bizi sardı ve ben bu sessizliği kucakladım. Tenim karıncalandı. Havada kutsal bir şey asılı duruyordu. Tutkumuz her zaman çatlaklarda yaşıyordu — gizli bakışlar, çalınan öpücükler, yeterince uzatamadığımız anlar. Ama şimdi? Şimdi dünya biliyordu. Ailem bu birliği kutsamıştı. Halkımız bunun için şarkılar söylemişti.

Bu gece, birleşmemizde utanılacak bir şey yoktu. Paylaştığımız aşk ve arzularımıza bağlı hiçbir suçluluk duygusu yoktu.

Sessizce Cireendium'a tırmandık. Kallias yakınımdaydı, ama hiçbir şey söylemedi. Gerginlik, sis gibi sinirlerime çöktü — yoğun, ağır, görmezden gelinmesi imkansız. Gerginlikten ağzım kurumuştı.

Personel eşyalarımızı yeni bir odaya taşımıştı. Yeni bir başlangıç. Geçmiş hayatlarımızdan kurtulmak.

Kapıda durdum ve Kallias öne çıkıp kapıyı açtı. Oda bizimkilerden farklıydı, genişti ve ortasında üç ejderha yavrusu rahatlıkla sığabilecek büyüklükte devasa bir gölgelikli yatak vardı.

"İnce bir zevk." Diye gülerek ilerledi.

Bir tarafta banyo odası, diğer tarafta giyinme odası vardı. Taş zemini zengin halılar kaplıyordu. Kadife koltuklar ve kavisli kanepeler duvarlar boyunca nöbetçi gibi duruyordu.

Onun her alanı dolaşıp köşeleri kontrol etmesini izlerken dudaklarım kıvrıldı. İçgüdüleri hiç dinlenmiyordu. Arkadaşına çok benziyordu —ama biri gölgede hareket ederken, Kallias parlayan bir güneş gibi yürüyordu. Her adımında güç vardı.

Geri döndüğünde omuzları gevşedi ve sonunda başını salladı.

"Bu kadar büyük odalar olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı, bakışları yatağa takıldı.

"Spire'ın sakladığı sırları görsen şaşırırsın."

Onu mantosunun asılacağı standı doğru yönlendirirken, eğlenceli bir uğultu sesi çıkardı. İki tahta manken yan yana duruyordu; biri daha geniş, diğeri benim için yapılmıştı.

Parmaklarım göğsündeki kalın zincirlere kaydı ve izin bekleyerek yüzünü izledim. Omuzları bir an durakladı

nefesini tutarken, çenesindeki kaslar seğirdi. Çenesi hafifçe eğildi, mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

İlk zincir gevşedi.

Her bir zincir düştükçe kalbim daha hızlı atıyordu. Artık bu yükü onunla birlikte taşıyacaktım. Kraliçesi olarak, Radaan'ı birlikte —eşit ortaklar olarak, aynı amaç için birleşmiş olarak. Artık yalnız kalmak zorunda değildi.

Son altın halka gergin bir şekilde gerilmişti. Karnımda kelekler uçuşuyordu. Hareket etmemişti, yükü kendi başıma çözmeme izin vermişti.

Toka yumuşak bir tıklama sesiyle açıldı. Boyunduruğu ağır bir şekilde asılı duruyordu ve ben, o omuzlarını döndürerek boyunduruğu serbest bırakırken kendimi hazırladım. Elleri benim ellerimi kavradı ve boyunduruğu kaldırıp standın üzerine yerleştirmeye yardım etti.

Sonra dokunuşu beni buldu — göğsümde sıcak ve büyüleyici. Kalbim avuçlarının içinde atıyordu. Cildim parmaklarının altında alevlendi, aşırı duyarlı ve bekleyiş içindeydi. Yüzünü inceledim, kaşları derin bir konsantrasyonla çatılmıştı. Eli göğsüme değdiğinde nefesim kesildi.

Bu temas her sinirimi ateşledi ve vücudum daha fazlasını istedi, hareket etmek, ona saldırmak istedi, ama ben kendimi tuttum. Bu bir sabır egzersiziydi. Bu çılgınca olmayacaktı. Çalınmış olmayacaktı. Acelele getirilmeyecekti.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, kalçaları benimkilere değdi. Sonra - yavaşça- zincirlerimi çözmeye başladı. Her metal halka, bir fısıltı, bir alay, bir umut ışığıyla korsemi okşadı.

Nefesim sık ve hızlıydı. Parmak eklemlerinin her dokunuşu beni heyecanlandırıyordu. Son zincir düştüğünde titriyordum.

Nasırlı elleri omuzlarımdan kayarken, mantoyu kaldırıp bir kenara koydu. Parmaklarım ceketinin düğmelerini buldu ve tek tek açtım. Ceketini düşürdü, geniş göğsü derin bir nefesle yükseldi.

Sırada yelek vardı. Sonra tunik. Onu gevşettim ve o da başından çıkardı.

Vücudum, onun benim olduğunu bilerek onaylayarak mırıldandı. Güçlü vücudu bana bastırdı, açlık ve çılgın bir ihtiyaçla hareket ederken...

Bir çığlık o anı paramparça etti.

Döndüm.

Kallias beni arkasına itti, içgüdüsel olarak koruyucu bir tavırla.

Freya, elinde buharlı bir kova ile kapıda donakalmıştı. "Majesteleri, beklemiyordum... Banyoyu getirdim."

Kallias bana döndü, yüzünde saf çaresizlik ifadesi vardı. Gözleri kader tarafından ihanete uğradığını haykırıyordu. "Seni ben yıkayabilirim," diye mırıldandı, alçak, boğuk, patlamak üzereyken.

Freya ciyaklamasını bastırırken, ben avuçlarımı göğsünde gezdirdim. "Sabırlı olun, iyi kral."

"Yeterince sabırlı oldum," diye homurdandı ve yanından geçmeme izin verdi.

Sırıtarak hizmetçimi banyo odasına çağırdım.

Yanakları kızarmış bir şekilde bizi içeri kapatarak peşimden geldi. "Denizin altında," diye tısladı. "Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim! Kapıyı duyduğum anda hemen geldim!"

"O uzun süre beklemez," diye uyardım, parmaklarımla başımdaki tacı çıkarıp. O burun kıvrıdı ve elbisesini çıkarmama yardım etti.

Banyo suyu buharlaşıyordu, kokulu yağlarla doluydu. Hızlı ve verimli çalışıyordu. Bu tören amaçlı bir temizlik değildi, hazırlıktı. Hızlı ve amaçlı.

Dün gece, cildim yıpranana kadar ovulmuştu. Bu gece, sadece bir katman gerekiyordu — kokulu, ipeksi, hazır.

Saçımı ördükten sonra, üzerime gümüş rengi, şeffaf ve baştan çıkarıcı bir dantel elbise giydirdi. Kumaş vücudumun kıvrımlarına yapıştıyordu, narin kenarları çok hassas cildimi yumuşakça sıyrıyordu.

"Bekle," diye mırıldandı, sonra tek bir saç telini çözdü ve köprücük kemiğime kıvrılmasını sağladı. "İşte." İşini hayranlıkla izlemek için geri adım attı, sonra alçak bir ısıklık çaldı. "O buna karşı koyamayacak."

Keşke onun direnme konusunda ne kadar iyi olduğunu bilseydi.

"Teşekkürler. Şimdi git." Gülerек onu kapıya doğru ittim. Kapıyı açtı.

Kallias yatağın kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini sabırla birleştirmişti. Tuniği yine bol duruyordu. Yere bakıyordu.

Sonra beni gördü.

Freya bir anda ortadan kayboldu.

Ben onun önüne geçince dikleşti, bakışları vücudumu taradı, boğazı titredi, parmakları dizlerini sıktı. "Başka kesinti var mı?"

"Banyo yapmak ister misin?" diye alay ettim, onun sert bakışlarına sırtarak. "Hayır mı? O zaman gece bizim, kralım."

"Elohios'a şükürler olsun." Tuniği yatağa düştü ve elleri belime uzandı. Başparmakları karnıma bastırarak beni yere sabitledi.

Bakışları dolaştı — yoğun, kasıtlı. Omuzlarım, göğüslerim, dantelin altındaki kalçalarımın hatları. Beni içti.

"Beni soyup soğana çevirdin," dedi, sesi kısıtlama ve arzuyla boğuklaşmıştı. "Seni ben soymalıyım."

Boynunun arkasını avuçladım. "Belki telafi edebilirim."

Ayağa kalktı, elleri yukarı kayarak saçlarıma dolandı. Saçımı çekerek başımı nazıkçe geriye eğdi. Bir nefes kaçtı.

O irkildi.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

O yumuşak titreme, sorusuna gömülü korku beni mahvetti. Sözsüz cevap verdim, ona daha da yaklaştım. Parmaklarım kemerini çözmeye çalıştı.

"Nienna," diye fısıldadı, elini gevşeterek. "Çok ileri gidersem bana söyle." Çenesi sıkıldı. Gözlerinin arkasında bir şey parladı. Bir gölge. Bir anı. Tereddüt ederken nefesi kesildi. "Bana zarar veremezsin."

"Çok iyi yapabilirim," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Beni inkar etme. Sana acı verirsem..."

Onun şüphelerini ve korkularını bir öpücükle susturdum. Şiddetli. Güven verici. Eldeide ona ne yapmış olursa olsun, geri kalan hayatımız boyunca bunu telafi edebilirdim, her gece biraz daha.

Geri çekildiğimde, gözlerine baktım. "Kallias, ben Ejderhanın Kalbi'yim. Bana zarar veremezsin."

Kaşlarını çatarak, sözlerimi sindirmeye çalışarak bana baktı. "Şimdi," diye fısıldadım, "beni öp."

Yüzündeki ifade birden değişti, ateş ve arzu yeniden alevlendi.

Beni yatağa doğru döndürdü ve düşmeme izin verdi. Bir kez zıpladım ve o yaklaşırken bakışları vücudumun her santimini taradı.

"Kraliçem," diye homurdandı, "Seni öpmek niyetindeyim." Elbisemi kaldırdı, dizimi öptü, sonra ayağımı yatağa bastırdı. "Ve seni yutmak. Bu gece ve yarın."

O elbiseyi daha yukarı çekip uyluğumu ısırırken, ellerim çarşafı sıkı.

Sakalları hassas cildimi sıyırdı. "Ve ertesi gün."

Nefesim kesildi, vücudum titredi ve ona uzandım. O da sürünerek bacaklarımın arasına yerleşti. Onun ağırlığı altında inledim. Ağzı benimkine dokundu ve çaresizliği yansıtan bir öpücük verdi. Dili yavaşça hareket etti, kalçaları da onun temposuna uyum sağlayarak sürtündü.

Bir homurtu kaçtı ağızımdan ve ayak parmaklarımı beline doladım, pantolonunu aşağı ittim. Pantolonun arkası takıldı. Dudaklarıma karşı kıkırdadı.

"Yavaş," diye mırıldandı, parmakları kemerini açmaya çalışıyordu.

Onun altında kıvrıldım, ellerim onun yanlarını kavradı, nasıl elde edeceğimi bilmediğim bir rahatlama için can atıyordum. Şehvet içimi kapladı, sıcak ve talepkardı.

"Başka bir gece de yapabiliriz," diye nefes nefese söyledim. Nefes nefese gülerek pantolonunu çıkardım.

O da benim uyluğumu yakaladı ve beni yerinde sabitledi. "Yavaş ol, Nienna," diye nefes nefese söyledi, göz kapakları sıkışmış ve kumaş botlarına takılınca alaycı tavırları kaybolmuştu. "Zamanımız var."

Tırnaklarım omuzlarına batınca yüzünü buruşturdu. Gözleri birden açıldı, ellerini uyluklarımın üzerinde sıkılaştırdı. Bacaklarımı sırtına doladım, kalçalarını benimkilerin arasına çektim. Nefesim kesildi. Açlık, ihtiyaç ve ısrar, her sinirimi yakıyordu.

Yavaşlamak, arzuyu bir kenara itmek mümkün değildi. Acele etmememizi söyledi, ama bedenlerimiz onu dinlemedi, aramızda yükselen ateşe teslim olmaya zorlandı. Görev ve saygıdan doğan titreyen bir kıvılcım, şimdi vahşi ve yakıcı bir alev haline geldi.

Bu uzun süren ya da nazik bir şey değildi. Bir erkek ve bir kadındı, sınırlar yıkılmış, uzun süredir inkar ettikleri temel bir şeye teslim olmuşlardı.

Acelecı, çılgın hareketler, özel zevk inlemeleri... Bir erkekle ilk kez birlikte oluyordum.

Ve doğru kişiye verdim.



Argos'un kükremesi uzaktan duyuldu, ardından Tsunami'nin keskin cıvıltısı geldi. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülerek çarşaflara sıcak bir parıltı yaydı. Uyuyakalmıştım.

Freya neden beni uyandırmamıştı?

Sonra uyluklarımın arasındaki ağrı her şeyi hatırlamamı sağladı. Yüzüm kızardı ve dudaklarım yavaşça gülümsedi.

Kallias yanımda yatıyordu, bir kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. Çıplak göğsü derin ve düzenli nefeslerle inip kalkıyordu, çarşaflar kalçalarının altında toplanmıştı. Bir eli kumaşın altına, kucağına sokulmuştu ve çıplak ayağı sabah ışığını yakalıyordu.

Onun botlarını ne zaman çıkarmıştık?

Bakışlarım kolunda takıldı — bronzlaşmış derisi, damarlı damarların üzerinde gergin bir şekilde uzanıyordu. Başımı eğdim, merakım artıyordu. O el orada tam olarak ne yapıyordu? Yanıma döndüğümde sırtışı geri geldi.

Kallias yatağın kenarına doğru eğildi. Çarşaf bacaklarını takip ederken eli yastığın altına uzandı ve çarşafı vücudumdan çekip aldı.

O yere düşerken ben de bir çığlık attım ve birden dikleştim. Sonra sessizlik.

"Kallias?"

Bir iniltiyle cevap verdi. Kenara sürünerek, karnımın üstüne yatıp ona bakmak için eğildim. Gözleri sıkıca kapalı, uzuvları ve çarşaflar arasında uzanmış yatıyordu.

"Yatağımda birinin olmasına alışmak biraz zaman alacak," dedi, uykudan boğuk bir sesle.

Gülünce saçlarım omuzlarımın üzerine düştü, uzun dalgalar çıplak tenini okşamak için aşağı sarkıyordu. "Greaves ile uyanmakla aynı şey değil mi?"

Gözlerini araladı. "Hiç aynı yatakta yatmadık." Elini yüzüne sürerek oturdu. "Hiç kimseyle aynı yatakta yatmadım."

İstiyor muydu?

Dün gece beni sıkıca sarıldı, ihtiyacı geçtikten çok sonra bile nefesini boynuma yumuşak ve sıcak bir şekilde üfledi. Kalmak istemeseydi, kalmazdı. Tereddütünü görürdüm.

Bir kapı çalması ikimizi de dondu.

Aynı anda döndük, gözlerimizi kocaman açarak kapıya baktık. Ben baştan aşağı çıplaktım. O ise dağınık bir halde yerde yatıyordu. Bir itmeyle, kapının arkasında duran kişi her şeyi görebilirdi.

"Kal?"

"Biz iyiyiz, Greaves!" diye tersledi.

Sırıtarak yataktan kalkıp saçlarımı bir düğüm haline getirerek odanın karşısına geçtim.

"Güneşin altında, kadın."

Sesi dikkatimi çekti ve omzumun üzerinden bakınca, başını yatağın kenarından çıkardığını gördüm. Saçları bir tarafta dikilmişti, ama gözleri benim popoma kilitlenmişti. Gülümsedim ve banyo odasına doğru yürürken hafifçe sallandım.

Onu özlememe rağmen, huzur içinde banyo yapmama izin verdi. Küveti kullanmak için bolca zaman olacaktı, ama rutin onu yere bağlamıştı. Bu, benim için olduğu kadar onun için de yeniydi. Benim kırmam gereken yıllarca süren yalnızlığım yoktu. Onun vardı. Bunları unutması zaman alacaktı.

Banyodan çıktığımda, kapının eşiğine yaslanmıştı.

Saçımı sıktım, su küvete damladı. "Gördüğün hoşuna gitti mi, sevgili kral?"

Bakışları alev alev yanıyordu. Tamamen giyinik, kontrolün simgesi. Bu adam verimlilikten başka bir şey değildi.

"Sanırım biliyorum." Sesi alçaldı. "Dikkatli ol. Krallar istediklerini alırlar."

Balkonda benzer bir uyarıyı hatırladım. O zaman, o harekete geçmeye cesaret edememişti. Ben de öyle. Peki şimdi? O dünya yanıp kül olmuştu. Biz de onun külleri üzerinde duruyorduk, yeniden yaratılmıştık.

Elbisemi başımdan geçirdim, kumaş nemli tenime serin bir his verdi. Elbiseyi yerine oturduktan sonra, ona arkadan bir bakış attım. "Yapabilir misin?"

Duvarıdan itti kendini, yavaşça sürünerek. Parmakları belimin alt kısmına dokundu, nefes kadar hafifçe. Elbiseyi bağlarken acele etmedi. Omuzlarıma ulaştığında, cildimi ısırdı, sonra acıyı öperek geçirdi.

Dudakları boynuma değdiğinde, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. Sarsıldım, acı çektim.

Ama o sadece son ipi bağladı.

"Sakin ol," diye fısıldadı, kalçaları arkama sürtünüyordu. Nefesi sabit ve ölçülüydü, ama vücudu sakinliğini ele veriyordu.

Sonra geri çekildi, bakmadan odamıza girdi.

Nefes almak, içimdeki fırtınayı bir şişeye hapsedmek, dün geceki gibi elbisesini çıkarmaya saniyeler kaldığını unutmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Etrafımdaki hava soğuduktan sonra, onu takip ettim.

O, şöminenin üzerinde durmuş, parmaklarını altın zincirlerin üzerinde gezdiriyordu. Çenesini sıkarak bana baktı. Gözlerinde sessiz bir soru belirdi.

Greaves dışında, onu giymesine yardım eden başka biri var mıydı?

Saçlarımı ıslak bir şekilde sırtıma düşürdüm ve onu kenara itekledim. Ağırlığı uyumsuz hissettirse de dikkatlice kaldırdım. Garip ve ağırdı. Kimseye takması kolay bir şey değildi, ama onun yardımıyla omuzlarına yerleştirmeyi başardım.

O hiçbir şey söylemedi, ben tokalarla sabitlerken çenesini oynattı. Düşüncelerinin çalkantılı olduğunu bilmek ve onlara vakıf olmamak yeni bir işkence biçimiydi.

"Aklında ne var?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı, ellerime baktı. "Greaves ve ailem dışında, kimse bana bu mantoyu giydirmemi."

Hoş bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı ve gülümsememi bastırdım. Bu an benimdi. Eldeide'nin hiç dokunmadığı bir şey.

Son zinciri taktım ve o elimi tuttu. Elimi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu — sessiz bir teşekkür.

Sonra, benim pelerinimi aldı.

Onunkinden daha hafifti, benim hareketlerime uyacak şekilde tasarlanmıştı. Yine de, yaldızlı pulların sarkışı, her an kayıp düşecekmiş gibi hissettiriyordu. Zincirler

sallanarak göğüslerime değiyordu ve parmakları göğsümü yavaşça ve kasıtlı olarak okşayarak içimdeki ateşi körüklüyordu.

Çok basit bir hareket. Günlük hayatımızın bir parçası olan bir hareket, ama yine de samimi ve özeldi. Bu, evliliğimizi tamamlamak kadar önemliydi. Sessiz, kutsal bir şey. Sözsüz bir yemin.

Bu sadece bir rutin değildi.

Bu bize aitti. Geleceğimizin sembolüydü. Birlikte.

"Bugünün görevleri?" Saçımı örüp botlarımı bağladıktan sonra sordum.

"Fallione'den brifing almam, limanda kaptanımı ziyaret etmem, bir asilzadeyle konuşmam gerekiyor - adı Elek miydi? - ve en önemlisi, kraliçemle bir toplantım var."

Parmaklarım botun son ilmeğinde durakladı. Kaşlarım yükseldi. "Öyle mi? Onun ilgisini gerektiren ne var, sevgili kralım? Konuşman gereken bir şey mi?"

"Sözlere gerek yok," dedi, paltosunun üzerindeki zincirleri düzelterek. "Ama öğlene kadar burada olmasını bekliyorum."

"Peki ya önceden başka bir randevusu varsa?"

"O zaman özel bir plaj ya da dolap yeterli olur herhalde."

Gülümsemeyi bastırarak yatakta geriye yaslandım, ayak bileklerimi çaprazladım. "O zaman randevumuza kadar kütüphanede olacağım."

"Kütüphaneler tehlikeli yerlerdir."

"Katılıyorum. Beni kurtaracak bir krala ihtiyacım olabilir."

"Orada toplantı yapmaya ikna edilebilirim." Gözleri aynada benimkilerle buluştu; ateşli, acımasız. Derimin altında bir sıcaklık hissettim, dün gecenin hatırası alev gibi parılıyordu.

Bir kapı çalması o anı dağıttı.

İç çekerek kalktım ve kapıyı açtım. Greaves koridorda bekliyordu, bakışları beni geçip gitti. Gümüş saçlı bir adam hemen arkasında duruyordu, ifadesi yumuşaktı, muhafızın her zaman olduğu gibi somurtkan ifadesinden çok farklıydı.

"Toplantıya kadar," dedim, koridora adım atarak. "Ne toplantısı?" diye sordu Fallione.

Koridora adımımı atarken, yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

Sabah kütüphanede, annemle seyahat planlarını düzenleyerek geçti. Bitmek bilmeyen ayrıntılar. Bir ejderhayı taşıyabilecek tek bir tekneimiz vardı

Radaan'a dönmeden önce denetlenmesi ve muhtemelen onarılması gerekiyordu.

Ejderha Gemisi yenilikçiliğin bir örneğiydi. Diğer gemiler gibi pruva ve kış kısmı olan geminin ortası, ejderhaların dinlenebileceği düz ve geniş bir alana sahipti. Sadece çok azı gemiyi çekecek ve orta güverteye sığacak boyuttaydı.

Radaan'ın mürettebatı, Draconis Gemileri ile birlikte gemiye geçmek zorunda kalacaktı. Onları bir araya getirmek zaman alacaktı ve bu görev annemle bana düşmüştü.

Öğle vakti yaklaşırken, aşçı Gertrude bir hizmetçiyi bana gönderdi. "Fasulye çayıyla ilgiliymiş, Majesteleri."

Annem listesinden başını kaldırdı. Gün ışığı gümüş rengi saçlarına vurarak yumuşak bir parıltı oluşturdu. "Fasulye çayı mı?"

"Ona birazdan geleceğimi söyle." Hizmetçi selam verip ayrılırken, omurgamdaki düğümleri gevşetmek için kollarımı başımın üzerine uzattım. "Bu bir Radaan içeceğidir," diye açıkladım.

"Otlar yerine fasulye mi demliyorlar?" Sesinde ağır bir şüphe vardı.

"Öyle bir şey." Omuz silktim ve gülerek geçiştirdim. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" "Bir toplantım var."

"Kiminle?" "Kallias."

"Öyle mi?" Başını eğdi, gözlerini kısarak. Bir an sonra, bakışlarını kağıtlarına indirdi, dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirdi. "Umarım işlerin yolunda gider."

Cireendum merdivenlerinden mutfağa indim. Sıcak kokular yükseliyordu — zengin çorbalar, taze ekmek. Kaynayan tencerelerden çıkan buharla hava yoğunlaşmıştı. Kahkahalar ve metal sesleri mutfakta yankılanıyordu.

"Nienna... Majesteleri!" Gertrude, önlüğü unla kaplı halde bana el salladı. Eğildi, sonra cebinden küçük bir çuval çıkardı. "Bunlar kiler arkasında duruyordu. Bunlar sizin fasulyeleriniz mi?"

Çuvalı aldım, solmuş harflerin üzerinde başparmağımı gezdirdim. *'Kahve'*

yarı silinmiş harflerle göze çarpıyordu.

"Evet! Bunlar o fasulyeler!"

"Bu not da onlarla birlikteydi." Bir kağıt parçasını açtı. "Tatlandırıp krema ile servis edin diyor. Asitliğini kesiyor."

"Onu demleyebilir misin?"

"Hemen hazırlarım!" Elime bir pasta sıkıştırdı. "Dün gecedan sonra açlıktan ölüyorsunuzdur."

Gölmekten boğuldum.

Yüzü soldu, kızardı. "Oh, saygısızlık etmek istemedim! Sadece... akşam yemeğinde fazla yemediğini kastettim."

Gölmemi bastırarak, başımı sallayıp ikramı kabul ettim ve onun huzur içinde çekip gitmesine izin verdim.

Elmalar, ekşi ve tatlı bir lezzetle doluydu. Üstündeki şeker dişlerimin arasında çıtırdadı. Tereyağlı hamuru bana Radaan'ı ve oradaki tüm farklı yemekleri hatırlattı. Kallias'ın bizim yemeklerimizi nasıl bulduğunu merak ettim. Kıta ile karşılaştırıldığında, Draconia'nın yemekleri mütevazıydı, tadı basitti.

Birkaç dakika sonra Gertrude, kenarından buhar çıkan bir kupa ile geri döndü.

Sıvı olması gerektiği gibi koyu değildi. Bunun yerine, yumuşak, süt rengi bir tonu vardı. Tanıdık bir koku - topraksı ve keskin - fincandan yükseldi, hafif bir tatlılıkla yumuşatılmıştı.

Teşekkür ederek, onu odamıza götürdüm, onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

O masada oturmuş, kağıtları dağınık bir şekilde yayılmıştı.

Kapıyı kapattığımda "Geç kaldın" diye homurdandı. Kafasını kaldırmadı, sadece bir kağıdı diğerlerinden ayırıp kenara koydu.

"İyi bir nedenim vardı," dedim, masanın kenarına oturarak.

Kupa'ya bir göz attı, başka bir yığını karıştırırken kaşlarını çattı. "Bir dakika."

Sessiz kaldım, dizimi onun dizine doğru yavaşça yaklaştırdım. Elbisemin ön kısmı bacaklarımın arasına kayd ve soluk renkli taytımı ortaya çıkardı. Eli uyluğumu buldu, onu kendine doğru çekti, parmakları sıkı bir şekilde onu tutarken işine devam etti.

Envanterler. Programlar. Kabaca çizilmiş haritalar ve yarısı karalanmış tarihler.

Sonunda içini çekip geriye yaslandı. "Şimdi. Benim için neyin var?"

"Kahve." Gülümsedim ve fincanı uzattım.

Kupaya sanki içinde zehir varmış gibi baktı. "Belki de içeceği Radaan'da tutmak daha iyidir."

"Hayır." Güldüm. "Aşçı bu sefer uygun bir poşet buldu. Diğer parti senin geminden gelen çekirdeklerle demlenmişti."

"Siyah çekirdeklerden çay yapmışsın." Yüzünü buruşturdu, sonra titredi. "Bu vatana ihanet sayılmalı." İçeceğin içindekileri kokladı, çalkaladı. "Kahve genelde bu kadar soluk olmaz."

"Gertrude bir not buldu. Krem ve bal ile en iyi olduğunu yazıyor."

"Denedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Zaten hiç sevmedim." "O zaman senin iyiliğin için." İçini çekti ve bir yudum aldı.

Ağzında tuttu. Bir kez çalkaladı. Yavaşça yuttu. Dudaklarını şapırdatarak. "Bu... farklı."

"Beğendin mi?" diye sordum, o onu masaya koyduğunda kalbim sıkıştı.

"Kahve, ama benim damak tadıma uygun değil." Eli uyluğumu sıktı. "Diğer şeyler uygun."

Sandalyeyi geri itti, bacaklarını genişçe açtı. Elleri uyluklarına ağır bir şekilde kondu, açıklık bakışlarını kararttı.

"Kraliçe olarak, elbiseleriniz sarayı etkileyecektir." Sesi kalınlaşmış, boğuk ve alçalmıştı. "Bu yırtmaçın tarım ülkesi için pratik olduğuna inanmak zor. Tabii her erkeği öfkeli bir şehvetle ateşe vermek istemiyorsanız."

"Radaan'da binilecek ejderha yok mu?" Bacaklarımı ayırdım, elbisenin arasına sarkmasına izin verdim. Gözleri kumaşı dolaştı, ama kumaş şeffaf da olabilirdi. O bakış ejderha pullarını bile yakabilirdi.

"Hiçbiri. Radaanlıların ejderhalara binmelerine izin verilmediğini duydum."

"Peki ya kocalar?"

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Masadan kayarak indim ve bacaklarımı onun kalçalarına doladım.

"Kadınların kocalarına binmesine izin verilmiyor mu?"

Gözleri seğirdi. Hızlıca gözlerini kırptı. "Eteklerin bunun için kesildiğinden emin değilim."

"En iyisi denemeliyim," diye fısıldadım ve ellerini arkama götürdüm.

"Bir kraliçe, cesaret edemediği bir yere halkını asla götürmez."

Elleri elbisenin altına kaydđ.

Ve ben ona doğru eğildim, liderlik etmeye hazırdım.

Draconis elbiseleri aslında binmeye uygundu, ister kocalar ister ejderhalar olsun.

Otuzuncu Bölüm

KALLIAS

O geceki akşam yemeği sabrımın sınırlarını zorladı. Resmi yemek salonu cilalı mercan ve oyulmuş dalgaların sürüklediği odunlarla parıldıyordu, duvarlar ışığı yansıtan deniz kabuklarıyla süslenmişti. Draconis sarayının meraklı bakışları altında kral ve kraliçe olarak ilk ortak yemeğimizi yiyorduk. Nienna ellerini kendine sakladı, ama ben sevgililerin sessizce konuştuğu gizli dili çabucak öğrendim.

K'lan belediye başkanıyla gülüyordu, gülümsemesi ışıltılıydı. Derin mavi gözleri bana doğru kaydı, sonra ustaca bir rahatlıkla asilzadeye geri döndü. Parmakları elbisesinin önünden kaydı, en küçük parmağı biraz daha aşağı indi. Dikkatimi çekmek için yeterliydi. Bir sıcaklık kıvılcımı çaktı.

Şehvet, alevle beslenen bir yılan gibi içimi sardı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Vergi alındı ve tahılınız için teşekkür ederiz," dedi Nyxaria, sesi sisin içinden keskin bir şekilde duyuldu. "Ejderhaların ekmeğe ihtiyacı yoktur. Bu, halkımızın yükünü hafifletir."

En ufak bir baş hareketiyle onayladım ve kadehimdeki şarabı yudumladım. "Gelecek olanların sadece bir kısmı."

Nereus kadehini bana doğru kaldırdı. "Bereketli yıllara."

"Barış dolu yıllara," diye tekrarladım ve kadehimi onun kadehine dokundurdum.

Nienna döndü, içkisini yudumlamadan önce odayı gözleriyle taradı. Soylu adama kibarca omzuna bir dokunuş yaptı ve yanıma dönerek annesinin arasına oturdu.

"Jakob selamlarını gönderdi," diye mırıldandı, ben ayağa kalkıp sandalyesini çekmek için. Arkasında duran hizmetçi kızardı ve geri çekildi, görevinden mahrum kalmıştı. "Bir gün sana K'lan'ı göstermek istiyor."

Gözleri benimkilere doğru yükseldi. Gözlerinde ışık parıldadı, gülümsemesinde saf ve samimi bir neşe parlıyordu. Bu neşe, göğsüme tam isabet etti.

Rol yoktu. Oyun yoktu. Sadece beni öldürmek istemeyen insanlarla dolu bir odada paylaşılan bir an vardı. Sonunda, ailesi beni şüpheyle bakmadan var olmama izin verdi. Ejderhalarına beni yemelerini emretmemişlerdi, bu bir ilerleme gibi geliyordu. Soylular gülümsemelerini korudular ve kimse bana tükürmedi. Bu da bir şey sayılırdı.

Ama mucize hoşgörüde değildi, onda idi. Bana sıcaklık, kahkaha ve ateş verdi. Radaan'da geçirdiğimiz zaman bir anlık bir ışıltı, olabileceklerin sadece bir tadıydı. Bu... bu gerçek gibiydi. Ve bu sadece başlangıçtı.

Dudaklarını ısırdı, yanakları pembeye döndü. Başını eğdi ve elini tabaklarımızın arasına bıraktı.

Onun yanına oturdum, parmaklarını parmaklarımla okşadım. "Ziyaret etmek ister misin?"

"Orayı yeterince iyi biliyorum," dedi, karşıdaki birine gülümsedi. "Ama senin de görmeni istiyorum. Bir daha böyle bir şansın olmayacak."

Bir hizmetçi önüme buhar çıkan, balık ve baharatla dolu kalın bir çorba kasesini koyarken başımı salladım. "O zaman gidelim."

Akşam nefes almak kadar kolay geçti. Nienna ailesiyle sohbet ederken, parmaklarıyla elimde desenler çizdi; önceki gece, başka bir tür açlık doyurulduktan sonra onun cildine çizdiğim desenlerin aynısı.

O, annesinin sözlerine odaklanarak avucumun içine sonsuzluk sembolü çizdiğinde, ağzım gülümsedi. Bunu farkında mıydı, yoksa bu hareketi doğal olarak mı yapıyordu, merak ettim.

Tabaklar kaldırıldıktan ve ışıklar kısıldıktan sonra, Şef Jehoikim yaklaşırken ayağa kalktım.

"Tebrikler, Kral Kallias Sunsphear," diye bağırdı, masadaki herkesin gözlerini bize çevirerek. Dikkatli bakışları ve sıkı gülümsemelerin ardındaki kibar gerginliği fark ettim. Kimse onu sevmiyordu. Ama herkes ona tahammül ediyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve eğildim, boyumla onun alanına girerek. "Teşekkürler, Şef."

Nienna'ya böyle bir nezaket göstermedi. Bakışlarının üzerimden kayıp ona yönelmesinden, benim daha iyi bir anlaşma yaptığımı düşündüğünü söyleyebilirim.

Yanılmıyordu.

"O ateşli bir kız olacak," dedi alçak, çirkin bir kahkaha atarak, iri göğsüne gergin bir şekilde sarılmış kuşağı okşayarak. "Krallığın ona hazır mı?"

"O, Radaan'ın tam da ihtiyacı olan kişi," diye cevap verdim, sesim sakın ve ölçülüydü. Bir adım öne çıkarak onu Nienna'dan ayırdım. "Pençeleri ve dişleri olan bir kraliçe. Başka birini istemem."

Ve karanlığı yakıp kül edecek kadar parlak bir tutku.

"O, krallığının ihtiyacı olan kişi olabilir, ama ben halkının *ne istediğini* tartışmak için uygun bir zaman arıyordum."

Onun tavırlarına başımı sallayarak, doğru anlarda homurdanarak karşılık verdim — adamın ticaret hakkında tartışma arzusunu yatıştırmak için. Radaan'ın incilere veya kristal bibloları ihtiyacı yoktu, ama limanlarım açık kalmaya devam etti. Nienna'nın kasesini bitirmesini izlerken, o konuşmaya devam etti.

Kaşığını masaya koydu ve gözleri vücudumu taradı, uyluklarımın üst kısmında takıldı. Yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırarak, saçlarının gevşek tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Gururla dolmuştum. Onun düşüncelerinin nereye gittiğini tam olarak biliyordum.

"Daha fazla inci," Ronan aramıza girerek, soğuk bir sesle, daha da soğuk bir bakışla, "Draconia'dan daha fazla Gemi demek." Nienna'ya bir bakış attı, sonra açık bir tiksintiyle gözlerini üzerimde gezdirdi ve sonra tekrar yukarı çekti.

"Ticaretten bıktım," dedim, Ronan'ın omzuna gülümseyerek elimi vurdum.

Yüzü asıldı, çenesi sıkıldı, parmakları bardağı sıkıca kavradı.

"Belki prens daha yardımcı olabilir. Draconia'nın neler sunabileceğini ve Kulletti'nin karşılığında Radaan'la neler paylaşabileceğini biliyor."

Onların yanıtını beklemeden ayrıldım ve ayağa kalkan Nienna'nın yanına döndüm. Elim sırtının kıvrımlarını buldu ve onu masadan uzaklaştırdım, belini sıkıca kavradım.

Oda. Odamıza gitmem gerekiyordu. Onu, kadınları tanımayan vahşi bir çocuk gibi duvara dayayamazdım.

Ciğerlerim hava için yanıyordu. Her adımda kontrolüm azalıyordu. Baş eğikti, parmak eklemleri tekrar tekrar uyluğuma dokunuyordu.

Kapıyı tekmeleyerek kapatmadan önce dudaklarım onun dudaklarına değmişti. Greaves düşüncelerimin kenarına kayboldu. Bütün gün açlığımı bir kenara itmiş, onu vahşi bir hayvan gibi kafese kapatmışım, ama şimdi o vahşi ve ani bir şekilde serbest kalmıştı.

Onu odaya doğru döndürdüğümde inledi, sırtı bana doğru eğildi, dudakları açıldı, boynu bana sunuldu.

"Yatak hemen orada," diye nefes nefese söyledi.

Boynunu ısırdım, bıraktığım her iz üzerinde yumuşak özürler fısıldadım. Yanılmıyordu. Yumuşak yatak ve battaniyeler odanın diğer ucunda bekliyordu, ama sanki kilometrelerce uzaktaydı. Vücudum *şimdi* serbest bırakılmak için çığlık atıyordu. Bu, uzun süre cinsel ilişkiden uzak kalmanın bir yan etkisi miydi, yoksa sadece *onun yüzünden miydi*? Vücudumun onun tadı, tutkusu karşısındaki tepkisi miydi?

"Yatağı mı *istiyorsun*?" diye sordum, avucumu kapıya dayayarak. Tanrım, Greaves hâlâ dışarıda duruyordu. Onun için, kendim için değil, bir adım geri çekildim.

Beni çevreledi, parmaklarını yeleğime geçirip beni öne doğru çekti.

Sarı saçları birden siyah oldu ve ben irkildim, bileğini tuttum.

O güldü ve bana doğru koştu, ama ben geri çekildim, mantom kapıya çarptı.

Nefesi kesildi, gözleri arzudan endişeye dönüştü ve yüzümü inceledi. "Ne oldu?"

Kaşlarımı çattım, eline sertçe baktım. Anılar su yüzüne çıktı, bilinçimin kenarında karanlık ve şiddetli bir fırtına kopuyordu.

Görüntüyü uzaklaştırmak için öfkeyle başının arkasına yumruğumu indirdim. Onu kendime çekip öptüm. Sertçe. Acımasızca. Ağzını zorla açıp dilindeki şarabın tadını kovaladım. Dudakları benimkilerle aynı ritimde hareket etti. Ben öne doğru atıldığımda o sendeledi. Kalçalarını tutup onu kaldırdım. Bacaklarını bana doladı, parmakları saçlarıma dolandı ve sertçe çekti.

Zevk alevlendi. Sonra söndü.

Şarap küle dönüştü.

Ağzımı ondan ayırdım, boğazımı tırmalayan geçmişimin hayaletleri boğazımı sıkıyordu.

Nienna geri çekildi, tutuşu gevşedi.

"Durma," diye homurdandım ve onunla birlikte yatağa düştüm. Giysilerimiz kayboldu. Pantolonumun düğmeleri onun elleri altında açıldı.

Mavi gözleri karardı, koyu kahverengiye dönüştü.

Göğsümden bir hırıltı çıktı ve kalçalarını yakalayıp onu kendime doğru çektim.

Kendimi ona gömdüm. Kaçmak için değil, *kalmak* için. Onun ateşi, parlaklığı beni şimdiki ana bağladı, anılarla çığlık atan her sinirimi toprakladı.

O anılar cesetlerdi, mezardan gelen fısıltılar. Toz. Eldeiade ölmüştü.

Ve bir daha asla öyle muamele görmeyecektim.



Menteşeler gıcırdarken bir çığlık attım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, zihnim içeri giren figürleri tanımaya çalışıyordu. Biri duvar boyunca ilerledi, diğeri ise kapıyı arkalarından yavaşça kapattı.

Hareket eden kişi bir elbise giyyordu.

Derin bir nefes verdim ve inleyerek başımı yastığa bıraktım. Odayı paylaşmak, hazırlıklı olmadığım bazı sorunları da beraberinde getirdi.

Freya, gözleri yere bakarak Nienna'nın yatağının yanına geçti. Onu nazikçe dürttü ve sessizce selam verdi. Nienna inledi, bana doğru döndü ve yüzünü göğsüme gömdü.

Yorganı omuzlarına çektim ve hizmetçiye başımı salladım. "Perdeleri çek."

"Sen onlardan daha kötüsün," diye mırıldandı Nienna kolumun kıvrımına.

"Güneş kimseyi beklemez."

Kumaş çubuklar boyunca sürtündü ve loş ışık içeri sızdı. Greaves kapının hemen içinde duruyordu, yüzünün her çizgisinde yorgunluk belirgindi. Muhtemelen personel odasında yatıyordu ve benden daha az uyuyordu. Dinlenmem, tırmalayan rüyalarla bölünmüştü. Suçu tamamen Nereus'a ve düşüncelerimi karıştırmasına yükledim.

Ya da Nienna'ya... O, gömdüğüm şeyleri karıştırdı, travmayı tozlarından arındırdı ve tekrar gün ışığına çıkardı.

"Öğlen yine toplantı yapacak mıyız?" diye mırıldandı battaniyenin altından.

"Kraliçem isterse, emrindeyim."

Freya'nın odada hareketlerini takip ettim. Su kabını değiştirdi, elini kaldırdı ve büyücü ışıklarını yeniden yaktı. Sessiz ve verimli bir şekilde işini bitirip odadan çıktı. Greaves onu takip etti.

"Mmm. Sanırım konuşmamız gereken konular var." Nienna ortaya çıktı, yüzündeki saçları geriye itti ve yanağını göğsüme dayadı.

"Öyle mi?" diye sordum, yataktan kalkacak havamda değildim.

Parmakları belime doğru kaydı. "Çok önemli konular."

Kalçalarımı uzaklaştırdım, ulaşamayacağı bir yere, o da acınası bir inilti çıkardı, ben ise sessizce güldüm.

Giyinirken omuzlarımda görünmez bir ağırlık hissettim, ama içimi kemiren endişeyi gizledim. Şüphe ve endişe fırtına bulutu gibi üzerimde dolaşıyordu, ama o saçını tararken odada yumuşak ve sakinleştirici bir ses olan mırıldanması yankılanıyordu; bu ses bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

Bu yükü onunla paylaşacağımdan değil.

Hizmetçi, elinde tepsiyle geri dönmeden önce, nazik bir kapı çalma sesi tek uyarıydı. Greaves, kapının içindeki görevine geri döndü, her zamanki gibi tetikteydi

sanki kısa kıvılcık saçlı kadın kahvaltıyla bizi sakatlayacakmış gibi.

"Teşekkürler, Freya," dedi Nienna, buharlı bir fincan çayı kaldırarak. Aynı fincan, kıyılmış balıkla süslenmiş iki dilim ekmeğin yanında duruyordu.

"Sizin için de var, Majesteleri." Freya başını eğdi, sonra tarağı aldı ve Nienna'nın karışık saçlarını taramaya başladı.

Mahremiyetin olmaması canımı sıkırsa da içkiyi kabul ettim. Nienna bir yudum aldıktan sonra gözlerini kapattı ve sıcaklığın tadını çıkardı. Hızlıca kokladığımda nane olduğunu anladım; bu, sersemlemiş zihnimi uyandırmaya yetti.

Ancak tadı öyle değildi.

Sıcak. Naneli. Ve tuzlu. Sanki deniz suyuna batırılmış gibi. Yüzümü buruşturarak bardağı indirdim, dilim geri çekildi.

Freya işiyle meşgul olmaya çalıştı, ancak bastırıldığı kıkırdaması onu ele verdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Nienna, gülümsemesi çok parlak ve hevesliydi. "Tuzlu," dedim, boğazımı temizleyerek.

"Beklenmedik."

"Gezgin Çayı. Biniciler uzun uçuşlardan sonra içerler." Bileklerine yağ sürdü ve cildine sürerek yedirmeye başladı. "En sevdiğim çaydır, ama çoğu kişi sevmez."

Gözleri yaramazca parladı, sanki gizli bir bahsi kazanmış gibi burnunu kırıştırdı.

"Bunu sana ve binicilere bırakacağım," diye mırıldandım, bardağa yan gözle bakarak.

Giyinip hazır hale geldikten sonra yollarımız ayrıldı. O annesini bulmak için ayrıldı; ben ise şehir belediye başkanlarının taleplerini incelemek için masama döndüm. K'bar, zanaatkarlar bölgesini gezmemizi teklif etti; muhtemelen ürünlerini sergilemek ve mühendislik işbirlikleri kurmak için bir girişimdi. Fallione benim yerime gidebilirdi, ama ayrılmamıza birkaç hafta kaldığı için bir ziyaret faydalı olabilirdi.

"Kal?" Greaves'in sesi kağıtların hışırtısını keserek duyuldu.

Onaylayarak mırıldandım, azalan gemi envanterini bir kenara bırakıp adanın önemli şahsiyetlerinin listesine odaklandım. Biz buradayken Radaan başka kime güvenebilirdi ki?

Cevap vermediğinde, başımı kaldırıp ona baktım. Yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu.

Yüzümü sarayda taktığım dikkatli maskeye çevirdim. Boş.
Anlaşılmaz. Benimle onun istenmeyen endişesi arasında bir duvar.

Kaşları onaylamadığını gösteren bir şekilde çatılmış, dudakları derin bir kaş çatışıyla büzülmüştü. Endişe ve daha keskin bir şey bakışlarını gölgeliyordu. Bir eli kılıcının kabzasına dayanmış, parmakları sıkıca kıvrılmıştı.

"Evet?" diye sordum, sesim düzgündü. Hiçbir şey söylemeyecektim. O benim arkadaşım, ama kabuslarıma bir tanık daha eklemek niyetinde değildim.

Çenesini sıktı, endişesinin içinden hayal kırıklığı sızıyordu. Sonunda konuştuğunda, sözlerinde çelik gibi bir sertlik vardı. "Onu uzaklaştırma."

"Ben de *seni* dışarı *iteceğimden* endişelendiğini sanıyordum." Yavaşça nefes verip omuz silktim. "Bir de... Bir dahaki sefere hizmetçiyi içeri almadan önce kapıyı çal."

Kısa bir baş sallama yaptı, gözleri hala benimkilere kilitliydi, ama ben dikkatimi birkaç saat daha zihnimi meşgul edecek olan belge yığınının geri döndürdüm.



Nienna öğle yemeği için geldi, tepsisinde yiyecekler ve buharlı, sade bir fincan kahve vardı. Greaves'e küçük bir tabak ayırırken, onu görmemiş gibi davranarak gülümsemeyi zor tuttum. Kahve bayatlamıştı, ama yine de daha önce sunduğu balık kokulu banyo suyundan iyiydi.

Yemek yerken kucağıma oturdu ve gemi lojistiği gibi konularda konuşup durdu. O da benim kadar Radaan'a gitmek istiyordu. Tallon'un benim yokluğumda neyi mahvedebileceğinden endişe duyduğu için mi, yoksa bunun benim için önemini hissettiği için mi, dönüşümüzü geciktirmeyecekti.

İçimden bir ses acele etmemi, benim yokluğumda krallığının savunmasız kalacağını fısıldıyordu. Ama antlaşmayı imzalamış, bir ay boyunca Draconia'da kalmayı kabul etmişim.

Ve Craggs'ı Vello's'a karşı Darius ve Threshers'dan daha iyi savunabileceğimi sanmıyordum.

Nienna kokusuyla beni baştan çıkardı — kullandığı o yakıcı yağ beni çılgına çevirdi. Sanki onun parfümü artık bana aitmiş gibi içgüdüsel olarak tepki verdim. Nilüferler ve deniz havasının karışımı duyularımı sardı ve vücudum sanki sonra ne olacağını tahmin ediyormuş gibi tepki verdi.

Ama sonra, Nest'in ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek gitti.

Orada hiçbir yardımı olmayacağını bilerek onu bırakıp gittim. Ejderhalar onun hatırı için bana tahammül ediyorlardı ve beni diri diri yakmayacaklarına güveniyordum, ama yine de içimde bir şüphe vardı.

Bir kapı çalma sesi ve ardından gelen "Kralım" sözleri Fallione'nin geldiğini haber verdi.

Nereus'tan kendi çalışma odamı istemek zorundaydım; yatak odamda çok fazla insan olması tüylerimi diken diken ediyordu.

"Haber var mı?" diye sordum, sandalyemde dönerek.

"Haberci gemileri görev yerlerine geri dönüyor," dedi, yeni belgeleri karıştırarak. "Birkaç gün sonra güvercinleri idare etmeye hazır olacaklar. Ayrıca, bir denizci K'lan'da olay çıkardı ve yetkililer tazminat olarak altın talep ediyorlar."

"Ne tür bir olay?" Kaşlarımı çattım. Kaptan Jensen'in mürettebatına güveniyordum, ama biz burada oyalanırken onlara yapacak bir iş vermeliydim. İnsanlar boş kaldıklarında vahşileşirler.

"Görünüşe göre bir kavga sırasında bir tavernanın içini tahrip etmiş."

"Tahrip mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Malları mı, yoksa binayı mı?"

"İkisini de. Ludwig'i hatırlıyor musunuz, Majesteleri?" Fallione, denizcinin kalıcı bir izlenim bırakmış olması gerektiği gibi kaşlarını kaldırdı.

"Buraya gelirken yolculuk boyunca zar zor işlev görebildim," diye mırıldandım. Kaptanın kamarasında kilitli kalmış, deniz tutmuş Greaves ve kafamdaki düşüncelerle baş başa kalmıştım.

"Ah, peki... K'lan, hasarın üç yüz yirmi altını aştığını iddia ediyor."

Donakaldım. Bu, bazı gemilerin değerinden daha fazlaydı. "Ele geçirilmiş miydi? İnsan kılığında bir ejderha mıydı? Yoksa sadece hırslı mıydı?"

"Onu binadan çıkarmak için beş Draconis gerekti. Bir binici onu zapt etmek zorunda kaldı. Bir hücreye kapatıldı."

Burnumun köprüsünü sıktım. Bir kralın, uygun hazırlık veya yetki alanı olmadan adamlarını yabancı bir ülkeye götürmesinin yarattığı zorluklar, Nereus ile ele alınması gereken bir konuydu. Hiçbir denizci

bu tür bir tazminatı ödemesini istedim, ama onu da affetmeye niyetim yoktu. Bir şeyi mahvettiye, onu yeniden inşa etmek zorundaydı.

"Nerede tutuluyor?"

"K'lan'ın ikinci hapisanesi. Durumu stabil ve emrinizi bekliyor."

Elbette öyleydi. Ada ejderhalarla doluydu. Ne kadar güçlü olursa olsun, bir biniciyle tekrar karşı karşıya gelirse, kumda kemiklerinden başka bir şey kalmazdı.

"Kavga nasıl başladı?"

"Bir kadın yüzünden.

Başka ne olabilir ki?"

Yeni raporlarda suçlamalar sıralanmıştı. Görünüşe göre Ludwig, karısının sevgisi yüzünden bir adama saldırmıştı. Oldukça ağır bir suçlama. Bu konuyu ele almak için onunla konuşmam gerekecekti.

Fallione ayrıldı, ama bir kralın işi asla bitmezdi. Kafam zonklarken kelimeler sayfaya dökülüyordu. Baş ağrım şiddetini artırırken Nienna geri döndü.

Pencereye baktım ve solmuş gün ışığına kaşlarımı çattım. Gerçekten bütün günü bu masada mı boşa harcamıştım? Radaan'da böyle bir şey hiç olmamıştı.

"Seni bıraktığım yerdeymişsin," dedi gülerek ve Freya'nın peşinden giyinme odasına girdi.

"Kral olmanın sadece ejderha ateşi ve güzel kraliçelerle dolu bir şey olmadığını korkarım," diye inledim, kalkıp gerinerek onu takip ettim. Hareketle omurgam çatırdadı.

"Keşke öyle olsaydı," diye seslendi. "Gemilerin listelerini inceliyordum."

Giyinme odasındaki aynada kendi yansıمامı gördüm: buruşuk tunik, gevşek yakalı, donuk gözler. "Radaan'a kimin geleceğini sen mi seçeceksin?" "Son söz anneminkindir," dedi, Freya ise derin mavi elbiseyi giydiriyordu.

Hizmetçiyi dışarı göndermek istedim. Onun varlığı, benim olması gereken bir anı çaldı: ten, elbise, eller.

"Ama kontrolü bana bırakıyor," diye devam etti Nienna. "Yıllardır ticareti o yönetiyor. Ben hiç dahil olmadım. Ama şimdi Radaan gündemde olduğu için, işi bana bırakıyor."

"Bu Radaan'ın yararına olacak. Claydon'u görevleri dağıtmakla görevlendireceğim.

O, görevleri iyi değerlendirecektir."

O, alaycı bir şekilde güldü. "Keçileri beslemek gibi mi?"

"Ya da Andeluith'te onlara yeni ahırlar inşa etmek gibi," diye ekledim, yeleşimi açarak.

"En zor kısmı seçim yapmak." Diye iç geçirdi. "Reddetme hakları var, ama bunu iyi yaparsam, herhangi bir gecikme olmaz."

"Bizimle birlikte gitmek zorunda değiller," dedim, gözümün ucuyla Freya'nın silüetini yakaladım. "Radaan gemisi onları takip edebilir."

"Evet, ama ne kadar çok Gemi ile gelirim, Radaan benim değerimi o kadar çabuk görecek."

Kollarımı kavuşturdum. Sesindeki endişe beni derinden etkiledi. Onların onu kabul etmeyeceğinden korkuyordu. Durumumuzu göz önüne alırsak, bu endişesi haklıydı. Ama Radaan benimdi; tanrılarını, sarayını, halkını tanıyordum. Bana olan inançları sarsılmış olabilir, ama onların güvenine layık olduğumu kanıtladığımı düşünmek zorundaydım.

Fallione bu yolu, buraya gelmemi sorgulamıştı, ama ben ikna olmaya niyetli değildim. Elohios'un dürüstlikle ilgili lütfuna güveniyorduk. Altın Saray'da olanlar bir hataydı. Ama Nienna'nın peşine düşerek kendime ve halkıma karşı dürüst davranıyordum.

O ise onların onu nasıl göreceklerini merak ediyordu. "Gidebilirsin, Freya," dedim.

O şaşırdı, eğildi ve dışarı çıktı. Greaves, istenmeden onu takip etti, artık hoş karşılanmadığını hissetmişti.

"Kallias." Nienna omzunun üzerinden baktı. "Şimdi botlarımı giymeme kim yardım edecek?"

Odanın içinden geçerek, bir elimle iki botu da kaptım. O, ben aramızdaki mesafeyi kapatırken, yumruklarını beline koyarak döndü. Vücudum onu geriye doğru itti, ta ki dizleri yumuşak bir sandalyeye çarpana kadar, ve o da gülerek sandalyeye düştü.

"Sanırım halledebilirim," dedim, dizlerimin üzerine çökerek.

Narin ayakları yumuşaktı, ince çoraplarla kaplıydı. Elimi baldırına doladım, pantolonunun kumaşını düzeltirken aşağı doğru çektim. "Halkım için değerinden şüphe mi ediyorsun?"

Kaşlarını çattı ve başını geriye yaslayarak gözlerini tavana dikti. "Değerim değil... Onların beni..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken ayak parmaklarını kıpırdatarak, "lekeli" olarak göreceklerinden korkuyorum.

Ben mırıldandım ve botu ayağına geçirip bağcıkları sıkıca bağladım. "Kim tarafından lekelenmiş?"

"Kendim," diye güldü. "Seni baştan çıkardım, hatırladın mı?"

"Yine de, Radaan'da ve Draconia'da, gördüğüm kadarıyla, insanlar suçu bana atma eğilimindeler." Bağcığı bağladım ve düzgünce yerleştirdim. "Suçlu olan da benim. Seni kabul etmeleri zaman alacak, evet. Ama benim itibarım zarar gördü."

Öne eğildi, çıplak ayağını kucağıma koydu.

Zihnimde, farklı bir bot - yüksek topuklu, keskin - göğsüme çarptı.

Görüntüyü silmek için gözlerimi kırptım ve dengemi sağlamak için gereğinden fazla sertçe bileğini sıktım.

"Nişanlımı onun babasıyla takas ettiğim için beni affedeceklerini mi sanıyorsun? Kralın masasında çıplak halde bulunan bir kraliçeyi kabul edeceklerini mi sanıyorsun?"

Elimi dizinin arkasına doladım ve onu kendime doğru çektim. "Bu tekrar olacak," dedim, sözlerim bir vaat gibiydi.

O güldü ve benim çekişime teslim olarak kendini bana bıraktı. İçimdeki aç canavarı dizginleyerek onu özenle öptüm. Onun ihtiyacı olan şey, yutulmak değil, güvenceydi.

O daha sonra gelecekti.

Otuz Birinci Bölüm

KALLIAS

Akşam yemeğinden sonra Nienna beni özel yemek odasına götürdü; Nereus'un zihnime, anılarıma girmiş olduğu o daracık odaya. Hayalet gibi bir dokunuş kafa derimde karıncalanmaya başladı. Nienna burada olsa bile, onun varlığı bunu yatıştırmaya yetmedi. Asla büyü taşımayacaktım, bir daha asla başka bir ruhun düşüncelerime girmesine izin vermeyecektim.

O, birkaç nefes içinde hayaletleri ortaya çıkarmıştı. Damarlarımda bir titreme hissettim, ama titremeyi bastırdım.

"Harika, *iki* yaşlı adam." Ronan sandalyesine yaslandı, ayaklarını masanın üzerine attı. Dramatik bir hareketle ayak bileklerini çaprazladı.

"Kibar ol," diye uyardı Nyxaria, onun botlarına küçümseyerek bakarak. Nienna Greaves'e döndü. "Biz iyi olacağız."

O, ona kısa bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. Duruşu gerginlik doluydu — sağlam, dikkatli — saygısızlıktan değil, alışkanlıktan.

Ben de güven verici bir şekilde başımı salladım. "Git. Yatmadan önce bir kontrol ederim."

O, tek kelime etmeden başını eğdi ve ayrıldı. Bir parçam, Radaan'da tanıdığım rahat halini özlüyordu — kolayca gülen ve gölgemde değil, yanımda yürüyen arkadaşımı. Burada, dinleyen çok fazla kulak, bakan çok fazla göz vardı. Onun arkadaşlığını özlüyordum.

"O iyi bir adam," dedi Nereus, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırarak Greaves'in arkasından bakarken.

Nienna için annesinin yanına bir sandalye çektim. "Hayatımı birden fazla kez kurtardı," diye mırıldandım.

Bu da Ronan'ın yanındaki yeri bana bıraktı.

"İyi bir muhafız bulmak zordur. Sadık bir muhafız mı? O daha da zordur." Nereus koltuğuna yaslandı, elinde fincanıyla, sanki kendine konuşuyormuş gibi başını salladı.

Ben oturdüğümde, prens botlarını benim yerime doğru kaydırды ve ben onları masadan ittim. Botlar yere düştü ve o gözlerini devirdi, sandalyesini arka ayakları üzerinde eğdi.

"Vessels'ı arama çalışmaları nasıl gidiyor?" diye sordu Nienna'nın babası, içkisini yudumlarken.

"Beklediğimizden zor." Diye iç geçirdi ve başını annesinin omzuna yasladı. "Ailesi veya adalarla bağı olmayan adaylara ihtiyacımız var. Bu liste kısa. Geri kalanları elemek mi? Çok sıkıcı."

"O zaman ağı sıkılaştır." diye homurdandı. "Kallias ve ben Radaan'a uçacak binicileri belirleyeceğiz. Sonra onların Vessels'larını arayacağız."

Nienna gözlerini kısarak duvara baktı. "Bu, listeyi önemli ölçüde daraltır."

"Sadece belirli binicilerle mi çalışıyorlar?" diye sordum.

Nereus başını salladı. "Aksi takdirde çok fazla baskı olur, yükü hafifletir. Ve kimsenin beyninin içine burnunu sokmasını istemezsin."

Gözleri beni delip geçti — keskin, kararlı. Anılarımın etrafına duvarlar örmüştüm. Elbette benim izin verdiğimden fazlasını görememişti.

"Bu simbiyotik bir ilişki," diye ekledi Nyxaria. "İkisi, büyü akışını sabitlemek için anlaşmak zorundadır. Her iki taraf da kabul etmelidir."

"Bazıları eşleşmeyi tamamen reddeder," dedi Ronan. "Her iki taraf da bağlantıyı reddetme hakkını saklı tutar."

Ben ciddi bir ifadeyle, "Kimsenin seni kendi kafasına isteyerek sokacağını hayal edemiyorum," dedim.

O alaycı bir şekilde güldü. "Ben kraliyet ailesindenim. Sıradan insanlara hesap vermem. Tıpkı kimsenin babamın büyücü ışıklarını yakmasını beklemediği gibi."

"Biz kraliyet ailesiyiz," diye düzelttim. "Ve biz herkese hesap veriz."

Nereus kaşlarını kaldırdı, Ronan'ın gururu darbe alırken çenesini sallayarak onayladı.

Dışarıda bir ejderha kükredi ve ben tavana baktım.

"Ejderhaların Craggs'ı tutmasını mı planlıyorsun?" Nereus dikkatimi tekrar masaya çekti.

"Onları gözetleme kulelerime dağıtmak istiyorum," dedim, elimi uyluğuma koyarak. "Velli'leri caydırmak için görünür bir tehdit."

"Yine saldıracaklarını mı düşünüyorsun?" Ronan'ın sesinde gerçek bir merak vardı.

"Velli'ler..." Durakladım, düşüncelerim eski yaraları yeniden canlandırıyordu. "İsrarcı ve huzursuzdurlar. Onları bir antlaşmaya zorlamak çok uzun sürdü. Radaan'a hiç girmediler, ama ben de Craggs'ı hiç geçmedim. Belki de geçmeliydim. Yine de, yıllarca süren savaşın ardından, halkımı güvende tutacak bir şey istiyorum. Güç gösterisi."

"O zaman beş boğa göndereceğim," dedi Nereus. "Elimdeki en büyük olanları. Bu, bizim vergimizi hafifletecek ve size koruma sağlayacak, ama onları beslemeye hazır mısınız? Hayvanları çalmaları konusunda şikâyet almayacağım."

"Dağlarda bol miktarda av hayvanı var." Nienna bana sırtarak bir bakış attı.

Boğazımı temizledim ve gülmemi bastırdım. "Onlara yemek verilecek," dedim. "Onları korumak için bu masraflar değer."

"Ve biniciler sadece kızıma hesap verir. Bir hata veya suç varsa, o halleder, yoksa eve gönderilirler."

"Anlaşıldı." Bu sözler demir gibi tadı vardı. Bizimle birlikte dönen ejderhaların tam listesine ve Nienna'nın binicileri hakkında bildiği her şeye ihtiyacım vardı. Kendilerini kanunların üstünde gören yabancılar benim krallığımda yerleri yoktu.

"Suç demişken," dedi Nyxaria, bana dönerek. "Adamın Ludwig'den haberin var mı?"

Nefesimi çekip sakinleştirdim ve Nienna merakla canlandı.

"K'lan'da bir olay olduğu konusunda bilgilendirildim, ancak henüz onunla konuşmadım."

"*Olay mı!*" Ronan güldü. "Çıplak elleriyle bir tavernayı darmadağın etti."

"Orada olduğunu bilmeliydim," diye inledim.

"O bir canavar." Nereus başını salladı. "Haldor, onu bayılmadan önce beş adamımı öldürdüğünü iddia ediyor. Hepsi evli bir kadın yüzünden."

"Kaptan Jensen saygı duyulan biridir," dedim, dudaklarımı sıkarak. "Fallione onu hızı, güvenilirliği ve hassasiyeti nedeniyle seçti. Denizi geçmek için herhangi bir gemiye binmezdim. Kaptan benim güvenimi kazandı ve bu güveni mürettebatına da uzanıyor. Yargıya varmadan önce Ludwig ile kendim konuşacağım."

"Bir süre daha burada kalacaksın," dedi Nyxaria. "Belki adamlarına iş bulabiliriz. Ailelerine götürmeleri için para kazanmalarını sağlayalım."

"Onları Vahşi Kıyılara gönderin," dedi Ronan omuz silkerek.

Annesi düşünceli bir şekilde başını eğdi.

Nienna'nın kaşları daha da çatıldı. "Ne yapmaya?" diye sordu.

"Odun kesip, inşa edip, yiyecek toplayacaklar. Gerginlik artarsa onları şehirlerden uzak tutun." Nyxaria omzunu kaldırdı. "Mantıklı bir öneri."

"Adamlarımı, ejderhalarının bir gece bile kalmayı reddettiği adaya mı göndereceksin?" Ona sıkı bir gülümseme attım. "Kendim yapmaya razı olmadığım bir şeyi onlardan istemeyeceğim."

Aklımda bir fikir belirdi.

"Onları göndermeye ısrar ediyorsan, ben de gideceğim," diye ekledim. "Birkaç günlüğüne."

Nienna dik oturdu, gözlerini kısarak. Yüzü, planlarımı tahmin ettiğini haykırıyordu ve özel olarak duygularını bu kadar açıkça gösterdiği için neredeyse gülecektim. Yemek salonunda, soğukkanlılığını koruyacak ve kimse onun ne düşündüğünü anlayamayacaktı.

"Oraya gidip gelmek zaman alacak," diye mırıldandı Nereus, daha çok kendine değil bize. "Argos'tan ayrılmam ya da Ejderha Gemisi'ni kullanmam gerekecek."

"Hâlâ bakımda," diye hatırlattı Nyxaria. "Radaan'a yolculuk için hazırlanıyor."

"İtiraf ediyorum, bu kıyılar ilgimi çekiyor," dedim. "Başka bir kıta mı? Bu fırsat bir daha gelmez."

Fallione bundan hoşnut olmayacaktı, Draconis halkıyla ittifaklar ve ticaret anlaşmaları imzalanmayı beklerken. Ama o bunları halledebilirdi.

Nyxaria'nın bakışları kocasına kaydı. "Ben Ronan'la kalacağım. Kimse Vahşi Kıyıları senin kadar iyi bilmiyor, Nereus. Nienna Radaan'a dönmeden önce ona gösterirsin."

Nienna başını babasına doğru çevirdi, örgüsü sallandı. Oraya hiç gitmemişti, ama Uyanış ve ışıklarının onu nasıl etkilediğine bakılırsa, gitmek istiyordu. Annesi planımı sezmiş ve desteklemiş olmalıydı.

"Gidiş dönüş bir hafta sürer," dedi Nereus, burnunu çekerek. "Adamlarınızı bırakırız, başlarını belaya sokmazlar ve geri dönmeye hazır olduğunuzda onları göndeririz."

Bu onlara yaklaşık üç haftalık iş verecektir.

"Ayrılmadan önce, kazandıklarını harcamak için iki gün süreleri olmasını sağla," diye ekledim. "Ve ayın sonunda ayrılıyoruz. Gecikme yok."

Nereus başını salladı ve Nienna'nın bakışları bana kaydı, göğsümden aşağıya, sonra tekrar yukarıya. Dudaklarını birbirine bastırdı.

Onu omzuma atıp odamıza taşımak için içim yanıyordu.

Ama bunun yerine, oturmaya devam ettim.

Toplantı -eğer buna toplantı denilebilirse- kolay geçti. Sahtecilik ya da zoraki formalite yoktu. Aile üyeleri birbirlerine iğneleyici sözler söyledi, çarpışmaya hazırlıklı olmadan fikirlerini paylaştı. Bu bana Sols'larla yediğimiz akşam yemeklerini hatırlattı. Sorunsuz. Dürüst. Neredeyse neşeli.

Sonunda odalarımıza çekildik.

"Muhafız yok," diye mırıldandı Nienna, bana bir bakış atarak. "Sessiz olmak zorunda değiliz."

"Asla olmazsın." Onu odaya iterek kapıyı tekmeledim.

Öpücük dağınık ve açgözlüydü. Açıktan ölüyormuş gibi davranarak geçirdiğimiz bir günün ardından iki beden de acıyordu. Parmaklarım elbisesinin bağcıklarına dolandı. Bir kez çektim, sonra vazgeçtim. Kilidi kapatmak için arkama elimi uzatacak kadar öpüşmeyi bıraktım.

"Kimse bizi rahatsız etmesin," diye homurdandım.

Gözleri büyüdü, ama bir adım geri çekilirken dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Yakalanmak mı istiyorsun?"

"Senin tarafından." Dudaklarını ısırды, sesi alçak ve ikna ediciydi. Bu, nasıl soracağını bilemeyen, ama ne istediğini tam olarak bilen, tereddütlü bir durumdu.

Onu telaşsızca geri çekilmesine izin verdim, yeleğimin düğmelerini tek tek açtım. Tunikamı çıkarırken onu izlemeye devam ettim — kumaşın kayması, her nefesi.

Elim kemerime kaydı. Kemerini gevşettim, adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım.

O tek bir parça giysi bile çıkarmamıştı. Hareketsiz ve sakin bir şekilde, sessizce beni bekliyordu. Beklenti, parfüm gibi ona yapışmıştı. Onu soyduğumda, onu arzulandığını hissettirdiğimde hoşuna gidiyordu, parça parça. Sadece benim ellerime ait bir hediye.

Cildimin altında bir sıcaklık dalgası yükseldi. Gözlerindeki o açlık, o sessiz yalvarış - benim içindi. Taht için değil. Kral için değil. Benim için. Göğsümde gurur kabardı, zevk onu takip etti, hemen arkasından.

Ama ben işleri ağırdan almak gibi bir niyetim yoktu. Yavaşlamak bir seçenek değildi, en azından bu gece değil. Sabahın erken saatlerinden beri ellerimin ona dokunmak için can attığını saklamak için harcadığım saatler ve sonsuz kısıtlamalardan sonra bu mümkün değildi.

Toka açıldı ve bir solukta odayı geçtim, kolumu beline doladım ve onu yatağa attım. Nefesi havada çınladı, göğsü yatağa çarptı. Çığlığı yumuşaktı — şaşkınlıktan, korkudan değil.

Düşünmeye zaman ayırmadım.

Eteği yumruğumda toplanmıştı. Pantolonunu uyluklarından aşağı çektim, sonra birden durdum.

Bacaklarında koyu morluklar vardı.

Nefesim kesildi. Damarlarım dondu. Uyluklarındaki dört kahverengi oval şekle baktım, bir tane daha onların karşısında.

Bir el izi.

"Kallias?"

Sesi koridorda yankılanır gibi geldi. Kalbim göğsüme çarptı.

Kollarında kırmızı izler. Kızıl ipek altında gizlenmiş morluklar. Kalan az miktardaki saçları siyah saçlar örtüyordu. Kadınlara şiddet uyguladığım, bir canavar olduğum fısıltıları ve söylentileri. Cazibemin iğrenç bir şeyi maskeleyiği söylentileri.

Geri çekildim.

Anılar akın etti — boğduğumu sandığım gölgeler. Onları tekrar bastırmaya çalıştım, ama bu, yumruğumu bir kavanoz suya daldırmak gibiydi. Ne kadar bastırırsam, o kadar yüzeye çıkıyorlardı.

Eldeide acımasızdı. Kötüydü. Ve o söylentileri yaymaya başladığında, benim ne dediğim önemli değildi. Mahkeme ona inandı. Bir kral

kapalı kapılar ardında kadınları döven biri. Beni öyle birine dönüştürdü.

Bu yıkımı düzeltmek yıllarımı aldı; sessizlik, strateji ve kasıtlı mesafeyle geçen yıllar. Onun ellerini reddettim, ona ulaşmasını engelledim, her hareketimi onun geçemeyeceği bir sınır haline getirdim. Her reddetme sessiz bir hesaplaşma, kısıtlamadan oluşan bir kalkan haline geldi. Ve şimdi... şimdi Nienna, Eldeide'nin bir zamanlar benim geride bıraktığımı iddia ettiği kanıtı taşıyordu.

Nienna'ya zarar verdim.

Eldeide'ye vurmak *istediğim* günler oldu. İtiraf ettiğimden daha fazla kez bunu hayal ettim, ama asla elimi kaldırmadım. Onun acımasızlığı kanımda kaynıyordu. Mayalanıyordu. Onun istismarını katlandım, onun çok ileri gideceği ve suçluluk duymadan onun kellesini isteyebileceğim günü bekledim.

Ama Nienna?

O, hayatımda sahip olduğum tek kutsal, saf şeydi. Ve şimdi onun teni, yıllarca çürütmeye çalıştığım suçlamayı yansıtıyordu. Yalan yeniden şekillenmişti. Bu sefer, değer verdiğim birinde.

Yatağa dolanmış, pantolonu aşağı kaymış, elbise uyluklarının arasında bir kefen gibi sıkışmıştı. Kumaşın yumuşak hışırtısı çok uzaklardan geliyordu.

"Kallias?" diye fısıldadı.

Kafamı kaldırdım.

Sadece gözleri değil. Tüm yüzü beni izliyordu, açık ve savunmasız. Deniz suyu gibi irisler. Çatık kaşların altında çiçek açan kafa karışıklığı.

Tutku bir anda yok oldu, bir duman bulutu içinde sönüp gitti. Beni dolduran şey soğukluk değildi, boşluktı. Kaburgalarımı kemiren bir boşluk.

"Geri döneceğim," dedim, boğazımda düğümlenen kelimelerle. Sesim çatladı, aramızdaki havayı kırılğan bir şey gibi parçaladı.

O Eldeide değildi.

"Bekle, konuş benimle."

Kapıya doğru geri çekildim, bacaklarım hareket ederken zihnim hapsolmuş kalmıştı. Dalgalar halinde yükselen duygu seli altında düşüncelerim parçalandı.

Önce tiksinti, sonra utanç, ardından daha derin bir çürüme hissettim. Ondan değil, kendimden korkuyordum. Asla kaybolmayan yankılar tarafından avlanan zavallı bir adam.

Onun morlukları benim geçmişimi gün ışığına çıkardı ve orada tuttu. Yaşayan bir kabus.

Tunikamı kaptım, kaba keten kumaşı avuçlarımın içinde, ve başımın üzerinden geçirdim. Parmaklarım kilidi buldu ve aklım yetişmeden onu çevirdi. Kapı ardına kadar açıldı ve ben, onun kokusundan arınmış havaya aç bir şekilde içeri girdim.

Greaves orada durmuş, yolumu kesiyordu.

Gözleri göğsüme düştüğünde kaşları çatıldı.

Kenara çekildi, ama ben hızla yanından geçerken irkildi.

Peşimden geldi.

Başarısızlık. İşte bu buydu. Hiçbir ilerlemenin izleri silemeyeceğini hatırlatan bir şey. Hayat her zaman bunu yüzüme vurmanın bir yolunu bulacaktı. Bundan kaçış yoktu.

"Tanrı aşkına, burada nerede antrenman yapıyorlar?" diye bağırdım, parmaklarımı saçlarıma gömdüm.

Greaves cevap vermedi. Sadece hızını artırdı ve ben de onu takip ettim. Koridorlar sessiz ve hareketsiz uzanıyordu, ama ben yanık bir deri gibi aceleyle geçtim.

Bizi Cireendium'dan geçerek, daha sonra ilk kata indirdi, antlaşmayı imzaladığımız büyük salonu geçtik. Greaves, sanki bu yol ona çok tanıdık geliyormuş gibi, birden fazla kez yürümüş gibi, dönüş üstüne dönüş ilerledi.

Geniş, penceresiz bir odaya girdik. Duvarlar boyunca yanık fenerler, konsantrik daireler halinde boyanmış lekeli ahşap üzerinde altın rengi ışıklar saçıyordu.

Çocukluğumuzdaki talimlerden tanıdığım bir eğitim odasıydı.

Kenarlarda silah rafları diziliydi: kılıçlar, sopalar, mızraklar. Doğruca kısa kılıçlara doğru yürüdüm. Bir mızrak onu uzak tutardı, ama ben yakın dövüşün heyecanını arzuluyordum. Her vuruşun acısını hissetmek istiyordum. Greaves'in kemiklerimden suçluluk duygusunu silmesini, günahlarımın kefareti çekmesini istiyordum.

Siyah taş duvarlar etrafımızı çevreliyordu, mat ve ışıksızdı. Hava ağır basıyordu, kasvet beni ikinci bir deri gibi sarıyordu.

Greaves omuzlarını silkti, duruşunu gevşetti. Silahı elimde denedim, alışık olmadığım ağırlığa alışmaya çalıştım, sonra

En küçük ringe adım attım. Bana doğru hareket etti, bakışları elimdeki kılıca kaydı, sonra kendi kılıcını çekti.

Çelik deriyi keser kesmez, saldırdım. Uyarı yoktu. Tereddüt yoktu. Kendimi çatışmanın içine attım, bir dizi kesik ve savuşturma. Her darbe anıları daha da derine itti. Çınlayan metal düşüncelerimi boğdu.

Greaves savunmamın içinden sıyrıldı ve bileğimi yakaladı. "Ne oldu?" diye tısladı, dişlerini sıkarak keskin bir nefes aldı.

Kendimi kurtardım. Beni bıraktı, geri adım attı, gözleri ayaklarıma kilitlendi. Göğsüm inip kalkıyordu. Gözümün altında bir seğirme vardı.

Aynı soruyu bana bir kez daha sormuştu — Eldeiade ile ilk gecemden sonra.

Hırlayarak saldırdım. Harekete geçtik, kılıçlar sıkı yaylar çizerek çınladı ve döndü. Her hareket kasıtlıydı. Her karşı hamle önemliydi. Tek bir hata ikimizi de damgalayabilirdi.

Benim savunmamın altından eğildi ve kolunu boynuma doladı, dudakları kulağıma değdi. "O Eldeiade değil."

"O zaman neden bana onu hatırlatıyor?!" diye bağırdım ve çılgınca ve sertçe sallandım.

O homurdandı ve benim ulaşamayacağım bir yere yuvarlandı.

"Neden sarışın yerine siyah saçlı görüyorum? Neden zihnim bana ihanet ediyor?" Kılıcım tekrar indi. "Neden unutamıyorum?!"

Kaslarım çılgılık attı. Her vuruşum onun kılıcına çarptı, kolları çarpmanın etkisiyle titriyordu. Acı bana güçlü olduğumu, hala ayakta olduğumu söylüyordu. Karısından saklanan yenilmiş kral değil.

Yoksa öyle miydim?

Bu bir savaş mıydı? Yoksa onun gölgesinde çırpınmak mı?

Hayaleti zihnimde gülüyordu. Mutluydu. Zafer kazanmıştı. Nienna'yı uzaklaştırmıştım ve Eldeiade kazanıyordu.

Döndüm ve kılıcı fırlattım. Çılgılığım odayı yırttı.

Kallias Sunsphear, Radaan Kralı, ölen karısının oyunundaki bir piyon.

Çelik zeminde sürtünerek keskin bir ses çıkardı. Öfkem derimin altında zonkluyordu. Bir şeyleri kırmam gerekiyordu. Zayıf olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. Hâlâ hissedebildiğimi kanıtlamam gerekiyordu.

"Kal..."

"Sen anlamazsın," diye tükürdüm, oysa o anlıyordu. Fısıltıları ve dedikoduları duyuyor, bana yöneltilecek bakışları görüyordu. Onun acımasızlığını, hiç kaçınmadığım iğnelemelerini görmüştü. Beni kırmıştı, güvendiğim tek kişi.

"Kılıcını al, Kallias."

Dönüp dişlerimi gösterdim. Nereus kapıda duruyordu, yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

Greaves kenara çekildi, sadık muhafız bir kez daha.

"Kaldır dedim," diye bağırdı Nereus, sesi yükseldi.

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim, göğsümde kaynayan kaosu zorlukla bastırarak.

Kılıcını çekip ringe adım attı. "Kızım ile evlendin. Bu yüzden benim işim."

Kılıcını salladı; hızlı ya da pervasızca değil. Harekete geçmek için yeterliydi.

Eğildim, kılıcımı kaptım ve zamanında yakalayıp savuşturdum.

Greaves adil savaşıyordu. Nereus ise öyle değildi. Benim karşılayamayacağım bir güçle, çok keskin, çok kesin vuruşlar yapıyordu. Büyü kullanıyor olmalıydı - her vuruş bir öncekinden daha hızlı, her adım daha acımasızdı. Nefes almaya bile fırsat bulamadan kılıcı tekrar tekrar bana doğru geldi ve beni çemberin dışına çıkmaya zorladı.

Dişleri parladı. "Şimdi ışığın nerede, Radaan Kralı?" Korumamın altından daldı ve kılıcın kabzasıyla kaburgalarımın vurdu. Ciğerlerimden hava hırıltıyla çıktı.

Tanrılar. Büyü kullanıyordu.

Yanlara doğru sendeledim, ciğerlerim nefes almaya çalışıyordu.

Elohios, beni duy. Bana gücünü ver.

Kılıcımı kaldırıp başka bir darbeyi engelledim, ama soluk, çıplak tenim hiçbir koruma sağlamadı. Yüzeyin altında hiçbir parıltı yoktu. Hiçbir ışık parlaması yakarışıma cevap vermedi. Sadece sessizlik vardı.

"Geçmişinin seni zincirlemesine izin verdin," dedi Nereus, kılıcı yavaş bir yay çizerek geri çekilirken, ucu yere değdi.

Göğsüm ağır, hırıltılı nefeslerle yükseldi. Kaburgalarımın derinliklerinde bir ağır zonkluyordu, gururun yüksek çığlığı altında sabit bir ritim.

Benden yıllarca büyük bir adam bana ders veriyordu. Greaves'in beni dövmesine razı olduğum halde, bu neden beni rahatsız ediyordu?

Çünkü o, karımın *babası*ydı. Ona zarar verdiğimi biliyordu, ama ben nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Geçmişim gömülmüştü. Unutulmuştu," dedim, her kelime dilimde çakıl gibi. "*Sen* onu ortaya çıkardın."

"Gömülü, evet. Unutulmuş mu?" Başını hafifçe salladı. "Birliktelik sana yeni bir şey olmayabilir. Ama evlilik kural değil, teslim olmaktır. Tek bir ruhun bölünmesi ve paylaşılmasıdır."

Kılıcın kabzasına daha sıkı sarıldım, parmak eklemlerim bu çabadan beyazladı. "Onun bilmesi gerekmiyor."

"Haklısın," dedi, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Ama onun bilmesine ihtiyacın var."

Gözlerim yere düştü. Kimse bunu taşımayı, o korkunç anları yeniden yaşamayı hak etmiyordu. Bunu yüksek sesle dile getirmek sadece çürümeyi körükleyecek, geçmişini gün ışığına çıkararak daha da kötüleştirecekti. Ama bunu gömülü bırakırsam, daha mı iyi olurdu?

O haklı mıydı? Onun bilmesi bir işe yarar mıydı? Yoksa benim çekingenliğim, kontrol etme arzum yüzünden beni zayıf bulur muydu?

Zayıf bir kral ile evlendiği için pişman olur muydu?

"Hazır ol!"

Nereus tekrar üzerime atıldı. Çelikler çarpıştı, darbe kollarımdan geçip kaburgalarıma çarptı ve acı ile alevlendi.

"Bana ışığını göster!" diye bağırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Elohis. Dürüstlük. Gerçek.

Kime yalan

söylüyordum? Ona

değil.

Kendime.

Damarlarımda parlaklık titriyordu — zayıf, belirsiz, zar zor yükseliyordu.

Bu yara benimdi, başkasının değil. Ama onu karanlıkta bırakırsam, aşkının beni bir şekilde kırdığına inanmasına izin verirsem, hiç neden olmadığı bir şey için suçluluk duyarsa...

Beni affet.

Işığın parlaklığı içimden fışkırdı ve cildimi altınla kapladı. Kollarımda ateşle oyulmuş damarlar gibi çatlaklar belirdi. Nereus küfretti ve parlaklık gözlerini kamaştırınca elini kaldırarak gözlerini korudu.

Işığın içinde durdum. Göğsüm inip kalkıyordu. Kılıcım yanımda sallanıyordu.

Geçmişimin yükünü taşıyabilirdim. Daha önce de taşımıştım.

Ama Nienna benim eylemlerim yüzünden acı çekmeyi hak etmiyordu.

O benim ortağımdı, destekçim değil. Tek bir ruhun iki yarısıydık; birlikte yükselir ya da düşerdik. Ve onun nazik elleriyle ve açık sözleriyle zaten ulaştığı bir yarayı korumaya hakkım yoktu.

"Bitti," dedim, sözlerim sertçeydi.

Savaştan uzaklaştım, ağrıyan bedenimi rafın önüne sürükleyerek kılıcımı yerine koydum. Arkamda, Nereus beni takip etmedi. Sessizce, okunamaz bir ifadeyle, sanki sonunda çatlamış bir şeyin şeklini ölçüyormuş gibi izledi.

Her adım acı veriyordu. Çürük kaburgalar. Nefes almakta zorlanıyordum. Ama bu yaralar iyileşecekti.

Peki ya altta yatanlar? Ruhumdaki o acı veren, kabarcıklarla dolu yara? Onu sadece o iyileştirebilirdi.

'ın Otuz İkinci Bölümü

NIENNA

O az önce gitti.

Yatağa oturdum, Freya bana geceliğimi giymeme yardım etmek için geldiğinde onu geri çevirdim, sonra yatağa yığıldım ve nerede hata yaptığımı anlamaya çalıştım.

Pantolonum botlarımın yanında katlanmıştı. Büyücü ışıkları uyluklarıma hafif bir parıltı düşürüyordu, morluklar cildimde yumuşak ve koyu bir şekilde yayılıyordu. Sanki cevapları onlar biliyormuş gibi onlara baktım.

Küçük bir ses, rahmetli karısının adını fısıldadı — onu suçladı. Tutkunun izleri ona çok mu acı bir hatıra olarak kalmıştı? Çok fazla, çok açık bir şekilde istediğim için onu korkutup kaçırmış mıydım? Arzumu bastırmam, daha mesafeli olmam mı gerekiyordu?

Elimi yüzüme götürdüm ve sessizliği, bilinmeyi lanetledim. Benimle konuşmadığı halde nasıl bir şeyi düzeltebilirdim ki?

Kapı açıldı ve Kallias omuzları gergin, her adımı gök gürültüsü gibi, içeri girdiğinde ayağa fırladım. Bakışlarında vahşi ve çalkantılı bir fırtına kopuyordu ve ben onun öfkesiyle yüzleşmeye hazırlandım — sonra, beni öptü.

Dudakları benimkileri ezdi, sert değil ama çaresizce. Yalvarırcasına. Sanki bir daha asla bırakmayacakmış gibi başımın arkasını avuçladı. Kollarımı

kollarımı boynuna doladım, onu yere sabitledim, demirledim. Bir söz verdim: Hiçbir yere gitmeyecektim.

Ter, çelik ve altında sıcak bir şey kokuyordu - tarçın ve ısı, demirci ocağının kenarı gibi. Ev gibi.

"Beni affet," diye fısıldadı ağzıma. Gümüş rengi bir saç tutamı aramızdan kayarken, alnını alnıma dayadı, gözleri hala kapalıydı.

Affedilecek bir şey yoktu. Ama bu benimle ilgili değildi, onu rahatsız eden, hala taşıdığı şeyle ilgiliydi. Eğer güvenceye ihtiyacı varsa, ona verecektim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ona şefkatli öpücükler yağdırırken, onu suçluluktan, korkudan ve giysilerinden arındırdım. Koşulsuz olarak istendiğini ve sevildiğini bilmesini sağladım. Ne olursa olsun, ben onun olacaktım. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Daha sonra, birbirimize sarılmış yatarken, ay ışığı göğsünü yumuşak bir gümüş rengiyle boyadı. Bir zamanlar beni mahkum eden yara izini çizimden takip ettim, o da sırtımda yatıştırıcı sonsuzluk döngüleri çizdi.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. Gözleri kapalı kaldı, sanki karanlığa konuşmak ona koruma sağlıyormuş gibi.

Çenemi göğsüne dayadım, bakışlarımı yüzüne sabitledim. "O zaman neden beni terk ettin?"

Nefesi kesildi, eli omurgamda titredi.

"Önceki evliliğimi dedikodulardan ve söylentilerden biliyorsun. Ama gerçeği bilmiyorsun." Durdu, çenesi gerildi. "Eldeiade manipölasyon konusunda yetenekliydi. Bir odayı büyüleyip kalabalığı kendi isteklerine göre yönlendirebilirdi. Evlendiğimizde senden daha gençtim. Ailem ölmüştü ve taht bir kraliçe istiyordu. O seçildi."

Acı bir şekilde alay etti.

"O çok güzeldi. Ve bunun yeterli olacağını düşündüm."

Ona sert bir bakış attım, ama yüzündeki ifade, artık her şeyi anladığını gösteriyordu.

"Ne kadar yanıldığımı bilmiyordum. Düğün gecesi, o..." Tereddüt etti, dişlerini sıkarak devam etti. "Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek çok önemsiz, acınası bir şey gibi geliyor. Bir erkek bundan daha iyi olmalı."

Dirseklerimi göğsüne dayadım ve elimi kalbinin üzerine koydum. *Benim* kalbim, ölü bir kraliçenin değil. "Anlat bana."

Gözlerini açtı, üzüntü ağzının bir köşesini çarpık bir gülümsemeye çekiyordu. "Sen ona hiç benzemiyorsun, onun tam tersisin. Eldeide ile geçirdiğim her gün bir savaştı. Beni hakaretler ve emirlerle yıpratır, alay etmeyi bir ritüel haline getirirdi. Beni tarladaki saban gibi yıpratırdı. Yaptığım hiçbir şey onu memnun etmezdi, ve bu sadece herkesin içindeydi."

Yüzünü yukarı çevirip, yukarıdaki gölgeliklere baktı. Ay ışığı gözlerindeki acıyı yakaladığında çenesi sıkıldı.

"O her şeyden çok bir varis istiyordu, ama çok değişkendi. Bana vurur, beni küçük düşürürdü. Yatağını paylaşmayı reddederdi." Anısını yumuşatır gibi bir an durdu. "O ilk geceden sonra denemedim zaten. Ben onun için bir araç, bir amaç için bir araçtım. Denemeyi bıraktığımda, beni ona vurmakla suçladı, yaraları için beni sorumlu tuttu. Onu taciz ettiğime dair hikayeler, söylentiler yaydı. Bana altın maskeli bir canavar dedi."

Sessiz kaldı.

"Ama istediğini elde etti: bir çocuk. Ve ben sonunda özgür oldum."

"Çürükler miydi?" diye sordum, sessizce, o anı bozmamak, üzerimizdeki büyüü bozmamak için dikkatli bir şekilde.

O başını salladı, doğruldu. Geniş eli çarşafı kaldırdı, uyluklarındaki soluk lekeleri ortaya çıkardı. Tutkumuzun küçük bayrakları.

"Her şeyi geri getirdiler. Benim hakkımda söylediklerini. İnsanların inandıklarını." Sesi titriyordu. "Ama bunları sende görünce... Onu öldürmek istedim. Mezardan çıkarmak istedim."

"Dün gece, kendimi sana bağlamak istedim, ama onun izlerini sana bıraktım."

Nefesim kesildi ve başımı eğdim. "Sert davranmak benim için fazla mıydı sence? Ayağa kalk."

Tereddüt etti.

"Hadi. Git. Aynaya."

Homurdanarak ayağa kalktı ve cilalı cama doğru yürüdü. Bakışlarımla onun ince ve güçlü vücudunu izledim, sonra kolundan tutup onu döndürdüm.

Sırtında kırmızı izler vardı. Onlarca.

"Görünüşe göre kendimi tutabiliyorum," diye mırıldandım, parmaklarım çenesinden yukarı kayarak yüzünü yaklaştırdı. "Ama yavaşlamamı istersen, yavaşlarım. Bir şey sana onu hatırlatırsa, bana söyle. Seni çocuk gibi davranmayacağım ya da küçümsemeyeceğim. Tek başına katlanmaya çalışma."

Alnı alnıma değdi, nefes verirken göğsündeki ağırlık hafifledi.

"Birçok yönden," diye mırıldandı, sesi kalınlaşmıştı, "sen benim ilkimsin." Kanımda sıcaklık yükseldi, gurur her uzvumda titriyordu. "Ve sen sonsuza kadar benim sonum olacaksın."

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

KALLIAS

Küçük bir gemiyi hazırlamak uzun sürmedi. Gün, Kaptan Jensen ve Draconis kaptanı Wylyn arasında koordinasyon sağlamakla geçti. Nienna ayrılmaya hazırlanmakla meşguldü ve akşam yaklaşırken, ben K'lan'a gidip Ludwig'i aramayı başardım.

Hapishane dar ve nemliydi, ter ve eski demir kokuyordu. Denizciye bir bakış, onun bir çeteye karşı nasıl direndiğini açıklıyordu. Benden daha uzundu ve benden yarı yarıya daha genişti. Hücrede oturması bile zordu, dolaşması ise imkansızdı.

Ben içeri girdiğimde ayağa kalktı ve derin bir reverans yaptı. Baş parmaklıklara neredeyse değiyordu, ama başka bir seçim yapsa parmaklıkların onu tutamayacağından şüpheliydim.

"Majesteleri!" Yıpranmış yüzünde endişeli bir ifade belirdi, parmakları yanlarında titriyordu. Kalın ve karışık sakalı, altındaki acı ifadesini zar zor gizliyordu.

"Denizci," dedim, lekeli tuniği ve yıpranmış pantolonuna bakarak. Draconis zincirleri takılı bu Raadanlı adam, kendisinden daha fazlasını temsil ediyordu. Hepimizi yansıtıyordu.

"Affedersiniz, kralım. Sorun çıkarmak istemedim." "Sorun mu?"

Kaşlarımı kaldırdım ve yakındaki sandalyeye oturdum, zincir
"Çok meşgul bir adamsınız," dedi, elini sallayarak. "Eminim benden daha önemli birçok şey

"Sen meşgul bir adamsın," dedi, el yordamıyla konuşarak. "Dikkatini gerektiren birçok şey var, eminim benden daha önemli şeyler."

Eylemleri için değil, rahatsızlık verdiği için özür diledi. İlginç.

Greaves arkamdaki kapıyı kapatarak Draconis muhafızlarını uzak tuttu. Bu bir Radaan meselesiydi. Sonuçları ve ödemeyi daha sonra Nereus ile halledecektim.

"Halkım benim tüm dikkatimi hak ediyor," dedim ve ona oturması için işaret ettim. "Konuşmaya başla. Neden bir tavernayı yıkmak istedin?"

Gözlerini indirdi ve ağırlığıyla ahşap gıcırdayan ranzaya oturdu. "Kadını istemiyordum, öyle diyorlar."

"Draconis'in suçlamaları için burada değilim, denizci. Bana gerçeği söyle."

İçini çekerek parmaklarıyla ensesini kaşıdı. "Şey, sadece içki içiyorduk, zaman geçirmek için. Buralarda yapacak pek bir şey yok. Ve açıkta oyalanmamamız daha iyi, yoksa o canavarlar bizi atıştırmalık sanabilirler. Nasıl olduğunu bilirsin. Ve bir adam vardı... karısına kötü davranıyordu. Bir şey söylemezsem içim rahat etmezdi."

Bunun nereye varacağını bildiğim için burnumun köprüsünü sıkma isteğine direndim. "Bir iş yerini parçalamak, bir şey söylemek sayılmaz."

"Ona davranışını yeniden düşünmesi gerektiğini söyledim," diye devam etti Ludwig. "Sonra bana gülümsedi ve o da ona vurdu." Başını salladı, nefesi kesildi. "Buna tahammül edemedim."

"Yani misilleme yaptınız."

"Biraz daha şiddetle, Majesteleri."

"Peki ya diğerleri? Savaşta öldürdüğünüz adamların masum seyirciler olduğunu varsayabilir miyim?"

"Küçük hanım arkamda saklanıyordu, kralım." Ciddiyetle başını kaldırdı. "Bir kadın onun korumasını istediğinde bir erkek ne yapmalı?"

Şimdi anladım. Onun zihninde, kavgayı o başlatmamıştı. Bir çağrıya cevap vermişti. Onun eylemlerini suçlayamazdım. Ama bu ahlakla ilgili değildi, diplomasiyle ilgiliydi. Bu, Draconia ve Radaan arasındaki ilişkileri gerginleştirmişti. Halklarımızın iyi geçinmesi gerekiyordu ve tavernadaki kavgalar bunun çözümü olamazdı.

Ellerimi uyluklarıma bastırarak nefes verdim. "Elohios dürüstlüğüne kutsasın, ama sen borçlusun. Onurlu davranmış olabilirsin,

ama zamanlaman kötüydü. Biz burada misafiriz. Bir daha Draconis'e saldırmamalısın. Hiçbir sebeple. Anladın mı?"

Göğsü çöktü, bakışları azarlanmış bir çocuk gibi yere düştü. "Evet, Majesteleri."

"Serbest bırakılacaksın," dedim, "ve bir Draconis gemisine götürüleceksin. Şafak sökünce Vahşi Kıyılar'a doğru yola çıkacağız."

Yüzü soldu.

"Jensen'in ekibiyle birlikte adada çalışacaksın, geçimini sağlayacaksın. Ve zararları telafi etmek için maaşından kesinti yapılacak."

"O kıyılar hakkında hikayeler duydum... Bizi orada mı bırakacaksın?" diye fısıldadı.

"Seninle birlikte yürüdükten sonra." Gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verdim. "Adalılar balta sallayabiliyorsa, o zaman düzlük adamları da sallayabilir."

"Ejderhaların oraya bile inmeyeceğini söylüyorlar..." Sözleri kesildi, korkunun titremesi açıkça belliydi.

Denizciler bilindiği gibi batıl inançlıydılar — söylentiler onlara tekne gövdesine yapışan midyeler gibi yapışmıştı. Ama adamlarımdan daha iyisini beklerdim.

"Ben nereye gidersem, sen de oraya gelirsin," dedim, sesimdeki ağırlık itirazlara yer bırakmıyordu. Radaan'dan bu kadar uzakta Elohis ile olan bağım yıpranmış, deniz boyunca gergin bir şekilde uzanmış gibi hissedilebilirdi, ama inanç yakınlığa dayalı değildi. O bizi koruyacaktı. Draconis yıllardır o kıyılarda çalışıyordu. Onlar hayatta kalmayı başardıysa, adamlarımın da zarar görmeden kurtulacağından şüphem yoktu.

Ayağa kalktım, döndüm ve arkama bakmadan odadan çıktım.

Masada yaşlı bir binici oturuyordu: Ludwig'i zapt eden Haldor. Kalın kolları göğsünde kavuşturmuştu. Arkasında, başka bir Draconis duruyordu, sessiz bir küçümsemeyle sert bir duruş sergiliyordu.

"Onu Yüzbaşı Jensen'a teslim edin. Wylyn'in gemisine kadar eşlik edin," emrettim. "Gemi ayrılana kadar güvertede kalacak."

Haldor, yabancı bir krala itaat etmesi gerekip gerekmediğini tartar gibi, yavaşça ve dikkatlice gözlerini kısarak baktı. Onun kararını beklemek istemedim. Onun sessizliği eşliğinde, dar ve güneş almayan koridordan geçip açık havaya çıktım.

Bu sokakların ne kadar dar olduğuna ya da binaların fırtına öncesi toplanmış koyunlar gibi birbirine ne kadar sıkı sarıldığına asla alışamadım. Ada aşırı kalabalık, nefes alamayan, sonsuz okyanusla çevrili, ancak alandan yoksun bir yer gibi geliyordu. Tek bir salgınla yok olmaktan bir adım uzaktaydı.

sonsuz okyanusla çevrili, ama yer sıkıntısı çeken bir yer gibi geliyordu. Tek bir salgınla yok olmaktan bir adım uzaktı.

Greaves, muhafızlar tarafından engellenmeden taş sokaklarda dolaşırken tek kelime etmeden peşimden geldi. Muhafızların yokluğu garip bir şekilde özgürlük hissi veriyordu, sanki çocukluğumda Reem'in sokaklarında yürür gibiydim — mantonun, onun ağırlığının öncesinde. Burada, karanlıkta bıçakların tehdidi yoktu. En büyük avcılar yukarıda uçuyordu, pullu ve pençeliydiler, ama aynı zamanda koruyucular da oluyorlardı.

Tsunami, meraklı bir cıvıltıyla başımızın üzerinde süzüldü. Kuyruğu, rüzgarda dalgalanan bir flama gibi arkasında dalgalanıyordu. Onun karpisli doğasından rahatsız olarak, çatıların arasında kayboluşunu izledim. Eğitimli bir bineğin disiplininden yoksundu. Bir biniciye ihtiyacı vardı.

Ama yine de, Draconis'in işlerine kim karışabilir ki?

Spire'da akşam rahat geçti.

Akşam yemeğinde, sohbeti dinlemekten çok Nienna'yı izlediğimi fark ettim. Soylular arasında akıcı bir zarafetle hareket ediyordu, sesi sürekli değişen sulara sabit bir akıntı gibiydi. Bir an Kulletti ile inciler hakkında konuşuyordu, bir sonraki an Ivetti ile hindistancevizi hastalığını detaylı bir şekilde anlatıyordu. Yerel bir belediye başkanıyla çizgili levrek tartışması sırasında, sanki bu boş bir eğlenceden ibaretmiş gibi gülümsüyordu.

Onun yaşındayken, ben buz üzerinde bir tay gibi mahkemede beceriksizce davranırdım. Onun şu anda yaptığı gibi, keskinlik yerine yumuşaklık ile bir odayı yönetebilmek için yıllarımı harcamıştım. Ben bir zamanlar duyulmak için bağırıırken, o fısıldıyordu ve tüm masa dinlemek için eğiliyordu.

Belki de bunun sebebi ejderhalardı. Yuvada büyümek herkesi ateşle şekillendirirdi.

Daha sonra, ebeveynlerinin özel yemek odasına katıldık. Nereus bana baharatlı bal şarabı içeren bir kadeh uzattı, Draconia'nın elma şarabına en yakın içeceği. Uzun bir yudum aldım. Göğsümü sıcaklıkla doldurdu, ısı yavaş ve hoş bir uğultuyla cildime yayıldı.

Yaklaşan yolculuk hakkında konuşmalar devam etti. Nienna, nefes nefese hayranlıkla okyanus ışıkları hakkında konuştu. Nereus, sadece babaların taşıyabileceği o tuhaf gurur ve özlem karışımıyla onu izledi.

Suçluluk duygusu kararlılığımı sarsıyordu. Bunlar onun burada geçireceği son haftalardı. Bildiği tek evdeki son geceler. Onu onlardan çalıyor, tanıdık her şeyden uzaklaştırıyordum.

Yine de, ona daha fazlasını verecektim.

Bir krallık. Kendi mirası. Nienna'nın ejderhaları vardı, ama deniz havası ve gelgitlerden daha fazlasını hak ediyordu. Ufka kadar uzanan, kayalıklar ve kulelerle kesintiye uğramayan bir gökyüzü, ayaklarının altında uzanan bir toprağa ihtiyacı vardı. Burada boğulacak, bir binanın çatlakları arasında kök salmaya çalışan bir asma gibi boğulacaktı.

Ya solup gidecekti ya da kökleri temeli parçalayacaktı.

Odalarımıza döndüğümüzde bana karşı dikkatliydi, hareketleri nazikti, bakışları sabitti. Öpücüklerinde hayaletler yoktu. Elleriyle tüm anıları silip süpürdü, geriye sadece Nienna kaldı.

O, benim geçmişimin lekelediği bir gölge değildi. O, ışıktı. Gerçektir. Şimdiki. Benim.



Okyanus rüzgarı Nienna'nın saçlarını omuzlarının arkasına savurdu, soluk tenini güneş ışığına maruz bıraktı. Başını geriye eğdi, yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi, dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Koyu yeşil elbisesi bacaklarının etrafında çırpınıp kıvrıldı, kumaş tuzlu rüzgârın çekişine kapıldı.

Geminin korkuluğuna yaslandım, sonsuz maviliğe hayranlık duyuyormuş gibi yaptım. Göğsüm, her yöne uzanan boşluğa karşı sıkıştı. Ağaç yoktu. Saklanacak yer yoktu. Sadece açık gökyüzü ve büyük kanatlı bir canavarın beni kapıp götürceği düşüncesi vardı.

Argos'un gölgesi üzerimize düştü ve devasa siyah canavar düşük, kederli bir inilti çıkardı. Altın rengi gözü, kaptanıyla birlikte haritanın üzerine eğilmiş duran Nereus'a sabitlenmişti.

Güvertede kalabildiğim için kendimi şanslı sayıyordum — hayatı için mücadele eden Greaves'ten uzaktaydım. İlk dalgadan itibaren durumu kötüydü, suyu bile midesinde tutamıyordu. Adam Velli mızraklarına karşı koyabiliyordu, ama geminin hafif sallantısı onu alt etti — zavallı adamın özgüvenine büyük bir darbe vurdu.

"Bak!"

Nienna, suyu yarararak ilerleyen bir yüzgeci işaret etti. Bir balina su yüzüne çıktı ve sisli bir duman püskürttü. Karanlık gövdesi dalgaları yarararak ilerliyordu, zarafeti muhteşemdi.

Sonra Argos gökyüzünden düştü.

Ejderhanın pençeleri vurduğu anda balinanın kuyruğu dalgaların üzerinde bir yay çizdi. Kan havaya sıçradı. Argos yarattığı kaldırmaya çalışırken, altlarında şiddetli bir girdap oluşarak su çalkalandı. Balina bir hamle ile kurtuldu ve Argos'un elinden kaydı. Ejderha homurdanarak dönüp Draconia'ya doğru uçu.

Kıtaya yolculuk, kayda değer başka bir olay olmadan geçti. Adamlarım yerinde duramıyor, sinirleri gerginleşiyordu. Draconis mürettebatı, onların endişelerini gidermek için ellerinden geleni yaptı. Nereus, ormanlarda hiçbir canavarın gizlenmediğini söyleyerek onları sakinleştirdi. Herhangi bir ölüm, sadece doğal nedenlerden kaynaklanıyordu.

Ertesi sabah, ufukta kara göründü. Ağaçlarla kaplı tepeler gökyüzüne doğru uzanıyordu, ancak kıyı şeridi boyunca orman kesilmişti. Kumda ağaç kökleri görünüyordu ve kesilmiş gövdeler düzgün sıralar halinde yatıyordu. Kıyıya oyulmuş geçici rıhtımlarda birkaç gemi bekliyordu.

Gemiden indiğimizde, güneşten bronzlaşmış derisi ve kurutulmuş meyve gibi buruşuk yüzü olan bir adam bize yaklaştı. Geniş kenarlı şapkası alnına düşmüş, sarkık giysileri ise sıksa vücuduna bol gelmişti.

"Kral Nereus!" diye bağırdı, sesi dalgaların üzerinde yankılandı. "Hoş geldiniz!" Adamı sırtına vurarak kucakladı. Bulanık bakışları Nienna ve bana takıldı ve durakladı.

Nereus elini sallayarak ikimizi işaret etti. "Barchalk, kızım Nienna. Ve kocası, Radaan Kralı Kallias Sunsphear."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, çenesi gevşedi. "Kral ile mi evlendi? Duyduğum kadarıyla..." Ben çenemi kaldırıp sertleşince, ağzını kapattı. "Söylentiler vardı... ama evlendiği söylenmiyordu. Affedersiniz, Majesteleri." Derin bir reverans yaptı ve şapkasını başından çıkardı.

"Hoş geldiniz, Usta Barchalk," dedi Nienna, bakışları kalabalık sahile kayarken.

"Yardım etmeye geldik," diye ekledim, adamın şaşkın bakışlarını tekrar bana çevirerek.

Nereus kolunu omzuna attı ve onu kuma doğru yönlendirdi. "Birkaç hafta daha bizimle kalacaklar. Ormancıları da işe koysak iyi olur."

Onlar orman adamları değildi. Ova adamlarıydı. Denizcilerdi. Rüzgârın eğdiği ağaçlara ve açık alanlara alışkındılar, batı Radaan'ın yoğun çalılıklarına değil. Yine de, Ejderha Kralı'nın sözlerini düzeltmeden geçiştirdim.

Nienna, iskeleden inerken koluma girdi. Greaves, solgun yüzüyle, botlarının altında sağlam bir zemin bulmak için çaresizce, hemen arkamızdan geldi. Adımlarımızın sesi, testerelerin gürültüsü ve bağırılan emirlerin arasında kayboldu.

Adamlar kereste taşıyor, kabukları soyuyor, uzun parçaları kirişlere kesiyorlardı. Kereste, ormandan gemilere düzenli bir ritimle akıyordu. Kampa kaşlarımı çattım. Bina yoktu, sadece kanvas çadırlar vardı. Toprağa kök salmamışlardı. Sanki şafak vakti ortadan kaybolabileceklermiş gibi.

Nienna parmaklarıyla kolumu sıktı. Yüzünde sakın bir ifade vardı, ama derisinin altında gerginliği hissedebiliyordum. Ayaklarımın altında kum çıtırdıyordu, o kadar beyazdı ki uzaklardaki ağaç sınırına doğru gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Kesin, düzgün ve düzenli bir şekilde ağaç kesiyorlardı, ama kesilen arazide yeniden büyüme belirtisi yoktu.

Yerleşmek istiyorlarsa, alana ihtiyaçları vardı. Ama sadece odun istiyorlarsa, toprağı bir çiftlik gibi işlemeliydiler; hasat edip yeniden dikmeliydiler.

Basit düşünceler. Bir çiftçi kralın düşünceleri. Muhtemelen bir Ejderha Kralının aklından hiç geçmeyen düşünceler.

Onu ve Barchalk'ı bir masayı gölgeleyen bir kanopiye kadar takip ettik. "Herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Yeni bir şey yok, ama lanet olası yılanlar hala baş belası. İşçileri ısıyorlar, ama o ruh hilesi hala işe yarıyor. Yüzlerine sıçratınca, o sürünen şeyler hemen geri çekiliyor."

Kaşlarımı çatarak Nienna'ya baktım, o ise sadece gülümsedi. Yılanlar demek. Görünüşe göre zararsızlar.

"Ejderhanın geride kaldığını fark ettim," diye ekledi Barchalk.

Nereus'un yüzünde bir anlık bir değişiklik oldu. Masadaki haritadan bir yaprağı silkeledi. "Argos... kalmak istemiyor."

Sessizce bir ses çıkardım. "Tehlikeyi hissediyorlar, ama binicilerini burada bırakmaktan memnunar mı?"

Kralın bakışları keskinleştii ve ses tonu sıcaklığını yitirdi. "Gerçek bir tehlike olduğuna inansaydım, kızımı buraya getirmezdim."

Nienna'nın eli sıkılaştı — sessizce bırakması için yalvarıyordu. Belki de Draconis, bizim tanrılarımıza güvendiğimiz gibi ejderhalarına güveniyordu. Ama ben bunu sorguluyordum. Onların koruyucular gördüğü yerde, ben kelimelerden daha keskin içgüdülere sahip yaratıklar görüyordum.

Dilimi tuttum ve haritayı incelemek için daha yakından eğildim.

Demir attığımız en kuzeydeki kıyı, ayrıntılı bir şekilde çizilmişti, ama güneyde mürekkep boşluğa dönüşüyordu. Doğu ve batı kıyılarında çizgiler ve isimler vardı, ama iç kesimler boş bırakılmıştı. Boş alan tek bir gerçeğı ima ediyordu: bu noktadan asla uzaklaşmamışlardı.

"Bir gün, haritacıları daha derine göndereceğiz," dedi Nereus, incelememi fark ederek.

"Hâlâ kuzey Radaan'ı haritalandırıyoruz," dedim, durumu çok iyi anladığımdan.

Barchalk hırıltılı bir kahkaha attı. "Bu gezegende sayısız yıldır yaşıyoruz ama hâlâ her yerini görmedik. Garip, değil mi?"

Nienna'nın yanındaki güneşten solmuş sandalyeye oturdum. "Diğer adalar neden buraya yerleşmek için baskı yapmadılar?"

"Ejderhalar," diye cevapladı. "Vahşi ejderhalar güneye uçuyor. Adalılar, binicileri olmadan ne hale geldiklerini biliyorlar."

"Prens Adoni gibi olurlar." Barchalk yere tükürdü, sonra yüzünü buruşturup Nienna'ya bir bakış attı. "Affedersiniz, Majesteleri."

"Bu doğru," dedi Nereus. "Vahşi Kıyıları elimizde tutuyoruz çünkü buraya girmek için hava gücümüz var. Başka hiçbir ada ülkesi bunu iddia edemez. Savaş çıkarsa, su üzerinde odun parçaları gibi kalırlar."

"Ama biz sebepsiz yere saldırmayız," diye ekledi Nienna.

Babası ve Barchalk birbirlerine baktılar. Arazi zengin ve cazipti; Draconia hak iddia etmemiş olsaydı, savaşmaya değer değerli bir kaynaktı.

Ben elimi onun uyluğuna koydum, hafif ama kararlı bir şekilde. O bu yola girmek istemiyordu.

Öğleden sonranın geri kalanı ağaçlar hakkında konuşarak geçti: ölçölü ağaç kesimi, dikkatli strateji, rotasyonlar ve kesimler. Nienna soruları yanıtladı, her zaman kibardı, ama bakışları şadırların ötesine, el değmemiş, gölgeli, yoğun ormana kayıp duruyordu.

Sahilde akşam yemeği yedik. İşçiler, Radaanian tahılını getirdiğimizi görölnce sevinç çığlıkları attılar. Adamlarım güldöl. Basit bir ekmek, bizim için önemsiz bir şeydi, ama soğuk bir gecede ateş gibi moralimizi yükseltti.

Güneş suya batarken, Greaves'i mantolarımızla birlikte bırakıp Nienna ile birlikte uzaklaştım. Esinti eteğini dalgalandırdı, kollarımı şekiştirdi. Karanlık sahil şeridindeki bir virajı döndöl, gözden kaybolduk, o da pürüzsöz bir taşın üzerine çöktöl ve botlarını çıkardı.

"Seni yemezler mi?" diye sordum, yanına çömelip benimkileri çıkarırken. "Suyun içinde ayaklarını zehirlemek için bekleyen minik canavarlar yok mu?"

O gülerek ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı. "Oh, kesinlikle başın belaya girecek."

"Daha kötöl öölmler de var." Sesim kalınlaştı, vücudum ısındı, o eğilip pantolonunu çıkardı, elbisesinin altında hiçbir şey olmadığını bilerek. Ama bu an benimle ilgili değildi. O tüm hayatı boyunca bunu beklemişti: özgürlüğü, vahşi dalgaları ve gökyüzöl.

"Yaşlı, yaşlı bir adam olarak öleceksin," dedi. "Uykunda, yanımda."

"Kollarında ölmemi mi istiyorsun?" Pantolonumu dizlerime kadar sıyırdım, sırtarak. "Bazen kalbim seninle patlayacak diye yemin ederim."

Geriye dönöl baktı, gülömsedi. Yüzölde yaramazlık belirdi. "Kalbin o kadar mı dolu?"

Yaklaştım, ağzımı boynuna değdirdim, cildindeki hafif tuz tadını aldım. "Bu gece sana göstereceğim."

Titredi, sonra eğilip eteğinin düğölümöl dizlerinin üzerinde bağladı. Sörf yapmaya giderken eteğinin kenarı baldırlarının üzerine çıktı.

Ufuk karanlığa gömölene kadar dışarıda kaldık. Sonra su canlandı.

Nienna öne çıktı. Çıplak ayakları dalgalara daldı, dalgaların tepesinde hafif bir parıltı belirdi. Her adımda parlaklık artıyordu. Nefes nefese ve yumuşak bir kahkaha attı ve sığ sulara koştu. Soluk saç telleri arkasında uçuşuyor, hareket ederken ay ışığını yakalıyordu. Hareketlerinden mavi ışıklar fışkırıyordu, bana babasının büyüsunü hatırlatıyordu.

Eğildim ve parmaklarımı dalgaların arasında gezdirdim. Parlak bir ışık cildime yapıştı, yıldız tozu gibi parıldıyordu.

Dünya küçüldü. Krallık yoktu. Taht yoktu. Sadece o ve parlak dalgaların çarpması vardı.

Saatlerce dolaştık — dizlerimize kadar parlak dalgaların içinde, ayak parmaklarımız sıcak kuma gömülü. Onu kumsala yatırdığımda kabuklar ayaklarımızın altında çıtırdadı, yıldızlar başımızın üzerinde yavaş yaylar çizerek dönüyordu.

Tuniklerim yastık oldu. Başı bana yakın bir şekilde yaslandı. Her şey durdu.

Ve o haklıydı. Kalbim
dolup taşıtı.

Evde beni bekleyen her ne olursa olsun — savaş, görev, baskı —
bununla yüzleşebilirdim.

Bir kez olsun, baskı altında boğulmuyor ya da çökmüyordu. Bana
yanaştı, bacağını benim bacağıma doladı. "Kallias?"

Düşük bir mırıldanmayla cevap verdim, parmaklarım onun karışık saçlarını okşuyordu. Yukarıda, yıldızlar sessizce parıldıyordu, çalınan anımızın tek tanıklarıydılar.

"Tallon'a ne yapacaksın?" Sesinde tereddüt vardı, sanki bu soruyu sormak ona acı veriyordu.

"Onu Aşağı Vadi'ye sürgün edeceğim." Başka bir cevap yoktu. Radaan'a döndüğümüzde Elohios bana rehberlik edecek ve Fallione yanımda duracaktı. Kaybolan ve kurtarılamayanları sürdüğüm vadi... Tallon artık oraya aitti.

"Halkının bunu kabul edeceğini
sanmıyorum." "O zaman ona piç
diyeceğim."

Nefesi göğsümü ısıttı. "Onu bir ömür boyu oğlun olarak gördükten sonra mı?"

Bu düşünce midemi bulandırdı. O haklıydı — Radaan, onun mirası devralacağı varsayımı üzerine geleceğini inşa etmişti. Bu

Bu kesinlik yok olacaktı ve onun yerini alacak bir varis olmadan, krallık boşluğa, belirsiz bir geleceğe bakmak zorunda kalacaktı.

"Onu oğlun olarak görüyor musun?" Dirseklerinin üzerine doğruldu, gözleri yüzümü araştırıyor, fırtına gibi karanlık ve duygularla keskinleşmişti.

"Belki... bir ara." Boğazım sözcükleri yutmak üzereydi. "Eldeide'nin yanında büyürken, bazı anlarda bunu gördüm... olabileceklerin kısa anlık görüntülerini. Mesafesini koruyordu, ama gözlerinde yakaladım. O açlığı. Bir baba istiyordu."

Çenemi sıktım, onun bakışlarına karşılık veremedim. Yukarıdaki yıldızlar yargılamıyordu, sadece soğuk bir ışık yayıyordu. Benim hatalarım onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Ne zaman değiştiğini bilmiyorum. İstek, daha karanlık bir şeye dönüştü. O benim en büyük başarısızlığımdır — ne olduğu için değil, buna izin verdiğim için. Bir canavar onu yetiştirirken ben geri çekildim ve nedense onun farklı olacağını, bunun üstesinden geleceğini umdum."

Hareketsiz durdu.

Sessiz. "Bana saldırdı."

Göğsüm sıkıştı. Ona doğru hızlıca döndüm. "Ne zaman?"

"Bir gece... bizi balkona kadar takip etti. Onu görmedim." Sesinde pişmanlık vardı. "O zaman anladık... bunun asla yürümeyeceğini fark ettik. Seni terk ettikten sonra, benimle yüzleşti. Seninle yattığımı söyledi."

O buradaydı. Güvendeydi. Ondan bir okyanus uzaktaydı. Yanağından saçlarını çekip ay ışığının tenine dökülmesini sağladım. Göğsümde öfke yanıyordu, ama o zarar görmemişti. Sağ salımdı.

"O her zaman bundan şüpheleniyordu," dedim. "Senin onun yerini almaya çalıştığını düşünüyordu. Benim planım bu değildi. Radaan'ı ona vermek için hazırdım. Aldığım her karar, onu onun hükümdarlığı için şekillendirmeyi amaçlıyordu. Ta ki sen gelene kadar."

"Ve şimdi her şeyi değiştirdim." Elime yaslanarak gülümsemesi yumuşadı.

"Önümüzde ne olacağını bildiğimi iddia etmeyeceğim. Gelecek belirsiz. Ama ben onun kralyım, Radaan beni takip edecek." Başparmağımı dudaklarında gezdirdim.

Dişlerinin arasına aldı, sonra ağızına çekti. Dili, alaycı ve sıcak bir şekilde parmağımın ucunu izledi. Isı,

ateşlenmiş bir fitil gibi içimi kapladı. Nabzım boğazımda atıyordu.

"Ve onun kralı olarak," dedim, "başka bir varis üretmek benim görevim."

Yumuşak bir hareketle onu altıma aldım. Saçları yüzüne düşerken dudaklarından kahkaha patladı. Onları kenara itip, ağırlığımı kalçalarına bastırdım.

Tam da ait olduğum yer.

"Elinden geleni yap,
kralım."



Greaves bizi birbirine sarılmış, uzuvlarımız birbirine dolanmış halde buldu ve Nereus'un gemiye dönmemizi istediğini söyledi. Kum, nemli cildimize yapışmış, her kıvrıma gömülmüştü ve biz de tutkuyla sarılmış iki genç aşık gibi geri döndük.

Nienna bana gençlik verdi. Yaşımı görmezden gelmiyordum, eklemlerim bunu unutmama izin vermiyordu, ama onun varlığı uzun zamandır gömülü olan bir parçamı uyandırdı. Işıl ışıl hareket ediyordu ve parlaklığı bana ilham verdi. Dünyanın bu kadar acımasız, bu kadar kasvetli olmak zorunda olmadığını ima ediyordu.

Botlarımız rıhtıma değdiği anda, bir ses geceyi yırttı.

Bir çığlık. Yüksek, tiz, boğuk. Hava keskin bir güçle yarıldı ve keskin bir çıt sesiyle sona erdi.

İkimiz de gökyüzüne döndük. Daha önce ejderhaların sesini duymuştum, ama bu ses Draconia'daki hiçbir yaratığa benzemiyordu.

"Gemiye, Nienna." Nereus, kolları arkasında kavuşturmuş, gözleri yıldızlara kilitlenmiş bir şekilde korkulukta duruyordu. "Sen de, Radaan Kralı. Bu kıyılar gün batımından sonra gezginleri hoş karşılamaz."

Hiçbir itiraz gelmedi. Yorgunluk beni ele geçirdi ve ben de onu takip ederek daracık yatakimize gittim. Çarşaflarda kumlar hışırdadı, terden ıslanmış uzuvlarıma yapıştı, ama umursayamadım. Yan yatarken Nienna bana sıkıca sarıldı, kolumu beline doladı. Çenemi saçlarına gömdüm, kokusunu, sıcaklığını içime çektim.

Ertesi sabah daha fazla konuşmaya katlandı, başka bir ağaç değerlendirme turunu protesto etmeden dinledi. Bir zamanlar oduncu olan Ludwig, Draconis'ler arasında kendini yararlı kıldı, ama Nienna'nın gözleri ormana doğru kayıyordu. Bakışları yalvarır hale geldiğinde, yorgunluğumu gerekçe göstererek görüşmelerden ayrıldık.

Birisi Traveler's Tea dağıttı, tuz ve terle ilgili bir şeydi, ama ben nane kokulu balık suyunu kibarca reddettim ve çay için daha fazla ot toplamayı teklif eden Nienna'yı takip ettim. Bir elinde sepet, diğer elinde kolumla, beni otlarla kaplı bir kumsalın ortasına doğru çekti. Greaves geride kaldı. Yavaşça göz kırpması ve isteksizce geri adım atması her şeyi anlatıyordu — neden onu reddettiğimi biliyordu ve bundan memnun değildi.

Kalın bitki örtüsü soluk sahile yayılmış, vahşi ve karışık bir hal almıştı. Göğsüm ağrıyordu, Radaan'ı özliyordum. Yüzümde güneşin sessiz sıcaklığı. Ormanla kaplı yumuşak tepeler. Ruhumun içinde sadece krallığının doldurabileceği boş bir acı vardı.

Botlarımız, palmiye ağaçlarının gölgesinin altında kumlu toprağa çarptı ve daha kalın gövdelere dönüştü. Gölge üzerimize çöktü ve pelerinim omuzlarımı serinletti.

Nienna ağaçların tepesine bakarak gözlerini kocaman açtı. Ben sıırttım. "Nane yerde yetişir."

Gülerek eğildi ve kırmızı bir çiçeği avuçladı, parmakları sapını çevreleyen dikenlere dikkat ediyordu. Yüzü, sıcaklık ve yürüyüşün yorgunluğuyla kızarmıştı.

Ter sırtımdan aşağı akıyordu; orman havası cildime baskı yapıyordu — nemli, ağır. Ezilmiş çiçeklerin kokusu, zengin toprak ve nilüferlerin hafif tatlılığı giysilerine yapışmıştı.

"Kral olmasaydın, ne olmak isterdin?" diye sordu.

"Ölü," diye homurdandım. Başka bir seçeneğim hiç olmamıştı. Taht her zaman kaderimdi.

Gözlerini devirdi ve daha derine doğru yürüdü, bir eli budaklı bir ağacın kabuğunu okşuyordu. "Sanırım keşfetmeyi severdim. Kimsenin görmediği o kadar çok şey var ki."

Güneş ışığı, ağaçların tepesinden sızarak pullu mantosuna çarptı ve prizmalar halinde dağıldı. Nane tarlasının yanında diz çökerek, yaprakları nazikçe okşadı. Geriye dönüp baktığında, gözleri nefesimi kesti

nefesimi kesti. O, geniş açık alanlara aitti. Draconia asla yeterli olmayacaktı.

"Biri görmüş olabilir," dedim, omzumu ağaca yaslayarak. Mantomun altın zinciri eklemime batıyordu. "Dün gece o sesi çıkaran her neyse, onları yemiş olabilir."

Beni işaret etti. "Haksız değilsin."

"Ne kadar heyecan verici olsa da, çoğu kaşif geri dönmeden önce ölür. Geri dönenler ise hikayelerden çok yaralarla dönerler."

Bir iç çekerek, bir dal nane kopardı ve parmakları arasında çevirdi. Elbisesinin gri kolu omzundan kaydı ve gölgede mermer gibi parlayan teni ortaya çıktı. Güzel bir cazibe.

"Ama yine de, macerayı bir düşün."

Başımı eğdim. "Hayatın yeterince heyecanlı değil mi, kraliçem?"

O, gözlerini vücudumda gezdirerek mırıldandı. "Oh, son zamanlarda işler oldukça heyecanlıydı."

Cildimin altında bir sıcaklık hissettim. Yanına çöktüm ve elinden dalı aldım. "Bu nane değil."

Gözlerini kırptı. "Öyle görünüyor."

"Tarım krallığına evlenmenin tehlikesi." Kafamı salladım. "Aradaki farkı öğrenmen gerekecek. Nane daha tatlıdır. Daha yumuşaktır. Dilde daha hafiftir. İnsanı daha fazlasını istemeye sevk eder." Bakışlarım vücudunda aşağı kaydı ve ağzında durdu.

"Bu," dedim, daha koyu renkli bir yaprağı kaldırarak, "nane. Daha güçlü. Daha keskin. Daha cesur." Onu aramızda tuttum. "Damarları görüyor musun? Daha derin. Tadı kalıcı ama önce keskin."

"Çok yakın büyürler," dedi, dilini alt dudağına sürterek. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Onları nasıl ayırt ediyorsun?"

"Pratik yaparak, kraliçem." Ona doğru eğildim.

Dengesini kaybetti ve şaşkın bir kahkaha atarak geriye düştü. Gülümsedim, parmaklarımın arasında yaprağı ezerek, onun üzerinde durdum. Pelerinin yumuşak, altın rengi bir şelale gibi göğsüne döküldü.

"Nane toplamamız gerekiyordu." Nefesi kesildi, vücudu beklentiyle gerilmişti.

"Ben o şartları hiç kabul etmedim." Onun bacaklarının arasına yerleştim ve yakamdaki düğmeleri açarken bakışları ellerimi takip etti. Dudakları aralandı. Dizleri yanıma çekildi. "İzlemeye geldim."

"Ben ot toplayayım mı?" diye sordu, içinden gülerek.

Son bağlantı da çözüldü ve ben mantoyu omuzlarımdan attım. Mantoyu güneş ışığına bıraktım. "Senin çözülmeni izlemek için."

Güneş çıplak dallara vuruyordu. Giysilerimi özenle katladım; onun giysileri ise düştükleri yere bırakıldı. Hayatımın bir resmi. Benim sakinliğim ve onun kaosu. Onu asla bağlamaya çalışmadım, sadece onun kasırgasıyla birlikte hareket etmeye çalıştım.

Daha sonra, üzerimize yeşil lekeler yayıldı. Nane kokusu ter ve sıcaklığa yapıştı. Güneş ışığı vücutlarımızın hatlarını çizdi ve dünya kuş sesleri ve uzak dalgalara dönüştü.

"Kallias?" Nefesi yanağımı okşadı. Gözleri kapalıydı. Yorgunluktan gelen memnuniyetle yumuşak bir sesle konuştu.

"Hmm?" Alnını öptüm, kolumu başının altına soktum. Parmaklarım uyuşmaya başladı, ama o o kadar mükemmeldi ki. Hareket etmeyi reddettim.

"Seni seviyorum."

Bu sözler göğsümü sızlattı. Hâlâ onlara alışamamıştım. Çılgın arzunun, ateşli zevkin ardından geldiler. Basit, süssüz... ama aç bir adam gibi onları yuttum.

"Benden bıkacaksın." Sanki vücudum bu fikri reddediyormuş gibi, elim kalçasını sıktı.

O kıkırdadı, parmakları göğsümdeki kirli sakalları okşadı. Gri renk benimle alay ediyordu. Aramızdaki yılları hatırlatıyordu.

Uzaklarda gürleyen bir kükreme patladı.

Ben irkildim ve Nienna dikleşti, tüm kasları gerildi. Saçlarına yapraklar ve dallar dolanmıştı, hareketsiz kaldı, nefesi boğazında takıldı, gözleri kuzeye çevrilmişti.

Konuştuğunda, sözleri dehşetle doluydu.

"Bir ejderha geliyor."

Otuz Dördüncü Bölüm

NIENNA

O kükremeyi tanıyordum. Derin. Yeri sarsan. Argos.

Giysilerimi bulmak için acele ettim. Elbiseyi başımdan çekerken bir dikiş yırtıldı. Tüylerim diken diken oldu, kalbim göğsümün altında kaotik bir ritimle çılgınca atıyordu. "Onlar asla gelmezler, binicileri olmadan."

Kallias titizlikle giyindi, her hareketi hızlı ve kesindi. Kararlılık, alnında sert çizgiler oluşturdu ve konsantrasyonu yüz hatlarını gölgeledi.

Rahatsızlığımı bastırmak için yanağımı ısırdım. "Şafak vakti uçarak gelirler, sıcak saatlerde dinlenirler ve alacakaranlık öncesi ayrılırlar. Bir ejderha günün bu saatlerinde gelmez, tabii ki..."

"Gidelim." Beni kesip, mantosunun son kopçasını ilikledi. Sepeti aldı, gümüş rengi saçlarında hala toprak vardı ama ben onu temizlemek için durmadım. Kıyıya doğru koştum.

İçgüdülerim koşmamı söylüyordu, ama çalılar adımlarımı engelliyordu. İki kez tökezledim, dengemi sağladım ve hızımı yavaşlattım. Panik dalga dalga geldi. Eteğimi sıkıca kavradım, sanki kumaş beni sabitleyebilecekmiş gibi. Yapraklar fısıldadı, dallar hareket etti, hiçbir şey kulaklarımdan kaçmadı.

Argos gökyüzünden düşerken ağaç sınırını aştık. Elim ağzıma gitti.

Kanatları ağırlığı altında titreyerek aşağı doğru sarmal şeklinde düşüyordu. Sol kanadı büküldü.

boğuk bir çığlık attı, çarpmanın etkisiyle yer sarsıldı.

Babam çadırlardan ve adamlardan uzakta duruyordu. Yalnızdı. Elleri arkasında kavuşturulmuştu. Çenesi dikti. Omuzları gergindi, yaralı yaratığın yorgun bir iniltiyle kendini toparlamasını izliyordu.

Argos'u buraya getiren her neyse, babam onunla yüzleşmeyi seçmişti.

Kallias'ın eli belimin altına hafifçe bastırarak yerleşti. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Uzun adımlarla tepeden aşağı indim, önümüzdeki manzara nefesimi kesti.

Ejderhanın kanadı sarkık duruyordu, ucu arkasında bir hendek bırakıyordu. Genişlemiş burun deliklerinden zorlu nefesler çıkıyordu. Kafasını kaldırıp havaya doğru hırladı, altın rengi gözleri şiddetli bir şekilde kısıldı. Devasa pençeleri kıyı şeridini parçaladı, beyaz kumları etrafa saçtı.

Babamın yanına ulaştım. Rüzgâr sakalını çekiyordu. Gözlerini hiç kırpmadı, bakışları ejderhaya sabitlenmiş, sözsüz bir iletişim kurmuştu.

Nefes aldı ve öfke yüz hatlarını sertleştirdi.

Argos da ona aynısını yaptı. Dudakları kıvrıldı ve başını eğdi, kemiklerimi titretecek kadar derin bir gürültü çıkardı.

"Draconia için gidiyorum," dedi babam, öne adım atarak.

"Ne oldu?" Onun aceleci adımlarına ayak uydurarak yakınında kaldım. Ejderhası eyer takmamıştı, uzun bir yolculuk olacaktı. Ve eğer uçuş sırasında bayılırsa, ikisi de denizde ölecekti.

"İnnaki geliyor."

Korkumu gizleyen inanmazlık, içimden kahkaha patladı. "Şaka yapıyorsun.

Belki bir elçi gelir. Kesinlikle saldırı olmaz. Galdoni buna cesaret edemez." "İki gün içinde sularımıza girecekler."

Deniz altımızdaydı. Cesaret edebilir miydi?

Babam Argos'un çıplak sırtına tırmanırken donakaldım. Karnımda korku kıvrıldı. Innaki'ler hiç gerçek bir tehdit oluşturmamıştı. Keskin diller, evet — politikaya bürünmüş hakaretler — ama asla açık savaş. *Kimse* yapmamıştı.

Ejderhalarımız olduğunu biliyorlardı.

Kallias sessizce arkamda duruyordu. Kararlıydı. Babamı ikna etmek mümkün değildi. Akıncılar yaklaşırken o boş durmayacaktı. Kraliçesi, biniciler ve halkı tehlikedeyken olmazdı.

Ronan ve Gyрак adayı savunabilirdi. Gerekirse annem de hüküm sürebilirdi. Ama bu... onların yanında olma ihtiyacı, benim kadar onun da iliklerinde yakıcı bir şekilde yanıyordu.

Argos başını kaldırdı, kasları gerildi, acı vücudunu büküyordu.

"Uçamaz!" diye bağırdım, öne atıldım.

Kallias beni belimden yakaladı ve geri çekti, Argos ise boğuk bir çığlık atarak kendini havaya fırlattı. Sol kanadı sallandı. Çığlık atarak yön değiştirdi ve alçaldı. Babam, hücum eden bir ata bağlanmış bir oyuncak bebek gibi sallanıyordu.

Göğsüm sıkıştı. Sanki onları irademle yere tutturmak istercesine bu duyguyu yakalamaya çalıştım.

Boğuk homurtularla, kara ejderha gökyüzüne doğru mücadele etti.

Geriye bakmadı. Tereddüt etmedi. Sadece savaşa giden bir kral gibi. Onu durduramadım.

Döndüm, Kallias'ın elinden kurtuldum, ayaklarım kumları dövüyordu, sonra durdum. Geriye baktım.

Başını eğerek ayakta durdu ve izledi. Konuşmadı. Zorlamadı. Seçimi bana bıraktı. Çenesini hafifçe kaldırarak gemiyi işaret etti. Onu beklememe, iznini almama gerek yoktu. Burada benim liderliğimi takip edecekti. Dümeni bana verdi.

Ve ben de aldım.

Gece çökmeden yelken açtık.

Açık denizde, koyu bulutlar alçalmış, yıldızları yutmuştu. Havada yoğun bir ağırlık vardı, rüzgâr fırtına tuzu ile doluydu. Pruvada, gözlerimi ufukta tuttum. Omuzlarımda ağır bir korku vardı, sessizlik beni olduğum yere çivilemişti.

Gökkuşağını bulanıklaşana kadar izledim. Kanat çırpma seslerini dinledim. Uzaklardan gelen bir çığlık sesini. Herhangi bir sesi.

İlk yağmur damlaları yanaklarıma düştüğünde, tutamadığım gözyaşlarımla karıştılar. Annem orada olsaydı, onu durdurur, öfkesini yatıştırırdı.

Ama yoktu.

Onun yerine, karanlıkta siyah bir ejderha aradım.

Kallias yakınımda kaldı, varlığı denizin uğultusuna karşı bir bariyer gibiydi. Dalgalar altımızda çalkalanırken yağmur saçlarımla yüzüme yapıştırdı. Su güverteyi aştığında, elimi tutup beni aşağı çekti.

Kollarını bana doladı. Isı, soğuk tenime sızdı.
Bir kalp atışı diğerini sakinleştiriyor, korkumu uzaklaştırıyordu.



Küçük kırmızı boyalı gemiler Draconia'ya giden yolumuzu kesmişti. Güvertelerinde toplar sıralanmış, raylar boyunca zıpkınlar parıldıyordu, keskin ve hazır bekliyorlardı. Yelkenler rüzgarda dalgalanıyor, tepe noktalarında kırmızı bir orakla kesilmiş altın bir bayrak dalgalanıyordu.

"Bizi durdurabileceklerini mi sanıyorlar?" diye alay ettim. Nasıl yapabilirlerdi ki? Sadece teknelerdeki adamlar... Ta ki gökyüzünü tarayana ve midem bulanana kadar.

Ejderhalar yoktu.

"Binicileriniz nerede?" Kallias'ın hesaplayıcı bakışları düşman düzenine kilitlendi. "Elinde bir şey olmadan bu hattı tutamazlar."

"Ejderha ateşine karşı savunma yoktur." Başımı salladım. "Radaan Kralı değilsen tabii," diye ekledim.

O tek başına hayatta kalmıştı. Ahşap ve demir ejderha ateşine karşı koyamazdı.

Bir kükreme havayı yırttı ve gözlerimizi doğuya çevirdi. Kırmızı bir ejderha akıncıların üzerinden alçaktan uçtu, çığlığı yırtılan ipek gibi keskin bir sestti. Zıpkınlar yukarı doğru fırlarken, metal uçları yıldızlar gibi ışığı yakaladı, tırnaklarım korkuluğa gömüldü.

Bir çığlık atarak, gökyüzünde spiral şeklinde dönerek yön değiştirdi. Yıldırım çarptı.

Beyaz sıcak bir şimşek bulutları yarıp, havada uçan yaratığı yuttu. Kalbim durdu, boğazımda bir çığlık kaldı. Kallias içinden küfretti. Kırmızı yaratık kanatları sarkık bir şekilde yuvarlandı. Binicisi, neredeyse bir nokta gibi, birlikte düşerken sıkıca tutundu.

Sonra üstümüzden bir gölge düştü. Gyarak.

Kara ejderha yıkıcı bir sessizlikle alçaldı, ağzından ateş fışkırdı. En yakın akıncı gemisi, ısı ve ışıkla alev aldı

ışıkla alev aldı, alevler gövdeyi ve yelkenleri parçalarken ahşap parçalandı. Alevlerin uğultusu altında çığlıklar yükseldi.

Kömür gibi kararmış canavar onların hattını parçalarken, güvertede donakaldım.

"şimdi!" Kallias Kaptan Wylın'e doğru döndü ve beni korkuluğun arkasına itti. "Bizi götür! Doğruca adaya!"

Gyrak tekrar kayboldu, bulutların içine girdi. Uğtuğu yerde deniz kaynıyordu, geride sadece enkaz kalmıştı.

Kalan gemiler telaşla hareketlendi. Rüzgar yelkenleri yakalayınca kırmızı yelkenler düştü. Mürettebat, aradaki mesafeyi kapatmaya çalışarak bağırdı.

Ama biz çoktan hareket etmiştik.

Bir Draconis denizcisi öne çıktı, omuzlarını silkerken direğe baktı. İçimi bir güven kapladı. Fırtına yön değiştirdi. Uzaklardaki gemilere dişlerimi gösterdim.

Çok yavaşlardı. Çok geç kalmışlardı. Biz Draconis'tik.

Gemimiz canlı bir varlık gibi dalgalanıyordu, güverte sanki görünmez bir el tarafından itiliyormuşasına ayaklarımızın altında sallanıyordu.

Geminin ortasında, bir adam hareketsiz duruyordu. Parmakları açılmıştı. Avuç içleri tahtalara doğru eğilmişti. Çenesi sıkılmıştı, alnında ter damlaları parlıyordu. Güç onun etrafında dönüyor, tahtalar ve halatlar arasında dalgalanıyordu. Rüzgâr yanıımızdan uğuldayarak geçti, sihir gemiyi kavradı ve ileriye doğru sürükledi.

Yelkenlere gerek yoktu.

Titreyerek enkaza arptık. Yanan keresteler pruvaya çarparak parçalandı, cesetler dalgalarda kıvrıldı.

Sarı saçlar bir anlığına su yüzüne çıktı, kısa ama açıkça görülebilirdi.

"Kallias!" diye haykırdım, kenara eğilip yanan enkazı taradım. Duman, yanmış kirişlerden ve parçalanmış gövdeden yükseliyordu. Kan, suya şeritler halinde yayılıyordu. "Bir Draconis!"

Soluk bir beden katliamın ortasında sallanıyordu, sarı saçları yırtık uzuvlar ve karışık siyah saçlarla tezat oluşturuyordu. Biz hızla geçerken midem bulandı, ceset kırmızı dalgalarda sürüklenmeye devam etti.

"Senin halkın yıldırım çağırabilir mi?" Kallias hiç irkilmedi. Sesi elik gibiydi, hesaplı ve soğukkanlıydı. Hasarı değerlendiren bir kral gibi.

"Bu yüzden ejderhalar saldırmıyor," diye fısıldadım. Öfke göğsümü sıkıştırıyordu. "Fırtınayı çağıranlar onlar olsa bile, kendi halkımızı yakmayız."

"Gemideki Draconis'leri yağmacılara saldırmaktan alıkoyan nedir?" Boş laf etmedi. Sadece mantığı takip etti.

"Çok fazla farklılık var." Sesimi sertleştirdim, öfkeyle doldurdum. "Bazı Gemiler bir fener yakacak kadar bile büyü barındırmazken, diğerleri ise zıpkınla vurulmadan kıyıya yüzmeyi veya yelken açmayı bilmiyor."

Soluk renkli bir et parçası dalgaların arasında sallanıyordu. Her iki ucundan kemikler çıkıntı yapıyordu.

Benim halkım.

Galdoni bunun bedelini ödeyecekti. Hayatıyla.

Gemimizde, Vessel sendeledi. Rengi kül gibi solmuştu. Kollarını gevşek, başını omzuma yaslayarak yere yığılırken onu yakaladım. Parmakları seğirerek, bizi eve götüren büyüye tüm gücünü aktardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, alnındaki terli saçları silerek.

Kallias, gemi yavaşlarken yanımda kıpırdadı, pelerininin zincirleri hareketle tıkırdadı. Düşman gemilerinin yelkenleri ile önündeki rıhtım arasında duruyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Gemici tamamen bana yaslandı.

"Majesteleri, o bitkin," dedi başka bir denizci, genç adamı kollarımdan çekerek.

Elimi Vessel'ın göğsüne bastırdım. "Uyandığında onu bana ya da Kraliçe Nyxaria'ya getirin."

Adam başını salladı ve ağırlığın altında homurdanarak onu güverte altına taşıdı.

Arkamızda, kırmızı yelkenler mesafelerini koruyorlardı. Liman ağzını çevreleyerek izliyor, bekliyorlardı ama saldırmıyorlardı.

"Müzakere mi yapıyorlar?" diye mırıldandı Kallias.

"Babam asla yapmaz." Bu sözleri, titrememi gizleyerek tükürdüm. Argos'u göremiyordum. Babamdan da iz yoktu. Sadece kara bulutlar ve parçalanmış gökyüzü vardı. Eve varabildiğinden şüphe duymak beni kemiriyordu.

"Annen yapardı."

Rıhtıma yaklaşırken, dört muhafız gümüş zırhlarıyla bekliyordu. Bu manzara beni sarsmıştı. Draconis muhafızları çağırılmış mıydı? Limanda mı? Saçma.

Gemi sessizce limana yanaştı. Ses yoktu. Emir yoktu. Su bile durgun gibiydi.

Greaves arkamızda sendeliyordu, botları ıslak tahtalara çarpıyordu. Kusacak gibi görünüyordu. Umarım, bundan sonra olacaklar için ayakta kalabilir.

Gölgeli şehirden bir figür koşarak çıktı — siyah deri giysileri çırpınıyor, gözlükleri alnına itilmişti. Ronan'ın yüzü taştan oyulmuş gibiydi.

"Ejderhalar yere indirildi. Ada kuşatıldı," diye bağırdı. "Annem görüşmeleri yürütüyor. O piç Galdoni bizim adamlarımızı ele geçirdi, onları kalkan olarak kullanıyor."

"Innaku'nun her gemiye yetecek kadar Gemisi yok," diye bağırdım, şehirde aceleyle ilerlerken ona ayak uydurmaya çalışarak. "Onlara o kadar çok vermedik."

"Hayır, ama onları saklıyor. Hangi gemilerde tutsak olduklarını bilmiyoruz. Babamız olmadan ortalık kaos içinde."

Panik beni sardı. Soğuk. Ezici.

"Nerede o?" diye sordum, sesim alçak ama keskin. Durmak, onu duvara itmek, gerçeği söyleene kadar onu sallamak istedim.

"Argos doğu kıyısında düştü. Onları karaya çıkarmayı başardık, ama uçuş ikisine de zarar verdi. Argos sol kanadını hareket ettiremiyor. Karaya oturmuş durumda."

"Peki babam?"

"Uçmaması gereken bir ejderha ile fırtınanın içinden uçu," dedi Ronan sertçe. "Bilinci kapalı. Ama hayatta. Yaralanmadı."

Ciğerlerime tekrar hava doldu. Dikleştım, omurgam demir gibi sertleşti. Şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Kallias elini belimin altına koydu ve bu basit dokunuşla beni sabitledi.

Yalnız değildim. Annemin zekası, kardeşimin ateşi ve Kallias'ın sarsılmaz varlığı yanımdaydı.

Innaku gelsin.

Bu güç gösterisini pişman olacaklardı.



"Ne istiyor?" Savaş odasına daldım, masanın başında annemi görünce nefesim kesildi. Babam değildi.

Haldor başını kaldırdı. Uçuş derileri vücudunu sarıyordu, sağ omzunda rütbesini gösteren bir sıra inci çivi vardı. Gözlükleri bir elinde sallanıyordu, diğer eliyle haritayı tutuyordu.

"Sen," diye cevapladı annem, Draconia çevresinde toplanan kırmızı filoya bakarak. Işık, tacındaki mücevherleri parlatıyordu, ama hiçbir gölge onun ateşini söndüremiyordu.

"Cesur bir seçim," diye homurdandı Kallias, yaklaşarak. Bakışları haritanın kıyı şeridini taradı, hesaplar yapıyordu.

"O senin hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Radaan Kralı," dedi annem, doğu kıyısında siyah bir ejderhayı yeniden konumlandırarak. "Ta ki senin gemini limanımızda demirlemiş olarak görene kadar."

"Ve şimdi talepleri değişti mi?" Anne, gözünü kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi.

"Hayır."

Çenesi gerildi. Parmakları belindeki kılıcın kabzasına kaydı. Dikkatini doğudaki gemi grubuna çevirdi ve her tarafı korunan en büyük gemide durdu.

"Draconis Gemileri orada olacak. Ve burada." Güneyi, sonra batıyı işaret etti. "Onu kraliçe yaptığımı öğrenirse, kuzeye de konuşlanacaklar. Takviye kuvvetlerinizi kesecekler."

Annem başını salladı, ağzının köşeleri gergindi. "Emin olamayız."

"Kraliçe Nyxaria." Kallias'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve annesi zırhı delebilecek bir bakışla sertleşti. "Hayatım boyunca savaştım. Draconia hiç savaş alanı görmedi. Sözüme güven."

Burun delikleri genişledi, ama dudaklarından hiçbir itiraz çıkmadı. O sadece bir çiftlik sahibi değildi; o Altın Savaşçıydı. Tanrılar tarafından seçilmişti. Deniz savaşlarında denenmemiş olabilir, ama savaş onun ana dilidir.

"Ne tavsiye edersiniz?" diye sordu, kırılğan ama dinleyerek.

"Greaves, Fallione'yi getir," dedi Kallias. Muhafız kararlı adımlarla ortadan kayboldu.

"Galdoni'nin burada casusları var mı?" diye devam etti. "Nienna'nın kraliçe seçildiğini biliyor olabilir mi?"

"Senin gelişinden bir gün önce tüm Innaki'ler geri gönderildi," diye cevapladı annesi. "Bilmemesi gerekir."

"O zaman, Kallias'ın hala zindanda çürüyor olduğunu düşünüyor muş gibi hareket ederiz," dedim, planının ritmini yakalayarak.

"Onun kozları ne? Buğday mı?" diye sordu Kallias, yüzü keskinleşmiş, sesi savaşa hazır bir tonda. Bir zamanlar nane tarlalarında gülümseyen rahat adam artık yoktu. Geriye kalan bir general, bir stratejistti.

"Ve halkımız," diye araya girdi Ronan, pencereden dışarı bakarken duruşu gergin. Elleri arkasında, tıpkı babam gibi.

"O zaman sizi aç bırakmayı planlıyor," dedi Kallias. "Balıkçılık rotalarınızı kesmiş, ticaretinizi engellemiş, ejderhalarınızı yere indirmiş. Nüfusunuz fazla ve yiyeceğiniz az. Size baskı yapmıyor, zamanın lehine çalışmasını bekliyor. Galdoni üstünlüğün kendisinde olduğuna inanıyor."

"Ondan önce uçarız," diye tersledi Ronan.

"Ondan önce onunla *buluşuruz*," diye düzeltti Kallias. "Nereus'un durumundan haberi var mı? O fırtınaya gireceğini bilmiyordu. Senin ona geleceğini umuyordu. Kırmızının durumu ne?"

"Elmo hayatta. Oyalama başarılı oldu," diye cevapladı Ronan. "İki binici, patlamadan onu korumak için büyülerini tüketti."

"O senin uçmanı bekliyor. Bu bir kumar. Eğer ejderhalarını düşürürse, geriye ne kalır? Kuvvetlerin nerede? Savaş gemilerin?" Kallias'ın sözleri odayı keskin bir bıçak gibi kesti.

Haldor masaya yumruğunu vurdu. "Onlara hiç ihtiyacımız olmadı! Canavarlarımız bizi hiç yüzüstü bırakmadı."

"Ve şimdi bu körü körüne güvenin bedelini ödüyorsunuz. Ejderhalarınızı kaybederseniz, adanızı da kaybedersiniz."

Bakışlarım haritaya düştüğünde içim bir anda soğudu. Adoni'nin ölümü bir kazaydı, ama belki de bu, babasının öfkesini ateşleyerek kapıyı araladı. Fırtına onun amacına yardımcı oldu. Fırsatı gördü ve değerlendirdi.

Bu da son değildi. Draconia'yı ele geçirdikten sonra, gözünü İvetti ve Kulletti'ye dikmişti. Ya da daha kötüsü, canavarlarla güçlerini birleştirip bizi aralarında ezip geçeceklerdi.

"Onunla görüşün," dedi Kallias, Galdoni'nin güçlendirdiği gemiyi işaret ederek. "Mantıklı davranırsa, onu kıyıya çekin. Aksi takdirde, en güçlü gemilerinizi alın ve denizde onunla yüzleşin. Blöfünü görün."

"Innaki artık halkımızı beslemiyor," diye ekledim. "O sadece o gemilerdeki hayatlar üzerinden baskı uyguluyor."

"Onları hissedebiliyor musun?" diye sordu Kallias, yüzlerimizi tarayarak. "Gemileri? Onlara güç veren biniciler... tutuldukları yeri hissedebiliyorlar mı?"

Haldor dişlerini sıktı. "Büyü bir kez verildi mi, gider. Hiçbir bağ kalmaz."

Kallias iç geçirdi. "O zaman halkınızın nerede olduğunu bilmiyoruz."

Annemin sesi sessizliği bozdu. "O bizim kıyılarımıza ayak basmayacak. Biz ona gideceğiz ve umarım adamın biraz akli vardır."

Adoni'ye benziyorsa, yoktu.

Otuz Beşinci Bölüm

NIENNA

Radaan'ın pelerini omuzlarımda duruyordu, ejderha pullu yüzeyi, Spire'in koridorlarında her adımda fısıldıyordu. Yanımda, Kallias altın boyunduruğunu takıyordu — bu sadece ağırlık ve görevin sembolü değil, zenginlik ve bolluğun da bir göstergesiydi. Sadece parıltısı bile Innaki'lerin bize hâlâ hükmettikleri tek şeyi ellerinden almıştı.

Radaan, Draconia'nın ihtiyaç duyduğu tek ittifak olarak ayakta kalmıştı.

Spire'dan açık havaya çıktık. Gözlerimi kaldırdım ve bir gülümseme yüzüme yayıldı. Fırtına bulutları Yuvayı çevreliyordu, kalın sis gökyüzünü kaplıyordu. Orada saklanan ejderhalar, gökyüzüne bakanların gözünden gizli kalıyordu.

Hepsi kumlara gömülmüş değildi. Birkaç tanesi yükseklerde dinleniyordu.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim ve Kallias'ın yanında annem ve Ronan'ı takip ettim. Babam hala uyuyordu, uyandırılmıyordu. Greaves, her zamanki gibi inatçıydı ve midesinin rahatsızlığına rağmen gelmek için tartışmıştı. Kallias sonunda pes etti, ancak odamızda sessiz bir çatışma yaşandı ve bu da benim gülümsememi saklamama neden oldu.

Dört binici yanımızda yer aldı: Haldor, Zane, Mikal ve Erwin. Babam ve Ronan dışında, en güçlü olanlar onlardı. Hemen arkalarından, en güçlü dört Vesselimiz, sınırlarına kadar doymuş halde geliyordu.

Biniciler, bedenleri sihirle titreyene kadar onlara akın etmişti.

Beyaz bayraklı daha küçük bir gemiye bindik. Deniz düz ve tedirgin edici bir şekilde durgundu. Parçalanmayı bekleyen bir ayna gibiydi. Okyanusu hiç bu kadar sakin görmemiştim — sanki bizi yutmaya mahkum bir fırtına kopmadan önce nefesini tutmuş gibiydi.

Innaki akıncılarının dış halkasına yaklaşırken, Ronan'ın parmak uçlarında ateş parladı. Sakin görünüşünün altında, duman kadar yoğun bir suçluluk duygusu kaynıyordu. Bugün ilk kez birinin canını almıştı, hem de kendi halkımızdan iki kişinin. Bu keder öfkeye dönüşmüştü ve şimdi Innaki'lere karşı yanıyordu.

Gemileri ayrıldı.

Rahatlama, tedirginliğimi hafifletmişti. Bir sınav geçilmişti, daha pek çok sınav vardı. Kallias'ın kolu elim altında gerildi ve beni sabitledi. Onun varlığı bana daha önce hiç sahip olmadığım bir güven verdi. Bu işte yalnız değildim. O da benzer şekilde sayısız kez Velli ile yüzleşmişti —yüz yüze, kılıcı sırtında, başı dik. Beni bu süreçte yönlendirecekti. Emir vererek değil, yanımda olarak.

Başka bir gemi sırası yol verdi. Sessizlik derinleşti, sadece küreklerin suyu kesen fısıltısı bozuluyordu.

Bulutlar alçaldı, sis direkleri yaladı.

Hiçbir şey söylemedik. Sadece gerekli olduğu kadar hareket ettik. Gemimiz, Galdoni'nin savaş gemisinin yanına yanaştı — devasa bir şeydi, gövdesi kırmızı savaş boyasıyla çizilmişti, sanki bir iki balınayı boynuzlamış ve hakimiyetini göstermek için lekeleri saklamış gibi.

Geminin pruvasından oyulmuş bir deniz adamı alaycı bir şekilde gülümsüyordu, üç çatal mızrağı uzaktaki Spire'a doğru çevirmişti.

Halatlar uçtu ve bağlandı. Innaki bize bakıyordu — koyu saçlı, güneşten bronzlaşmış yüzler, sert bir sessizlik içinde üfleme okları. İskele tahtası yerine oturduğunda, annem sabit durdu.

Yukarı çıktık.

Kral Galdoni beni her zaman itici gelmişti. Onda bir şey, sabrımı ve kendimi kontrol etme yeteneğimi sonuna kadar zorluyordu. Bir zamanlar, babasının Adoni'ye uyguladığı baskıdan dolayı ona acıyordum. Şimdi ise bunun ne olduğunu anladım: miras gibi aktarılan bir zehir.

Adam, gururlu kaşlarından geriye doğru taranmış siyah saçlarıyla dik duruyordu. Halkının geleneksel eteklerini giyyordu. Altın zincirler uyluklarında dans ediyor, dizlerinde son buluyordu, kırmızı inciler ve mücevherler ise kemerine dolanmıştı. Çıplak göğsüne bembeyaz bir kuşak asılıydı.

Kahverengi teninin altında kasları dalgalanıyordu ve annemle Ronan'ın üzerinden bakışlarını geçirdikten sonra mantoma kilitlenirken dudaklarında hastalıklı bir gülümseme belirdi. Sonra Kallias'ı buldular.

"Ah, gerçekten zaman kaybetmiyorsun, Kallias Sunsphear," dedi, sesi kokmuş yağ gibi kaygan bir tonda. Anneme küçümsemeyle baktı, sanki benim evliliğimden onu sorumlu tutuyormuş gibi, kederli bir şekilde başını salladı. "Kraliçe Nyxaria, korkarım en değerli pazarlık kozunuzu kaybettiniz."

Omurgam sertleşirken içimden bir ateş yükseldi, ama çenemi gevşek tutmaya zorladım. Öfkelendiğimi düşünsün. Onu ne kadar nefret ettiğimi asla anlamayacaktı.

"Kral Galdoni, barış aramaya geldik." Annemin sesi çelik gibi sert ama pürüzsüzdü. "Uluslarımız arasında."

"Kızın oğlumu öldürmeden önce bunu isteseydin daha iyi olurdu." Sözleri acıma doluydu. Bir oyunculuktu. Sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi, aşırı namuslu bir tavırdı. "Ama işte buradayız. Birisi Draconia'nın büyüklüğü efsanesine meydan okumak zorundaydı. Küçük kumulunu aşmışsın."

Parmaklarımı kenara çekip yumruk yapmak için çaresizce seğirdim. bizim sularımızda ona, bize hakaret etmeye *cüret etti*.

Elini salladı. "Ne yazık ki, sizi masama davet ediyorum."

Bir dizi Innaki savaşçısı, ihtiyatlı ve sert ifadelerle öne çıktı. Kızıl boyalı tenleri, yanlarına bağlanmış ok tüpleri vardı. Kralın odasının arkasından bir masa getirdiler ve onu sessiz bir hassasiyetle ortasına yerleştirdiler.

"Ancak, Radaan Kralı hoş karşılanmıyor."

Kallias gözünü bile kırpmadı. Adanın kralının bakışlarına çekinmeden karşılık verdi, ancak bakışları intikam vaat ediyordu. En ufak bir baş hareketiyle — kontrollü, keskin — en ufak bir selam verdi. "Ejderhanın Kalbi'ni kendime ait ilan ettim," dedi. "Onu çağırdınız, dolayısıyla beni de çağırdınız."

Galdoni, unvanıma yapılan atıfta kaşlarını seğirdi. Onun ve oğlunun tek umursadığı şey buydu.

"O oturur, yoksa biz gideriz." Annem, kraliçe gibi ilgisiz bir tavırla elbisesinin kırılganlıklarını düzeltti. "Ve cevap vermeden önce kendine sor: tüm ejderhalarımızı hesaba katabilir misin?"

Bakışları sisle kaplı Spire'a kaydı.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu, başını eğerek, sesinde merak beliren bir tonla.

"Draconis tehdit etmez," diye cevapladı annem, yerine otururken. "Biz harekete geçeriz."

Ronan ve ben onun iki yanına oturduk. Kallias yanıma oturdu. Ellerini masanın üzerinde birleştiren annem bekledi.

Galdoni gürültülü bir kahkaha attı ve bir sandalye çekip oturdu. "Sen beni her zaman eğlendirirsin Nyxaria. Ama söyle bana, kocan fırtınada öldü mü? Onun ejderhasını parçalanmış halde sahilde gördük."

"Belki de cevap veririm," dedi, sesi boş bir hava sohbeti kadar hafifti, "bizim yok ettiğimiz iki akıncıdan ölenlerin sayısını saydıktan sonra."

Yüzünde bir gölge geçti ve alaycı gülümsemesi titredi. "Kırk sekiz. Ve sizinkilerden iki tane. Gerçekten, daha dikkatli olmalısınız."

Ronan'ın parmakları seğirdi. Avuçlarının altındaki ahşap yüzey, derisinden yayılan alevsiz ısı ile karardı. Düşman saflarından geçmemi sağlamak için iki adamımızı feda etti. Bu suçluluk duygusu onu kemiriyor, öfkesini besliyordu.

"Galdoni," dedi annem, sesi sabitti, "uluslarımız kurulduğundan beri barış içinde yaşamışlardır. Sen ve oğlun adamıza gelmenin riskini biliyordunuz. Yine de onu gönderdin. Ve Tsunami'nin binicisi olmadığını biliyorsun. Prens Adoni'nin ölümünden üzüntü duyuyoruz, ama sen de bu konuda sorumlusun."

Geriye yaslandı, gülümsemesi gevşemiş bir maske gibi kayboldu. "Krallığımı karıştırdınız. Güvenimizi yok ettiniz. Ve şimdi oğlunun ölümünün suçunu bana mı yüklemeye cüret ediyorsunuz?"

Gözleri bana takıldı. Omurgam dik, savaşmaya hazır bir şekilde onun bakışlarını karşıladım. "*Onun* için geldi." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ona onun buna değmediğini söyledim— kirlenmiş bir prenses, atılmış gibi..."

"Bir ejderha istiyorsun," dedi Kallias, zehirli sözleri keserek. Galdoni'nin ağzı, bir şahin gagası gibi kapandı.

"Oğlum onun elinde öldü." Sesinde sakinlik zorladı. "Bu tek başına talebimi haklı kılar. Adil bir istek."

"Anlaştık," diye araya girdi Ronan, dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bir filo çoktan Innaku'ya doğru yola çıktı."

Galdoni donakaldı, bakışları bulutlarla kaplı Spire'a döndü.

Bu Kallias'ın fikriydi: sisi alçaltmak, ejderhaları gizlemek ve onları yıldırımların menzilinden uzaklaştırmak. Saklanmak. Beklemek. Ada kralının ne istediğini biliyorduk ve halkımızı geri almak için ona istediğini verecektik, ama onun beklediği şekilde değil.

"Innaku'yu yakmaya cesaret edemezsin," diye homurdandı.

"Sana..." "Tahıl. Kumaş. Mahsul?" Kallias başını eğdi.

Parmak uçlarımla mantonun zincirlerini okşadım. "Şu anda senden hiçbir şey istemiyoruz, Galdoni."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Gemileriniz bende."

"Ve biz de senin adanı ele geçireceğiz." Annem omuz silkti. "Sen Innaki'nin kralı olabilirsin, ama adaların yandığında, neyi yöneteceksin?"

"Gemilerim ve adamlarım için bana borçlusun."

Kallias'ın dizi benimkine değdi. O da hissetmişti: Galdoni çöküyordu. Onu ele geçirmiştik. Onu kurtaracak müttefiki yoktu. İvetti onu asla barındırmazdı ve Kulletti de ona güvenli liman sunmak yerine boğazını kesme ihtimali daha yüksekti.

"Ve sen bize, adımıza büyük bir hakaret ettin," diye annem sertçe çıkıştı, "kıyılarımıza saldırarak, ejderhalarımızı yaralayarak ve Draconis kanını dökerek. Ve sen *taleplerde* bulunabileceğini mi sanıyorsun?"

"Eskiden tedarik ettiğiniz malları," dedi Kallias, "artık Radaan teslim ediyor."

"Halkımızı teslim edin ve sularımızı terk edin," diye ekledi Anne, "biz de binicilerimizi geri çağıralım."

"Bu savaş demek," diye tısladı Galdoni. Öfke yüzünü taşa çevirdi. "Bunu geri almak mümkün değil."

"Zaten savaştayız," dedi Ronan, sesi alçaktı, ama altında bir öfke vardı. "Tek soru şu: bu savaşta mı öleceksin, yoksa bir sonraki savaşta mı?"

Ada kralı, gözlerinin arkasında geliştirdiği her planın parçalandığını görerek öfkeyle baktı. Açgözlülükle kendini çok zorlamıştı.

"Savaşmak mı istiyorsun?" diye mırıldandı, sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Gemilerin olsun. İstersen gökyüzü senin olsun. Ama deniz bizimdir." Bakışları Kallias'a takıldı. "Mallarının benim kontrolümdeki okyanusları geçebileceğini mi sanıyorsun? Göreceğiz."

"Burada işimiz bitti." Annem ayağa kalktı, sandalyesi tahta döşemeleri sıyırdı. "Halkımız, hepsi, iki saat içinde teslim edilecek. Son çift bot da kıyılarıımıza güvenli bir şekilde ulaştığında, ejderhalarımızı eve çağıracağım."

"Gemimden inin!" diye bağırdı.

Ondan uzaklaştık, sırtlarımız dik. Annem ve ben önce teknemize geçtik, Kallias ve Ronan ise bir süre daha geride kalarak onun öfkesini izlediler.

Hepimiz güvenli bir şekilde gemiye bindikten sonra, halatlar kesildi ve Innaki geri çekildi, tahtanın dalgalara çarpmasına izin verdi. Kalbim, ihanete hazır olarak, hareket belirtisi var mı diye toplarını incelerken hızla atıyordu.

Ama Kallias'ın taktiği işe yaradı ve gemimiz, Gemilerin büyüüyle güçlendirilerek kıyıya doğru ilerledi.

"Çok güzeldin," diye fısıldadı Kallias kulağıma, rüzgâr sözcükleri başka bir rüzgâr yakalamadan önce alıp götürdü.

Gurur göğsümü ısıttı. Innaku ile nesiller boyu süren barışımız paramparça olmuştu, ama halkımız geri dönecekti. Ejderhalarımız da güvendeydi, ya Yuva'da ya da sahil boyunca kıvrılmışlardı.

Kıyıda bekledik.

Küçük tekneler Draconis'leri eve taşıırken gökyüzü karardı. Annem bir kâtip ile oturmuş, her ismi işaretiyordu. Artık başka kayıp olmayacaktı. Son bedelimiz iki kişiydi.

Kuma ayak basan her yüzle umut daha da yeşerdi. Artorius yukarıda daireler çizerek, kanatları ağaç tepelerine değecek kadar alçaktan uçuyor ve her geçişinde daha az akıncı gemisi olduğunu bildiriyordu.

Aileler sahili doldurdu. Çığlıklar yükseldi: rahatlama, keder, sevinç. Gözyaşları tunikleri ıslattı ve eller kollarını sıkıca kavradı. Ama annem son yaşlı adam son teknedен inene kadar kıpırdamadı.

Kadını kucakladı, güven verici sözler fısıldadı, sonra onu bir muhafızın yanına bıraktı. Bakışları benimkilerle buluştu.

Sahil, ıstırap ve zaferle titriyordu, rahatlama ile korku iç içe geçmişti, rüzgârda sorularla dolu sesler alçak alçak yankılanıyordu.

Geri dönecekler miydi? Radaan gemileri ablukayı aşabilecek miydi? Gücümüzü yine bize karşı kullanacaklar mıydı?

Annemin parmakları kolumdan aşağı kaydı, fısıltısı rüzgardan biraz daha yüksek sesle. "Zamanı geldi."

Tereddüt etmeden uzaklaştı ve Ronan da onunla birlikte hareket etti, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kallias oyalanıyordu, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu — bu planın bir parçası değildi.

Ama tartışacak bir şey kalmamıştı.

Halkımız aileleriyle birlikte ağlıyordu. Belirsizlik içinde titriyorlardı. Ve Galdoni çoktan hamlesini yapmıştı.

Ejderhanın Kalbi'ne uzanmıştı. Tekrar uzanacaktı. Çenemi kaldırdım ve Spire'a doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Ateşleri yakın."

Emir, düşünceden daha eski, bedenden daha derin bir yerden yükseldi — bir içgüdü, kemiklerime kazınmış bir söz.

Gökyüzü yarıldı.

Ejderhalar sisin içinden fırladılar, kanatlarını şiddetli bir zarafetle açtılar. Kükremeleri sessizliği parçaladı, alçaldılar, sonra yükselip bir tur attılar ve düşman gemilerine doğru yöneldiler. Bronz, oniks, bakır, kırmızı... Her bir pul, alacakaranlığı bir kıvılcım gibi yakaladı.

Anında ve tam bir sessizlik çöktü. Kallias döndü, bakışları ufka sabitlendi.

Sonra ateş geldi.

Gök gürültüsü gibi bir kükreme gökyüzünü yırttı.

Kıyıda sevinç çığlıkları yükseldi. Sevinç, intikam, adalet çığlıkları. Ejderhaları kullanılmış, aileleri rehin alınmıştı. Bu eylemler asla cezasız kalmayacaktı. Kimse benimkini incitip tehdit edip paçayı kurtaramazdı.

Bu onlara verdiğim sözdü.

Biz Draconis'tik.

Düşmanlarımız ise külden başka bir şey değildi.

Otuz Altıncı Bölüm

KALLIAS

Ejderhalar her şeyi yakıp kül etti. Ateş, akıncıların filosuna yağdı, gemilerin gövdeleri alevler, kıymıklar ve uzuvlar halinde patlayarak denize odun parçaları gibi saçıldı.

Nienna hiç irkilmedi. Alevlere sırtını döndü, omurgası dik, başı yüksek, ardında yıkım bırakarak.

Onun Tallon ile evliliğini ayarladığımda, kraliyet ailesinin olağan kalıplarını bekliyordum: tatlı, korunaklı, kolay yönlendirilebilir. Ama o boyun eğmek için yetiştirilmemişti. Ejderha ateşinin sıcaklığını ve güneş ışığının parlaklığını taşıyordu. Vahşi, zeki ve benim tarafımdaydı.

Radaan'ın o ateşe ihtiyacı vardı. O keskinliğe. Bir başka cilalı diplomat değil, sınırlarını savunmak için bilenmiş bir silaha. Tehdidi tereddüt etmeden yok edecek birine.

Her zaman bu yükü tek başıma taşıyacağımı düşünmüştüm. Acımasız kararları verecek, suçluluk duygusunu taşıyacak olan. Ama bugün, o da bu yükü taşıyabileceğini gösterdi. Sevdikleri için öldürebilirdi. Radaan'ın o çeliğe, o acımasızlığa ihtiyacı vardı.

Spire'da ilerlerken göğsüm gururla doldu. Koridorlar seslerle doldu, pencereler meraklılarla doldu. Kahkahalar inanamama duygusuyla karışmış, havada şaşkınlık hakimdi.

Gemileri olmadan, Innaku şimdi ne yapabilirdi? Bir filoyu yeniden inşa etmek yıllar alacaktı ve Draconia onlara hazır olacaktı.

Ejderhaların uçarkenki coşkusuna bakılırsa, Galdoni'nin hayatta kalması bile mucize olurdu.

Nienna bizim katımızı geçti, adımları onu kıvrımlı Cireendium'dan yukarıya doğru götürdü. "Babamı görmek istiyorum," diye mırıldandı.

Sesindeki yorgunluğu, kararlılığının kenarındaki sessiz çelişkiyi fark ettim. Koluma yaslandı, parmakları destek için dirseğime kıvrıldı. Son birkaç günün getirdiği yükten bitkin düşmüştü.

"Fırtınaya hiç girmeyecekti." Sözlerinin ardından yüreği ağır bir iç çekiş geldi. "Ne faydası oldu ki?"

"Nyxaria dışında başka birinin sözünü dinleyeceğini hayal edemiyorum," dedim, köşeyi dönüp aydınlık bir koridora girerken.

"Bu kadar kendini beğenmiş konuşma."

Bir kahkaha kaçtı. "Ben de aynısını yapardım. Sana ulaşmak için rüzgâr ve denizi aşmak mı? Tereddüt etmezdim." Velli, Nienna'ya elini sürerse, son savaşı merhametli, çocuk oyuncağı gibi gösterecek, aralarında büyük bir yıkım yarattırdım.

"Sana durmanı söylersem," sesinde bir parça çaresizlik vardı, "sadece *dur* ve *dinle*."

Babasının uyarısını hiçe sayıp arkasını dönmeden uçup gitmesi onu rahatsız etmişti. O sadece zeki değil, aynı zamanda sezgileri de güçlüydü. Keskin zekalıydı. Bunu görmezden gelmek, savaşın ortasında kılıcını atmak gibiydi. Ben aynı hatayı yapmayacaktım. Onun fikirlerini bir kenara atmak aptallık olurdu.

Kapının dışında, ellerimle yüzünü çerçeveledim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Sen benim ruhumun diğer yarısısın. Seni görmezden gelmek, kalbimi söküp çıkarmak gibi olur."

Dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı. İçeri girmeden önce bana hızlı ve iffetli bir öpücük verdi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Burada olmamam gerekiyordu. Burası Nereus'un alanıydı. Onun havası. Onun duvarları... ama ben Nienna'nın yanında kaldım.

Oda koyu mavi renkte parıldıyordu. Donanma mavisi kadife kaplı kanepeler geniş kabul odasını çevreliyordu, yastıklar yumuşak ve davetkardı. İki sessiz odadan geçip yatak odasına girdik.

Orada, kral bir kanopinin altında hareketsiz yatıyordu. Tül perdeler esintiyle sallanıyor, açık pencereden bulanık gri gün ışığı sızıyordu.

Kırılmış görünmüyordu, sadece uyuyordu. Yüzü dolgun, cildi sıcaktı. Sakalı kesilmişti. Elleri göğsünün üzerinde birleşmişti. Gümüş mühür yüzüğü ışığı yakaladı, dokunulmamış bir otorite parıltısı.

"Uyuyor gibi görünüyor," diye fısıldadı Nienna. Kralın yanına oturdu ve elini okşadı. Dokunuşuna bir seğirmeyle cevap verdi, ama gözleri kapalı kaldı.

"Onu tüketen sihir değildi, değil mi?" diye sordum.

"Hiç kullanmadı," diye cevapladı Ronan, kapıda belirerek.

Güneş tepedeyken, babaları sağlıklıyken çocukların habersizce içeri girebileceklerini hayal edemiyordum.

"Kafasını çarptı," diye devam etti prens. Bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra Nienna'nın yanına oturdu. "Argos denize düştüğünde olmuş olabileceğini düşünüyoruz. İşaret fişeği bile atmadı. Ejderhanın çığlığını duyduk ve Artorious ile Naksula'yı onu kurtarmaya gönderdik, ben de babamı sırtımda taşıdım."

Nienna başını salladı. "Ona gitmemesini söylemiştim."

"Ne zaman kadınları dinledik ki?" Ronan alaycı bir gülümsemeyle dedi.

"Bilge bir adam, bilgili sözleri olan herkesi dinler," dedim. "Babam annemi dinlerdi," diye mırıldandı Nienna burnunu çekerek. "Argos asla

Vahşi Kıyılara uçmamalıydı, dönüş yapmayı bırakın geri dönmemeliydi. Ne bu bu bu sen erkek ve senin siyah ejderhalarınız mı?"

"Bizim olanı koruruz." Ronan, sanki onu desteklemem gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Birkaç gün içinde uyanacak."

"Peki ya Argos?" Nienna'nın sesi alçaldı.

Kardeşi durakladı. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Daha uzun sürebilir."

Cevap arıyormuş gibi onun yüzünü okudu. "Tekrar uçabilecek mi?"

"Onu denemekten alıkoyamazsın." Omuz silkti. "Ama başka bir yavru daha dünyaya getireceğini sanmıyorum."

"Yavrulara ne olacak?" diye sordum.

Babasının elini bir kez daha okşadı, sonra ayağa kalktı. "Biniciler bulacaklar ya da güneye uçacaklar."

"Beşi Radaan'a gideceğine göre, belki daha fazlası kalmayı sececektir," diye mırıldandı Ronan, sinirini zar zor gizleyerek. Sanki ejderhaların ayrılması fikri kişisel bir hakaretmış gibi.

Onu inceledim — güneşte solmuş saçları, yıpranmış uçuş gözlükleriyle geriye itilmiş, mavi irisleri şiddetli bir sadakatle parlıyordu. Gözlerinin köşelerinde gülümseme çizgileri oluşmaya başlamıştı bile. Bir gün, olgunlaştığında, iyi bir kral olacaktı.

"Zaman gösterecek," dedi Nienna omuz silkerek. "Ronan, anneme akşam yemeğine gelmeyeceğimizi söyle."

Odalarımıza geri döndüğümüzde, o yatağa doğru sendeledi. Gülümsemeyi bastırdım ve arkamızdan kapıyı kapattım. Greaves nihayet dinlenmeye gönderilmişti — buna ihtiyacı vardı. Son birkaç gün çok yorucu geçmişti ve bedenim uzanmak için çığlık atsa da, Nienna'nın bakıma ihtiyacı vardı.

Yüzüstü battaniyenin üzerine yığıldı, uzuvları çok onursuz bir şekilde yorgunluktan genişçe açılmıştı.

"Uyumadan önce banyo yapmanız gerekecek, kraliçem," diye seslendim, omuzlarımdaki zincirleri çözerek. Banyo odasına doğru yürürken tunikamın bağcıkları çözüldü. Elohios'a şükürler olsun, Freya sıcak bir banyo hazırlamıştı. Nereus'un yanında geçirdiğimiz gecikme, ona hazırlık yapmak için yeterli zamanı vermişti.

"Ben bir kraliçeyim," diye inledi Nienna. "Ne istersem onu yaparım."

Altın boyunduruk omuzlarımdan kaydđ, onu standa koyduğumda zincirleri tıkırdadı. Yeleğimin düğmelerini açtım, geri kalanını çıkardım ve kapımızın kilidini kapattım.

"Sen bir kraliçesin." Yatağa doğru yürüdüm, sonra onu sırt üstü çevirdim. "Ama kraliçeler bile her zaman istediklerini elde edemezler."

Gözleri çıplak vücudumda dolaştđ ve dudağını ısırđı. "Çok yorgunum."

"Seni temiz görmekten başka bir niyetim yok." Mantosunun boynuna dolanmış olmasına kaşlarını çatıttım. "Ondan başla."

O inledi ama ayağa kalktı, ben elbisesinin yan bağlarını gevşetirken parmakları zincirlerle uğraşıyordu. Birkaç saniye içinde pelerin benimkinin yanına asıldı ve ben elbisesini başından çıkardım.

Botlarını çıkardı ve pantolonunu sıyırdı yere attı. Onu kucakladım. Sırtım ağrıyordu,

ama vücudu göğsüme yaslandı, sıcak ve gevşek, nefesi boğazıma değiyordu.

Yıkanıp temizlendikten sonra, saçından gevşek bir nane dalı kopardım ve onu yatağa taşıdım.

Sözümü tuttum, onu sıkıca sarıldım ama daha fazlasını yapmadım. Uyku bizi çabucak ele geçirdi. Geçtiğimiz günler bedenlerimizi tüketmekle kalmamış, düşman bir ulusa karşı koymak da zamanla telafi edilmesi gereken bir enerji gerektiriyordu. Bazen zihinsel yorgunluk fiziksel yorgunluktan daha kötüdür.

Bu yüzden onu kucakladım ve Radaan kraliçesinin uyumasını sağladım.



"Hayattasın!" Nienna özel yemek odasına daldı ve babasına sarıldı. Babası deri giysilerini giymişti ve her zamanki gibi sakindi.

Babasının yanağına öpücük kondurdu ve yanındaki koltuğa oturdu.

"Ölülerle birlikte olduğumu bilmiyordum," diye mırıldandı, ben sandalyeyi çekince bana doğru başını salladı.

"Yaptığın onca iyilikten sonra, ölülerle birlikte olsan da olurdu." Nyxaria içini çekerek burnunun köprüsünü çimdikledi, Ronan ise yaramaz bir saray soytarısı gibi botlarını masanın üzerine attı.

"Galdoni'nin filosunu yaktığını duydum," dedi Nereus, aromalı balık suyundan bir yudum alarak. Nane ve tuzlu koku odaya yayıldı.

"Savaş istiyorlarsa, savaşacaklar." Nienna omuz silkti. "Önlerinde yıllarca sürececek bir gemi inşa süreci var."

"İşgüçlerinin yüzde kırkı o gemilerdeydi," diye ekledi Nyxaria.

"Onlara bizimle uğraşmamalarını hatırlatmak için Innaku'ya uçmalıydık," diye homurdandı Ronan. "Elmo burnundan kuyruğuna kadar yanmış. Onları düzgün bir şekilde korumak için çok uzaktaydık."

Nereus bana döndü. "Stratejide senin de payın var. Teşekkür ederim."

"Ben denizci " dedi dedim. "Ama savaş savaş savaş ve bu çok anladım anladım. Ejderhaları Spire'da saklamak,

. Velli'leri içeri çekip, dağın tepesinden patlayıcıyı attık."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Nereus, kadehini kaldırarak.

Ronan güldü. "Nienna o zamanlar hayatta mıydı ki?"

Kral boğuldu ve gözümün köşesi, çocuğu en yakın duvara fırlatma dürtüsüyle seğirdi.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. Nienna'nın ailesi beni hiçbir şüphe veya çekince göstermeden küçük gruplarına kabul etti. Yıllardır kendime tek ihtiyacım olanın Greaves olduğunu, diğer her şeyin bir yük olduğunu söylüyordum. İnsanlar her zaman bir şeyler isterdi. Ama Nienna almadı, o ve ailesi verdi. Tek şartları, onu korumamdı.

Ronan ertesi gün bizi çağırdığında şüphelendim. O asla iyi haberler getirmezd, ama Nienna gülererek geçiştirdi.

Odası şüphe uyandıracak kadar düzenliydi, Tallon'un dağınıklığının tam tersiydi. Elini sallayarak beni masasına çağırırdı.

"Bu Ejderha Gemisi'nin planı," dedi, bir yığın mektubu kenara itip planın köşelerine ağırlıklar koyarak. "Gyrak neredeyse çok büyük. Normalde burada hayvanları tutuyoruz."

Geminin ana güvertesini, ejderhanın büyüklüğüne göre inşa edilmiş alanı işaret etti.

"Uçuşu yapabilir, ama indiğinizde açlıktan ölecektir. Yiyecek planlaması yapmanız gerekecek."

Gerekeni yaptığını düşünerek ellerini başının arkasında birleştirip gerindi.

Nienna kanepede uzanmış, bir kitabı karıştırıyordu. Greaves her zamanki gibi kapıda nöbet tutuyordu.

"Reem'e kadar pek bir şey yok," dedim. "Liman ile saray arasında biraz otlak var. Batıya sapması gerekebilir. O tarafta birkaç koyun çiftliği var. Kaç taneye ihtiyacı olacak?"

"Sığır yok mu?"

"Menü isteğinde mi bulunuyorsun?"

Ronan alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "O uçuştan sonra mı? Dört koyun.

Ve bir günlüğüne cezalandırılması gerekecek."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Bakışlarım masanın üzerinde dolaştı. Kabuklar ve taşlar kağıdı sabitliyordu — çocukluk alışkanlıkları kraliyet konseyi görevleriyle çatıştıyordu. Ama altındaki belgeler farklı bir hikaye anlatıyordu.

Emirler. Raporlar. Binici günlükleri. Çocuğun sorumluluk ve olgunluk düzeyinin kanıtı.

Bir kelime dikkatimi çekti.

"Radaan."

O el yazısını tanıyordum.

Planı bir kenara itip mektubu gözden geçirdim.

"Hey!" Ronan uzanarak bağırdı, ama ben uzaklaştım, nabzım hızlandı.

"Nienna evini zlyor. Onun için endişeleniyorum."

Boğazım kurudu. Bu, Tallon'un Ronan'ı çağırmak için gönderdiği mektuptu. O sıçan, kendisine yarar sağlamadıkça, kendinden başka kimseyi umursamazdı.

"Fyrn, geceleri uyuyamadığını söylüyor."

Soğuk bir ürperti sa derimi kapladı. Gözlerim tarihe kaydı. Suikast girişiminden birkaç gün önce. O ve Fyrn çoktan oynaşmaya başlamışlardı?

"Bak, onu atmak istedim," diye mırıldandı Ronan, tekrar ona uzanmaya çalışarak, ama ben çekildim. Kulaklarım uğuladı.

"Kallias?" Nienna'nın sesi çok uzaklardan geliyordu. Bakışlarım başka bir satıra odaklandı.

'Büyü olmadan.'

"Ona söyledin mi?" Sözlerim sert ve kesik kesikti. "Tallon'a onun zavallı bir Kap olduğunu mu söyledin?"

Ronan gözlerini kırttı, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Bunu hiç konuşmadık."

Elohios'un cevabı kandı, ama benim kanım değildi. Tallon'u benim doğurmadığımı iliklerime kadar biliyordum. Eğer yarı Velli ise, kanını başkalarını kontrol etmek için kullanabilirdi. Egath'ı kontrol ettim, piç oğlum serbestçe dolaşırken onu kilitledim.

Nienna'nın sihir gücü olmadığını nasıl biliyordu? Velli bunu hissedebiliyor muydu?

Parçalar yerine oturdu, mektubun kelimeleri sayfada dönüp duruyordu. Ellerim titriyordu. Tanrılar, bu cesurcaydı, Tallon için bile. Sürgün artık adil bir ceza değildi. Bu vatana ihanet, cinayet teşebbsyd. Bunun için asılacaktı.

Biri kapıyı yumrukladı, hepimizi korkuttu, sonra kapı açıldı.

Fallione, yüzü bembeyaz ve somurtkan bir Şekilde içeri daldı. Odadaki diğ erlerini görmezden gelerek doğrudan bana doğru geldi. Uzatılmış elinde, mühürü kırılmış, bir haberci gvercininden gelen sıkıca sarılmış bir parŐ omen vardı.

Midemi bir ağırı sardı. Bir bakışta anladım.

Her i ğdm çığlık atıyordu. Boğazıma bir bıçak dayandığını hissettim.

Mektup, parŐ omeni aldığım da masanın üzerine dŐ t. Kalbim göğsümde çarparken, mantonun ağırlığı omuzlarımı ezdi.

Oda sessizliğe büründü.

Kırık mum mührünü parmaklarımla okŐ adım ve hepimizi paramparça edecek sözleri okudum.

"Tallon, Radaan'ı ele geçirdi."

Gizli Kulüpler

VE DİĞER SAÇMALIKLAR...

Havalı çocuklar kulübünün bir parçası olmak ve ön izlemeler görmek istiyorsanız, hiçbir şeyi kaçırmamak için haber bültenine kaydolun!

[Haber Bültenine Kaydolun!](#)



Selamlıyorum

TEŞEKKÜR

Between Flames and Deceit'i yazmaya başladığımda, bunun 90 bin kelimelik kısa bir romantik fantastik roman olacağını düşünmüştüm. Kısa ve eğlenceli bir şey. Eh, işte Between Love and Ruin'i yine bir başka heyecan dolu sonla bitiriyoruz. Evet, bu artık Dragon's Heart Üçlemesi.

Hayranlarımın her birine, benim plansız çalışma tarzımı kabul edip, inişler, çıkışlar ve dalgalanmalar ne olursa olsun, bu yolculuğa benimle birlikte çıktıkları için teşekkür etmek istiyorum.

Bilmeyenler için, Between Flames and Deceit'in özel baskısını finanse etmek için bir Kickstarter kampanyası düzenledim. Bu süreçte, insanların karakterlere (ve ejderhalara!) isim vermek için farklı seviyelerde satın alımlar yapmasına izin verdim, bu yüzden hakkını vermek gerek:

Freya – Fillie (Çılgınca bir isim seçmediğin için teşekkürler!)
Artorious – Jessie
Naneki – Bethany
Guglielmo/Elmo – Melanie (Tabii ki kırmızı!) Naksula
– Kacie

Alfa okuyucularım Shannon ve Millie'ye çok teşekkür ederim! Beta okuyucularım Kate, Brittany, Ashley ve Leann'e de teşekkürler! Ve editörüm Erynn Snell'e de teşekkürler. Sizler bir kızın isteyebileceği en iyi ekipsiniz!

Son olarak, beni bu yayıncılık işine sokan sevgili kocama ve her koşulda bana destek olan en yakın arkadaşım Jessie'ye teşekkür etmezsem ayıp olur. Sizler en iyisisiniz!

M.A. Frick



M.A. Frick sıradan bir köylüdür.

Bir zamanlar dünyadan kaçmak için okurdu. Şimdi ise dünyalar yaratmak için yazıyor.

Sadece dünyaların annesi değil, aynı zamanda üç çocuğun annesi de olan Frick'e, ne kadar absürt olursa olsun her macerasını destekleyen kocası da eşlik ediyor.

İçindekiler

Adanmışlık

1. Önsöz
2. Birinci Bölüm
3. İkinci Bölüm
4. Üçüncü Bölüm
5. Dördüncü Bölüm
6. Beşinci Bölüm
7. Altıncı Bölüm
8. Yedinci Bölüm
9. Sekizinci Bölüm
10. Dokuzuncu Bölüm
11. Onuncu Bölüm
12. On Birinci Bölüm
13. Onikinci Bölüm
14. On Üçüncü Bölüm
15. On Dördüncü Bölüm
16. On Beşinci Bölüm
17. On altıncı bölüm
18. On Yedinci Bölüm
19. On sekizinci bölüm
20. On Dokuzuncu Bölüm
21. Yirminci Bölüm
22. Yirmi Birinci Bölüm
23. Yirmi İkinci Bölüm
24. Yirmi Üçüncü Bölüm
25. Yirmi Dördüncü Bölüm
26. Yirmi Beşinci Bölüm
27. Yirmi Altıncı Bölüm
28. Yirmi Yedinci Bölüm
29. Yirmi Sekizinci Bölüm
30. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
31. Otuzuncu Bölüm
32. Otuz Birinci Bölüm

[33. Otuz İkinci Bölüm](#)
[34. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[35. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[36. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[37. Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Gizli Kulüpler](#)
[Selamlıyorum](#)
[M.A. Frick](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

